

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEONARDO PATRIGNANI

ÜTOPYA

—TELEPATİ—

PARALEL EVRENLERDEN GEÇTİLER.
ZAMANIN SINIRLARINI ÇİĞNEDİLER.
PEKİ, GERÇEĞİ BULMAK İÇİN ÇIKTIKLARI YOLCULUK,
JENNY, ALEX VE MARCO'YU NEREYE SÜRÜKLEYECEK?
BÜTÜN SINIRLARIN ÖTESİNDE BİRBİRİNE BAĞLANAN
JENNY İLE ALEX'İN HİKÂYESİNDE
BAŞ DÖNDÜRÜCÜ BİR SON.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-726-0

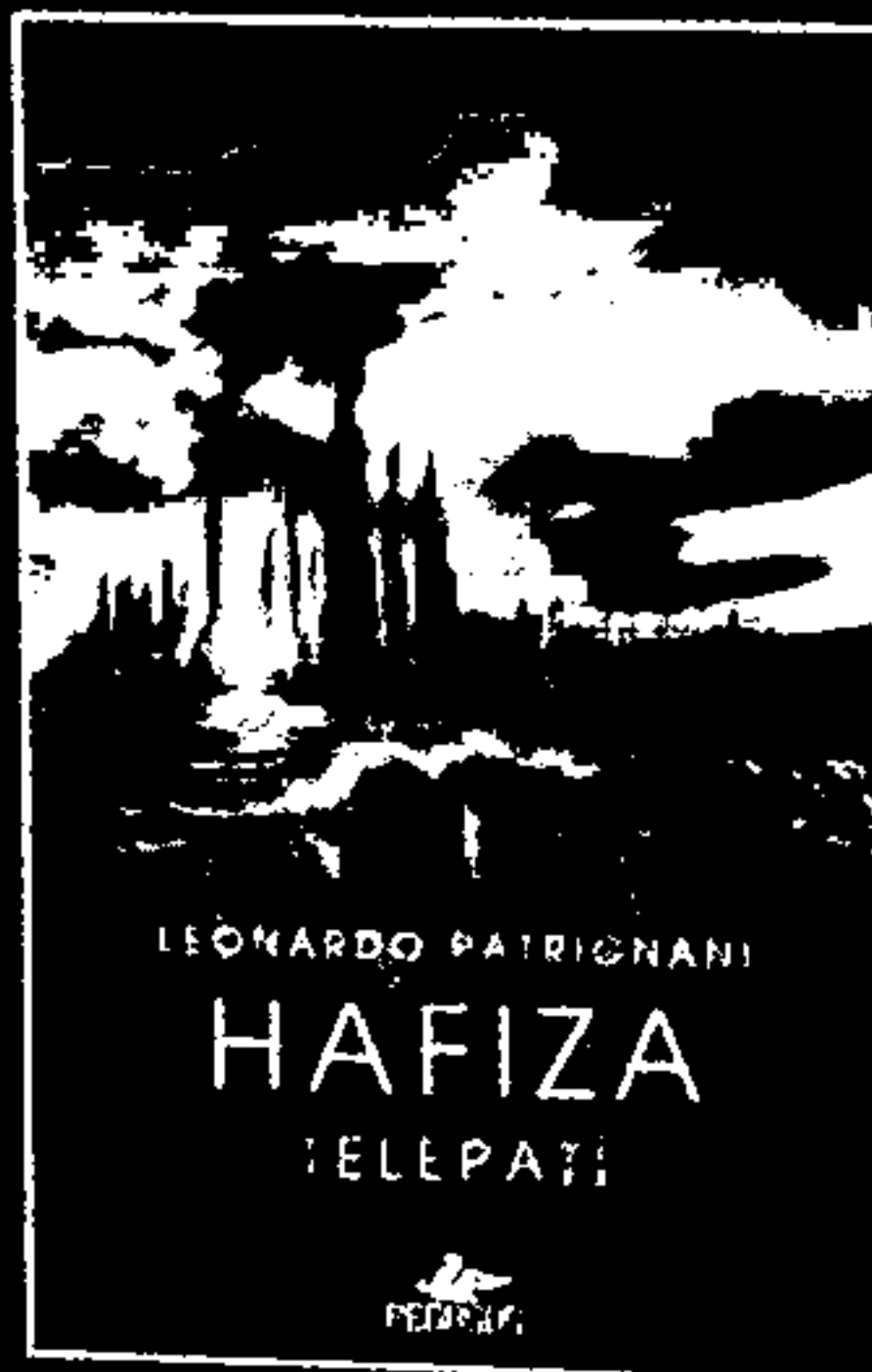
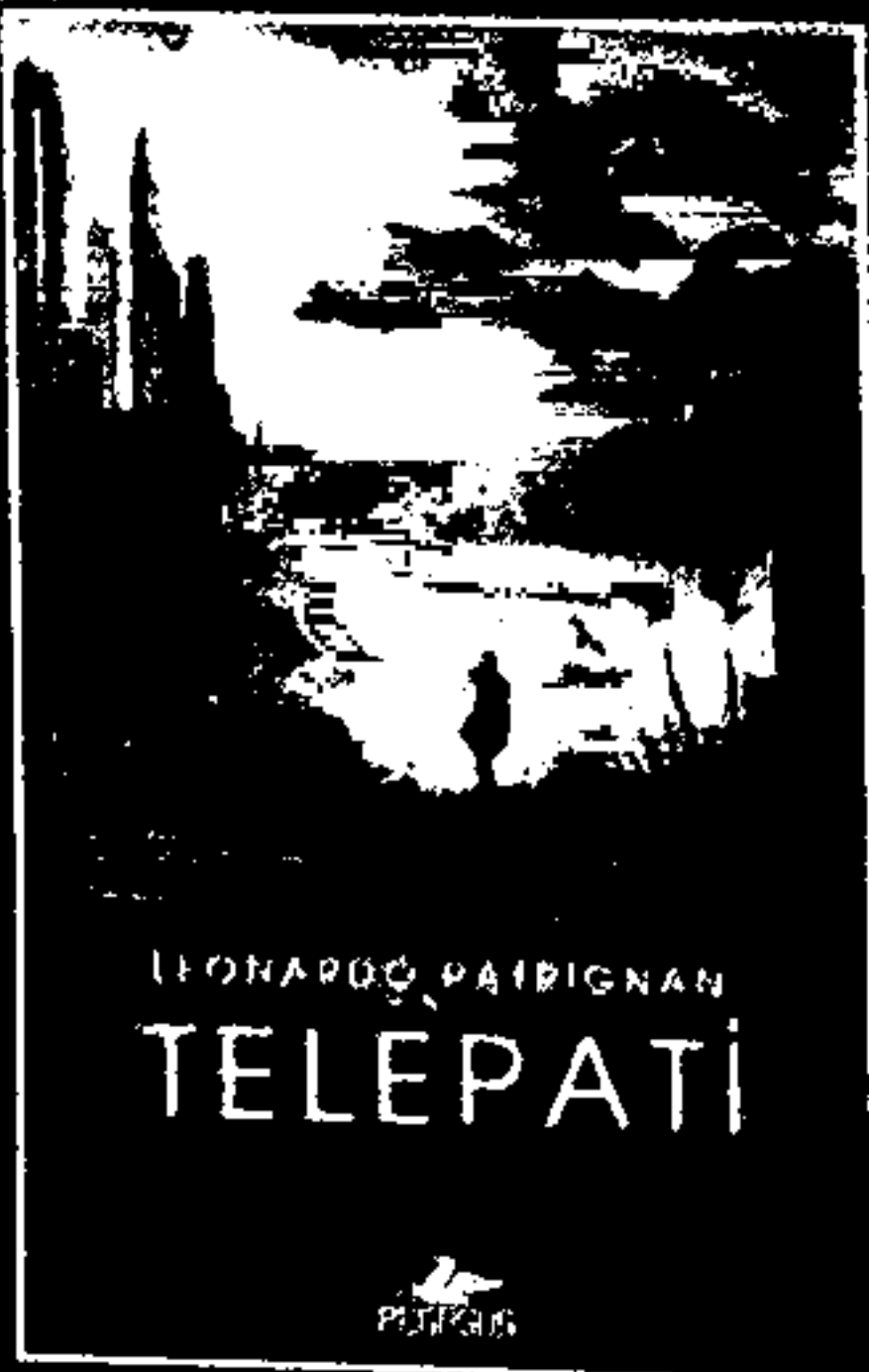

HER YOLCULUĞUN SONU YENİ BİR DÜNYA'YA AÇILIR

Jenny, Alex ve Marco on sekiz yıl boyunca huzurlu ve güven içinde bir hayat sürerler fakat bu, Çoklu Evren'in sayısız gerçekliklerinden yalnızca biridir. Doğu'ya giden gemiye yetişmeye çalışırken aslında neler yaşanmıştır? Anna'nın takası ne gibi trajik sonuçlar doğurmuştur? Dünya, bir diktatörün yönetimiyle parçalanmaktayken seksen yaşında bir adam mahkûm edilmiş ve iki genç, laboratuvar farelerine dönüştürülmüştür. Tek umut ise zihinleridir.

"Daha fazlasını öğrenmek
isteyeceğiniz, merak uyandıran
bir seri."

THE WEEKEND WEST

ÜTOPYA

Pegasus Yayınları: 1215
Gençlik: 219

Ütopya

Leonardo Patrignani
Özgün Adı: Utopia

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2015
ISBN: 978-605-343-726-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Leonardo Patrignani, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları PNLA & Associati S.r.l./Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez İtalya'da Arnoldo Mondadori Editore S.p.A.
tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEONARDO PATRIGNANI

ÜTOPYA

İtalyancadan Çeviren:
Çiğdem Casagrande

PEGASUS YAYINLARI

Mutluluk kaynaklarım
Elena ve Alberto'ya.

*Bir gün gelecek, insanoğlu unutulmuşluktan uyanacak
ve sonunda gerçekten kim olduğunu ve varoluşunun
dizginlerini onu köle eden ve öyle tutan yalancı, aldatıcı
bir akla bıraktığını anlayacak...
İnsanoğlunun limitleri yok ve bir gün bunu anladığında
bu dünyada da özgür kalacak.*

Giaordano Bruno

*Başarılarımız ve başarısızlıklarımız aynen madde ve enerji gibi,
birbirlerinden ayırtılamazlar. Ayırtıldıklarında insan ölür.*

Nikola Tesla

ÖNSÖZ

Başka bir yerde, bir süre önce, sert ve soğuk asfalt vardı. Ormanlık bir alanda kıvrılarak giden toprak yol aniden ortaya çıkan kamyonetlerin ışıklarıyla doldu. Bir arazi aracının, parlak asfaltın üzerinde çıkardığı fren sesleri duyuldu.

Sonra bir adamın hemen araçtan inmelerini emreden bağıırışı yankılandı. Alex, Jenny ve Marco'nun teslim olduklarını gösteren kolları havadaydı; gözleri, onlara yöneltilmiş bir dizi ışık ve silahın karşısında çaresizdi.

Ardından silah sesleri. Ayın şaşkın bakışları altında, kaçışlarının son bulduğu bu gecede, bir kadın bir ağaç gövdesinin arkasından bu sahneyi izledi ve sonra dehşet içinde oradan uzaklaştı. O üç bedeninin yere yığıldıkları an çıkardıkları ses hiç aklından çıkmayacak, Anna'ya uykusunda uzun, çok uzun bir süre işkence edecekti. Kaçabildiği en uzak noktaya kadar gitti. Yanında ensesinden tutulmuş, korkmuş bir kedi vardı. Çocukların genomlarını içeren deney tüpleri güvende, ceketinin iç cebindeydi. Başka bir yerde, onun sayesinde, çok kısa bir sürede hayat tek-

ÜTOPYA

rar başlayacaktı. Çoklu evrenin sonsuz yol ayrımlarında, uzay ve zamanın birçok kıvrımının arasmda, huzur içinde büyüyüp yaşanabilecek bir yer olmalıydı. Atlıkarıncanın tekrar dönmeye başlayabilmesi için korunaklı, güvenli bir köşe olmalıydı.

İlk çığlık. İlk ağlama. Yeni bir dünyada ilk nefes alma, silahlardan, vicdanı olmayan köle toplumunun ikiyüzlülüğünden uzak. Soğuk, acımasız ve ölümcül asfalttan itibaren.

1

*Sam-en-Kar, yıl 381 S.T.
Güneş mevsimi, 38. gün.*

Bugün oldukça güneşli.

*Neredeyse kör edici, panjurları kapayıp birkaç mum çıkaracağım.
Dün dayımla annemin konuşmalarına kulak misafiri oldum.
Tarlada ekin ekiyorlardı, beni görmediler. Elimde kitabımla oturduğum
meşe ağacının altında her şeyi duyabiliyordum. Dayım kalın ve boğuk
sesiyle, "Nasıl bu kadar zeki olabilir bu çocuk?" diye sordu. Annem,
"Bilmiyorum," diye yanıt verdi. Ya da bu günlüğü hiç okumamasını
umut ederek beni evlat edinen annem demeliyim çünkü onu tanıyorum,
böyle yazdığımı görürse kendini çok kötü hissedeceğini biliyorum.
"Daha önce hiç böyle bir çocuk görmedim; yüzyılların, mevsimlerin ve
mahsullerin bütün dönemlerini hesaplayabiliyor. Matematik konusunda
üstün zekâya sahip." Dayım devam etti: "Üstelik 600 yılına kadar he-
saplayabiliyor..." Annem dayımın cümlesini tamamlarken sesi gurur
değil şaşkınlık doluydu: "İki yüz yıldan fazla ediyor... üstelik daha beş*

yaşında bile değil! Nasıl yapabiliyor? Yoksa bazı kötü ruhların etkisinde mi kalıyor? Bence papazla konuşmalıyız.”

Ailemin yeteneklerim karşısında neden utandığını ya da aptallaştığını anlayamıyorum. Buna benzer konuşmalara şahit olduğumda, ki bu ilk değildi, kendime duyduklarımın doğru olup olmadığını soruyorum. Ben yanlış bir şey yapmıyorum ki. Biliyorum, diğer çocuklar benim gibi değil. Belki bütün günlerini nehir kenarında oynayarak geçiren, tek derdi çakıl taşını suyun en uzak noktasına sektirmek olan normal bir çocukları olsun isterlerdi.

Onların gözündeki ben küçüğüm. Hep aynı kelime: Küçük. Herkes bunu söylüyor. Nedir yani bunun anlamı? Boyut olarak küçüğüm, tamam. Aksini iddia edemem. Ancak benim düşüncelerimde derinlik var, yükseklik değil. Babamın tarlada ya da dükkânda çalışan arkadaşlarının hepsi uzun boylu ve yapılı adamlar ama analiz yetenekleri çok kısıtlı. Akıllarında tutabildikleri şeyler en fazla ailelerinin harcamaları ya da ürün için yaptıkları harcamalar ile ekim yaptıkları tarihler. Gökyüzüne baktıkları zaman takımyıldızlarını oluşturan yıldızların aynı seviyede olduklarını sanıyorlar, hepsinin bize aynı uzaklıkta olduğunu düşünüyorlar. Sanırım Güneş'teki ve diğer yıldızlardaki zamanın bizim zamanımızdan farklı olduğundan bile habersizler. Bir sonraki mevsimin ne olacağını bile bilmiyorlar. Bu durumda ben de onlara küçük mü demeliyim yani? Onlar nasıl kendilerini el işlerine adadılarsa ben de kendimi hesap yapmaya adadım. Beş yılda çok geliştiysem bu benim suçum değil.

Her neyse çok sıkıldım.

Var olduklarından gayet emin olduğum diğer yerleri görmek istiyorum. Farklı insanlarla tanışmak. Sam-en-Kar güzel bir ülke ama hep aynı oyunları oynamaktan ve hep aynı yüzlerle karşılaşmaktan bıktım. Beni daha okyanusu görmeye bile götürmediler. Pek çok resimde gördüm, muhteşem olmalı. Sonra, güzel havalarda uzaktan görebildiğim tepesi karlarla kaplı dağlar var.

LEONARDO PATRIGNANI

Diğer çocuklar birazdan beni çağırmaya gelecekler. Umarım annem onlara dinlendiğimi söyler. Oyun oynamak istemiyorum. Yalnızca gitmek istiyorum.

Umarım, bir gün bunu başarabilirim.

Bu arada, dün gece yine aynı rüyayı gördüm. O rüyada başka bir dilde konuşuyordum. Bu durum uzun süreden beri devam ediyor. Artık bunları anneme anlatmıyorum çünkü beni papazla konuşmam için zorlamakla yetinmeyip bir de doktora götüreceğini biliyorum. Kendime saklarım daha iyi.

Rüya her zamanki gibi başladı ama bu sefer farklı devam etti. Başlangıçta her zamanki karanlık odadaydım, yapay mavi ışıklar yayan bir dizi boruyu açmak için düğmelere basıyordum. Işık hemen cam kapaklı üç kabini aydınlatıyordu. İlk iki kabinin içinde kendimi kardeş kadar yakın gördüğüm, görünmez bağlarla bağlı olduğum iki genç yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Kabinin yan tarafında 2014 yazıyordu. Rüyamda bunun bir yılı gösterdiğinden emindim. Son yılı. Bir dönemin sonunu.

Oraya kadar her zamanki rüyaydı. Asla sonrasını görememiştim. Dün sonrasına gidebildim. Arkadaşlarıma iyi yolculuklar diledikten sonra üçüncü kabinin kapağını açtım. Boş olanın. Üstünde bir şırınga bulunan masaya ilerledim. Şırıngayı elime aldım. Kendime bakabilmek için bakışlarımı masanın üzerinde asılı duran neon ışıklarla aydınlatılmış aynaya çevirdim. Kısa bir süre boyunca kendimi izledim. Yetişkindim, diğer rüyalarda olduğu gibi. Sanırım yirmili yaşlardaydım. Bir an için bakışlarımın derinliğinde kayboldum ve bazı görüntüler görür gibi oldum. Kafa karıştırıcıydı.

Bir arabada oturuyordum, arka koltuğunda. Çevremdeki her şey ağır çekimde gibi hareket ediyordu. Kayaları görüyordum, fırtınayı görüyordum. Çığlıkları duyuyordum. Kendi çığlığımı duyuyordum. Ardından boşluğa düşmenin yarattığı korkunç duygu, kulakları sağır eden bir gürültü ve gerçekliğe dönüştü. Daha doğrusu rüyaya. Aynaya. Saçlarım kartonpiyer gibiydi, bulunduğum yerin dondurucu soğuğu

yüzünden dişlerim birbirine çarpıyordu. Aynadaki görüntüme odaklandım. Düşüncelerimi duyabiliyordum, sanki gerçekten söylüyormuşum gibiydi: "Uyanacağız. Bir gün uyanacağız. Hâlâ yaşıyor olacağız. İşe yarayacağını biliyorum." Sonra rüyamda bana çok tanıdık gelen o dilde konuşmaya, daha doğrusu düşünmeye devam ediyordum. Ancak her şey kopuyordu. Hatırladığım son görüntü iki parmağımın arasında tuttuğum şırınga ve derime saplanmaya hazır olan iğnenin ucuydu.

Bazen annemle babamın yüzüne bakıp kızgınlıkla bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Binlerce şüphemin ve asla cevaplanamayan sorularımın yarattığı kızgınlık. Ancak zaman ilerledikçe rüyalar da arttı. Daha çok rüya, daha çok hatıra. Bir süredir oldukça eminim: Gerçekten olanları görüyorum. Geçmişte. Uzak ve anlaşılamaz geçmişte. Hayatımın bir bölümünde. Varlığın anlamını konuştuğum yaşlı ve bilge Meuron'un bahsettiği önceki hayatlarımdan birinde. O beni yargılamıyor. Küçük olduğumu düşünmüyor. Hatta çok ama çok olgun olduğumu söylüyor. Zaten ailem benim gerçek ailem değil. Benim bunu bildiğimi bilmiyorlar ama olsun. Birkaç yıldır farkındayım: Ben evlat edinilmişim. Samen dilini henüz iyi anlamadığımı düşünerek birkaç yıl önce yanımda ağızlarından birkaç kelime kaçırmış olabilirler. Ama anlıyordum. Hem de nasıl. Satın alınmıştım, bu terimden nefret etsem de öyleydi. Biraz yiyecek ve şöyle etli butlu birkaç hayvanla takas edilmiştim. Kulağıma çalınanlardan anladığım kadarıyla kızıl saçlı bir kadın beni henüz altı bağlı bir bebekken Garen'deki Dayanışma Merkezi'ne bırakmıştı. Bir süre sonra şimdiki ailem beni yanlarına almıştı. Çocukları olmuyordu, bu yüzden beni satın almışlardı. Bu, Sam-en Takvimi'ne göre 376 yılında olmuş, Ay mevsimindeyken. Annemle babam okur korkusuyla bunları şimdiye kadar günlüğüme hiç yazmadım. Ancak gün geçtikçe gitme arzum şiddetleniyor ve sen, her hatıramın ortağı, benim sessiz ve kâğıttan arkadaşım, sen de benimle birlikte geleceksin.

Sam-en-Kar, yıl 388 S.T.

Marco üstünde sekiz yazan deri kaplı günlüğün kapağına uzun uzun baktıktan sonra onu yatağın yanındaki kitap dolu küçük rafın altına itti. Günlüğü, kendini ait hissetmediği ve hiç onunmuş gibi gelmeyen hayatının biricik tanığıydı. Ancak aynı zamanda kısa hayatı boyunca karşı karşıya kaldığı görüntülerin, seslerin ve olayların toplandığı kıymetli bir birikimdi. Bu notları 381 yılında yazışının üzerinden yedi yıl geçmişti.

Burada, bu insanların arasında ne aradığını sorarak kim bilir kaç kere bu notları okumuştı? Yine de güneş her sabah doğarak yaralı ve kabuk bağlamış kalbini ısıtmaya devam etmişti. Belki kalbinin huzur ve sakinliğe kavuşabilecek bir yer bulmasına ihtiyacı vardı. Sam-en bölgesindeki durum bu muydu? Sakin bir liman, bir sığınak? Yoksa zarın sonsuz yüzlerinden biri miydi yalnızca? Bu seferki altından bir kafesti, koruyucu bir kabuk. Şanslı numaraydı tabii ki. Yalnızca onun numarası değildi.

Multiversum'un dalgacı coğrafyasını tanıyordu, hem de tamamen. Bütün adımları, suratları ve hikâyeleri hatırlamaya yetecek kadar vakti olmuştu. Hatıralarla akıl karıştırıcı düşleri ayırt etmeyi başarabildiğinden beri rüyaların çok katkısı olmuştu. Üstü deri kaplı sekiz numaralı defteri, gördüğü rüyalarla doluydu. Farklı bir bakış açısıyla baktığında, sekiz sonsuzluğun sembolü oluyordu. Hayır, ne Sam-en-Kar'ın âdetlerine ne de yavaş yavaş neredeyse her ayrıntısını hatırlamaya başladığı Gea'nın Limen adasının sakinlerine göre böyleydi. Kesişmiş iki oval şekil onu beş yüz yıl geride kalmış olan İtalya'ya, onun Milano'suna geri götürüyordu. Her şeyin başladığı yere. Üstünde sonsuzluk işareti bulunan günlük aynı zamanda onun yolculuklarının da şahidiydi. Çoklu Evren'deki kişisel seçkisinin.

Marco gözlüğünü çıkarıp ahşap masanın üzerine koydu. Beş yaşındayken yalnızca diğerlerinden daha farklı bir zekâyâ sahip olduğu için bir çeşit cehennem ürünü, büyü kurbanı muamelesi gördüğü sırada yazı yazdığı masaya.

Sam-en-Kar hâlâ batıl inançların ve geçmişten gelen inanışların hüküm sürdüğü bir ülkeyken dağların arkasında kalan ve geleceğe umutla bakan modern metropollerde ise teknoloji gelişmeye devam ediyordu. Oralarda bulunmuştu. Hem Sam-en-Tor'da hem de Sam-en-Garen'de. Beş yaşındayken uzaktaki, tepesi karlarla kaplı dağları geçmeyi hayal etmişti, dokuz yaşındayken yola koyulup dağları aşmıştı. Diğer yerleri görmüştü, oralarda yaşayıp anlamıştı. Sonra, herkes onun kaybolduğuna inanmışken geri dönmüştü. Çantasında yalnızca biraz yiyecek ve artık üçte ikisi yazılarla dolu sadık günlüğü vardı. Zamanla anıları birer birer geri dönmüştü. Denizin yüzeyine çıkan ve içinde değerli mesajlar barındıran şişeler sonunda güneşin kör edici ışınlarıyla aydınlatılmışlardı. Engellerle dolu ve dolambaçlı bir yol üzerindeki mozaik parçacıkları onu oraya kadar götürmüştü. Bunlar hayal değildi. Bunlar gerçek, yaşanmış ve somut olaylardı. Sene-ler boyunca tereddüt etmişti. Hiç kimseyle konuşmadan, sanki yüzyıllardır çözülmesi gereken bir gizemi çözmeliymiş gibi her gün kendisini sorguluyordu. Öte yandan ne arkadaşları, ne onu evlat edinen aile ne de cahil insanların ruhlarını arındırmak için yapılan tartışmalı ayinlerle onlardan para alan papaz, Marco'nun hikâyelerinden birini bile ona akıl hastası damgası vurmada dinleyebilirlerdi. Akıl hastası kişiler de Garen Kurtarma Merkezi'ne kapatılıyordu. Orası sadece hakkında konuşulanları duymaktan öteye geçilmemesi gereken bir yerdi.

Marco sürekli dağınık olan ve isyankâr tutamlar barındıran siyah saçlarını sağ eliyle düzelttikten sonra gözlerini ovuşturdu.

LEONARDO PATRIGNANI

Pencereden sabah güneşinin ilk ışıkları süzülüyordu. Bazı üflemeli çalgıların sesleri, tarlaların ötesinden, ta uzaklardan duyulabiliyordu. Eski geleneklere göre S.T. (Sam-en Takvimi)'nin yüz yirmi beşinci senesinde başlayan ve Hasat Efendisi Kar'ı onurlandırmak için toprak işçileri tarafından düzenlenen kutlamalardan biri başlamıştı. Ülkede her sene planlanan pek çok kutlamadan biriydi. Pencerenin kenarına ikili seriler halinde peş peşe vurulan altı yumruk darbesi başını aniden çevirmesine sebep oldu. Marco pencerenin kanadını açmaya gitti ve sarı, fırça gibi saçlı çocuğa selam vermek için göz kırptı. Sarışın çocuk bir ayağını duvardan çıkan bir demir parçasının üzerine koymuş, diğerini iki tuğla arasındaki boşluğa yerleştirmiş ve sol eliyle duvarın düzgün olmayan bir çıkıntısına tutunmuş halde sağ eliyle selam veriyordu.

Marco alaycı bir tavırla arkasını dönüp yatağın kenarına oturmak için ilerlerken, "Ön kapıdan girmezsin hiç, değil mi?" diye sordu.

Çocuk pencereden yuvarlanarak içeri girdi ve bir sandalyeye çarptıktan sonra ayaklarını havaya dikmiş halde odanın ortasında durdu. Sonra atletik bir şekilde ayağa zıpladı, pantolonunu tozdan temizlemek için silkeledikten sonra kaşlarını kaldırdı. "Fazla kolay."

"Günün birinde boynunu kırivereceksin. Demedi deme." Marco delikanlıyı baştan ayağa süzdükten sonra gülümsedi. "Ailen kutlamaya katılmıyor mu?"

"Katılıyorlar, bu yüzden sana geldim. Bütün bunların ortasında kalmaya hiç niyetim yoktu."

"Kız kardeşin?"

"O da gitti. Hoşuna gidiyor. Bugüne kadar bir tanesini bile kaçırmadı."

"Ne mutlu ona..."

"Sen neler yapıyorsun?"

Marco başını hafifçe eğerek kitapların arasında saklı duran günlüğüne baktı.

“Hiçbir şey, yalnızca bazı şeyleri tekrar okuyordum.”

“Yine mi o günlük?”

“Evet, o günlük benim için hâlâ *kıymetli*, Alex.”

“On iki yaşma geldik,” diyerek gülümsedi sarışın delikanlı. “Sen de herkes gibi eğlenemez misin? Her zaman bir şeyler yazıyorsun, hesap yapıyorsun, kimsenin anlayamadığı şeylerden bahsediyorsun...”

Marco hızla ayağa kalkarak arkasını döndü. Çenesini kaşıyarak birkaç dakika pencerenin önünde durdu. Şaşkındı. Kafasındaki sorular aklını karıştırıyordu, arkadaşı bunu anlayabilecekmiş gibi görünmüyordu.

“Neyse,” dedi Alex, “biraz beni dinler misin?”

“Ne var,” dedi Marco ona doğru dönerek, ellerini 67. gününü dolduran güneş mevsiminin ılıman iklimine rağmen giydiği kalın ve koyu renkli pantolonun geniş ceplerine sokmuştu.

“Seninle biraz... özel bir konu hakkında konuşmalıyım.”

“Devam et.”

“Evin çok sıcak.” Alex gömleğinin yakasını tutup salladı.

“Hayır, değil. Sen gergin ve huzursuzsun. Haydi, konuş. Neler yaptın?”

Alex’in gözleri bir kaçış yolu aradı. Açık kapağı duvara yaslanmış, içi kumaş dolu ceviz bir sandık vardı. Marco’nun masası kalem, kâğıt, kitap ve defterlerle kaplanmıştı. Çatlaklarla dolu bir çerçevenin içerisinde Avcı Takımyıldızı’na ait üç yıldızın yılın özel bir anında gökyüzünde oluşturdukları konumu gösteren bir çizim ile vadinin güney noktasında bulunan ve mülkiyeti zengin metropol Sam-en-Garen’e ait olan, astronomik gözlem ve meteoroloji için kullandıkları Edilea Kulesi’ni tasvir eden bir resim bulunuyordu. O resme baktığında içini tanımlayamadığı

garip bir his kaplıyordu. Gökyüzünün berrak olduğu gecelerde gök kubbenin tartışmasız sahibi olan aynı takımyıldızına baktığında, belirsiz ve hafif bir baş dönmesi ile büyülenme hissi kaplıyordu içini.

Odanın içinde rahatsız şekilde dolaşan Alex'in bakışları sonunda tekrar cevap beklemekte olan arkadaşının gözleriyle kesişti.

"Lafı uzatmanın anlamı yok," diye konuşmaya başladı. "Birkaç gecedir garip rüyalar görüyorum."

"Nasıl garip?"

"Delice."

"Anlat."

Alex sıkıntıyla iç çekti. Derin bir nefes aldıktan sonra cesaretini toplayıp konuşmaya başladı. "Rica ediyorum, lütfen gülme. Üç dört gecedir aynı şey oluyor... yani... ben... gülmeyeceksin, değil mi?"

"Gülmeyeceğim."

"Rüyamda kız kardeşimi öptüğümü görüyorum."

Marco bir anda donakaldı, nefes bile almıyordu.

"Anladın mı?" diye devam etti Alex. "Bu çok anlamsız."

"Nasıl bir öpücükten bahsediyorsun? Selamlaşır gibi mi, yoksa alnından mı öpüyorsun?"

"Öpücük işte.. *öpücük*."

Alex dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına eğdikten sonra yüzünü utançtan avuçlarına gömdü. Arkadaşı gidip yanına oturdu.

Yüzü daha da kızaran Alex, "Sence bu ne demek?" diye sordu.

"Çok basit, sen sapığın tekisin."

"Salak, dalga mı geçiyorsun benimle?" Alex kaşlarını çatarak gözlerini Marco'ya dikti. "Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Sakin ol, takılıyorum. Onunla konuştun mu?"

"Asla aklımdan geçmez!"

Marco yavaşça başını sallarken edindiği kısıtlı bilgiyle bir sonuca varmaya çalışıyordu. “Anlıyorum. Merakımı hoşgör, rüyanda onu... nerede öpüyordun?”

“Dedim ya, anlamazdan gelme... dudağından!”

“Bulunduğunuz yeri kastetmiştim. Neredeydiniz?”

“Ah. Her defasında farklı bir yerde oluyoruz. İlk sefer bir çeşit bahçedeydik... önünde bir bahçe kapısı vardı. İkincisinde karanlık bir odadaydık, daha ayrıntılı anlatamıyorum çünkü etrafı zar zor görüyordum. Bir sonrakinde dışarıda, kalabalık bir yerdeydik, etrafımızda garip makineler vardı. Hatırlıyor musun, Tor’da kullanılan arabalar gibi, rayların üzerinde uzun taşıma araçlarının bulunduğu bir yerdi. O raylar...”

“Evet, anladım. Gerber’in Lokomotifleri. Bir çeşit istasyon-daymışsınız.”

“Bravo. Sen de o araçları olağanüstü bulmuyor musun? Kim bilir ne kadar hızlı gidiyorlardır?”

“Oldukça etkileyiciler, evet. Şu öpücükten bahset bana... gerçekten, nasıldı?”

Alex başını salladı, söylemek üzere olduklarına kendisi bile inanamıyordu.

“Muhteşemdi. Nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir duygu. Ben, nasıl desem... mutluydum. Ama bunun hiçbir anlamı yok. Kahretsin! O benim kız kardeşim.”

Arkadaşı, “İnan bana,” diye cevap verdi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Gördüğün rüyada hiçbir yanlışlık yok.”

“Delirdin mi sen?”

Marco boğazını temizledikten sonra cevap verdi. “Sana garip gelse bile bana bir iyilik yap. Konuş onunla. Neler gördüğünü anlat.”

“Dalga geçmeye bayılıyorsun. Bunu niye yapacaktım?”

“Güven bana.”

“Hayatta yapmam.” Alex kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı.
“Yap,” diye ısrar etti Marco, “dinle beni.”

Alex ellerini kısa süre önce annesi tarafından kesilerek şekil verilmiş olan kısa saçlarının arasından geçirdikten sonra pencereye ilerledi. Arkadaşının sözleri kafasında dönüp duruyordu: “Gördüğün rüyada hiçbir yanlışlık yok.” Bir ayağını pencerenin dışına attıktan sonra derin bir nefes aldı ve Marco’ya doğru döndü.

“Unut gitsin. Ona hiçbir şey anlatmayacağım. Jenny delir-diğimi zannedecek.”

2

Sam-en-Garen 394 S.T.

Ay Mevsimi, 5. gün

Kadın eczaneyi, depo ve laboratuvar olarak düzenlediği geniş bodrum katına bağlayan dar merdivenlerden aşağıya indi. İşaret ve orta parmağını birleştirerek hızlıca merdivenin sonunda sağda duran bir dizi anahtarın üzerinde gezdirdi. Odanın tavanını kaplayan on adet lamba birbiri ardına yandı. Birkaç saniye içinde ışık yoğun bir şekilde arttı ve küçük kutularla hınca hınç dolu tezgâhları, çeşit çeşit ürünle dolu olan rafları ve odanın diğer tarafında duran kırtasiye malzemelerini, optik aletleri, karalanmış kâğıtları, deney tüplerini ve en sonda duran seramikten lavaboların bulunduğu uzun masaları aydınlattı.

“Anna!” diye seslendi biri yukarıdan. Ses bodrumda yankılandı. “Yanılmışım, yüz yirmi bir değil iki yüz yirmi bir olacak!”

“Tamam!” Kadın merdivene doğru birkaç derece döndükten sonra kedi gibi hızla masaların arasından kıvrılarak rafların

olduğu yere ulaştı. Slev, kocası, ürünün adını söyleyebilirdi, seri numarasını söylemesine gerek yoktu.

Bir altmış boyunda, alev rengi saçlı, sıska kollarını açıkta bırakan bir bluz giymiş olan karısı on altı bin üç yüz yirmi altı üründen oluşan ve Garen'deki çeşitli ilaç şirketlerinin her yıl patent alarak üç yüz ila dört yüz arasında yeni ürün eklediği katalogu ezbere biliyordu.

Slev Anna'yı tam olarak tanımıyordu. Karısını seviyordu ve onu ısrarcı sorularıyla zor duruma sokmamak için anılarının sansürlenmiş yorumlarıyla yetiniyordu. Çünkü Anna diğer insanlar gibi değildi, Slev şu anda eczanelerinin bulunduğu binanın açık artırmasına katıldıkları gün bunun farkına varmıştı. Açık artırma salonunda onlardan daha güçlü dört beş tane alıcı bulunuyordu ancak Anna artırma başlamadan önce onlarla konuşmuştu. Fiyat pazarlığı yapılmaya başlanırken birkaç anlamsız artıştan sonra hepsi çekilmişlerdi. Sam-en Takvimi'nin 382. senesinin, Güneş mevsiminin 39. günü, Slev'in hiç unutmayacağı bir tarihti. Kırk beş yaşında, iriyarı, geniş omuzlu ve yüzü koyu renk, sık ve batan sakallarla dolu olan adamı, karısının bazı sırlar sakladığına ikna eden, sadece o hatıra değildi. Öncelikle Anna'nın hafızasıyla ilgili doğaüstü kapasitesi açıklanabilecek gibi değildi. Eczaneden içeri giren her müşterinin adını, soyadını, doğum tarihini ve tıbbi kaydını hatırlama yeteneğine sahipti. Sonra insanlarla konuşması eşi benzeri olmayan ve açıklanamayan bir hal alıyordu: Anna başkasının ne düşündüğünü sormuyordu, Anna karşındakine ne düşünmesi gerektiğini öneriyordu. Bu durum, ticarette rakiplerine karşı küçümsenemeyecek bir avantaj sağlamıştı.

Anna ile Slev'in eczanesi Sam-en Bölgesi'nin başkenti olan Garen'in beşinci semtinin en işlek eczanesi haline gelmişti. İşlerin hızla büyümesi çiftin kendilerini dükkânın alt katında kurdukları laboratuvarı yaptıkları araştırmalara adamasına imkân sağlamıştı

ve bölgede bulunan diğer araştırma merkezlerine de araştırma ve incelemeler gönderiyorlardı.

Anna raftan kocası için gerekli olan ürünü alıp dönerken gözleri duvarda asılı duran tahta nesneye takıldı. Bu Karlı bir marangoz tarafından elle oyulmuş, ahşap bir takvimdi. Slev'le birlikte, köyde yıllar önce düzenlenen bir kermesten satın almışlardı. Anna yılı düzeltmek için takvimdeki 3 rakamını çıkarıp yerine 4'ü koydu. Takvim artık 394'ü gösteriyordu. Ay Mevsimi Sam-en Takvimi'nin ilk yarısıydı, kış mevsiminin başlangıcına denk geliyordu ve güneş mevsimine geçiş yaparken ilk yağmurlarla birlikte sona eriyordu. Güneş mevsimi başlayalı beş gün olmuştu ancak takvimi düzeltmek ne onun ne de Slev'in aklına gelmişti. Anna 394 rakamını düzelttiği anda zihninde bir görüntü belirdi.

Yumuşak ve kalın bir kumaşla kaplı üç bambu beşik yan yana duruyordu.

Anlaşılmayan bir rüyada kaybolmuş olan gözleri kapalı, yüzleri huzurlu, sağlıklı üç bebek beşiklerinde uyuyordu.

Beşiklerin hemen arkasında, herhangi bir inanca bağlı olmayan –Sam-en vadileri sürekli yeni inançlara şahit oluyorlardı– bir grup kadın gönüllü tarafından işletilen Dayanışma Merkezi'nin görkemli kapısı bulunuyordu. Sam-en'deki politikacılar her yıl bütçelerini belirlerken, yaptıkları işten gurur duyan ve karşılığında sadece yemek ve konaklayacak yerlerinin olmasıyla yetinen, yorulmak bilmeyen o kadınların yaptıkları işin devamlılığını sağlamak için Dayanışma Merkezi'ni desteklemeyi unutmuyorlardı.

Amenar ve Del'in beşikleri buldukları ve merkeze aldıkları gün her çocuğun bileğinde ipten yapılmış bir bilezik vardı. Beşiklerden birinin üstünde asılı olan not onların gelişini bildiriyordu. Amenar bu notu oturma odasındaki diğer gönüllülere yüksek sesle okumuştı:

Sizden bu bebeklere bakmanızı rica ediyorum. İsimleri Alex, Jenny ve Marco. İsimlerini değiştirmeyeceğinizi umut ediyorum. Yardımlarınız için bütün kalbimle teşekkür ederim.

Anna yüksek sesle, “Neredeyse on sekiz yaşında oldular,” dedi kendi kendine.

Dayanışma Merkezi aynı zamanda yetimhane olarak da görev yapıyordu. Yarım mevsim içinde Marco Sam-en-Kar’daki bir aile tarafından evlat edinilmişti. Üstünden bir yarım mevsim daha geçtiğinde Alex ile Jenny aynı köyde başka bir ailenin yanında yaşamaya başlamışlardı. Anna, merkezin kanunen yapması gereken resmi yayınları ve şehirde yapılan açıklamaları yakından takip ederek olan biteni uzaktan izlemekle yetinmişti. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle şimdi iki kardeş olarak büyütülen Alex ile Jenny’yi düşündü (Paralel boyutta trajedi ile sonuçlanan kaçışları esnasında tanıma fırsatı bulduğu gençler hakkında ihtiyar Ian epey şey anlatmıştı). Önemli olan tek şey hepsinin iyi olmasıydı. Ian’a ve Gea’da babası olan Nathan’a bunu borçluydu. Evlat edilmelerinden sonra Anna çocuklarla ilgilenmeyi bırakmış, ayrıca bir daha insan klonlamaya cesaret edememişti. İlerleyen yıllarda Slev’in yanında mutluluk içinde yaşarken alternatif yaşamlarla bağını koparmıştı. Artık yolculuk yapmamayı seçmişti.

Ancak uzayın ve zamanın sonsuz kıvrımlarında, bazen, onu olduğu kişilikten söküp başka yerlere sürükleyen, çehresi olmayan sesler duyabiliyordu. Bu yıkıcı enerji irade gücünü aşıp düşüncelerine hâkim oluyordu. Onları eve çağıran sestti bu.

Anna Sam-en Takvimi’nde 3 yerine 4 rakamını koyduğu günden birkaç gün sonra oluşan ani girdaplardan birinde gördü.

Gayet iyi hatırladığı başka bir yeri gördü.

Unutmayı tercih ettiği hayattaki beklenmeyen değişimi gördü.

Gea'yı tekrar gördü ve ne kadar büyük bir yanlışlık yaptığını fark etti.

Her şey bir anda olmuştu. Yolculuktan dönen Anna, bunun bir hayal mi yoksa onun herhangi bir şekilde etki edemediği, ara sıra başına gelen bir boyut atlaması mı olduğunu anlayabilmek için en az birkaç saatini harcadı. Zaman zaman sınırı belirlemek, her iki tecrübe alanındaki bazen çok canlı ve bazen silik olan bilgilerin içeriğini kavrayabilmek çok güç oluyordu.

Slev o gün evde değildi. Dükkân yerel bayram nedeniyle kapalıydı. Anna her yalnız kaldığında yaptığı gibi kendini yazıya vermişti. Çocuk masalları, tekerlemeler, şarkı sözleri. Boş zamanlarını değerlendirdiği bir uğraştı bu. Çoğu zaman yazdıklarını eczaneye gelen müşterilerin çocuklarına hediye ediyordu. Sam-en Bölgesi'nde en sevdiği şey insanlar arasındaki sosyal ilişkilerin canlılığıydı. Belki de bu yüzden küçük Alex, Jenny ve Marco'ya –Anna Marco'ya Ian denmeye devam ediyordu– hayat ve ev vermek için pek çok seçeneğin arasından burayı seçmişti.

Anna, babası Nathan'ın anlattıkları sayesinde geçmişte olanları biliyordu. Dünyaya çarpan göktaşı yüzünden biten hayat birkaç yüzyıllık sessizlikten sonra, nasıl olduysa, mümkün olan bütün evrenlerde tekrar başlamıştı. Bilim her evrende Gea veya Sam-en'de olduğu kadar gelişmemişti. Anna gençlik yıllarından beri yaptığı yolculuklar sayesinde bazı evrenlerde henüz elektriğin bile keşfedilmemiş olduğunu görmüştü. Kendi hayatıyla ilgili öğrendiği basit gerçek şuydu: Annesinin doğum yaptığı bütün evrenlerde var olmuştu. Aynı zamanda öğrendiği bir diğer gerçek ise her evrende babasının farklı bir adam olduğuydu. Diğer evrenlerde annesinden gelen genlerin yarısını barındırıyordu, diğer yarısı ise farklı genlerin birleşmesi sonucu oluşuyordu; bu yüzden görüntüsü farklıydı. Çoğu zaman ismi bile başkaydı.

Şunu da gayet iyi biliyordu ki hem Nathan hem de Ian yalnızca Gea gerçekliğinde var olmuşlardı.

Gea'daki tek ve gerçek yol göstericisi olan Ian'a sormak istediği milyonlarca soru vardı ama ne yazık ki Anna ormanın derinliklerine kaçıp saklanırken Ian askerler tarafından kurşunlanarak öldürülmüştü. Kaçtığı diğer gerçeklikte yaşamını devam ettirirken şu ana kadar orada olan biteni öğrenmek istememişti.

Çocuklar için yazdığı tekerlemeyi tamamlayacak kafiye bulmak için çabalarken, karşı konulamayacak bir güç aklındaki düşünceleri Sam-en'den uzaklara, kalbinin uzun süre önce gömüp üstünü toprakla örttüğü başka bir diyara sürükledi. Üst üste yerleşmiş milyonlarca çehrenin ve sesin oluşturduğu girdabın arkasında, o vardı.

Alacakaranlıkta ona gözlerini diken zümrüt rengi iki küçük göz, bir anda bulunduğu boyutta kendisine izin verilen hatıralara bağlanıyordu. Anna sevilme umuduyla göbeğini açmış olan yavru kediye uzanırken, "Diletta..." diye fısıldadı. Bu kedi yalnızca Gea'da vardı. Ben'in kaçıışı sırasında peşinden sürüklediği zaman küçücük olan kedi şimdi yaşlı ve yorgundu. Diletta Anna'nın unutmaya çalıştığı gerçekliği anımsatan bir hatıraydı.

Hâlâ şaşkın ve sersemlemiş olan Anna, ayağa kalkıp Gea'daki aklının hiç sorgulamadan doğru saydığı yöne yürümeye başladı. Ne yaptığıнын farkında bile olmadan alışkanlıkla elini elektrik düğmesine götürdü. O anda düşünceleri, Sam-en'deki düşünceler ve Gea'daki gerçeklikler arasında bir dengede, elle tutulamayacak bir sınırdan yüzüyordu. Bu alan kendisinin bir başka versiyonunun ormandaki kaçıştan sonra yaşamaya devam ettiği yerdin. Etrafına bakındığında ve günışığında olduğu gibi aydınlanan masa ile mobilyaları gördükten sonra eski laboratuvarında olduğunu fark etti. Marina'nın eteklerindeki kurak ovaya bakan kocaman camlarla çevrilmiş, büyük bir salondur burası.

LEONARDO PATRIGNANI

Laboratuvar onun hem evi hem de işyeriydi. Hiç ortalarda görünmeden dijital mesajlarla varlığını belli eden Gea hükümetinin ona huzur vermesini umut ederek buraya sığınmıştı. Anna mırıldanmaya başlayan kediyi yavaşça okşadı. Gözleri kedinin yattığı küçük kanapenin arkasında duran masaya takıldı; masanın üstünde bir zarf duruyordu. Zarfı açtığına karşısına çıkan, bir kâğıt demeti olmadı. Zarfın içinde her profesyonelin sahip olduğu ve kullanılmadığı zaman rulo haline gelebilen interaktif bir tablet vardı. Bu tablet bir santim kalınlığındaydı, bu da onun bir mesaj içerdiği anlamına geliyordu. Profesyonel aygıtlar iki santim kalınlığındaydı ve bir santimliklere göre bin kat daha fazla bilgi saklayabiliyorlardı. Bu bir çeşit hızlı mesajlaşma yönteminden başka bir şey değildi. Bir atama, proje veya herhangi bir sunum çok ender kâğıda yazılıyor, neredeyse her zaman bu tür tabletlere kaydediliyordu. Özellikle üst kademelerden geldiğinde.

Anna tableti açtıktan sonra ekrana parmak basarak aygıtı açıp birkaç saniye bekledi. Bütün tabletlerin ve elektronik aygıtların imalatçısı olan ve aynı zamanda Gea'da yaşayan insanların, derialtı mikroçipleriyle takip edilmeden önce, kontrollerini sağlamak için kullanılan kameraları üreten Lax Şirketi'nin amblemi birkaç saniye boyunca ekranda parladı. Ardından ekran birkaç saniyeliğine karardı ve sonunda mesaj açıldı.

Ekranın ortasında mavi bir kutu belirdi ve herhangi bir vurgusu olmayan bir ses, "Çok gizli olan bu mesaj Anna Y758BG4 için kaydedilmiştir. Kimliğinizi onaylamak için mikroçipinizi ekranın altından geçirin," dedi.

Anna emri yerine getirdi. Ekrandaki görüntü kaybolduktan sonra peş peşe resimler belirmeye başladı. İlk resimde kadın büyük bir binanın cephesinin fotoğrafını gördü. Yukarıda, giriş kapısının üzerinde, büyük harflerle SYNAPTICA yazıyordu.

Anna oradan söz edildiğini duymuştu. Nörobilim alanında çalışan bir tıbbi araştırma şirketi idi. Kendini hatırlamaya, daha doğrusu Gea'daki paralel hayatına ait hatıraları kafasında canlandırmaya zorladı. Kaç yıl önce olduğunu hatırlayamıyordu ancak biyolog olarak Synaptica için birkaç kez danışmanlık yapmıştı.

Ekran da bir binanın içindeki bazı oda ve salonların çizimleri belirirken otomatik ses tekrar konuşmaya devam etti: "Doktor Anna, profesyonel hayatınız dikkatlice incelendi ve onaylanmış becerileriniz bugün size Synaptica projesi dahilinde sürekli çalışma imkânı sağlıyor. Bu sunumun son sayfasında şirketin yetkilileriyle yapacağınız ilk toplantının saat ve tarihini bulacaksınız. Bu bilgilerin kişiye özel olduğunu hatırlatmak isteriz, konuyla ilgili bilgileri paylaşırsanız rapor tutulacaktır."

Ekran karardıktan sonra insansı sesin belirttiği gibi bilgiler beyaz bir sayfanın üzerinde belirdi.

"Fakat..." dedi Anna karşısında yer alan masanın üzerindeki panoda bulunan rakamlardan oluşan çizelgeye baktıktan sonra, "... görüşme bu sabah. İki saat sonra." Diletta yorgun bir atlayışla koltuktan yere indikten sonra bir dizi kutunun arkasında kayboldu. Anna gözlerini kapadı ve sunulmuş olan bu fırsat üzerine düşünmeye başladı. Tıbbi araştırmalar yapan önde gelen araştırma merkezinde çalışma imkânı teklif ediliyordu veya Gea söz konusu olduğunda, empoze ediliyor demek daha doğru olurdu. Bu seferki zaman zaman talep edilen bir danışmanlık değildi, tam zamanlı bir sorumluluktu. Buna ihtiyacı vardı. Hem maddi anlamda hem de profesyonel gelişimi için faydalı olacaktı. Bir an hiç yaşanmamış hatıralardan oluşan paralel bir hayatı, Ian, Alex ve Jenny'nin öldürüldüğü onun ise son anda kurtulduğu günde bıraktığı o yolu tekrar yaşadı. O anda bir yol ayrımı oluşmuştu. Anna Sam-en'i tercih etmişti. Orada yaşamak istiyordu. Klonlamanın gerçekleşeceği yer orası olacaktı. Ancak son on sekiz yılda,

olması gerektiği gibi, Gea'daki alternatif versiyonu yaşamaya devam etmişti. Herhangi bir belaya bulaşmadan işini devam ettirmiş ve o kötü hikâyenin ona çok fazla trajedi yaşattığına ikna olmuştu; babası Nathan'ın öldürülmesinden askerlerin onlara pusu kurmasına kadar.

Sam-en'deki Anna, unutmayı tercih ettiği bir gerçeklikten kaçmıştı ancak Gea'daki alternatif versiyonu kadar o da yanılmıştı. Her ikisi de bu sonlanmanın gerçek hayatın akışından birçok ışık yılı uzaklıkta olduğuna kendilerini ikna etmişlerdi. Bunu, o sabah, Synaptica'nın insan kaynakları sorumlularıyla görüştüğünden sonra, ona ilk resmi görevini tebliğ ettiklerinde anlamıştı.

Başka bir tabletin içindeyse on sekiz yıl önce yakalanan iki gencin bedenlerinin üzerinde yapılan deneylerin arşivi mevcuttu. Anna hızlıca binanın ilk katında bulunan yeni penceresiz ve dar ofisini inceledi.

Sadece, "Bu imkânsız..." diyebilirdi. Sonra birkaç defa daha tekrarlardı. Önemli işyerlerinde olduğu gibi, farklı şekillerde onu kontrol edebileceklerini ve görebileceklerini bildiğinden birkaç defa kısık sesle tekrarlardı.

Jenny ve Alex'in fotoğrafları klinik dosyalarında mevcuttu.

Üzerlerinde vücutlarını saran beyaz bir gecelik vardı ve dar yatakların üzerinde şakaklarına, alınlarına ve göğüslerine elektrotlar yerleştirilmiş olarak yatıyorlardı.

Gözleri kapalıydı ve görünüşte cansızdılar. Tablette bulunan bazı deneylerde gözleri açıktı ve bu çalışmanın sonuçları grafikler, eğriler ve tablolarla anlatılıyordu. Ian ve gençleri Doğu'ya yol alacak bir gemiye bindirmek üzere giderlerken on sekiz sene önce düştükleri pusudan sonra Alex ve Jenny hâlâ hayattaydı. Onlar nörobilim dalında araştırmalar yapan bir şirketin denekleriydi.

Doktor Anna da onları incelemek için işe alınmıştı.

Kadın tableti yuvarlayıp çekmeceye yerleştirdikten sonra kafası karışmış halde ayağa kalktı. Gözleri boşlukta kaybolurken bir elini önce alnına dayadı, sonra uzun kıvılcık saçlarının içine daldırdı. O boşluk silmeyi tercih ettiğı bir hayatı hatırlamasını sağlıyordu. Bir soru düşüncelerine hâkim oldu: Acaba Ian'a ne olmuştu? Gençler hâlâ hayattaysa ve o atışlar ölümcül olmadıysa yaşlı akıl hocasının kaderi ne olmuştu acaba? Anna bir elini küçük odasını birinci katın koridorundan ayıran camlı bölmenin üzerine koydu, sonra yaşlı Ian'ın da aynı binada tutulmuş olabileceğini düşündü. Aniden, oradan uzaklaşma arzusu soğuk bir ürperti gibi vücudunu sararak bütün omurgasını dolaştıktan sonra onu birkaç saniye titretti. Şu anda henüz anlam veremediğı bir cümleye odaklandı; aklının tiyatro sahnesinde yoktan varolan bu cümle gitmek bilmiyordu: "Bovling kukaları gibi yuvarlanıyorlar." Bu cümle, kadın bilincini kaybederek yere yığılana kadar dayanılmaz bir melodi gibi aklının içinde defalarca dolaştı.

Girdabın öteki tarafında, Anna, bir kâbustan yeni uyanmış gibi gözlerini tekrar açtı ve aniden başını kaldırdı; terlemiş ve heyecanlanmıştı. Kalemî hâlâ elinde tutuyordu ve önündeki sayfanın üzerinde tamamlanmamış tekerleme duruyordu. Güneş, Sam-en'in gökyüzünde, tepeden mutfağının penceresine vurarak içeriye kör edici bir parlaltı yansıtıyordu. Bütün sabah geçmişti. Anna bakışını masaya doğru çevirdi; yazdığı küçük şarkının son nakaratı "ahududu ve yabanmersini topladıktan sonra" kısmında kalmıştı.

Nakaratı tamamladıktan sonra ellerini yüzüne götürdü ve akli, nakaratta yapmış olduğu gibi, paralel boyutta başladığı analizi tamamladı.

Öldürülmediler, diye düşündü. Onları inceliyorlar. Hayattalar.

Alelacele evden çıkmadan önce Anna, "Onları bulmalıyım," dedi.

3

Sam-en-Kar. Yıl 388 S.T.

Çiseleyen yağmur yemyeşil kırn ortasındaki geniş cadde boyunca ilerleyen çocukların başına düşüyordu. Çocukların başında duran siyah gür saçlı, uzun boylu kadının üstünde koyu yeşil renkli, uzun bir pelerin vardı. Pelerinin uçları yere değiyordu ve her geçen dakika daha da ıslanıyordu. Omzuna astığı çantanın içinden kitaplar fırlıyordu. Çocuklar çobanın arkasından giden koyunlar misali onu takip ediyorlardı.

“Evet, geçen gün konuştuğumuz gibi, neredeyse her zaman güneşli olan bölgemizin kuzey sınırını bölen neydi?” Kadın etrafına bakındı, öğrenciler bir süre sessizce beklediler. On bir, on iki yaşlarında on altı kişiydiler. Kahverengi saçlı kız elini kaldırdı. Öğretmen onu işaret etti: “Jenny?” Kadın elini uzatarak onu konuşmaya davet etti. Kız utangaç bir tavırla, “Laari Nehri,” dedikten sonra arkadaşlarının desteğini almak için çevresine bakındı.

“Kesinlikle! Zaten bunu siz de biliyorsunuz, değil mi?”

Kadın ikna olmuşçasına gülümsedikten sonra Laari Nehri'nin kat ettiği güzergâhı tasvir etmeye başladı. Laari Nehri, Steir topraklarını ikiye bölüyordu, ayrıca Sam-en ile daha kuzeyde Göller Bölgesi sınırı olarak devam ediyordu.

Sam-en'deki dersler hep böyle işlenirdi. O sabah öğretmenin arkasında ilerleyen grup Marco'nun köyün güneyinde kalan evinin birkaç dakika ötesindeydi. Vadinin tam o noktasından, çimle kaplı geniş bir alandan sonra, uzakta bir dizi ev görülebiliyordu. Bu evlerden birinin birinci katında Marco'nun açık penceresi görünüyordu. Öğretmenleri Göller Bölgesi hakkında bilgi verirken çocuklar yürümeye devam ettiler. Islak çimlerin kokusu baş döndürücüydü. Arada sırada iki atın çektiği at arabası yoldan geçerken grup ikiye ayrılarak yol veriyordu. Nal sesleri önce yaklaşırken yoğun bir şekilde artıyor, sonra uzaklaşırken öğretmene derse kaldığı yerden devam etme olanağı veriyordu.

Alex Jenny'i bir kenara çekip, "Sorunun yanıtını ben de biliyordum," dedi. O sabah çocuğun bakışları başka yerlere kayıyordu. Kızla konuşurken bakışlarını kaçırıyor, gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordu.

"Garip görünüyorsun," diye konuşmaya başladı kız grubun gerisinde kalmak için adımlarını yavaşlatırken. Atların toynaklarının çıkardığı ses inişli çıkışlı, tekrar eden ritmik bir yankı gibi arkalarından gelmeye ve vadide yankılanmaya devam ederken öğretmenin sesi gittikçe uzaklaştı.

"Hiç de bile," diye cevap verdi Alex ama mavi gözleri hâlâ başka yere bakıyordu. Gözlerini Marco'nun evine dikmişti. "Sana garip gelse bile bana bir iyilik yap. Konuş onunla. Neler gördüğünü anlat." Arkadaşının sözleri kafasında dönüp durmaya devam ediyordu. Ancak böyle bir deneme ne kadar cesaret gerektiriyordu?

"Bence öyle... Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Havır."

Jenny gülümseyerek başını salladı. Yavaş yavaş batıya ilerleyen bulut kümelerinin ardından yükselen güneş kahverengi saçlarına altın pırıltılar katıyordu.

"Peki," dedi Jenny. "Madem sen bana neden böyle garip davrandığını söylemeyeceksin, o zaman ben sana bir şey anlatacağım."

Alex her zaman yaptığı gibi umursamazlık işareti olarak omuzlarını kaldırdı, bu hareketi ona karşı bir duruş sergilemek için değil yalnızca onu kışkırtmak için yapıyordu. Kız kardeşini iğnelemeyi seviyordu, diğer yandan Jenny de doğru zamanda doğru sözler söyleyerek Alex'i köşeye sıkıştırmayı biliyordu. Birçok kez Alex, Marco'yla birlikte ailesinin onaylamadığı gezilere gittiği zaman Jenny onu korumuş ve yine pek çok kez anne babasını atlatmak için olağanüstü bir yetenek sergilemişti. Sadece yalan söylemekte yetenekli değildi. Bakışlarını, ses tonunu, hayal gücünü ve doğaçlama yeteneğini de kullanıyordu.

Her zaman ona inanıyorlardı.

Alex, arkadaşlarının uzaktaki nehrin üstünden geçen dar köprüünün üzerinde durduklarını gördü. "Ne söylemek istiyorsun?" Öğretmen eski bir baraj hakkında bir şeyler anlatıyordu. "Öğretmen birazdan dersi dinlemediğiniz için bizi azarlayacak."

"Garip rüyalar görüyorum," diye başladı Jenny, "ancak sana anlatıp anlatamayacağımı bilemiyorum."

Alex taş kesildi. Bir an o cümleyi kendisinin söylediğini düşündü.

Kız kardeşi yüzüne bakarak, "Neyin var?" diye sordu. Gök yüzünün tek hâkimi olan güneş Kar Vadisi'nin üzerinde berrak bir hava oluşturunuyordu. Alex güneşten korunmak ister gibi gözlerini kısarken yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Hiç, ben... hiç. Yani?"

"O rüyalarda sen benim kardeşim değildin," diye açıkladı.

"Sen benim... biz akraba değiliz."

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü birbirimize kardeş gibi davranmıyoruz.”

Hayretler içinde, şaşırmış ve biraz korkmuş olan Alex nasıl cevap vereceğini bilemedi.

O geçmek bilmeyen utanç dolu saniyelerden sonra, bir anda, “Bu rüyalarda neler oluyor?” diye sordu.

Öğretmen uzaktan, “Alex! Jenny!” diye bağırdı. “Rica etsem arkadaşlarınıza katılır mısınız lütfen? Köprü sizi yutmayacak, korkmadan geçebilirsiniz!”

Alex homurdandı, Jenny ise kollarını açarak derin bir nefes verdi. Sonra gruba katılıp dersi dinliyormuş gibi davranmaya başladılar.

Her ikisi de artık okulu düşünmüyor, aksine son zamanlarda birçok defa tekrarlanmış olan o rüyayı hatırlıyorlardı. Aynı sahneleri görüp yaşamışlardı. Bu konuda konuşmak zordu, kardeşten başka bir şey olduklarını düşünmek imkânsızdı. Ama o hislerin, içsel azabın, o duyguların on iki yaşındaki hayatları ve akrabalıklarıyla hiç ilgisi yoktu.

Oysa, korkunç derecede gerçektiler...

İlerleyen günler, başlamadan biten konuşmaların sessizliğiyle geçti. Bu günlerden birinde Alex ve Jenny’nin ailesi birkaç saat evden çıkmak zorunda kaldılar; şehirlerine Tor’da yaşayan ve bazı gıda maddeleri almaya niyetli olan bir tüccar gelmişti. Öğleden sonraydı ve çocuklara evde kalmalarını emretmişlerdi.

Alex genellikle bu tür kurallara uymuyordu, şehri boydan boya geçerek Marco’nun penceresinden odasına giriyordu, kız kardeşi onun yokluğunu hissettirmiyordu. Ama o gün böyle olmadı.

İkisi de kendi odalarında iki saat geçirdiler. Her ikisi de, önceki günlerde sonuçlandıramadıkları o konuşmayı bitirmek

için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorlardı. Her ikisi de küçük düşmekten ve alay edilmekten korkuyorlardı.

Jenny bir ara susadığı için kendi odasından çıkıp alt kata indi.

Alex, merdivenlerden inen kız kardeşinin ayak seslerini duyduktan sonra onun yanına gitmeye karar verdi. Onu odanın tam ortasında bulduğunda bu anı bir kez daha yaşamış olduğuna dair tepeden tırnağa çok kuvvetli bir ürperti hissetti, ağzını açamadı. Jenny ona doğru döndü, mahçup mahçup gülümserken aralık olan pencerelerden süzülen ışıklar yüzünün yarısını aydınlatıyordu.

“Merak ediyordum...” diye savunmaya geçti Jenny, “acaba teyzemin getirdiği o içecekten kaldı mı?”

Alex kaşlarını kaldırdı ve kollarını açtı.

“Bitti mi?” diye ısrar etti Jenny. “Sürahiye bulamıyorum.”

“Jenny, bilmiyorum. Tadına bakmaya bile vakit bulamadını.”

“Evet... haklısın.”

“Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Gergin görünüyorsun,” derken odanın ortasına doğru bir adımı attı.

“Ben... Ne biçim sorular soruyorsun?”

“Hayır, hiç... yani...”

Jenny aralık duran pencereye dönerek, “Bugün Marco’ya gitmiyor musun?” diye sordu. Dudaklarını ısırarak kendisine işkence çektirirken kollarını kavuşturdu.

Alex, “Hayır,” diyerek omuzlarını silkti, “bugün gitmiyorum. İstemiyorum.”

Jenny, “Her zamankinden daha garip davranıyorsun,” diyerek hafifçe başını salladı. Yüzüne hiç bakmadan, “Sen de çok gergin-sin,” diye cevap verdi Alex. “Günlerdir çok gergin-sin. Sen...”

“Sen neden kendi işine bakmıyorsun?”

Alex kararlı bir bakışla, “Sen de biliyorsun ki bu durum beni de ilgilendiriyor,” dedi. Jenny’nin yüzünde gizleyemediği utanç verici bir ifade belirdi, gerilmişti. Sonra ne cevap vereceğini bile-

meden kardeşine baktı. O anda, aralık olan pencerelerden giren güneş ışınları azaldı ve oda loş bir ortama büründü.

Alex birkaç saniye bakışlarını kız kardeşine yönelttikten sonra iç çekerek döndü ve merdivenlere ilerledi.

Arkasından gelen cümle sessizliği bozdu: “Sen ne biliyorsun?”

Alex kolu trabzanda, bir ayağı birinci basamağın üzerinde önüne bakarak kımıldamadan durdu. Kalbinin göğsünde olanca kuvvetiyle attığını ve içinde beliren sıcaklığın hızlıca yanaklarına kadar yükseldiğini hissetti. Bedenini hafifçe yüzünün yarısı karanlıkta kalan Jenny’ye çevirdi.

“Ben de aynı rüyayı görmüş olmaktan endişeliyim...”

4

Synaptica merkezi, Marina, Gea

... tatbik edilmeye hazır...

... bugünden yürürlüğe giren...

... güncellenen verilerle, arşivdeki bölmenin içinde..

İşitme duyusu, önce geri çekilip sonra daha kuvvetli gelerek kayalıklara vuran dalga misali azalıp artan Alex gözlerini güçlükle açtı. Konuşmayı bölük pörçük takip edebilmişti ama odayı dıştaki koridordan ayıran kalın camlara rağmen duyduğu o boğuk kelimeleri bir yüzle ilişkilendirebilmişti. Kısa boylu, zayıf, siyah kısa saçlı ve yeşil önlüklü bir kadındı. Kolonun arkasında olduğu için göremediği biriyle konuşuyordu. Hareketsiz bir şekilde yatan Alex başını kaldırmaya çalıştı ancak boynunun altında kuvvetli bir acı hissetti.

Kendini zorlayarak, "Jenny," dedi kısık sesle. Sonra öksürmeye başladı. Her öksürükte sanki birisi göğsünün üstüne ayakkabıyla bastırıyormuş gibiydi.

ÜTOPYA

“Buradayım,” dedi bir kadın sesi. Hayatı boyunca ona eşlik etmiş bir sestti, belki milyonlarca hayatta. Onunla birlikte zamanı ve uzayı kat eden, varlıkları gibi kırılgan olan sesin tınısı yeni komedinin son perdesinde yine sahnede ydi.

“Her zaman... oda... iğne...” demeye çalıştı Alex fakat boynundaki kasların ağrısı, uzuvlarındaki genel uyuşma hissi ve kafasının karışıklığı ile kullandığı bazı kelimeler kızla aralarında iletişim kurmaya fırsat tanımıyordu.

“Buradayım...” diye tekrar etti Jenny. Birbirlerini göremiyorlardı. Görebildikleri yegâne şey hastane odasındaki tavanın çatlaklarıydı. Bakışları karşılaşıyorlardı. Bedenlerini kontrol edemiyor, kollarını hareket ettirebilseler bile oldukları yerden kalkamıyorlardı. Bedenlerinin yanında uzanan kolları yataklarına monte edilmiş geniş, demir kelepçelerle bağlıydı. Önceki sefer olduğu gibi. Diğer seferlerdeki gibi.

Jenny bir süre önce bu odadaki aynada kendine bakmıştı; yüzüne, gözlerine... Avustralya’daki ulusal yüzme yarışlarında madalya üstüne madalya kazanan kızdan geriye ne kalmıştı? Hangi hayattı o? Hangi zaman dilimindeydi?

Aynadaki yansıması belki de ölümden bile kötü bir senaryoyle karşı karşıya kaldığını sergiliyordu. Yüzündeki ince çizgiler yılların geçtiğini gösteriyordu. Derisi böyle yaşlandığına göre kim bilir kaç yıl olmuştu? On? Yirmi? Gözleri yorgun, boşluğa bakan, artık ulaşamayacağı, yakalanamayacak ve reddedilmiş hatıraların uçurumu kadar boştu.

Hatırlamayı başarabildiği görüntüler birbiriyle alakasızdı.

Görüntüler ve duygular o kadar kuvvetliydi ki büyük olasılıkla her zaman hafızasında kalacaklardı. Bir iskele. Bir istasyon. Bir bahçe. Sonra kâkülleri yüzüne düşen, okyanus gibi masmavi gözleri olan o sarışın çocuk.

“Kaç yaşındayım?”

LEONARDO PATRIGNANI

Aynada kendini tanıdığı anda Alex'in aklına gelen ilk düşünce bu olmuştu. Yüzünde çaresizlik ve korku vardı. Onu almaya gelen hemşireye baktığı anda dudakları dehşet içinde gerilmişti. Onu odadan çıkarmak için tekerlekli sandalyeyi iten adamda kendi yitik gençliğini gördü. Genç adam onu odadan çıkarmak için tekerlekli sandalyeyi çevirirken bakışları Alex'i aradı ancak yatak boştu. Şimdi, başka bir koridorda, başka bir odadaydı. Başka bir iğne, başka bir doz. Baştan başlayan yeni bir döngünün içinde.

Odanın karşı tarafında yatan Alex birkaç kelime mırıldanırken, "Buradayım..." diye tekrar etti Jenny. Alex'in aksine o birkaç saattir uyanıktı ve hemşirenin, arkadaşıyla yaptığı bütün konuşmaya kulak misafiri olmuştu: "Protokol uyarınca, inhibitör verilmeye hazır. Doktor Anna gelmek üzere, bugünden itibaren çalışmaya başlayacak. Klinik kartlar yapılan son testlerin bulgularıyla güncellendi ve arşivdeki yerlerine konuldu."

Buna dönüşmüşlerdi.

Laboratuvar fareleri. Kobaylar. Ansiklopedilere geçecek bilgiler. Alex ile Jenny on sekiz yaşmdan beri Synaptica'nın içinde yaşıyordu. Maziye gömülmüş bir geçmişin açık kalmış dosyalarından başka bir şey değillerdi, yok olmuş bir medeniyetin şahitleriydiler.

Jenny çaresizce ayağa kalkmayı denedi. El ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmıştı. Sonra yaptıkları testi hatırladı. Yapılan onca testin ardından ilkinin hatırlayamadığı testlerin sonuncusunu. İğne olmak için on ikinci kata götürülmeden bir ya da iki saat önce uyguladıkları test.

Bahçe. Buzdan bir blok. Kafes.

"Ne anlama geliyor bunlar..." diye mırıldandı Jenny. Gözleri tavana bakmak zorunda bırakılmıştı.

"Ne?" diye sordu Alex. Gözlerini yarı aralamıştı ve hâlâ halsizdi.

"Bize biraz önce yaptıkları şey. Hatırlıyor musun?"

ÜTOPYA

“E-evet... hatırlıyorum.”

O sabah üstünde koruyucu beyaz bir kıyafet bulunan adam onları Synaptica'nın altıncı katındaki bahçeye götürmüştü. Sahte bir bahçeydi, botanik bahçesi gibi hazırlanmıştı. Alex ile Jenny'nin gözlem altında tutulan hayvanlar gibi götürüldükleri diğer ortamlar gibi bu da yapaydı.

Etkileşimlerini incelemişlerdi. Davranışlarını incelemişlerdi. Bu deneyde maddeleri etkileyebilecek duyu dışı yetenekleri olup olmadığını test etmişlerdi.

Bir çeşit buzdan kafesin içine hapsedilmişlerdi, ancak buz kalıpları aniden çözülürse dışarı çıkabileceklerdi. Zihinlerinin ilaçla uyuşturulmadığı nadir anlardan birinde bunu başarıp başaramayacaklarını görmek istiyorlardı. Deney başarısız olmuştu. Doktorlar hipotermi başlamadan önce onları kafeslerden dışarı çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Yıllar içinde onları yüzlerce duruma maruz bırakmışlardı. İnsanlar üstündeki kontrollerinin hangi noktaya ulaşabileceğini anlamak için bazen odalarına etten kemikten oluşan figüranlar bırakmışlardı. Diğer zamanlarda ise zihinleri sinaptik aktiviteyi etkileyen Neurex adında bir ilaçla engellenmişti.

İlk senelerde yaptıkları deneylerde bu ilacın onların zihinsel aktivitelerini kontrol altında tutmayı başardığını gözlemlemişlerdi. Olağan Neurex dozu olmadığı takdirde, bazıları onların araştırma merkezinde çalışan kişileri kontrol altına alabileceklerini ve hatta oradan kaçmak için bir plan yapabileceklerini düşünüyorlardı.

Bunlardan hiçbiri olmamıştı, onların üzerinde yapılan araştırmalarda uzun süredir şaşırtıcı bir gelişme olmuyordu. Bu sebepten araştırmayı hafıza konusunda deneyimli bir doktorun eline teslim etmenin zamanı gelmişti. Bu kadın çok yakında onlarla karşılaşacaktı.

LEONARDO PATRIGNANI

“Şu... şeyin soğukluğunu hâlâ hissedebiliyorum...” diye fısıldadı Alex, artık gözleri kocaman açılmıştı.

“Küpün mü?”

“Evet, Jenny. Kemiklerime kadar işledi. Biz bunu uzun zaman önce zaten yapmamış mıydık?”

“Sanırım. Belki... birden fazla kez. Hatıralarım birbirine karışıyor. Gözlerimi kapadığım zaman hâlâ içerdeymişini gibi geliyor.”

Odaya giren doktorun sesi konuşmalarını yarıda kesti.

Alex ile Jenny kim bilir kaç yüzüncü kez, ilaç enjekte edilmek üzere başka bir yere götürülürlerken Anna da kendini kilitlemiş olduğu üst kattaki yeni ofisinde kendine gelmeye başlamıştı.

Tekrar yol ayrımındaydı.

Slev ile evlendiği zaman paralel hayatlar arasında yolculuk yapmayı bırakmak için kendine söz vermiş olmasına rağmen bir kez daha sahip olduğu muhteşem güce esir düşmüştü. Bir taraftan eczanesine geri dönerek kocasına yeni tekerlemeyi okurken diğer taraftan Alex ile Jenny’nin on sekiz yıldır kobay fareleri gibi tutulduğu binanın on ikinci katına gitmek üzere ayağa kalkarak küçük odasından çıktı.

5

Sam-en-Kar, yıl 390 S.T.

“Şaka mı bu? Yine mi?” Alex’in ses tonunda hayal kırıklığı ile şaşkınlık iç içe geçmişti.

“Yapmak zorundayım,” dedi Marco yerden eline aldığı taş tüm gücüyle fırlatırken. Üçgen şeklindeki taş havada birkaç kez dönerek suya batmadan önce nehirde küçük daireler oluşturdu.

“Korkarım ailen durumu birkaç sene önceki gibi kabullenmeyecek.” Alex bu defa yerden bir taş alıp daha yukarı atmaya çalıştı. Taşın izlediği yolu takip ederken vadiye dik inen öğlen güneşinin yakıcı ışınlarıyla karşı karşıya kaldı. O sabah, her ikisi de ince giyinmişti: Kolsuz bir tişört, diz hizasında kesilmiş pantolon, ayaklarında sandaletler. Etraflarında cırcırböceklerinin sürekli cıvıltıları vardı ve gözleri Kar Vadisi’ni çevreleyen sakinleştirici ve huzurlu yeşillığe dalıp gidiyordu.

“Söylesene, hâlâ... o garip rüyaları görüyor musun?”

“Hangi garip rüyalar?”

“Bir süre önce bana anlattığın rüyalar. Sonra hiç bahsetmedin.”

ÜTOPYA

Alex hatırlamaya çalışırken çimenlere dokundu. Sonra fırlatmak için çok büyük olan taşı eline aldığı gibi yerine bıraktı. Bir an akli iki yıl önce Marco'nun odasında yaptıkları konuşmaya gitti. Kız kardeşiyle ilgili garip rüyalar gördüğünü anlattığı zamana. Marco'nun o an söylediklerini şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu.

Senin... gördüğün rüyalar, görüntüler ve hissettiğin duygular var ya Alex, günlüğüm onlarla dolu. Şimdi bana şu ana kadar sizin neden buna benzer deneyimler yaşamadığınızı sorma. Yanıtını bulacağım, mutlaka bir açıklaması olmalı. Her neyse, kendimi bildim bileli ben bunu yaşıyorum. Rüya değil bunlar Alex, hatıralar.

"Kız kardeşimle ilgili gördüklerimden mi bahsediyorsun?" Alex gözlerini ovuşturdu. "Hayır, bir daha hiç olmadı."

"Jenny de mi görmedi?"

"Bildiğim kadarıyla o da görmedi. Haftalarca konuşmadığımızı hatırlıyorum. Utanç verici bir durumdu..."

"Biliyorum."

Alex aniden ayağa fırlayıp ellerini beline koyarak çevresine bakınmaya başladı.

"Burada doğduğumuz için şanslıyız. Güzel bir yer, öyle değil mi? Ve sen yine buradan kaçmak istiyorsun."

"Biz burada doğmadık."

Marco'nun sözleri Alex'i yine o öğleden sonra güneşinin panjurlardan geçip yatağın üzerindeki kahverengi örtünün üzerinde oluşturduğu o parlak üçgenin olduğu odaya sürükleyiverdi.

Bunu uzun bir süredir biliyorum. Evlat edinildim ben. Alex... sen ve Jenny de öyle.

"Yok canım, mümkün değil..."

"Kanıtım var. Üç sene önce Garen'e gitmiştim, hatırlıyor musun?"

"Kaçtığın zaman mı? Kim unutabilir ki?"

"...Dayanışma Merkezi'ni buldum. Hiç duymuş muydun?"

"Sanıki duydum. Bu çok saçma. Annem... babam... böyle bir şey gerçek olamaz."

"Dinle beni. Merkeze gittiğim zaman arşive sızdım ve kayıtları okudum. 376 yılında evlat edinilmişiz. İlerleyen günlerde bir yolunu bulup o tarihlerde orada gönüllü olarak çalışan biriyle konuştum. Merkezin önüne üç beşik bıraktıktan sonra kaçan kızıl saçlı bir kadın gördüklerini öğrendim."

"Bu anlattıkların kulağa delice geliyor, umarım yanılıyorsundur."

"O kadının kim olduğunu biliyorum, Alex. O kadın benim rüyalarımındaki, bu sayfalardaki kadın. Üstelik bizim için ne yaptığını biliyorum. Alex, beni dinliyor musun?" Marco kafasını kaldırdı, bakışları kendinden emindi. "Garen'de doğduk. Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ancak bundan kesinlikle eminim."

"Bu hikâyeyi bana daha önce de anlatmıştın." Arkadaşı kaşlarını çatarak onu baştan ayağa süzdü.

"Bir taş fırlat, Alex."

"Ne?"

"Suya bir taş fırlat."

Alex omuzlarını silkti. Dizinin üstüne çöküp birkaç taşa göz gezdirdikten sonra elmas biçimli, fırlatmak için gayet uygun olan ince bir taşta karar kıldı. Taşı başparmağı ile orta parmağı arasında tuttu, işaret parmağı ise taşa hız kazandırmak için hazırды. Atık ve hızlı bir hareketle taşı nehre fırlattığında, taş su yüzeyine değdi ve batmadan önce altı kere sıçradı.

"Harika!" diye bağırdı gülerek. "Gördün mü?"

Marco eliyle arkadaşına yanına oturmasını işaret etti. Alex fırlatma yarışması için seçtikleri kayanın üzerinde bağdaş kurarken Marco gözlerini kör eden güneş ışınlarından korunmak için gözkapaklarını kısarak bekledi.

ÜTOPYA

“Nasıl olacağını bilmiyorum ama bir gün kim olduğumuzu bulmayı başaracağım.”

“Neden benden taşı suya fırlatmamı istedin?”

Marco gülümseyerek arkadaşının gözlerine baktı. “Atışının yarattığı etkiye bak. Suyu gözlemle.”

Alex döndü ve sakın nehrin üzerinde taşın sekmesiyle oluşan eşmerkezli daireler gördü. Sürekli genişleyen, başarılı olduğu ok atma hedefine benzeyen altı küçük hedef tahtasına benziyorlardı. Orta noktadan dışarıya doğru halkalar oluşuyordu ve en yakın zıplamanın başlattığı halkalarla birleşiyorlardı.

“Neyi görmem gerekiyor?” diye sordu Alex.

“Hayatımızı.”

Alex nehir yatağına doğru döndü ve hareketlerin yarattığı senfoniden büyülenerek birkaç dakika sessizce izledi. Sonra dalgalar yavaşça azaldı, bir süre sonra nehir her zamanki sakinliğine kavuşmuştu.

“Seni çok severim, Marco, bilirsin. Anlattığın her şeye her zaman inandım. Ancak sıklıkla... sıklıkla kendimi zor durumda hissettim. Sanki başka bir dilde konuşuyormuşsun gibi. Olağanüstü bir beynin var, kesinlikle normalin dışında, ama rica ediyorum neden bahsettiğini anlamam için bana yardımcı ol. Seni anlamadığım zaman korkuyorum.”

“Kaç kere gelip şu kayanın üstüne oturdum, kaç kere...” Marco başını kaldırıp gözünü nehrin ötesinde, dağların başladıkları yerdeki uzak bir noktaya dikti.

Tepelerin ötesinde küçük bir sıradağ vardı. Bu dağın arkasındaysa Sam-en bölgesinin başkenti olan Garen bulunmaktaydı.

“Sanki... bilmiyorum. Her zaman tek başına yazıp, okuyup.... düşünüyorsun. Bazen kendime niye benim en iyi arkadaşım olduğumu soruyorum. Ancak lanet olsun ki öylesin. Senin daha

fazla eğlenmeni istiyorum.” Alex’in yüzünde bir anda şefkat dolu bir ifade belirdi.

“Bu yer büyüleyici,” diye cevap verdi Marco. “Haklısın, biz şanslıydık. Diğer tarafta olaylar aynı şekilde gelişmedi.”

“Dağların ötesinde mi?”

“Yoo, hayır. Dağların ötesinde Garen’de, Tor’da, Göller bölgesinde... yaşamak güzel. Biraz iç içe yaşıyorlar. Bizi buraya getiren kişi buranın ideal bir yer olduğunu biliyormuş. Şehirde veya köyde yaşamamızın bir farkı yok.”

“O zaman hangi hayallerden bahsediyorsun? Diğer tarafta olayların aynı şekilde gelişmediğini söylüyorsun. Neyin diğer tarafında?”

“Bizlerin, Alex. O halkalar suyla karıştı artık. Kaç taneydi? Beş? Altı? Sonsuz hayat potansiyeli olan aynı taş. Doğumlar, büyümeler ve sonlardan oluşan seçenekler. Uzun zaman önce bizi Dayanışma Merkezi’ne götüren kadından bahsetmiştim. Bana inanmayacaksın ve belki zamana ihtiyacın olacak.”

“Haklısın...”

“Ben kesinlikle o kadının bize yardım etmek için ne yaptığını biliyorum. Gördüm. Ona bu görevi ben verdim. Diğer tarafta.”

“Bence saat çok geç olmaya başladı, arkadaşım.” Alex ayağa kalktı ve üzerine yapışmış ot parçalarını temizlemek için pantolonunu silkeledi. “Gitmek istediğine emin misin?”

“Evet, eminim,” diye cevap verdi ve ona sarılmak istedi. “Tek başına olduğunda ve benim geri dönmemi beklediğinde, arada sırada buraya oturmaya gel. Otların sarhoş edici kokularıyla ciğerlerini doldur, bu korunaklı ve mükkemmel yerde geçirdiğin hayatının on dört senesini düşün... birkaç taş at. Sonra, bana hak ver, gördüklerini sonsuza taşı.”

Alex arkadaşını anladığını gösterirmiş gibi sırtlamak istedi ancak yüz ifadesi onun rahatsız olduğunu gösteriyordu. Marco’nun

ÜTOPYA

değerlendirmeleri herhangi bir anlam veremediği, karışık sembollerle dolu bir tahtaya benziyordu. Arkadaşının samimi olduğunu anlıyordu ama ona sunduğu karmaşık düşünceleri takip etmekte zorlanıyordu. Yine de onu her zaman sevmiştir, bundan herhangi bir şüphesi yoktu, onu bekleyecekti.

Ona sarılırken, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Marco kararlı bir tavırla, “O kadını bulacağım,” dedi. “Onu bulacağım. Bir yerlerde olmalı. Bir gün etrafında gördüklerinin sadece halkalardan bir tanesi olduğunu sana ispatlayacağım. Hayatımızın sonsuz yörüngelerinden sadece bir tanesi.”

6

Sam-en-Kar, yıl 390 S.T.

Alex'e niyetini açıkladıktan iki gün sonra, Marco ihtiyacı olan yiyecek ve giysileri çantasına doldurup yola çıktı. Arkadaşı haklıydı, ailesi bu durumu hiç iyi karşılamayacaktı. Dokuz yaşındayken evden kaçtığında dönüşü problem olmamıştı. Onu sağ salim karşılarında görmelerinin yarattığı sevinç ağır basmıştı.

Bu sefer göreceği tepkinin farklı olacağından emindi.

Garen'e doğru yola koyulmadan önce Bayan Doro'nun lokantasına uğramaya karar verdi. Yaşlı Meuron öğleden sonralarını orada bir ligala bardağı –Marco yaşındaki gençlere yasak olan, Doro ailesinin ürettiği bir likördü– ve kendi kendine yaptığı felsefe tartışmaları arasında geçiriyordu. Alex dışında, Meuron onun tercih ettiği en iyi muhatap sayılabilirdi. Aşağı yukarı yetmiş yaşındaydı, tamamen keldi, alnı kırıışıklıklarla kaplıydı. Her zaman gülümseyen Meuron onların fazla düşünmekten kaynaklandığını söylüyordu. Marco için bir dede gibiydi. Evlat edinen ailenin

dedesi, yorulmak bilmeksizin sürekli toprak işleyen biriydi ve dolayısıyla sadece topraktan konuşurdu.

Güneş dağların arkasına çekilirken ve bazı insanlar yol boyunca vitrinlerin önündeki fenerlerin ışıklarını yakarken Marco sırtındaki çantayla bütün köyü baştan başa geçti. Kar, her ne kadar merkezinde son yıllarda yapılmış betonarme binalar bulunsa da, ahşap evlerin çoğunlukta olduğu bir köydü. Eski şehirdeki dükkânların duvarları ahşaptı ve sıkça alev alıyorlardı. Marco beş yıl önce Garen'in sokaklarında kaybolduğunda dağın arkasındaki büyük şehrin evlerinin ve dükkânlarının taştan ya da betondan yapıldığına yemin edebilirdi. Meuron'un düşüncesine göre Kar sakinleri, dağın diğer tarafında yaşayan ve düzenli bir gelişim içinde olan komşularının aksine, geçmişin âdetlerine uymak konusunda inatçı bir arzu duyuyorlardı. Tarihlerine sahip çıkıyorlardı. Anılarını canlı tutuyorlardı. "Durmadan binalar inşa ediyorlar," demişti Garen hakkında konuştuğu yaşlı bir adam, "ve geçmişlerinden her gün biraz daha uzaklaşıyorlar."

Marco, LOKANTA DORO yazan tabelanın yanına varınca, sırt çantasını girişin yanında duran at arabasının arkasına sakladı. Bayan Doro onu evlat edinen aileyi iyi tanıyordu ve sırtında öyle bir çantayla onu görünce şüphelenebilirdi. Marco tam olarak emin değildi ancak beş yıl önce dokuz yaşındaki bir çocuğun aniden ortadan yok olarak köyden kaçışından sonra oluşturulan arama ekibinin köyden geçerken ellerinde tuttukları meşalelerin uzun bir yılan benzediği geçit töreni, kadının aklının bir köşesinde kalmış olabilirdi.

Marco restoranı gözden geçirdi. Bazı masalar bir bankonun etrafına düzensiz bir şekilde yerleştirilmişti, duvarda flamalar ve içi samanla doldurulmuş hayvan kafaları vardı.

Köşedeki masayı saymazsa lokanta ıssızdı. Köşedeki o masa her zaman dolu olurdu çünkü Meuron alışkanlıklarına bağlıydı.

Kafasını kaldırdığında, "Demek ki saçsız arkadaşını unutmadın..." diye homurdandı ihtiyar.

"Meuron... nasılsın? Kusura bakma, son zamanlarda..." Marco sandalyelerin arasından geçerek adamın karşısına oturmak üzere ilerledi. Kasada bile kimse yoktu. Bayan Doro bu saatlerde lokantanın boş olmasından faydalanarak şahsi işlerini hallediyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam bardağını doldururken.

"Nasıl yani?"

"Alnında yazıyor. Lafı geveleme de söyle. Nereye gidiyorsun?"

"Bir gün bana bunu nasıl becerdiğini açıklamalısın..."

"Neyi?"

"Düşüncelerimi nasıl okuduğunu?"

"Marco, Marco... içeriye girdiğinde etrafa sinsi sinsi bakımdm, neredeyse akşam yemeği zamanı ve sen ailenle birlikte değilsin, ayrıca çantanı hemen dışarıya girişteki at arabasının yanına sakladın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben büyücü değilim," diyerek gülümsedi Meuron. "Şuradaki pencerenin yanında ayakta duruyordum ve geldiğini gördüm. Ayrıca at çantanın içindeki son yiyecekleri de sindirmeye başlamadan çantanı hemen geri almanı öneririm."

"Aşk olsun, Meuron..." dedi Marco adamın gülümsemesine karşılık verirken. Sonra çantasını almak üzere lokantadan dışarı çıktı.

"Bayan Doro burada değil, değil mi?" diye sordu masaya dönünce.

"Köyden kaçmadan önce buraya geldin, zaten kimsenin olmadığını biliyordun. Bu saatte, onun yokluğunda, artık buraya ben bakıyorum. O da bazı işlerini hallediyor. Hesaplar, verilecek siparişler falan. Zaten akşam yemeği saatinden önce kimse gelmez buraya, gecenin ikinci yarısından sonra gelmeye başlarlar..."

"Bu iş için sana para ödemeleri gerekir."

"Sence bu ligala sürahisi için para ödüyor muyumdur?"

Meuron gülümseyerek içkisinden bir yudum aldı.

Marco kaşlarını kaldırıp iç çektikten sonra bakışlarını başka yere çevirdi. Başlamak üzere olduğu yolculuk kafasında şekillenmeye başlamıştı.

"Haydi, artık anlatabilirsin bana. Nereye gidiyorsun?" diye ısrar etti yaşlı adam. İçtiği likör yüzünden sesi kalınlaşmıştı ancak bakışları hâlâ parlak, zihni gayet açıktı.

"Garen'e."

"Yine mi?"

"Sen de başlama..."

"Ağır ol, delikanlı. Niyetim seni eleştirmek değil."

"Bu beni cesaretlendirdi."

"Üstelik, Garen'e gelince..."

"Evet?" Marco gözlerini sürahiye dikerek oyalandı, Meuron meraklı bir ifadeyle ona bakarken birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

"Biraz ligala içmek ister misin?" diye sordu konuşmaya devam etmeden önce.

"Garen'la ilgili diyordun... devam et."

"Bir süre önce oraya gitmiştim ve sana orasıyla ilgili bir şey anlatmak istiyordum. Buraya benzer bir lokantadaydım ama daha... moderndi.

"Neredeydi?"

"Güneyde. Ancak anlatmak istediğim... lokantanın sahibiyle felsefi... bir konuşma yapmıştım."

"Çok enteresan," diye dalga geçerek güldü Marco.

"Bu adamla konuşmalısın." Meuron'un kaşları çatıldı ve biraz önce söz ettiği konuda kararlı olduğunu hissettirdi. "O lokantada kapanış saatine kadar kaldım ve Tor'da yetişen otlarla üzümünün

karişımından hazırlanan ve adına *fraccato* denilen inanılmaz bir ieeğın tadım çıkarmanın yanı sıra kafası inanılmaz şekilde çalışan sahibiyle sohbet ettim. Anlattığı şeyler beni çok etkiledi ve zaman zaman kendimi seninle konuşuyormuşum gibi hissettim.”

“Hangi anlamda? Ne anlatıyordu?”

“Ne anlattığından çok nasıl anlattığı önemliydi. Birbirinize çok benziyorsunuz. Düşünce şekli olarak yani.”

“Adı neydi?”

“Jastel, lokanta da onun adını taşıyor. Jastel’in Yeri ya da Jastel’in Lokantası gibi bir şeydi, hatırlayamıyorum. Oldukça küçük bir dükkân olmasına rağmen bölgede tanınıyor. Kar’lı tüccarların da katıldığı ve on günde bir düzenlenen pazarın kurulduğu meydandan birkaç adım uzakta. Bulması çok kolay. Zaten meydanın adı da Pazar Meydanı.”

“Tamam. Bu arada çok rica ediyorum, bu akşam beni görmedin.”

“Niye, ben bu akşam biriyle bazı konuları konuşmuşum gibi mi duruyor? Önümde duran bir sürahi ligalayla birlikte insanoğluna ait problemler hakkında düşünüp duruyorum... kafamda halklar ve savaşlarla ilgili bir hikâye yazıyorum...”

Marco her zaman suç ortağı, arkadaşı ve sırdaşı olan, onu dinlemeye ve ona yardım etmeye hazır olan adama gözleri coşku ve kalbi şükran dolu gülümsedi. “Hadi o bardağı bana da uzat, bir tadına bakayım,” dedi.

Yolculuğu artık başlamıştı.

7

Synaptica Merkezi, Marina, Gea.

Anna biraz önce birinci kata gelen asansörün kapısının açılmasını beklerken, araştırma bölümünü simgeleyen koyu gri önlüğünü iliklemeyi bitirdi. İçeri girdiğinde 1 ile 16 arasında yanıp sönen rakamların bulunduğu yatay metal levhanın üzerinde işaret parmağını gezdirdi. 12 numaraya dokundu ve yukarı çıkarken gözlerini kapadı. Gea'nın kanunlarını biliyordu. Bir daha çiğnememesi gereken kurallar: Minimum seviyeye indirilmiş sosyal ilişkiler, diğer departmanlarla minimum iletişim ve işaret parmağının derisinin altında bulunan çipe bağlı bir varolma. Bu aygıt her bir hayatı dijital bir profile dönüştürebiliyordu ve halkı kontrol etmek için kullanılan kameraların yerini almıştı. Bu çip, Refah diye adlandırılan ve onun da inanılır başka seçenek olmadığından oy verdiği politik programın önemli bir ögesi idi. Seneler önce seçimini belirtirken, *sanki oyumun bir önemi var*, diye düşünmüştü.

Kalan şey belliydi. Düşüncesi. Başkalarının ulaşamadığı o boyuta sığınmak, düşüncelerden faydalanmak, o yerin gerçek

yüzünü anlamaya çalışmak. Her zaman kurallara saygılı davranmıştı, ayrıca onlara karşı gelmek çok aptalca olacaktı. Gea'da, başka bir bölümde çalışan iş arkadaşıyla yapılan coşkulu bir selamlaşma bile şikâyet sebebi sayılabilirdi. Asansör dokuzuncu katta durup başka bir bölümde çalışan, turuncu renkli önlük giymiş iki iş arkadaşı içeri girerken Anna kendi kendine, "Bu kadar uzun süreden sonra... beni tanıyacaktı mı acaba?" diye düşündü. "Sonuçta beni sadece bir kez gördüler..."

Numaraların yanıp söndüğü metal yüzey üzerine yansıyan şekilsiz görüntüsüne baktı. Kırmızı saçlarının arasından yansıyan gri tellerin görüntüsü, Ian'la yapmış olduğu anlaşmanın üzerinden uzun zaman geçtiğini gösteriyordu. Artık elli yaşına gelmiş olsa bile o zamanki kadar kararlıydı.

Asansör yukarı çıkmaya devam ederken, yanında duran ve ona bakmaya tenezzül etmeyen iki kişi aralarında konuşmaya devam ediyordu. Anna, *bana güvenmeleri gerekiyor*, diye düşündü. Herhangi birinin şüphesini uyandırmamak için soru sormadan görevini yerine getirmeye kararlı olan Anna sessiz kaldı.

Asansör on ikinci katta durup Anna çıkmak için hareket ederken birinci kişi diğerine, "Panoda çalışma saatinin bugün daha erken bittiğini okudum, teyit ediyor musun?" diye sordu.

"Doğru. Özel izin verdiler. Bu akşam oğullarım Lender'a yaptıkları geziden dönüyorlar, gemi birkaç saate kadar limana yaklaşıyor." Gea'nın sosyal protokolüne uygun olarak adamlara selam vermeden asansörden inen Anna katın koridorunda ilerlerken ikinci adamın sesi arkasında kayboluverdi.

Ruhunun bir kısmı biraz önce duyduğu konuşma için huzursuz değildi.

O kısmı seneler boyunca Gea'da yaşamaya devam etmişti, bu arada onun sayısız diğer benliklerinden biri Garen'de kocası Slev'in yanındaydı.

İnteraktif tabletinin belirttiği gibi iki gencin kaldığı 129 numaralı odaya gitmek için koridorda ilerlerken bu konuyla ilgili düşündü: Gea ve doğu kıtaları ikiye bölünmüştü ve onlarca yıl boyunca soğuk savaş içinde olmalarına rağmen yurttaşların bilgisi dışında aralarında bazı ticari faaliyetler gerçekleşiyordu. Lender, Ian'ın ona sıkça bahsettiği gibi eski haritalarda Asya denen kıtanın, Doğu'nun nüfusu en çok olan şehriydi. Oradaki politik hükümet Gea'da İtalyanca konuşulmasını emretmiş, İngilizcenin kullanılmamasına karar vermişti. Marina'da yaşayan bir vatandaşın çocuklarının Lender'a gitmesi ve babasının bundan normal bir seyahat gibi bahsetmesi nasıl mümkün olabiliyordu?

Anna, geçmiş olan on sekiz yılın bilinciyle 129 numaralı odanın önüne gelerek iç çekti. Orada, aşağıda büyük bir şeylerin yaşanmış olması gerekiyordu. Synaptica'da çalışan kişilerin yabancı bakışları altında duygularını belli etmemek için o ana kadar sıkı ve disiplinli bir otokontrol sağladıysa da, 129 numaralı odayı koridordan ayıran camekânın önüne geldiğinde taş kesildi.

Anna'nın kımıldamadan duran bedeninin etrafında gri ve turuncu renkli önlükler, klinik kartları, üzerinde serum ve test tüpleri bulunan tekerlekli sehpalara sürekli ve düzenli bir şekilde cirit atıyordu. Hiç kimse ona dikkat etmiyordu, o da orada çalışan hiç kimseyle göz teması kurmamıştı.

Çekingen ve yavaş adımlarla cama yaklaştığında duyduğu hayranlık hissi onu ilk önce ürküttü sonra yarı şaşkınlık ve yarı memnuniyet ifadesiyle dondurdu. Sanki ruhunun bir kısmı inanmaktan hiç vazgeçmemişti.

Artık çok uzak zannettiği o paralel gerçekliğe doğru olan çağrı sanki bu yüzden ortaya çıkmıştı. Bir an için Gea'daki alternatif versiyonunun onun laboratuvarına gönderilen yazıyı okuduğunu, şok edici bir olayın olacağını anlayıp Synaptica'daki yeni iş arkadaşlarıyla buluşmadan önce Sam-en'deki Anna'yla iletişime geçmek için onunla temas kurmuş olacağını düşündü.

ÜTOPYA

O camın arkasında bulunan Alex ile Jenny'nin bedenleri karşı karşıya duran yataklardaydı. Pencereleden yumuşak bir ışık sızıyordu.

Onlardı.

On sekiz sene sonra.

Gözleri kapalıydı, yüzlerindeki hatlar hayatın onlara buyurduğu sıkıntılı ergenlikten uzaktı, belki bazı yatıştırıcılarla uyutulmuş olan bedenleri korumasızdı.

Ancak hayattaydılar.

Anna birkaç saniye o manzaraya bakmak için duraksadı, kolları vücudunun yanındaydı, yüzünde ruhsuz bir ifade vardı. Ancak dikkatli bir gözlemci, gözlerini kaplayan belli belirsiz mutluluğu görebilirdi. Çünkü gençlerin hâlâ hayatta olan bedenleri onun için umuttu. Uzun yıllar boyunca acımasız bir infaza kurban gittiklerini sanmıştı.

lan'ın hayatta olma ihtimali onun için ikinci bir umuttu.

Anna bakışlarını indirdi ve odanın girişine doğru birkaç adım attı. Göz ucuyla hareketlerinin odada olup bitenden daha ilginç olmadığından emin oldu.

Sonra derin bir nefes aldı, önlüğünün yakasını düzelitti ve sağ elini kapı kolunun üzerine koydu.

Girer girmez, Gea'ya tekrar dönmesinin bir tesadüf olmadığını anladı. Bu bir kaza veya tesadüfi bir olay değildi. Bulunması gereken yerde olduğuna dair kuvvetli bir hisse kapıldı. Bir çağrıya cevap vermişti. Henüz başlayan bir görevi kabul etmişti. Başlangıç noktasına vardığını anladı.

Vücudunun her santimetresine dağılan enerjinin gökyüzünü ikiye bölen bir yıldırım gibi zihnine girdiğini hissetti.

Bu şekilde dünyalar arası iletişimin tekrar kurulduğunu anlamış oldu.

Gelecek tekrar yazılacaktı.

8

*Sam-en-Garen, yıl 390 S.T.
Güneş mevsimi, 179. gün.*

Bugün yolculuğumun on beşinci günü.

Garen'e gelir gelmez bir çift yeni ayakkabı çalmak zorunda kaldım. Benimkilerin tabanları neredeyse tamamen açılmıştı. Her ne kadar yol hâlâ aynı yol olsa da ve ben küçük sıradağları beş sene öncesine göre daha hızlı geçebildiysem de, yolculuk üzerimde izler bıraktı. Neyse ki Meuron bana bir şişe dolusu ligala hediye etmişti. Kahretsin, niye gençlere satmıyorlardı ki? İnanılmaz derecede lezzetliydi. Daha önce tadına bakmalıydım. İçindeki hissedilir derecede alkol miktarı bu içkiyi dağların dondurucu soğukunda yapılan yolculuk için ideal hale getiriyordu. Kim bilir, belki Garen'de da buna benzer bir karışım üretiyorlardır. Yaşlı adamın bahsettiği içkinin adını hatırlayamıyordum, tracco mu fracco mu ona benzer bir şeydi... Önemli değil. Yakında öğreneceğim. İlk gecemi Sam-en-Garen'deki Büyük Kütüphane'nin yakınında geçirdim. Neyse ki ciddi soğuklar henüz başlamamıştı. Kısa süre içinde güneş mevsimi bitecek ve Sam-en Takvimi'ne göre 391 yılına gireceğiz.

Kırk gün içinde bu sıcak hava yalnızca hatıralarımızda kalacak. Zaten o zamana kadar ben de çoktan eve dönmüş olmalıyım. Bu gece nerede uyuyacağımı bilmiyorum ama nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Bu satırları yazarken bir geçidin altında oturuyorum. Meuron'un tarif ettiği meydandayım, hani Açık Pazar'ın kurulduğu. İhtiyarın sözünü ettiği lokanta buralarda bir yerde olmalı.

Dün gece her zamanki rüyalarımından birini gördüm... adamın birinin elinden içinde isim listesi bulunan bir kâğıdı çekip alıyordum. Rüyamda o adamın babam olduğunu biliyordum. Gerçek babam. Ancak etraf bir garipti. Deniz kenarında bir caddedeydim ve bu caddenin ortasında Kar'daki masama çok benzeyen ahşap bir masa duruyordu. Adam masanın arkasında bulunan bir sandalyede oturuyordu. Yağmur sağanak şeklinde yağıyordu ama başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda güneşi görüyordum. Birbirine karışmış hatıralar olmalıydı.

Bunun hakkında daha sonra düşüneceğim. Şimdi gitme zamanı.

Marco günlüğünü kapadı, kullandığı ucu aşınmış kalemle birlikte sırt çantasına yerleştirip ayağa kalktı. Sabahın erken saatleriydi. Birkaç dakikadır kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Gökyüzü kapkaraydı, güneşten eser yoktu. Geniş meydan terk edilmişti ancak yerel pazarm ne zaman kurulacağına dair tabelalar vardı. On gün içinde kurulması bekleniyordu. Marco etrafına bakındı. Verandalarla çevirili meydana bağlanan dört geniş cadde vardı. Meydanın merkezinde, ortasında heykel bulunan küçük bir çeşme yer alıyordu. Kimin heykeli olduğunu bilmiyordu. Ancak elinde bir mızrak taşıyan, pazulu kollu ve geniş göğüslü kişinin gücüne ve cesaretine hayran kaldı. Temsil ettiği zamanın ruhuna uygun olarak rüzgârda uçuşan kısa bir giysi giymişti, baldırları suyun içindeydi.

Marco birkaç dakika boyunca kıpırdamadan kendi köyündekilerin aksine güzelce giyinip süslenmiş olan Garenlileri izledi.

Şapkasında çiçekler olan bir kadın bebek arabasını itiyordu. Belki iş arkadaşı olan ve istasyonda önemli görevler üstlenmiş insanların giydiği koyu yeşil renkte, kusursuz üniformalı birkaç adam yanından geçti. Sam-en-Garen'in Büyük Kütüphane'sinden çok uzakta olmayan istasyonu görmüştü. Girişi kemer şeklinde olan kapısının önünde gözlerini fal taşı gibi açmış ve biletçinin önündeki kuyruğu gördüğünde şaşırmıştı. Buluşma ve ayrılıkların olduğu o yerden heyecanlanan ve çılgın elektrikten etkilenen Marco yarım saatini Steir topraklarının demiryolu gururu olan yepyeni Gerber Lokomotifleri'ni seyrederek geçirdi. Heybetliydiler. O kadar uzundular ki sonları görünmüyordu. Güneş ışınlarıyla parıldayan camları, hareketsiz ve sessizce duran büyük bir yılanın parlayan pullarına benziyordu.

Marco kendinden birkaç yaş büyük olabilecek bir gencin yaklaştığını gördü. Yüzünün temizliğinden ve yürüyüşünün rehabetinden cesaret bularak delikanlıyı durdurdu ve sordu: "Afedersiniz, beyefendi, bir şey sorabilir miyim? Jastel'in lokantasının nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?"

Delikanlı başını sallayarak bilmediğini belli ettikten sonra omuzlarını silkerek yoluna devam etti.

Marco büyük caddelerden birinin girişine kadar yürüdü ve verandanın altında olan dükkânlardan birine girmeye karar verdi. Bu dükkân bir manavdı. Bu iş ona Kar'ı hatırlatan ender işlerden biriydi; toprakla uğraşmak her zaman kutsal bir sanat olarak kabul edilirdi.

"Afedersiniz," diye sordu. "Jastel'in Lokantası'nı arıyorum... yerini biliyor musunuz?"

"Meydanın karşısında," diye yanıt veren kadın merak içinde onu baştan ayağa süzdü. "Yeni Cadde'nin orada. Yüz adım ötede."

Marco arkasını dönüp meydanı geçmeden önce, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Taş binalarla kaplı geniş bir anacadde olan Yeni Cadde boyunca ilerlerken siyah atların çektiği üç at arabası art arda önünden geçti. Adımlarını saymaya gerek kalmadan biraz ileride uzaktan bile görülebilecek şekilde yerleştirilmiş ve üstünde JASTEL'İN SİĞİNAĞI yazan tahta tabelayı gördü.

Garen'de soluduğu hava beş yıl önce yaptığı ilk yolculuktan beri değişmemişti. Her sokaktan yayılan yüksek enerji insanların gözünden fışkınıyordu. Kar'ın gelenekselliğine ve değerlerine sıkı sıkıya bağlılığına bayılmasına rağmen Garenlilerin ilerici eğilimlerine hayran kalmaktan da kendini alamıyordu. Kar öncülükte başı çeken bir merkez değildi. Evlerin çoğu hâlâ ahşaptı. Halkın giydiği kıyafetler de pek öyle iddialı şeyler değildi.

Lokantadan içeri giren Marco ummadığı bir kalabalıkla karşılaştı. Adının aksine lokanta en azından yüz kişiyi ağırlayabilecek kapasiteye sahipti. Bayan Doro'nun restoranıyla ortak noktası dekorasyonuydu: Duvara asılmış hayvan başları, baltalar, mızraklar, üst üste çapraz şekilde koyulmuş tüfekler ve Marco'nun bildiği kadarıyla her sene Garen Turnuvasında birbirleriyle mücadele eden iki ailenin flamaları mevcuttu. O sabah Jastel'in lokantasının dolu olmasının sebebi turnuvaydı. Erkeklerle kadınlar, sürahilerin ve mangalda pişirilmiş et dolu tabakların olduğu masaların etrafında oturup yakın zamanda değiştirilen kim bilir hangi turnuva kuralını hararetle hararetle tartışıyorlardı. Marco birkaç masanın arasından geçerek tezgâha ulaştı. Burada onu altmışlı yaşlarda bir adam karşıladı. Orta boylu, kır saçlı, geniş alınlıydı, uzun favorileri vardı. Gözleri büyük ve kahverengiydi; onu sıcak bir gülümsemeyle karşılamıştı ancak kısa bir süre sonra şaşkınlıkla bakmaya başladı.

"Söyle bakalım delikanlı, senin bu saatlerde okulda olman gerekmiyor mu?"

“Evet... efendim. Olmalıydım. Ancak ben Kar’da okula gidiyorum. Karlıyım.”

“Pekâlâ, nasıl oldu da şimdi Kar’da değilsin?”

“Merak etmeyin, buraya ailemle birlikte geldim... ailem beni ilgilendirmeyecek bazı konuları görüşmek için bir yere gitti, en azından bana böyle söylediler. Pazar mıymış, panayır mıymış öyle bir şey işte...”

“Ah! Şunu en başından söylesene. Sizinkiler tüccar demek ki. Tabii, bir sonraki pazarda satış yapacak yer bulabilmek için ayarlamalar yapıyorlardır.”

“Evet, kesinlikle. Onun gibi bir şey. Kusura bakmazsanız bir şey sorabilir miyim? Siz Jastel misiniz?”

“Tam üstüne bastın,” diye gürledi adam bakışlarını dolu salonda gururla dolaştırırken. “Bu tezgâhın arkasında her zaman görebileceğin tek kişi benim. Birkaç ahçım ve birkaç garsonum var kuşkusuz... ama bu tezgâh benim krallığım. Biliyor musun, bu lokantayı yıllar önce ben açtım. Tek başıma! Sloganım neydi, biliyor musun peki?”

“Neydi?”

“Bana özgürlüğümü verebilecek tek kişi var ve o da her sabah bana aynadan gülümsüyor!”

Marco sürahileri yıkamaya başlayan lokantanın sahibine ağzı açık bakakalmıştı. Hissettiği kuvvetli duygu açıklanabilir gibi değildi. Bacak kaslarının kuvvetini yitirdiğini hissediyordu, boşlukta yüzüyormuş gibiydi. Yere yapışmamak için bankoya sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Derin derin nefes almaya çalıştı. Bayılmak üzere miydi? Belki de ligalanın yan etkisiydi? Belki de bu yüzden çocuklara satmıyorlardı. Jastel tezgâhın altından bir şişe çıkardı, biraz ileride oturan yanakları kıpkırmızı ve kanter içindeki iki adamın bardaklarını doldurdu. Şişenin etiketinde FRACCATO - EV YAPIMI yazıyordu.

İki adam bardaklarını tokuşturup duyamadığı bir şeyler mırıldanırlarken Marco kendini topladı, duyuları yerine geldi. Dikkatle etrafına bakındı, müşterilerin kulakları sağır eden gürültüleri kafasının içinde yankılanıyordu. İşin özeti, o lokantada daha fazla kalmaya dayanamazdı. Arada sırada bazı kahkahalarla bölünen koro halinde üst üste binmiş karışık haykırıışların tınuları şakaklarına batırılan iğneler gibi rahatsız ediciydi. Ara vermeksizin devam ediyordu. "Garen Turnuvası olduğundan beri o kural her zaman yürürlükte olmuştu! Şu anda değiştirmenin ne anlamı var?", "Olem, atın sakatlanmıştı, iyileşti mi? Koşacak mı?", "Bu sene hiç kimse ödül kazanamayacak, benim takımım yenilmez!", "Turnuvaya yirmi gün kala oğlunun bileğinin kırılmış olması kötü oldu, o turnuvanın en iyilerinden biriydi...onun yerine kim geçecek?"

"Yeter!" diyen Marco çantasını kaptığı gibi arkasına bile bakmadan JASTEL'İN SİĞİNAĞI'ndan dışarı fırladı.

O öğleden sonra, dükkândan çıktıktan sonra, Marco şehrin kuzeybatısında kalan Dayanışma Merkezi'ne doğru yola koyuldu. Daha önce oraya gitmişliği vardı, yeri gayet iyi hatırlıyordu. Gecenin geç saatlerine kadar dar sokaklarla geniş meydanlar arasında dolanıp durduktan sonra sığınabileceği güvenli bir yer aramaya başladı.

Uzun saatler boyunca yürüdükten sonra bacakları külçe gibi ağırlaşmıştı ama önceki gece Büyük Kütüphane'nin yanında yaptığı gibi sokakta uyumak çok riskliydi. Garen sakın bir yerdi ancak güvenlik görevlileri sokakları kontrol altında tutmak için gece boyunca atla ya da yürüyerek dolaşıyorlardı. Üstelik o yalnızca on dört yaşındaydı.

Saatler süren sonuçsuz arayışın ardından Marco nihayet bir manej buldu ve boş bir ahırda kendisine samandan yatak yaptı.

İçeri girerken uzaktan birkaç safkan atın başlarını diğer ahırlardan dışarı çıkardıklarını görmüştü. Muhtemelen çok yakında gerçekleşecek olan Garen turnuvasında yarışacak olan atlardı. Şansına, çalışma saatleri çoktan geçmişti ve ortalıkta bakıcılar yoktu. Ortaya çıksalar, hemen koşup kaçacaktı.

Ertesi sabah gece gördüğü bazı garip rüyaların parçalarını birleştirmeye çalışırken –o rüyalardan birinde, üstüne bindiğinde onunla garip bir dilde konuşan atlar olduğundan emindi– çeşme bulabilmek için tekrar maneje girdi.

Susuzluktan ağzı kurumuştı, en az yarım gündür su içmemişti. Ağzına en son koyduğu sıvı ligalaydı. Kendini bir yalağın önünde bulunca rahat bir nefes aldı. Meuron'un ona verdiği ancak artık boş olan şişeyi çıkarıp tıpasını açtı ve içini suyla doldurmak üzere musluğu çevirdi.

"Fen de nereden çıktın?" diye bağırdı arkasındaki boğuk ses.

İçinden, "Kahretsin," dedikten sonra ancak yansı dolmuş olan şişenin kapağını kapayıp arkasına döndü. "Özür dilerim... susamıştım," diye kekeledi, bir yandan da onu ahırların önünde yakalayan çocuğa bakıyordu. Uzun boylu, kaslı ve geniş çeneli bir delikanlıydı. Kıvrıkcık, kahverengi saçları, yeşil gözleri vardı, kaşları çatıktı ve elinde bir tırmık tutuyordu.

"Fenin evin yok mu?" diye sordu garip bir aksanla, s harflerini f diye söylüyordu.

"Yani, ben..." diyen Marco zaman kazanmaya çalışıyordu, sonra aslında cevabını çok iyi bildiği bir soru sorarak durumu kurtarmaya çalıştı: "Dayanışma Merkezi'ne nasıl gidebileceğimi söyleyebilir misin?"

Tırmığı duvara dayayan delikanlının yüzünde hüznü bir gülümseme belirmişti.

"Özür dilerim, fen... yetim mifin?"

"Bir bakıma öyle diyebiliriz."

“Üzüldüm. Fen biliniyorfun galiba. Hay allah.”

“Neyi?”

“Dayanışma Merkezi. Nafıl defem... taffiye edildi. Uzun zaman oldu. Üç belki de dört mevfim önce.”

Marco bir an başını eğip gözlerini kapadı. Bilgi edinebileceği tek olasılık elinden kayıp gitmişti.

“Ne demek istiyorsun? Artık yok mu yani?”

“Ne yazık ki. Yeni politik program, yeterince kaynak yokmuş.”

“Anladım. Ahırına izinsiz girdiğim için özür dilerim. Şişeye biraz daha su doldurup gidebilir miyim?”

Delikanlı yüzünde geniş bir gülümsemeyle Marco’ya yaklaşıp omuzuna pat pat vurdu.

“Aç gözüküyorsun. Bir şeyler yemek ifter mifin? Biz burada çok güzel et yapıyoruz. Domuz, fığır..”

“Teşekkür ederim,” Marco arkasını dönerek ligala şişesinin geri kalanını doldurdu, “ama param yok.”

Delikanlı omuzlarını silktikten sonra tırmığı eline alıp bir bölmenin ardında kaybolmadan önce başıyla Marco’yu selamladı. Marco çantasını sırtına atıp ahırdan uzaklaşmadan önce şişeyi ağzına dikip kana kana su içti.

Beş sene önce Dayanışma Merkezi’nin bulunduğu şehrin kuzeydoğusuna ilerlerken, “Eee, şimdi ne olacak?” diye sordu kendi kendine. Gökyüzü açık, hava ise hâlâ ılıktı. Güneş mevsiminin 180. günündeydiler. Sıcaklık yakın zamanda düşmeye başlayacaktı. Yeni yıl kapıdaydı. Marco’nun cevaplara ihtiyacı vardı.

Amaçsızca yürümeye başladı, düşünceleri karmakarışık, bir anahtar bulmaya çalışıyordu, varoluşu binlerce parçaya bölünmüş durumdaydı.

Tekrar bir araya getirilmesi gereken bir ayna, oluşturulması gereken bir kimlik. Ama yine de garip bir şey olmuştu. Fazla

önemsemediği yeni politik kararlar yüzünden seyahati başarısız olmuştu.

Yavaş yavaş uyanıp yolları dolmaya başlayan şehrin doğusuna doğru ilerlerken kafasının içinde aynı cümle tüm kibriyle dönüp duruyordu: "Bana özgürlüğümü verebilecek tek insanın kim olduğunu biliyorum. Her sabah bana aynadan bakıp sırtan adam!"

Marco çantasını alçak duvarın yanına koyduktan sonra güneydeki dağlara giden Garen Meydanı'nı çevreleyen uzun çimlerin üstünde bağdaş kurarak oturdu. Gözlerini kapadı, hareketsiz durarak o sözcüklerin kendini alıp götürmesine izin verdi. Bu cümle onu çoktandır unutulmuş olan, uzak bir odaya götürdü.

Her şey o küçük loş odada, hatıralarının oluşturduğu duvarlar arasındaydı. İki kişi vardı. Yetişkin hali ve bir çocuk. Sam-en Kar'da geçirmiş olduğu on dört sene boyunca gördüğü birkaç bölük pörçük rüyada daha önce de karşılaşmıştı onunla. Küçük çocuğun o kararlı, tatlı ifadesini ve o gözleri tanıyordu. Kendisi onun yol göstericisi, kahramanı, öğretmeni ve referans noktasıydı. Henüz küçük olan bu çocuk, ileride büyüyecek ve Marco, Limen adasında gönüllü sürgüne çekilirken o da onu denizden takip edecekti. Oralarda Ian diye tanınan Marco o seyahatinde dalgaların altında Alex'in kabinini bulmuştu. Adı Ben olan o çocuk bir genç adam olmuş ve sırrını saklamıştı.

"Ne öğretti baban sana? Birlikte tekrar edelim mi?"

"Yaşamımızın anlamını öğrettin bana: 'Bana özgürlüğümü verebilecek tek insanın kim olduğunu biliyorum. Her sabah bana aynadan bakıp sırtan adam!'"

"Aslan oğlum benim! Kesinlikle öyle. Asla unutma bunu. Seni çok seviyorum."

Marco gözlerini fal taşı gibi açtı. Bedeninde yepyeni bir enerji hissediyordu. Jastel, paralel dünyada o anda hayatta olmuş olsaydı, aşağı yukarı şu anda Gea'da yaşayan Ben'in yaşlarında olmalıydı. Lokanta sahibinin yüz hatları o bölgedekilerden daha farklıydı. Ancak onun içindeki bir şey, onun da farkında olmadığı bir geçmişe aitti.

O şey, dünyalar arasındaki tanımlanamayan engele takılmıştı. Meuron'un onu Jastel'in Sığınağı'na göndermesinin arkasında bir sebep olmalıydı.

Çoklu Evren'in saçma fakat mantıklı bir paradoks sayılabilecek bir sebebi olmalıydı.

Ben'in sağlam karakterini tekrar düşündü, Jastel'in coşkusunu hatırladı. Birincinin olgun bakışları ikincinin enerji dolu bakışlarına dönüşürken, *yoksa, olabilir mi*, diye aklından geçirdi Marco.

"Lokantaya dönmeliyim," dedi kendi kendine. Tek çocuğunu sonsuza dek kaybetmiş olduğunu anlatan sayısız rüya aklına geldiğinde boğazına bir yumru oturdu.

Belki de ölüm, diğerleri denizde salınmaya devam ederken kıyıya vuran tek bir dalgadan başka bir şey değildi.

Marco o gün öğleden sonra Jastel'in Sığınağı'na geri döndü. Güneşin aydınlattığı Garen'de insanlar öğle yemeklerini yiyip dinlenmek üzere evlerine çekilmişti, sokaklar neredeyse bomboştu. Şehri zarif bir örtü gibi sarmalayan ve ona ciddi bir hava veren sessizlik zaman zaman atların nal sesleriyle kesintiye uğruyordu. Krem rengi, ince uzun pencereleri ve dar giriş kapıları olan beton binaların cephelerinin, yürüdüğü yolun üzerine düşen gölgesi kocaman, acımasız yüzlere benziyordu. Bir taraftan başarısızlıkla sonuçlanan araştırması, diğer taraftan da birazdan yapacağı görüşmeden dolayı ruhu karmaşa içindeydi. Marco hiç durmadan pazarın kurulduğu meydana kadar ilerledi. Sonra oradaki çeşmede susuzluğunu giderip Sığınak'a doğru giden yola koyuldu.

Marco lokantadan içeri girdiği sırada Jastel bira bardaklarını yıkamakla meşguldü. Masalarda ya da tezgâhın arkasında kimse yoktu. Doldurulup duvara asılmış hayvanların suratlarında sanki şaşkın bir ifade vardı.

“Girebilir... miyim?” diyerek şansını denedi delikanlı, soru boş salonda yankılandı.

Yıkadığı bardakları beyaz bir bezin üzerine yerleştiren Jastel başını kaldırdı. “Sen dün gelen çocuksun,” dedi.

“Evet efendim, benim.”

“Dükkânı kapamak üzereydim delikanlı, bu yüzden...”

“Hemen gideceğim,” dedi Marco, kalbi küt küt atıyordu. Bir taburenin üstüne oturdu. Adamın arkasındaki duvarda ÖDEYECEK PARAN YOKSA SUSUZLUĞUNU DİNDİREMEYECEKSİN DEMEKTİR yazan tahta bir pano asılıydı.

“Neye ihtiyacın var?”

“Anlayabilmek için... burada birkaç dakika geçirmeye.”

Adamın kaşları çatıldı. Ancak kızgınlık değil merak ifadesiydi.

“Sizin de başınıza geldi mi hiç?” diye başladı Marco, bakışları yerdeydi. “Garip garip rüyalar görür müsünüz?”

“Anlayamadım?”

“Sanki başka biriymişsiniz, başka bir dünyada yaşıyormuşsunuz gibi. Farklı isimler, farklı diller konuşan insanlar... Olur mu hiç?”

Kollarını kavuşturan Jastel bir süre boyunca sessiz kaldıktan sonra tezgâhın arkasından çıkıp Marco’nun yanındaki tabureye oturdu.

“Birçok garip rüya görüyorum. Herkes görür herhalde. Bunu bana neden soruyorsun?”

“Yalvarırım, cevap verir misiniz bana?” Marco bakışlarını yerden kaldırıp başını eğmiş halde hâlâ konuyu anlamaya çalışan Jastel’in derin anlamlar taşıyan gözlerine dikti. “Olur mu size de? Bu rüyalarda başka bir insana dönüşür müsünüz?”

“Sanmıyorum,” dedi adam sonunda başını sallayarak.

“Tabii, anlıyorum. Saygısızlığımı bağışlayın lütfen.”

Marco kalkmaya hazırlandı. Ancak ayağını yere basar basmaz adam elini delikanlının koluna koydu.

“Yine de araştırmaya katkıda bulunabilirim. Nesin sen, genç bir felsefe öğrencisi falan mı? Düşününce... bazen çok garip rüyalar görüyorum. Uzun yıllardan beri.”

Marco taburesine tekrar yerleşti.

“Rüyamda denizi görüyorum,” diye devam etti Jastel. “Uçsuz bucaksız bir deniz... okyanus gibi. Bu rüya devamlı tekrarlanıyor. Aynı zamanda garip çünkü ben hiç deniz kenarına gitmedim. Doğduğumdan beri hep burada, Garen’de yaşıyorum. Denizin neye benzediğini bile bilmem. Yalnızca birkaç resimde gördüm. Bazen rüyalarımnda denizin dibine daldığımı bile görüyorum. Büyüleyici...”

Sonrası kendiliğinden gelişti. Marco bunu yapacağını rüyasında bile görse inanmazdı. Birdenbire oluşan durum, adamın anlattıklarına verdiği otomatik bir tepkiydi. Tabureden fırladığı gibi adamın boynuna sarıldı. Adam birkaç saniye boyunca kolları açık, olduğu yerde kalakaldı. Sonra delikanlı başını onun geniş göğsüne koyarken ona sarıldı.

Dibi görünmeyen bir uçurumdan aşağı düşmek için gereken zaman kadar, birkaç dakika boyunca böyle kaldılar. Bu süre boyunca Marco’nun aklı kendisini oraya ait hissetmediği Sam-en’dan uzağa kaydı. O kucaklaşma boyunca Jastel’in ne hissettiğini hiç öğrenemedi ve hiç de sormadı. Ancak kendisini geri çektiğinde gözleri dolmuştu. Yetişkin birinin gözleri. Bir çocuğun gözleri.

Karşısındaki adam Marco’nun Gea’da sürdürdüğü alternatif yaşamındaki oğlu Ben’in alternatif bir versiyonu olabilir miydi? Sonsuz dünyalara dağılmış olan çoklu kimliklerden bihaber olan

diğer taraftaki oğlu, Jenny'yi kurtarmak için kendi yaşamını feda eden oğlu.

Delikanlının yolculuğu bitmiş sayılabilirdi. Yarından sonraki gün Kar'a gitmek üzere yola çıkacaktı. O gece yorgunluktan bitap düşmüş olmasına rağmen Marco uyuyamadı. Gözünü bile kırpmadı.

Özgürlükle ilgili o hüzünlü ve tatlı tekerlemeyi tekrarlarlarken çocuğun yüzünde beliren gülümseme zamansız, bütün dünyaları ve yolları birleştiren bir çağrıydı. Seneler önce, düşüncelerinin hâlâ zayıf olasılıklar olduğu zaman Marco'nun kendine sorduğu soruya bir cevaptı. Sonunda geçebilebileceği kadar sağlam bir köprü belirmişti.

9

Sam-en-Garen, yıl 391 S.T.

Ay Mevsimi, 1. Gün

Bugün tekrar yola koyuluyorum.

Garen'de geçirdiğim günlerde keşfettiğim şeylere değer biçilemez. Öğrendiklerim öğrenmeyi beklediğim şeylerden uzaktı ancak bir o kadar değerliydi.

Anna denen kadına pek çok soru sorabilirdim ancak onunla karşılaşma şansım hiç yok. Garen'de iki yüz bin kişi yaşıyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nerede oturduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey bir gün onu mutlaka bulacağım. Belki de o beni bulur. Sonuçta bizim hayatta kalmamızı sağlayan oydu. Yalnızca neyden kaçtığımızı ve bizi kovalayanın ne ya da kim olduğunu hatırlayamıyorum....

Oysa Jastel adındaki adamı tanıdım. Sesini dinledim, kalbini duydum. Kim olduğunu anladım. Beklediğim onay oydu.

Jastel doğduğu andan itibaren etrafına bakınıyor ve Sam-en topraklarını görüyor, bu yolları ve bu insanları tanıyor. Oysa yolların her zaman bir çatalı olduğunu bilmiyor.

Gea ile ilgili hiçbir şey bilmiyor, kendisinin diğer oluşumlarından habersiz. Bu gezegenin insanlara her gün olup biten şey bu. Rüya görmeye başladığım günden itibaren bize tanınmış olan harikulade fırsatın farkındayım. Zaman geçtikçe, bir gün neden ve nasıl olduğumu öğreneceğim. Kökenlerimi ve farklı oluşumumuzun sebeplerini hatırlayacağım. Geçmişimde bu bilgiye sahip olduğumu biliyorum ancak geçmişim birçok tüneli olan, karanlık bir dehliz gibi. Birçok kapı hâlâ kapalı ancak henüz vaktim var. Büyümem gerekiyor, belki vücudumla birlikte hatıralarım da artacak ve hikâyem su yüzüne çıkacak. Belki uzun süredir kendime sorduğum sorunun cevabını bulacağım: Alex ve Jenny o ensest rüyanın dışında neden rüya göremiyorlar?

Günlüğümü burada kapatıyorum ve yola koyuluyorum. Dağların arasından kıvrılarak ilerleyen, aşılması gereken bir yol ve Kar Vadisi'nde beni yıllar önce evlat edinmiş ve günlerdir benim için üzülen bir aile var.

Artık geri dönme zamanı.

Sam-en-Kar, yıl 393 S.T.

"Farkında mısın?" dedi Alex; gözleri dolmuş, çenesi titriyordu. Marco'nun odasında, yatağın yanında yere çökmüş halde oturuyordu. Ellerinin arasında, arkadaşının uzun süredir yüksek sesle okuduğu günlüğünü tutuyordu.

"Her şey o kadar garip ki," diye yanıtladı Jenny. Pencerenin önünde ayakta duruyordu. Marco'nun günlüğünde anlattığı ikinci yolculuğu kafasında canlandırırken gözleri ilerideki dağlara takılmıştı. Paralel hayatları, alternatif yaşamları anlatan inanılmaz hayaller, kendisi ve kardeşiyle ilgili hikâyeler. Alex'in bir süredir bildiği ancak tüm çabasına rağmen anlayamadığı hikâyeler.

"Bu sayfa 391'de yazılmış... üstünden iki yıl geçmiş. Sağ salım eve döndüğünde ailesinin ona verdiği cezayı hâlâ hatırlıyorum."

"Alex, neredeyse günlüğün tamamını okudun. Marco bütün Sam-en'de bu görüntüleri gören tek kişi. Eğer bu görüntülerin çoğunda bizim de olduğumuz doğruysa neden hiçbirini hatırlamıyoruz?"

"İşin doğrusu, Marco'ya göre gördüğümüz garip rüyaların..."

"Tamam, anladım, onlardan başka. Bir daha tekrarlanmadı. Üstelik tek bir olaydı. Oysa bu günlük baştan sona olaylarla dolu! Artık on yedi yaşındayız ve ben hiç sanmıyorum..."

"Hiç düşündün mü?" Alex günlüğü kapayıp masif ahşap masanın üstüne koydu, yavaşça ayağa kalkarak pencereye yaklaştı. Arkasındaki yatakta serili olan nakışlı çarşafın altında sessizce yatan Marco'nun gözkapakları yaklaşık iki mevsimdir hiç açılmamıştı.

"Neyi?" diye sordu Jenny, elini utangaç bir şekilde kahverengi saçlarının içinden geçirip dolaşmış tellerini düzeltirken.

Alex bir adım daha attı. Sonra sırtını pencereye dayadı.

"O rüyaları, Jenny." Erkek kardeşinin masmavi gözleri bakışlarını başka bir yöne kaçırmasına izin vermiyordu, adeta olduğu yerde çivilenmişti. O utanç dönemini arkalarında bıraktıkları zamandan beri genç kız ona eskisi gibi bakmayı başaramıyordu. Bir şeyler değişmişti. Halbuki, herhangi bir sürtüşme yaşamamışlardı. Her zamanki hayatlarına devam etmişlerdi, umursamamayı tercih etmişlerdi.

"Alex, dinle beni..."

"Marco böyle olması gerektiğinden çok emindi."

"Neyin?"

"Gayet iyi biliyorsun, Jenny."

"Bunun hakkında hiç konuşmadık. Niçin şimdi konuşuyoruz?"

Alex arkadaşına doğru döndü. Alnına düşmüş siyah saçları keçeleşmiş, örtünün altındaki elleri birbirine kenetlenmişti. Yüzünün ifadesi ilk günden beri çok sakindi.

“Kahretsin.” Alex gözyaşlarının akmasını engellemek için dudağını ısırдыysa da çabası işe yaramadı. “Ya hiç uyanmazsa? Korkuyorum, Jenny. Hem de çok korkuyorum.”

“Uyanacak. Uyanacağına inanmak zorundayız.”

Alex başını salladıktan sonra yüzünü ellerinin arasına göme-
rek ağlamaya başladı. “Ölemez,” dedi, kız kardeşi ona yaklaşp
sarılırken. Alex yüzünü onun omzuna gömdü ve ağlamaya devam
etti. Aklından rahibin yapacağı veda konuşması ve kasabada
düzenlenecek korkunç geçit töreni geçip duruyordu.

Jenny bir an gözlerini kapayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Sonra
uzun bir süre sessiz kaldılar. Her biri birbirine beş yüz seneden
daha eski olan, unutilan topraklarda ekilmiş köklerle bağıydılar
ve aynı acıyı paylaşp birleşerek farklı düşüncelere dalmışlardı.
Benzersiz bir titreşim kaburgalarının arasındaki bir bıçak darbesi
gibi onları vurana dek tek kelime edecek cesareti bulamamışlardı.
Akılları birbirleriyle kesişerek bilinçüstü bir seviyede yürümeye
başlamıştı.

Etraflarında masmavi bir sonsuzluk oluşuverdi, tuz kokusu
burun deliklerinden içeri girdi. Martılar gökyüzünde uçuyorlardı,
serin rüzgâr doğudan eserken dalgalar belirmeye başladı. Okya-
nusu bölen o toprak parçası, Pasifik’te bulunan o mendirek, olu-
şamayan bir başlangıç noktasını, ihanet edilen bir buluşmayı, bir
yanılsamayı temsil ediyordu. Aslında başlangıç noktası olmuştu.

Bunlara ulaşamazdı. O anda bu yaşananlardan hiçbirini
hatırlamaları mümkün değildi.

O öpücük dışında hiçbirini.

Partisyon dışında olan bir nota gibi, unutulması gereken
bir anın birçok mevsimden beri farkındaydılar. Unutmayı tercih
ettikleri rüya gibi bir serap. İki kardeşin yaşantısından çok uzak,
istemsiz bir hayal olmanın çok ötesinde yasak. Marco bir şeyler

biliyordu ancak her ikisi de onu can kulağıyla dinlememişlerdi. Şimdi orada, hareketsiz yatıyor ve kıpırdamıyordu.

Merdivenlerden ayak sesleri gelirken, Alex'in başı kız kardeşinin omzundaydı, ellerini nazikçe saçlarına dolamıştı. Yatak odasının kapısı açılmadan önce başını geri çekti, Jenny de aynısını yaptı. Birbirlerini sıkıca tutarlarken bir kez daha göz göze geldiler. Korkmuşlardı. Endişeliydiler. Huzursuzdular.

Kapının sesi onları ürküttü ve gerçek dünyaya dönmelerini sağladı. Marco'nun annesi Tesse adında zayıf bir kadındı. Yüzünde oğlunun başucunda geçirdiği uykusuz gecelerin izleri vardı. Ciddi bir ifadeyle onlara bakarak, "Sizden gitmenizi istemek zorundayım, çocuklar. Garen'deki doktor gelmek üzere."

Alex ile Jenny hızla kenara çekildiler. Alex Marco'nun günlüğünü kadına uzattı.

"Bu..."

"İstiyorsan alabilirsin," diye sözünü kesti kadın. "Hiçbir zaman okumadım, ileride de okumayacağım."

"Pekâlâ, o zaman yanımda götürüyorum."

"Biliyor musunuz?" diyen kadın Alex'in verdiği yanıtı duymamış gibiydi. "Bazen bir şeyler mırıldanıyor."

Jenny kaşlarını çatı. "Bunun mümkün olmadığını sanıyordum."

"Doktor bunun normal olduğunu söylüyor, bunlar deli saçması... sayıklamalarmış."

"Tesse, sakıncası yoksa sorabilir miyim? Ne diyor?" diye sordu Alex.

Kadın derin bir nefes aldıktan sonra elini pencerenin pervazına dayadı. "Çoğunlukla anlaşılmaz şeyler. Sanki başka bir dilde konuşmuş gibi ancak anlamsız şeyler. Oysa bazen... anlayamıyorum, geçen gün bir listeden bahsediyordu. İsim listesi. Sonra ardı ardına tekerleme gibi bir şey söyledi.

“Tekerleme mi?” diye sordu Jenny.

“Bir cümlelik bir tekerleme. Komaya girdiğinden beri söylediği tek anlamlı şey buydu: *Hükmedebildiğinde, zamanın da bir pazarı oluşacak.*”

Alex ile Jenny şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. O sırada Marco’nun babası aşağıdan seslenerek doktorun geldiğini haber verdi. Arkadaşlarına son bir kez baktıktan sonra Tesse’e selam vererek odadan çıktılar.

Uzaklaşırlarken düşünceleri Marco’nun son dönemde günlüğüne yazdığı notlardaydı. Eve dönüşü, cezalandırılışı, okula geri dönüşü ve son olarak da komaya girmesi. Yapılan incelemelerde ne beyin travmasına ne de fiziksel şiddete rastlanmıştı. Bu iyileştirilmesi imkânsız bilinçsizlik durumunu kimse açıklayamıyordu. İşin doğrusu Marco tam iki mevsimdir uyuyordu. Garen’den gelen doktor ekibi çocuğun tıbbi durumunu kontrol etmiş ve hayati tehlikesinin olmadığı ortaya çıkmıştı. Hayati değerleri normaldi ancak kimse çocuğun uyanıp uyanamayacağını ya da hangi tip komaya girdiğini söyleyemiyordu. İlk zamanlarda, bir hemşire beslenmesini sağlayabilmek için ona serum veriyordu. Daha sonra, bünyesinin vermiş olduğu olumlu tepkiyi göz önüne alarak iç organlarının dengesini sağlayabilmek için yiyeceği doğrudan mideye pompalayan nazogastrik tüple beslemeye devam etmişlerdi. Ondan sorumlu olan doktor, ansiklopediye girecek bir vaka olarak tanımladığı durumu izlemek için haftada bir kez onları ziyaret ediyordu. Marco’nun ailesi son senelerde tıpta büyük ilerleme olmasaydı oğulları için hiçbir şey yapamayacaklarını biliyorlardı. Bu yönden düşünüldüğünde Garen bütün Bölge için öncü şehir, rol modeliydi. Ancak tıptaki bütün ilerlemelere rağmen, hiçbir analiz Marco’nun durumuyla ilgili bir ipucu verememişti.

Güneşin uzaktaki tepelerin ardından batıp Kar'ı mavi bir örtüyle sardığı dönüş yolu boyunca Alex ile Jenny'nin ağzını bıçak açmadı. Can sıkıcı olduğu kadar tehlikeli bir duygu olan utanç içinde yürüdüler.

Kafaları karışık, bir neden arayışının peşinde kışkırtılmışlardı. Bir nedene ihtiyaç duyuyorlardı.

Geri alınamayacak şekilde, uzay ve zamanın bütün sınırlarını aşan, isimsiz bir duyguyla birbirlerine bağlıydılar. Ruhlarını yönlendirip akıllarını kontrol ediyordu. Arkadaşlarının evinde birbirlerine sarıldıklarında gördüklerini unutamıyorlardı. Marco'nun durumuyla ilgili duydukları acıya rağmen sarıldıkları anda tanımsız bir huzur hissetmişlerdi. Acı sadece bazı şeyleri harekete geçirmişti. Gerisi, unuttukları bir varoluşa ait samimi köklerden oluşan doğalarına aitti.

O öpücük. O iskele. Bir anın sihrinde kaybolan, sadece el ele yürümenin vermiş olduğu bütünlük hissi.

Gerçekten oldukları buydu ve bununla ciddi bir şekilde yüzleşmeye başlayacaklardı.

Kardeş.

Arkadaş.

Sevgili.

Ruh ikizi.

İkisi eve dönerken Marco, Tesse'in biraz önce düzelttiği yatakta örtülerin altında hareketsiz duruyordu. Göz kapakları hareketsizdi ancak bazen belli belirsiz titremeye başlıyordu. Sanki onların altında olan biteni korumak için kapalı duruyorlardı. Tahmin edilemeyecek bir yolculuğun koordinatlarını bilemeyecek birisinin fark edemeyeceği şekilde titriyorlardı.

10

Nasıl olsa anlatacaksın. Yoksa o iki veledin kafasını getirip seninkini kesmeden önce sana son kez selam verdireceğim.

Yüz hatları belirgin, köşeliydi. Acılarla ve üzüntülerle dolu karanlık ruhunun aldatıcı aynaları olan irisleri ise kristalliydi. Adamın sırtışı. Arkaya doğru taranmış gümüş rengi saçları suni ışıklar altında parlıyorlardı.

Sırttığı görünüyordu ancak kısmi yüz felci dudaklarını grotesk bir yüz ifadesine dönüştürüyordu. Sesinin tonu ise herhangi bir tereddüte izin vermiyordu. Kendinden emindi. Şah mata bir adım kalmıştı.

Reddedebilirsin.

Sırrını mezara götürebilirsin.

Ölmeyi tercih edebilirsin.

Hayır.

İşler öyle yürümüyor.

Her şeyin bu hücrede sona ermeyeceğini sen de biliyorsun. Sahte ışıklar altında, dışarıda mevsimler değişmeye devam ederken buz gibi bir hapisane hücresinde.

Eşiği geçtin, hileyi keşfettin ve dünyanın sonundan kendini kurtardın. Ama yalnızca bir gerçeklikte. Eğer şu anda ölürsen Anna'nın misyonunun geçersiz hale geleceğini biliyorsun. Bir yerlerde yeniden doğacaksın ancak aslında kim olduğun hakkında hiçbir fikrin olmayacak. İnsan hayatının sonsuz yollarından bihaber olan pek çok insandan birisi olacaksın. Böyle devam edemez. Bu yüzden hayatta kalabilmek için takası kabul etmeye hazırlanıyorsun.

Sonra bir şimşek çaktı. Aklındaki karanlığı aydınlatan ve sana çıkış yolunu gösteren bir şimşek. Bir anda seni saran her şeyin sadece bir tekrar olduğunu anladın. Her şey çoktan olup bitmişti. Artık seni hor gören adama ne yanıt vereceğini biliyorsun.

"Defol git, pislik," Sesin en yakın arkadaşına tavsiye verirmiş gibi sakın, rahat.

Adamın yüzündeki sırtış donup kaldı.

Artık, gülmüyor.

Alnındaki çizgiler şimdi daha belirgin.

"Ne dedin sen?"

"Mutasyona uğramış genin formülünü öğrenmek istiyorsan bunun yalnızca tek bir yolu var: Beni öldür, sonra kendini öldür ve arkamdan gelebileceğin bir cehennem olmasını umut et. Çünkü sırrımı oraya götürüyorum."

Sessizlik. Bakışları hakaret dolu. Kararsız kalmasına mı sebep oldun? Çıkmaz sokağa mı terk ettin onu?

"O lanet olası formülü bağırsaklarından söküp alacağım. Sözüme güvenebilirsiniz."

Bir süre sonra her şey baştan başladı. Sen haklıydın. Yaşananlar bir tekrardan başka bir şey değildi.

Nasıl olsa anlatacaksın. Yoksa o iki veledin kafasını getirip seninkini kesmeden önce sana son kez selam verdireceğim.

Kaset başa sarmıştı. Bant tekrar aynı yerden, aynı sınıttan ve aynı sözcüklerden tekrar başlamıştı. Şimdi her şey çok açıktı. Eğer bu sahneyi değiştirirsen, hatırayı değiştirmeye çalışırsan, tekrar başa sarıyordu.

Bedenin Sam-en Kar'daki yatağın içinde hareketsiz yatarken ve annen bir mucize için yalvarıp dururken sen hatıralarının sokaklarında dolaşıyordun.

Memoria'daydın.

Aniden, delirmenin eşiğinde her şeyi yapabilecekken, "Bana en azından adını söyleyebilir misin?" diye sordun.

"Adım Ivan. Zaten biliyor olmalısın. Beni bu hücreye kapatan sen olduğuna göre."

"Ah, haklısın." Şimdi kıkırdama sırası sende. "Ama on altı yaşındaydın, dünyanın sonu gelmek üzereydi, biz İtalya'daydık. Şimdi yaşlı ve pasaklı bir adamsın, bütün özelliklerini hatırlamamı nasıl beklersin?"

"Bana bak tipsiz orospu çocuğu, ya şimdi bana formülü verirsin ya da arkadaşıkların ölür. Senin sonun da onlarla aynı olur ama onların kafalarını yerde yuvarlanırken gördükten sonra."

"Hadi ya?"

"Emin olabilirsin."

"Tamam. Öldür gitsin."

Adam garip garip güldükten sonra içini çekti ve sol tarafındaki duvara yumruk attı. Duvarda bir çatlak oluştu.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Kafayı mı yedin sen?"

Gülümsüyorsun. Sessizlik. Kaset bir kere daha başa sarıyor.

Buralarda böyle olur. Biliyorsun. Buna benzer deneyimlerle dolu beş yüz yıl geçirdin sen. Ne zaman hatıraları değiştirdiysen kendini hep aynı sahilde buldun: Paseo Maritimo, Barselona, İspanya. Dünyanın sonundan önce. Şimdi hikâyenin başlangıcı değişmiş gibiydi. Her şey pazarlıktan başlıyordu.

Bu aşamada sıra soruşturmayı başlatmaya geliyor. Nasıl yapıldığını biliyorsun. Bir zamanlar, bu şekilde paralel dünyaları bulup sülfürik asit ve kabinler yardımıyla kendini ve deneylerden hayatta kalan arkadaşlarını kurtarmıştın. Böylece, Alex ile birlikte, senin ve diğer yolcuların dahil olduğu deneyin baban tarafından yapıldığını keşfettiniz.

Memoria'dasın. Herkes ayrı bir portal. Seni tehdit eden adamın karşısında değilsin, bir hatıranın karşısındasın. Bir gedik buldun. İçeri girmek üzeresin, seni durduramaz.

Tesse başucunda diz çökmüş, bir gün gözlerini açman için umutsuzca ağlayarak dua ederken sen öğrenmek üzeresin.

Ivan ayağa kalkmış, gölgenin içinde sırtıyordu. Konuşmanın başına dönmüştün. Onu dinlemeye ve suyuna gitmeye karar verdin.

“Babamın her zaman tekrarladığı bir söz vardı: *Hükmedilebildiğinde, zamanın da bir pazarı oluşacak.* Beğendin mi? Eğer düşünürsen senin yaptığın da tam olarak bu. Zamana hükmettin; kaderi aldatarak insanoğlunun yok olmasını engelledin ve şimdi hayatta kalmak için pazarlık ediyorsun. Şu anda senin hiçbir gücünün olmaması, değersiz oluşun garip...”

“Güç tehlikelidir.” Bakışlarını gölgelerin içinde kaybolan duvarlardan yere indirdin. O günden sonra, mezar taşı yazısı gibi, zindancının alaycı ifadesi senin cezan ve lanetin, yargılanman ve ebedi çilen olacak.

“Hiç de değil, canım.” Ivan başını geriye atıp otoritesini vurgulamak için poz almışçasına, onun üzerindeki belirsiz bir noktaya

bakıyordu. "Güç, insan olmanın en baş döndürücü halidir. Aşk? Tam bir zaman kaybı, çocuk oyalamaya birebir. Aile? Zincirden bir arapsaçı. Oysa güç, insanların üzerinde ruhsal ve politik bir hakimiyet..." Gümlesini tamamlamadı. Bir baş hareketiyle gardiyana işaret etti. Gardiyan silahını çıkarıp yüzüne doğru tuttu.

"Ne geçiyor kafandan?" diye bağırdın. "Seninle bir anlaşma yapmıştık!"

"Yüzüne ateş etsem, burada yapmış olduğumuz anlaşmanın ne değeri olabilir ki?"

Seninle aynı özelliklere sahip birini etki altına alamayacağı-nın bilincinde olarak birkaç saniye boyımca gözlerini onunkine diktikten sonra elindeki son kozu oynamaya karar verdin: "Beş yüz yıl önce seni dünyanın sonundan kurtaran bendim. İstediğin her şeye sahip oldun. Senden istediğim tek şey bizi hayatta bırakman. Senin istediğin şartlarda."

Ve öyle olacaktı. Adam ardında duran gardiyana daha dar bir hücreye kapatılman ve hayatının geri kalanını tecrit edilerek geçirmen için emir verdi. Böylece düşüncelerinin etkisi seni çevreleyen hücrenin buz gibi taş duvarlarına çarpacaktı.

Zaman dizisi bozuk, kesiliyor ve tesadüfi bir noktadan tekrar başlıyor. Birkaç dakika öncesinden.

Adam yüzüne doğru yaklaşıyor, alnındaki çizgiler yara iziyle kesintiye uğramış, başının üzerindeki lambanın ışığıyla aydınlanıyor. Gardiyanın yüzü sanki taş duvara kazınmış durumda. Yüz hatları belirgin ve kaba. Tek bir sakalı bile yok. Saçlarının gümüş rengi insanı neredeyse kör ediyor. Ses tonu ölümcül bir ısırik gibi sarıyor:

"Arkadaşın Nathan ölmeden önce bana yerleştirilebilir mutagenden bahsetti. Burada bulunmamızın sebebi bu. Formülü istiyorum. Babanın annelerimizin üzerinde yaptığı ve bizi bir çeşit super ırk haline getiren deneyin reçetesini istiyorum. İsteklerim

bununla bitmiyor. Ne halt ettin de bizi o kabinlerde yüzlerce yıl sağ tutmayı başardın, onu da öğrenmek istiyorum.”

“Az önce sana cevap verdiğimi sanıyordum...” dedin tereddütle. İçinde bulunduğun durumun tam bir çıkmaz sokak olduğunun farkındaydın.

Adam pis pis sırıtırken sağ yanağındaki gamzesi belirdi. Senin çoktan bildiğin cevabı verdi: “Nasıl olsa anlatacaksın. Yoksa o iki veledin kafasını getirip seninkini kesmeden önce sana son kez selam verdireceğim.”

11

Adam başı dik, hızlı adımlarla yürüyordu. Rahatsız edici ve iğneleyici bir rüzgâr Marina'nın merkezindeki kaldırımlarda duran süprüntüleri havalandırırken, güneş bulutların arasından kendini göstermeye çalışıyordu. Bazı süprüntüler koyu kahverengi ve uzun yağmurluğunun üstüne geliyordu.

Onun arkasmdasm.

Onun yanındasm.

Güneş gözlüğü gözlerini görmeyi engelliyor ancak o yara izini bir milyon kişinin içinde bile tanırsın. Yakalanmanı organize edecek ve seni takasa zorlayacak olan adam. Ancak Memoria'nın bu kısmında daha genç. Seni fark etmeden yanından geçiyor. Sonra hızlıca hareket ederek yolun kenarında toplu taşıma aracı bekleyen insanların arasından omuz darbeleri atarak geçiyor. Hiç kimse ona bir şeyler söylemeye cesaret edemiyor. Kaldı ki Gea kıtasındayız ve adı Refah olan, takdire şayan politik program sayesinde herkese huzurlu ve güvenli bir hayat garanti edilmiş.

Askerlerinkine benzer yürüyüşü olan adam bir ekranın önüne geldiğinde durdu. Hafızanı biraz zorladığında aklının

dar bir köşesinde o aletlerin görüntüsünü hatırlıyorsun, şehir onlarla dolu. Kendi profilini görüntülemek için kullanılan terminaller bunlar. Oğlun Ben'in karısı bu terminaller sayesinde aylık yatan aile gelirinden faydalanabiliyor. Bu sistem sayesinde, hiç tanımadığın torunların Melissa ve Lara okuyabiliyor ve her gün yemek yiyebiliyorlar. Bu Refah. Hayatı sürdürebilmek için yeterli. Satranç tahtası üzerinde hareket edip sınırların dışına çıkmaya gerek kalmayacak kadar yeterli.

Adam işaret parmağını metal bir plakanın üzerine koyuyor, sonra ekran aydınlanıyor.

Seni hiç kimse göremiyor, bu da senin avantajın. Monitörün söylediği gibi, sen Ivan 5BC77D9D'nin geçmişine ait olan bir sahnedesin. Senin gelecekteki gardiyanı. Tabii ki mantiken sen geçmişini değiştiremezsin. Bu da senin aleyhine.

Ekranın sağ üst köşesindeki tarih sana farklı bir gerçekliği hatırlatıyor: Sen o senelerde Gea kıtasında bulunmuyorsun. Limen Adası'na sığındın ve ailenle çok nadir temas kuruyorsun. Bu konuşmayı Testo programını kullanarak oğlun Ben'e şifreli mesajlar göndererek gerçekleştiriyorsun. O, eşinden ve sarılmayı çok istediğin harikulade iki çocuğundan bahsediyor.

Ancak şu anda oradasın. Tecrit edilmiş hapishane hayatın başladıktan sonra tanışacağın adamın peşindesin. Sen onun peşinde bir gölge olarak hareket ediyorsun ve bir gölge olarak o yerde herhangi bir fiziksel boyutun yok.

Ivan ekrandan uzaklaşıp başını dik tutarak yürümeye devam ediyor. Hiç arkasına dönmüyor, hiç kimseyle temas kurmuyor. Geçit törenindeki askerler gibi, Marina'nın anacaddelerinden birinin üzerinde kararlı adımlarla ilerlerken bir gürültü aniden arkasına bakmasına sebep oluyor.

Sen de başını çeviriyorsun. Bu bir kız çocuğu, on-on iki yaşından daha büyük değil. Alnında siyah kahkülleri var, gözleri

ise yanlış yapan birinin ifadesiyle kaplı. Zayıf bedeni siyah bir eşofmanın içinde.

"Ne yapıyorsun burada?" Ivan'ın sesi tehditkâr ancak yoldan geçenlerin duymaması için alçak sesle konuşuyor.

"Biliyorsun," diyor kız kararlı bir şekilde. "Görmek istiyorum."

"Eve dön. Çalışıyorum."

"Ben de öğreniyorum."

Ivan arkasını dönüp yürümeye devam ediyor, birkaç adım sonra camdan bir kapının olduğu yerde durmaya karar veriyor. Dört katlı apartmanın giriş katında asılı olan renkli bir ekranın üzerinde başparmağını gezdiriyor. Sonra bazı numaraları tuşluyor.

Kapı otomatik olarak açılıyor.

Ivan içeri giriyor. Kız çocuğu da giriyor. Sen de onlarla birliktesin.

Adamın önünde bir merdiven var, sağ taraftaki kapının aralığından torbalarla dolu çöp bidonları görünüyor. Soldaki duvarın üzeri elektrik jeneratörleriyle kaplı. Bazı kırmızı lambalar yanıp sönüyor.

Ivan merdivenleri çıkıyor.

Birinci kat. Uzaktan, koridorun sonundaki odadan, yeni doğmuş bir bebeğin ağlaması duyuluyor. Annenin ve çocuğun isterik bağrıışmaları. *Daha ne kadar ağlayacaksın? Kahretsin!* Ivan etrafına bakıyor, dikkatlice çevresine bakınan kızı görmezden gelerek merdivenlerden yukarı çıkıyor.

İkinci kat. Köpeğin teki uluyor. Bir dizi kapının sonunda bulunan pencerenin üstü çatlaklarla dolu.

Ivan yukarı çıkmaya devam ediyor.

Üçüncü kat. Adam uzun koridor boyunca birkaç adım atıyor: Görünüşe göre dairelerin numaralarını kontrol ediyor. Elini yağmurluğunun cebine sokuyor, bir *trak* sesi duyuluyor. Dokuz numaralı dairenin önünde duruyor.

İçeriden herhangi bir ses gelmiyor.

Pencerede herhangi bir rüzgâr emaresi yok, bu defa koridorun sonunda dimdik duruyor.

"Olduğun yerde kal," diye emrediyor küçük kıza omzunun üstünden. "Bir adım daha atarsan artık eve dönemeyeceksin." Kız başını sallayarak anladığını belirtiyor. Ivan kapıyı çaldıktan sonra nefesini tutarak beklemeye başlıyor.

"Kim o?" diyor boğuk ve yetişkin bir erkek sesi. Ivan başını önce sola sonra da sağa yatırarak boyun kaslarını çıtırdatıyor.

"Ben bugün size o özel mesajı atan kişiyim," diyor. Sesinin tonu derin ama sakin.

Kapı açılıyor. Ev sahibinin üstünde kısa bir şort ve atlet var. Saçları karmakarışık. Yüzünde birkaç günlük sakal var. Genç değil. Ivan'la aynı yaşlarda olmalı, ellili yaşlarda, en az elli beş.

Ivan kibarca, "Girebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki, buyurun."

Bir şeyler yanlış gidiyor. Bunlar Gea'nın sosyal protokolüne uymayan davranışlar. Bu gizliliğin nedeni ne?

Sen de giriyorsun. Ivan küçük salona doğru ilerlerken kapı arkanızdan kapanıyor. Odanın ortasındaki masanın üstü kâğıtlarla dolu, duvarlarsa kalın dosyaların bulunduğu kitaplıklarla kaplı. Bazılarının üzerinde BİLANÇO, RAPOR, TABLO terimleri yazılı.

Adam masaya oturuyor ve Ivan'a da aynısını yapmasını işaret ediyor.

"Testo'daki mesajı okuduğum zaman önce yazılanlara inanmadım ama kimse bu hikâyeyi bilmiyor. Ben bile zaman zaman bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Sizinle burada... ben..."

"Kesinlikle haklısınız."

"Çocuktuk. Başka bir yaşamdı..."

Ne halattan bahsediyor bunlar, diyorsun kendine, gözlerini adamın yüzüne dikip etrafında dolaşırken. Adam senin varlığının farkında bile değil. Sonunda anlıyorsun, adamın önünde duran Ivan da senden biraz sonra aynı şeyi yapıyor.

Gelecekteki gardiyanın gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koyarken, "Siz dokuz numarasınız," diyor. Gözleri acımasız, soğuk. İrislerinde her ne pahasına olursa olsun kumandada kalmaya kararlı olan birinin ifadesi var. Onun bu hırsı gözlerinden belli oluyor. Gücünü gösterme ihtiyacı.

Güç.

"Dokuz numara mı?"

"Evet." Ivan bir elini yağmurluğunun cebine sokuyor. Cebinden silah çıkarmak isteyen birinin hareketine benziyor. Böyle bir durum karşısında anlamsız bir hareket yapıp bağırarak istiyorsun. Bağırıyorsun. Faydasız.

Ivan ise cebinden bir parça kâğıt çıkarıp diğerine uzatıyor.

Sonra elini tekrar yağmurluğunun cebine sokup bir şeyler arıyor. Karşıdaki adamın, kâğıdın üzerine tükenmezkalemle yazılmış olan isimlerden bakışlarını kaldıracak kadar vakti var. Sen yine çılglık atıyorsun ancak bu çılgılık aklının koridorlarında kayboluyor.

Susturucudan çıkan boğuk silah sesi Marina'nın merkezinde bulunan küçük apartmanın içinde yankılanıyor. Ev sahibi alınının ortasındaki delikle yere yıkılırken, Ivan tekrar listeyi almadan önce okuyabiliyorsun.

On isim var. İlk ikisi Alex ile Jenny. Üçüncüden sekizinciye kadar bütün isimlerin üstü kırmızı kalemle çizilmiş. Bu dairenin sahibi olan dokuzuncu şu anda yerde can çekişiyor.

Onuncu isim Nathan.

Onu tanıyorsun.

Hatırlıyorsun. Anna'nın babası.

Sıradaki.

12

Synaptica Merkezi, Marina, Gea.

Anna 129 numaralı odanın camlı kapısını ardından kapadıktan sonra yatakta yatan iki bedene düşünceli gözlerle uzun uzun baktı. Arapsaçma dönmüş düşünceleri orada bulunma sebebine odaklanmasını engelliyordu.

Synaptica'nın başındaki isim Anna'nın işe alınmasından sorumluydu ancak onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. O gri gömleği giyip binanın koridorlarında dolaşmaya başladıktan sonra Anna kendi kendine işe başlamasının bir tesadüf mü yoksa bir tuzak mı olduğunu sormaya başlamıştı.

Anna, "Hâlâ hayattalar..." dedi kendi kendine, Jenny'nin bedenine yaklaşıp yüzünü incelerken. Askerlerin o gün onları öldürmediklerini interaktif tabletinden zaten keşfetmişti ve yalnızca bayıltilmiş olduklarını artık kesinlikle biliyordu. Tabii ki kendi gözleriyle onları bir yatakta yatarken görmek bambaşkaydı. Uyuşturulmuş, uyutulmuş, saf dışı.. Eğer lan affedilmiş olsaydı...

ÜTOPYA

Arkasındaki gürültü Anna'nın belki de saçma olan düşüncelerini böldü.

"Doktor Hanım..." Tiz, dostane bir kadın sesi odada yankılandı.

"Merhaba," Anna sosyal protokolün öngördüğü saygılı ve mesafeli bir tavırla karşılık vermişti.

"Synaptica'ya hoş geldiniz. Ben bu araştırma enstitüsünün direktörüyüm, adım Dana."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyen Anna elini uzattı. Kadın ilk bakışta kırk beş yaşlarında ve alımlı bir görünüşe sahipti. Tatlı yüz çizgileri, esmer cildi ve kâküllü, uzun, siyah saçları vardı. Gözleri büyük, canlı ve el sıkışı gibi kararlıydı. Turuncu önlüğün altındaki bedeni belirgin hatlı ve formdaydı. Önlüğün V yakasından cesur bir dekolte gözüküyordu. Hafif kısık sesi ona ikna edici ve büyüleyici bir etki katmıştı. Anna tam olarak kadının özelliklerinden mi yoksa sadece karşısında o yapının yöneticisi olarak bir erkek görmemesinden dolayı mı bilmiyordu ama Dana onu birkaç saniyede kelimenin tam anlamıyla büyülemişti.

"Beni izleme nezaketini gösterirseniz bizim için yapacağınız iş hakkında konuşmak için üç dakikam var. Ondan sonra izninizle ayrılmam gerekiyor. Lender'da çok önemli bir konferansa katılmalıyım. Beni bekleyen bir gemi var."

Anna başıyla onayladıktan sonra kadının peşinden odadan çıkıp uzun koridor boyunca ilerlerken, *demek ki doğruymuş*, diye düşündü. Gea ile Doğu Bölgesi arasında bir şeyler olmuştu. Artık soğuk savaşta değillerdi.

Kadın, duvarlarında hiçbir resim bulunmayan minimalist ofisindeki çalışma masasının arkasına geçtikten sonra, "Çıkarım konusundaki uzmanlığınız nedeniyle bu göreve seçildiniz," diye konuşmaya başladı. Penceresi bina girişinin tam arkasındaki meydana bakıyordu, çalışma masasının üzerinde yalnızca birkaç

interaktif tablet ve şişe su vardı. "Biyolog olmanızın yanı sıra bilgisayar sistemleriyle aranızın çok iyi olduğunu ve tıbbın diğer alanlarında da zengin bir deneyiminiz olduğunu biliyoruz. Daha önce okuma fırsatı bulduğunuzu zannettiğim sunumda bahsettiğim gibi sizi on yedi sene önce iki denek üzerinde başlattığımız deneyleri sonuca bağlamak için seçtik."

"Evet, bu sabah birinci kattaki ofisimde büyük bir dikkatle okudum."

"Çok güzel. Burayı yeni eviniz olarak kabul edin. Tabii ki akşamları uyumak için evinize gidebilirsiniz ama ihtiyaç duyar-sanız Synaptica'nın uzakta yaşayan çalışanlarımız için burada hazırladığı küçük odalardan birini kullanabilirsiniz."

"Peki."

"Size verdiğim ya da vereceğim her türlü bilgi çok gizlidir ve doğal olarak hiçbir şekilde üçüncü şahıslarla paylaşılamaz. Sorunuz var mı?"

"Ne zaman başlıyorum?"

"Hemen. Arşivlerimize girip araştırmanın yıllar içinde nasıl geliştiğini göreceksiniz. Size verdiğimiz protokolden öğrendiğiniz gibi özellikle bu iki denek çok ilginç. Yaklaşık beş yüz yıl önce yok olan uygarlıktan geriye kalan iki insanla karşı karşıyayız. Laboratuvarlarımız bu uygarlıktan geriye kalanlarla dolu ancak bu ikisinin farkı hâlâ hayatta olmaları. Onların hatıralarından bizim için çok önemli olan bilgiler edindik ancak hâlâ yapacak çok işimiz var. Bu son derece önemli bir araştırma."

Anna konuşmayı dikkatli ve profesyonel bir tavırla dinliyordu. İki çocuğun kim olduğunu gayet iyi biliyordu, Dana'nın anlat-tıklarının arasında bilmediği hiçbir şey yoktu. Ancak araştırma merkezi direktörünün bundan asla haberi olmamalıydı.

"Kendi medeniyetlerinin sonundan nasıl kurtuldular, hayatta kalmayı nasıl başardılar, bu konular benim ve de sizin için aşırı

gizli konular. Biz burada sadece onların zihinsel faaliyetlerini incelemekle yetindik. Bulgularımız fevkalade ilginçti çünkü soyu tükenmiş bir neslin ürünüydüler, ayrıca onların medeniyetini deniz altında yapmış olduğumuz keşifler sayesinde inceledik ve benzerini imal ettik."

"Anlıyorum."

"Bu tableti size bırakıyorum, üzerinde araştırmalarımızın bulgularını size aktaracak kişinin ismi mevcut. İş arkadaşınız sizi laboratuvara ve arşive götürecektir. Gençlerin bize daha çok şey söyleyebileceklerine inanıyorum ancak şu anda araştırmamız duraksamış durumda. Siz burada devreye giriyorsunuz. Arşivi analiz ettiğinizde ve şu ana kadar bulunan bulguları göz önüne aldığınızda yeni sonuçlar çıkarabileceğinizden eminim. Deneyiminize güveniyorum."

Anna interaktif tableti alırken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Dana, Anna'nın cevabını beklemeden ayağa kalktı. İki kadın el sıkıştılar. Synaptica'nın müdürü uzaklaşmadan önce Anna'ya ofisinin dışına kadar eşlik etti.

Anna derin bir nefes aldıktan sonra aleti açarken acı acı gülümsedi. Son on sekiz yılda Alex ile Jenny üzerinde uygulanan deneyler hakkında bilgi edinmeden önce belki gezegendeki son politik durumu öğrense iyi olacaktı.

"Kullanımınıza hazır doktor hanım."

Alex ile Jenny üzerinde on yedi senedir sürdürülen deney hakkında Anna'yı bilgilendirmekle görevli olan adam Anna'nın birinci kattaki ofisine girmeden önce kibarca kapıyı çaldı. Kadından daha gençti, ellilerinin sonlarında olmalıydı. Alnı çok az açıktı, saçları fırça gibiydi. Kemerli bir burnun üstünde duran kalın çerçeveli gözlüğü, gür kıvrık bıyıkları ve ince dudakları vardı. Dana gibi onun üstünde de kıdemli çalışanların giydiği turuncu

önlüklerden vardı. Ancak Synaptica'nın direktörünün aksine onun genizden gelen, rahatsız edici ve hiç dostça olmayan bir ses tonu vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyen Anna deri koltuğundan kalkarak adamın elini sıktı.

"Adım, Thierry," dedi adam zayıf bir el sıkışıyla karşılık verirken. "Dana benden arşivimizi göstermemi istedi. Çok yakın çalışmamız gerektiğini göz önüne alırsak sosyal protokolü bir kenara bırakarak birbirimize sen diye hitap edebiliriz. Gidelim mi?"

Anna, insan kaynakları sorumlularının ona resmen işe başladığı zaman teslim etmiş olduğu interaktif tableti aldı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Dana bana bu arşivden bahsetti ve anladığım kadarıyla Lax sisteminde iki deneğin üzerinde yapılan deneylerin bütün detaylarının mevcut olduğunu söyledi. Şeyden itibaren yapılan deneylerin..."

Yakalanmalarından.

"... araştırma başlangıç zamanından. Bu sabah, müdür hanımla görüşmek için on ikinci kata çıkmadan önce hızlıca bazı bilgilere, veri ızgaralarına, grafiklere, değerlere... göz attım ve bence yeterince bilgiye..."

"Doktor," Thierry kaşlarını kaldırdı ve biraz kibirli bir şekilde ona baktı. "Karşı çıktığımdan değil, sözünü ettiğin veriler önemli ama... henüz hiçbir şey görmedin. Beni izlemeni rica ediyorum."

Adam sanki onu takip eden kimse yokmuşçasına hızlı adımlarla odadan çıktı. Anna, Lax'i ofisteki masasının üzerine bırakarak adama yetişmeye çalıştı.

Uzunca bir koridordan geçip asansörlere vardılar, Thierry önden binerek -5 numaraya bastı. Birkaç saat önce on ikinci kattaki 129 numaralı odada tutulan Alex ile Jenny'yi görmenin

heyecanıyla Anna, Synaptica'nın sekizi yer altında olmak üzere tam yirmi dört katlı bir yapı olduğunu fark etmemişti bile. Dikkatli inceleyince her katın en fazla iki metre yükseklikte olduğunu gördü. Bu yüzden dışarıdan bakınca yüksekliğiyle değil genişliğiyle göze çarpıyordu.

Doktorun önderliğinde -5. kat boyunca ilerlediler. Duvarlar binanın haritalarını ve bir sürü güvenlik önlemini gösteren büyük resimlerle kaplıydı. Mavi camlı bölmelerde yangın söndürücüler ve yangın talimatları asılıydı. Ayrıca, şehrin önde gelen kuruluşlarına ve Mnemonica gibi denizaltındaki istasyonlara aygıt veren Darren şirketine ait küçük paneller vardı.

"Neredeyse vardık," dedi Thierry arkası ona dönük yürürken. "Orada gördüğün merdiven ara bir kata gidiyor. Biz oraya gideceğiz."

"Ara kat mı?"

"Evet, şu anda -5. katta bulunuyoruz ama merdiven -6'ya inmiyor. Asansörlerden doğrudan laboratuvarlara ulaşamıyoruz. Oraya ulaşabilmek için bu kısa yolu kullanmak zorundayız."

"Anladım."

Adam dar ve karanlık merdivenlerin başına geldiğinde durdu, sonra Anna'ya durumun gerektirdiğinden daha ciddi bir ifadeyle baktı. "Merdivenin sonundaki sürgülü kapılar yalnızca işaret parmağının okutulmasıyla açılıyor. Tanımlanmamış kişilerin laboratuvarlara ulaşım izni yok."

"Benim profilimin izni..."

"Doğal olarak yok, doktor. Daha bu sabah geldin. Şimdilik benim mikroçipimle giriş yapacağız. Sana da en kısa zamanda giriş yetkisi tanımlayacağız."

Thierry kendini tanıtip birkaç saniye bekledi. Ekranda belirten turuncu ışığın ardından laboatuvara girebilmeleri için açılan kapılar kayarak duvarın içinde kayboldular. Onlar laboratuvarın

kapısından adım atar atmaz, tavana ve duvarlara yerleştirilmiş olan ve o ana kadar güçsüzce yanan ışıklar birdenbire güçlenerek günışığına dönuştüler.

Thierry doğruca, üç metre eninde bir ekran monte edilmiş olan duvarın önündeki dijital masaya ilerledi. Ekran uyku modundaydı ve ekranda bulunan zeminin üzerinde Darren'ın logosu görölüyordu. Logo altın bir zemin üzerinde, mavinin farklı tonlarında renk değıştiriyordu. Anna'nın iş arkadaşı masanın üzerindeki bir düğmeye basarak ekranı çalıştırdı ve gösteri başlamış oldu.

"Şu anda görmek üzere olduğun şey bir çıkarım örneğı. Şu ana kadar yalnızca Lender'daki komisyonda bulunan dört kişi tarafından görüldü. Tabii ki benim, direktörün ve Synaptica'da çalışan birkaç arştırmacının dışında."

Şüphesiz, bu içeriklerin gizli olduklarını... falan filan ve paylaşıldığı takdirde falan filan, diye düşündü Anna konuşmanın geri kalanını umursamayarak. Aslında Anna kaydın devreye girmesini beklerken ekranda beliren görüntüyü düşünüyordu: Bu büyüleyici yapıyı babasının eski kitabında gördüğünü hatırladı. 2014 senesinde yeryüzünden silinmiş bir medeniyete ait bir kitapta. Kitap kim bilir hangi deniz altında bulunmuş olan sandıklardan çıkmıştı ancak sayfalar zarar görmemişti ve okunabiliyordu.

"Anlaştık," diye yanıtladı ancak birkaç saniyedir Thierry'yi dinlemiyordu.

İş arkadaşı masanın üzerindeki bir düğmeyi çevirdi ve odadaki ışıklar azaldı. Sonra Anna'yı oturup filmi izlemesi için davet etti, ara sıra gözücüyla, şaşırın kadının gösterdiği tepkileri izliyordu.

Filmin başında birkaç saniyeliğine heybetli bir kilise binasının görüntüleri belirdi. Kilisenin kuleleri gri gökyüzünün şehri örten koyu bulutlarına iğne gibi batarak kaybolmuşlardı. Yemek kırıntısı peşinde uçuşan güvercilerin bulunduğu bir meydanın

tam ortasından bakılıyormuş gibiydi. Aniden fotoğrafın çerçevesi, eski bir fotoğrafın yıpranmış köşesi gibi, gözden kaybolmaya başladı. Bu arada koyu bir çember ortaya doğru küçülüyordu. Tonlar arasındaki kontrast arttıkça, külden yapılmış bir örtü gibi her şeyi kapladı. Aniden farklı bir çekim görünüyordu. Bakış açısı bir çocuğa ait olmalıydı çünkü göz hizasında kilisenin ön cephesindeki görkemli orta kapısı gözüküyordu. Bakışları yerden yatay verandalara kadar kalkıyor sonra geniş pencerelere ve verandaların üzerindeki heykellere odaklanıyordu. Fotoğrafların peşpeşe olmaması ve bazen kopukluk olması kaydedilen görüntülerin resmi değil kişisel olduklarını gösteriyordu. Binanın şekli, Dünya adlı gezegende yaşamış olan medeniyete ait önemli bir katedrale ait gibiydi. Anna buna yemin edebilirdi. Hızla kurduğu bağlantı şaşırtıcı olmuştu: O anda seyretmiş olduğu görüntüler Alex'e aitlerse, karşısında 2014 senesine ait Milano görüntüleri mevcuttu.

Deniz altında yürütülen araştırmalar, o döneme ait birçok bilgi, hatta bazı durumlarda zarar görmemiş kütüphaneler ortaya çıkarmıştı ancak o binaya ait hiçbir filme ulaşamamıştı. En azından şimdiye dek.

"Hatta şimdi orijinal bir ses kaydı dinleyeceksin," diye mırıldandı Thierry. "Erkek denneğin hatıralarından bir bölüm."

Anna tepkisiz kaldı, gözlerini ekrana dikerek bekledi.

Denek sola çekildi ve yetişkin bir erkeğin eliyle karşılaştı. Sonra bakışlarını yukarı çevirerek adamın yüzüne baktı.

"Nereye gidiyoruz, baba?" diye sordu bir çocuk sesi.

Adam bakışlarını aşağı indirerek gülümsedi. "Planetario'ya."

13

Sam-en-Kar, yıl 393 S.T.

“Tekrar tekrar okuyorsun, değil mi?”

“Aynen.”

“Kendine kötülük ediyorsun, Alex.”

“Biliyorum, ihtiyacım var.”

“Kendine kötülük etmeye mi?”

“Hayır. Marco’ya. Onun hatıralarına.”

Jenny önceki geceki fırtınadan sonra hâlâ ıslak olan çimlerin üstünde bağdaş kurdu. Marco’yu hasta yatağında ziyaret etmelerinin üstünden bir hafta geçmişti ve Alex her yere koltuğunun altındaki o hatıra defteriyle gitmeye devam ediyordu. Zaman zaman açıp birkaç sayfa okuyordu. İmkânsız sayılabilecek olan hikâye anlatıldığı kadarıyla oldukça gerçekçi görünüyordu. Her bölümü tekrar tekrar okudu ve arkadaşının ikna edici, heyecanlı sözleriyle, her zamanki şaşırtıcı fikirleriyle karşılaştı.

Bir yetişkinin ağzından yazılmış olan bu satırların yazıldığı 381 yılında Marco henüz beş yaşındaydı ve öğleden sonralarını

hasat dönemlerini, gelecek sezonların başlangıç tarihlerini hesaplayıp takvimler hazırlamakla geçiriyordu.

Bu defterde ağırlıklı olarak 382 ile 384 yılları arasında sürekli tekrarlanan kâbusların ve görüntülerin kaydı vardı.

385 senesinde, henüz dokuz yaşındayken, Marco'nun küçük bir çıkın hazırlayıp hayatının en güçlü güdüsü olan öteyi görme arzusuyla dağlara yapmış olduğu seyahatin notları da vardı.

388 senesinde en iyi iki arkadaşının yasak rüyasını öğrendiğinde yapmış olduğu çıkarımlar mevcuttu. Onun tanımıyla geçmişten akıllarının yüzeyine çıkmış bir anıydı. O kahrolası öpücük her ikisi arasında mesafe ve utanç kaynağı olmaya devam ediyordu. Ancak gençlerin ruhunu içten kazıyarak onları başka yerlere sürüklemek için bir dayanak ve tutunmak için bir dal bulmaya zorluyordu.

Son olarak 390 yılında yaptığı ikinci yolculuk, Jastel ile tanışması ve eve dönmeden önce yazdığı son notlar.

"Bu kısmı sana okumamıştım," dedi Alex, Jenny yerden topladığı çakıl taşlarını nehre fırlatırken.

"Eğer o günlükten bahsediyorsan, kesin okumuşsundur. Bir haftadır başka..."

"Hayır, Jenny. Bu bölümü burada okumak istedim."

"Alex, dinle beni. Neden burada olduğumuzu açıklayabilir misin?"

Delikanlı bakışlarını kıza çevirdi ve arkasından gelen güneş ışıklarından kör olmamak için gözlerini kırptırdıktan sonra bir süre kız kardeşinin ardında gözüken dağları ve oturdukları kayanın hemen altından coşkuyla akan nehri seyretti.

"Çünkü Marco ile ben oynamak için her zaman buraya geldik," dedi Alex, sonra sağ eline bir taş alarak onu nehre fırlattı.

"Kim daha uzağa atacak diye yarıştık."

Jenny Alex'in anlattıklarına hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Onu özlüyorum," diye devam etti Alex. Bakışları arkadaşına ait olan ve kardeşine henüz okumadığı tek sayfanın açık durduğu günlüğe kaymıştı şimdi. "Hem de ölesiye özlüyorum."

"Biliyorum," diyen Jenny ayağa kalkıp onun yanına oturdu. "Dinliyorum, oku lütfen."

"Tamam."

46. not. Ben'in paradoksu.

Birkaç gün önce Garen'de olanlar üzerine uzun uzun düşündüm. Çocukluğumdan beri bana eşlik eden rüyalar ve görüntüler sayesinde paralel yaşamım hakkında öğrendiklerimi yeni edindiğim bilgilerle karşılaştırdım.

İşte elde ettiğim sonuçlar:

Paralel gerçeklikte Anna diye bir kadın benim keşfettiğim bir deneyi benden aldığı emirle düzenledi ve bunun sonucunda Sam-en'de, Samen takvimine göre 376 yılında var oldum. Burada Anna'yı bulmayı henüz başaramadım. Bu kadının inanılmaz hafıza özellikleri vardı; bunun sayesinde benim, Alex ve Jenny'nin genetik yapısını öğrendi, hatırladı ve bizi o gerçeklikten kurtardı. Dünyalar arasındaki eşiği geçip bu bilgileri burada bir laboratuvarı kullanarak öbür taraftakiyle tamamen aynı üç kopya yarattı. Yani bizi yaratmış oldu. Öbür tarafta kim olduğumu hatırlıyorum. Arkadaşlarım hatırlamıyorlar. Bu, adının Gea olduğunu hatırladığım o yerde ben hâlâ yaşıyorken arkadaşlarımdan öldüğü anladığıma gelebilir. Ancak uymayan bir şeyler var: Arkadaşlarımdan gördüğü rüyalar belki bir gün bazı şeyleri hatırlayabileceklerine dair tek umudum. O öpücük. Kader arkadaşlarımdan burada kardeş olarak büyümelerine olanak verdiyse, o öpücük geldikleri hayata ait bir detay olmalı.

Paralel hayatıma ait birçok detay eksik. Ne pahasına olursa olsun onlara ulaşmalıyım. Bir ailem olduğunu hatırlıyorum. Ben adında bir

oğlum olduğunu ve benim izimden giderek araştırmacı olduğunu hatırlıyorum. Onun yetişkinliğinden çok çocukluğunu hatırlıyorum, bunun nedeni onun hayatının bir bölümünde kaçmak zorunda kalmış olmam. Bir adaya sığınmıştım. Ben küçükken benim yarattığım bir mottoyu öğrenmişti. Anlamını yalnız bizim bildiğimiz bir cümle. Bu bizim mutluluğa dair küçük sırrımızdı, tabii özgürlük mutluluk demekse. Garen'e yaptığım yolculukta, ihtiyar Meuron'un önerisiyle tanıştığım adamla konuştuğum zaman, bu cümleyi duydum. Her zaman bu yaşlı ligala bağımlısının sıradışı özellikleri olduğunu düşündüm. Çok hassas biri olmalı, medyumların sahip oldukları algılama yeteneklerine sahip olmalı çünkü yaptığı şey inanılmazdı. Bana doğrudan bağlı kişiyi tanıdı. Ben genç ve o ise yetişkin olmasına rağmen aramızdaki benzerliklerin farkına varmıştı. İş yapış şeklimiz, hareketlerimiz çok benziyordu. Onunla tanışıp birkaç cümle konuştuktan sonra hiç şüphem kalmadı. Anna gibi Jastel hem burada hem de Gea'daki paralel gerçeklikte ve kim bilir kaç tane paralel evrende varlar. Eğer olayları değerlendirme şeklim doğruysa, bu adam annesinin erkek çocuk sahibi olduğu bütün evrenlerde var, tıpkı Anna gibi. Ama zaman zaman babası farklı. Gea'da babası benim. Onun bunu hatırlayamayacağını anladım. Hayatımızın yüzlerce yüzünün olabileceğinin bilincinde değil. Bu, her gün gördüğümüz bütün insanlar için geçerli. Kendilerinin sonsuz alternatiflerinin olduğunu bilmiyorlar. Büyük bir olasılıkla, bu dünyada almış oldukları eğitim, onlar farkında olmadan, onların paralel hayatlarının benliklerini de etkiliyor. Aynen Jastel'in sadakatle haykırdığı ve büyük olasılıkla müşterilerinin gayet iyi bildiği o motto gibi. Onun buna inanması imkânsız ancak o mottoyu ona ben öğrettim.

Ben bir çocuğum. O yetişkin adam, benim oğlum. Bu Ben'in paradoksu. Tekrar doğuşumdan itibaren ilk karşılaştığım zaman-mekân paradoksu.

Gea'daki paralel hayatımda annesini çok ama çok sevdim. Onu sık sık hayal ediyorum. Adı Beth'ti; gençken onunla tanıştım, bir ay içinde

evlendik, ertesi ay hamileydi. Son günlerde birlikte yaşadığımız hayattan bazı bölümler hatırlamayı başardım. Beth, Ben dokuz yaşındayken öldü. Buna hazır olup olmadığımıdan emin olamadığım için Jastel'e sormaya cesaret edemedim. Ancak hissediyorum. Beth burada. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum, belki bir gün Garen'e gidip onunla karşılaşma cesaretini gösterebilirim. Belki bir kez daha gözlerinin büyüğü içinde kaybolabilirim. Şimdilik, çevremi sarmalayanın yalnızca şeffaf bir film olduğuna dair yeterince bilgiye sahibim.

Er ya da geç ne olup bittiğini anlamayı başarabileceğim. Yalnızca nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor. Açıklığa kavuşturamadığım son bir şey daha var. Anna paralel boyutlar arası geçiş yapabiliyor ve bunu yaparken de alternatif benliğinin hatıralarını tutabiliyor. Bunun sayesinde bizi klonlaması için gerekli olan bütün bilgileri hafızasında götürebildi. Anna'nın öbür tarafla arasında zihinsel bir köprü var. Jastel'in yok. Jastel kendisinin alternatifi olan Ben hakkında hiçbir şey bilmiyor. Neden?

"Bunlar kulağa çok çılgınca geliyor," diye fikir yürüttü Jenny.

"Ya da olağanüstü," diyerek karşılık verdi Alex. "Ya doğruysa? Ya Marco haklıysa? Ya gerçekten evlat edinildiysek ve bunların hepsi doğruysa..."

Genç kız ayağa kalktı, ellerini beline koydu ve başını arkaya atıp derin derin nefes aldı.

"Vadide var olan ve yayılan tüm batıl inançlar içinde en etkileyici olanı kesinlikle bu. Ancak bu nasıl doğru olabilir? Bizim başka bir yerde de var olabilmemiz, belki orada ölmüş olduğumuz için hatırlamıyor olmamız ne anlama geliyor... ne demek bu?"

"Belki de başka bir bakış açısıyla bakmamız gerekiyordur." Alex günlüğü kapadı, yerden bir taş aldı ve ayağa kalkarak taşı havaya fırlattı. Suyu düşmeden önce kendi etrafında dönen taşı seyretti.

"Bir taş, halkalar serisi..." diye fısıldadı.

ÜTOPYA

Kardeşi dizlerinin üstüne çöküp başka bir taş ararken Jenny kaşlarını çatarak ona baktı. Bu defa seçtiği taş ince, düz ve üçgen şeklindeydi; taşı suda sekecek şekilde attı.

“Yalnızca tek bir taş,” diye devam etti Alex, “beş, altı halka...”

“Yedi,” diye düzeltti onu kız.

“Doğru, yedi.”

“Bunun anlamı nedir?”

“Marco bana bunu hep söylerdi. Olaylara başka bir bakış açısıyla bakmamız gerekirmiş. Son sekme ilkinden en az on beş metre uzaktaydı. İlki tarafından oluşturulan halkalar asla diğerinin halkalarına dokunmadan yok olacaktıdır.”

“Farklı bir bakış açısıyla...” diye fısıldadı kız dalgalar tarafından çizilmekte olan mükemmel geometrik şekilleri seyrederken.

Alex dönerek Jenny’ye yaklaştı. Güneşin altında pırıl pırıl parlayan yoğun bakışlı mavi gözlerini kızınkilere dikti.

“Ya hayatımız tek bir yoldan oluşmuyorsa? Ya buradaki, Samen’deki varlığımız, okul, ailemiz sekişlerden yalnızca biriye?”

“Alex, ben...” Kız bakışlarını Alex’ten kaçırmaya çalıştı, sanki Alex’in yakınlığı onu rahatsız ediyordu.

“Bana bak, lütfen. Bana senin de açıklanamaz şeyler hissetmediğini söyle. Hayatımıza ait olmayan şeyler. Yıllar önce gördüğümüz rüya bazı şeyleri su yüzüne çıkardı. Belki de bu duygunun başlangıcı buraya ait değildir.”

“Hissettiklerimi yanlış değerlendiriyor olmaktan korkuyorum...”

Alex’in yüzündeki gülümseme kendinden emin bir hal aldı, kelimeleri yıkıcı bir enerjiyle doluydu.

“Hayatım üzerine iddiaya girerim ki o günden beri sen de o rüyayı düşünüp duruyorsun. Çünkü beri de aynı durumdayım. Uzaklaştık, yok saydık, konuşmaktan kaçındık. Marco ise, kim bilir belki de her zaman biliyordu.”

Jenny iç çekti, gözlerini Alex'ten sudaki halkalara çevirdi. Bakışlarını tekrar erkek kardeşine çevirdiğinde yüzünde önemli bir yanıt bekleyen birinin ifadesini gördü.

"Peki, tamam, düşünüyorum," diye kabul etti. "Düşünüyorum. Daha doğrusu düşünmemeye çalışıyorum. Çok yanlış."

"Hayır, Jenny." Alex kızın ellerini tutup göğsüne koydu. "Hepsi doğru. Ben Marco'nun sözlerine, anlattıklarına ve gördüğü görüntülere inanıyorum. Ona inanıyorum."

"Korkuyorum..." Kız titreyen yanaklarına rağmen gülümsemeye çalıştı, gözleri dolu doluydu.

"Neden korkuyorsun?"

Kız bir süre boyunca bakışlarını kaçırarak nehir yatağını seyretti, yeniden sakinleşmişti. Taşın sudaki sekişini ve yarattığı dalgalanmaları hatırladı. Tek bir taş ve sonsuz yankılanma. Tek bir zihin, sonsuz hayatlar. Tekrar Alex'in sonsuz enerji saçan, mutlak ve karşı gelinemez bir inanç taşıyan gözlerine baktı.

"Sana âşık olmaktan korkuyorum."

“Jenny, Alex!” Arkalarında duydukları ses, tüm vadide yankılanarak Sam-en-Kar’daki sakinliği bozdu. Tiz bir kadın sesiydi. Aralarındaki uzak mesafeye rağmen sesin sahibini hemen tanıdılar. Onları evlat edinmiş olan anneleriydi.

“Buradasınız!” diye çığlık attı yaklaşırken.

Yanakları utançla kızaran Jenny sanki saklayacak bir şeyi varmışçasına ellerini arkasına sakladı.

“Bir saattir sizi arıyorum!”

Alex, “Buradaydık, nehir kenarında...” dediği sırada, annesinin gözlerinin dolu dolu olduğunu fark etti. “Ne oldu?”

Kadın elleriyle gözlerini kuruladıktan sonra saçlarını atkuyruğu yaptı. Normalde kararlı ve duygusal çıkışları olmayan Seina doğal otokontrolünü kaybetmiş gibiydi. Sert bir mizaç sergilemesine neden olan kalın kabuğu, beklenmedik bir olay tarafından yerle bir edilmişti sanki. Normalde ifadesiz ve donuk olan gri gözleri, beklenmedik ve yeni bir duyguyla doluydular.

“Hemen benimle gelmelisiniz.”

Alex içgüdüsel olarak gözlerini kapadı. Bir an için gözünün önünde Marco'nun bedeni belirdi. Birlikte yüzlerce akşam geçirdikleri odasındaki yatağında hiçbir hayat belirtisi göstermeden yatıyordu. Yanında bir rahip vardı ve Sam-en ritüellerine göre son selam adı verilen ayini gerçekleştiriyordu. Çevresinde tanımadığı birçok akraba vardı, ağlıyorlardı. Aklında beliren görüntüyü geldiği hızla geri gönderdi. Herhangi bir şey olabilirdi. Belki ev yanmıştı, belki onları evlat edinen babaları bir tarım aracının altında kalmıştı.

"Tesse birkaç saat önce beni aradı," dedi Seina arkasını dönmeyen önce. "Gidelim."

O isim Alex'e kuşkularının doğru olduğunu gösterdi. En yakın arkadaşına bir şey olmuştu. Üçü birlikte nehirden uzaklaşarak kırlık bölgeden kasabaya giden toprak yola çıktılar. Kimse nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Alex ile Jenny'nin bakışları sık sık karşılaşıyordu. Anlaşmak için kelimelere ihtiyaçları yoktu. Anlamışlardı. Yıllarca süren güvensizlik ve endişeden sonra ruhlarında yankılanan olasılıklara kulaklarını tıkamak için kalplerinin en gizli köşesine sakladıkları iç seslerine inanmaya karar vermişlerdi. Marco onları şu anda yalnız bırakamazdı.

Arkadaşlarının evine girerlerken ilk olarak aile reisinin yani Fleur'ün yüzüyle karşılaştılar. Sessiz bir adamdı, deneyimli bir çiftçiydi; iriyarı bedeni, yüzündeki derin yara izleri, alnundaki kırışıklıklar ve kalın kaşları nedeniyle kaba saba bir görünüşü vardı. Aslında kalbi altın gibiydi. Marco'nun evlat edinilmesi için ısrar eden oydu, onu evlat edinebilmeleri için 376 yılındaki mahsülün tüm gelirini vermişti. Bu detayı yalnızca karısı Tesse biliyordu. Alex ile Jenny, Fleur'le "günaydın" ya da "iyi günler" demek dışında pek konuşmamışlardı. Bu yüzden ağızlarını açmadan yalnızca başlarıyla selam vermekle yetindiler.

Seina onlarla birlikte villanın birinci katına çıktı ancak sahneyi bir kenardan seyretmekle yetindi. Alex ile Jenny utangaç adımlarla arkadaşlarının odasına girdiler. Yatağında yatan Marco'nun sinsî gülüşüyle karşılaşmalarıyla gözyaşlarına boğulmaları bir oldu. Yatağın çevresinde ne ölüm sonrası ayini yapan bir rahip vardı ne de gözyaşları içinde aile fertleri.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye mırıldandı Marco güçsüz bir sesle. "Özür dilerim."

Alex arkadaşının başucuna koşarak dizlerinin üstüne çöktü ve başını onun göğsüne yasladı. "Yaşıyorsun, yaşıyorsun lanet olasıcı. Seninle bir daha asla konuşamayacağımı sanıyordum."

Duygulanmış olduğu her halinden belli olan Jenny'ye, "Biraz birikmiş uykum vardı," diye takıldı Marco her zamanki şakacılığıyla. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Alex hâlâ dizlerinin üstünde dururken başını kaldırarak arkadaşının elini tuttu.

"Sen... sen iyileştin!"

"Hiç hasta olmadım ki."

"Seni o gün kuyunun yanında bulmuşlardı." Alex başını kaldırıp arkadaşının arkasındaki duvara baktı, sanki o görüntü duvarda belirmişti. "Tepkisizdin. O andan sonra hiç uyanmadın. Ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Seina, Tesse ve Fleur'le konuşmak üzere alt kata inerken, "Bunu... sana birisi mi yaptı?" diye sordu Jenny.

Marco yatakta doğrulmayı denediyse de giren kramplar yüzünden yeniden uzanmak zorunda kaldı. "Yalnızca size söyleyebilirim... ama kimseye söylemeyeceğinize söz verin." Marco kaşlarını kaldırarak arkadaşlarına baktı.

Alex, "Söz veriyorum," dedikten sonra bir baş işaretiyle arkadaşını konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Evet, biri yaptı."

Jenny 'nin gözleri irileşti. "Hep şüphelenmiştim zaten! Herkes tuhaf bir hastalıktan söz ediyordu ama ben... ben biliyordum!"

"Kim?" diye soran Alex'in ses tonu yükselmeye başlamıştı. "Kim bu pislik?"

"Karşınızda duruyor," diye yanıt verdi Marco sakın şekilde. Jenny dönüp arkadaşım suçlamak üzere olan Alex'e baktı.

"Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Alakası bile yok."

"Anlamamıza yardımcı ol... diyorsun ki..."

"... kendimi komaya soktum, Alex. Gayet doğru anladın. İhtiyar Meuron'dan biraz tıbbi destek aldım. Biliyorsun... bir zamanlar aktarlık yapardı. İlaçlar konusunda uzmandır, bazı hastalıkların iyileştirilmesi için başarılı tıbbi deneyler..."

"Hayır, hayır, dur bakalım," Jenny delikanlıya yaklaştı.

"Kendini bu hale sen soktun yani. Neden? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Memoria."

Jenny ellerini kafasına koyup bakışlarını boşluğa dikti. "Ne demek bu?"

"Bir gün anladım," diye yanıtladı Marco, sesi sakindi, dudaklarında bir gülücük vardı. "Bulmacanın birçok parçası eksikti ve bulmanın en iyi yolu oraya geri dönmekti. Memoria'yı hatırladığım zaman ne işe yaradığını anladım."

"Arkadaşım, neden bahsettiğini hiç anlamadım," dedi Alex başını sallarken. "Ama bu iyiydi. Gerçekten iyiydi. Kendini öldürüyordun neredeyse!"

"Tek yol buydu. En azından öyle olmasını umut ediyordum ve olaylar beni haklı çıkardı. Vücudun hareketsiz ve tamamen bilinçsiz olduğu durumda aklın seyahat edebilmesi için mümkün olan tek senaryo Memoria. Daha önce oradaydık, çocuklar. Birlikteydik. Şimdi hatırlayamıyorsunuz. Belki, bir gün..."

Alex ayağa kalkıp ona doğru yaklaştıkça, "Memoria... bir yer mi?" diye sordu Jenny.

"Evet. Beden komutlara tepki vermezken zihnin uyanık olduğu bir yer. Bir çeşit lüsid rüya. Bizim ve başkalarının anılarının toplamından oluşan bir yer."

"Bize orada... ne aradığınızı söyler misin?" diye sordu Alex.

Marco dişlerini sıkarak tekrar yatakta doğrulmayı denedi. Parmaklarıyla çarşafı sıkarken yatağın kenarına dayandı ve gözlerini önündeki boşluğa dikti. "Gerçeği."

Alex ile Jenny arkadaşları zorla bacaklarını oynatmaya çalışırken nefes bile almadılar.

"Daha kötü olacağını sanıyordum," diye devam etti Marco, gözlerini önündeki duvardan ayırmadan. "Bana düzenli aralıklarla masaj mı yaptırdılar? Kaslarım düşündüğüm gibi körelmiş değil."

"Yalnızca haftada iki kere Garen'den gelen bir doktor vardı..." diye yanıt verdi Alex, körelmiş kelimesinin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Anneme soracağım, merak etme. Sanırım önümüzdeki haftalarda bunu kullanmak zorunda kalacağım." Marco odanın karşısına bakıyordu. Ahşap masanın yanında, duvara dayanmış bir tekerlekli sandalye vardı.

Alex arkasını dönüp tekerlekli sandalyeyle karşılaşınca sırtında bir ürperti hissetti. Bir uçurumdan aşağıya düşüyormuşçasına aniden içini bir boşluk hissi kapladı ve düşmemek için yatağın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Jenny'nin bakışlarında soru işaretleri vardı.

"Artık benimle birlikte olduğunuzu biliyorum," diye konuşmaya devam etti Marco. "İçten içe hissediyorum. Anılar su yüzüne çıkacak, bundan eminim. Siz de göreceksiniz. Öbür tarafta hayattayım. Sizi nerede tuttuklarını bilmiyorum ama öldürülme-

diniz. Hapishaneyi gördüm. Memoria'da hapishanemi ziyaret ettim. Size anlatacağım o kadar çok şey var ki..."

"Hapishane mi?" diye sordu Jenny fısıltıyla.

"Aradaki iletişim köprüsü zarar görmemiş durumda. Orada daha ne kadar yaşayabileceğimi bilmiyorum ama artık ihtiyacımız olan bütün koordinatlara sahibiz."

"Ne yapmak için?" diye sordu Alex, oyuna uymak ve arkadaşının anlattıklarına inanmak için kendini zorlayarak.

"Dönmek için."

15

Synaptica Merkezi, Marina, Gea

129 numaralı odadaki yeşil koltukta tek başına oturan Anna, yanı başındaki yatakta yatan ve artık yetişkin bir kadına dönüşmüş olan Jenny'ye bakıyordu. Gözleri yarı kapalıydı, sanki onları güçlükle    maya   alı  or gibiydi. O gün için programlanmış bilgi edinme   alı  ması sonrasında yapılan yıkama sonucunda çözüm kestane rengi saçları temiz ve hoş kokuyordu. Ona on ikinci kata kadar eşlik ettikten sonra gözden kaybolan Thierry'nin anlattıklarına bakılırsa protokole göre gençler her bilgi edinme   alı  masından sonra bazı sakinle tiriciler verilerek uyutuluyorlardı. Her an uyanabilirlerdi ancak onları uyanmaları için zorlamak   nerilmiyordu.

Anna, Jenny'nin gözlerini açmasını beklerken biraz   nce izlediği   a ırtıcı görüntüleri düşünüyordu. Kilise. Meydan. Bir yetişkinin eli. Adamın yüzü. O kadar uzak bir zamandan kalma g r nt lerdi ki neredeyse imkânsız gibiydi. Oysa babası Nathan da aynı geçmişe sahipti.

Film on dakika sürmüştü ve Anna'nın şaşkın gözlerine ana hatıralardan bazı sahneler sunmuştu. Kimi daha netti, kimi de daha belirsiz ve bulanık. Bazı sahneler bozulmuş gibiydi, kopuk kopuktular ve anlaşılmayı zorlaştırıyorlardı.

En net, anlaşılır ve bozulmamış olan sahnede bir sokak lambası ve hemen yanında bir merdiven gözüküyordu. Sokak lambası okyanusun kenarında bulunan bir yolun üzerindeydi ve oradaki merdiven sahile iniyordu. O fotoğraf en ufak ayrıntısına kadar çözümlenmiş ve aslına sadık kalarak tekrar oluşturulmuştu. Sanki zaman o hatırayı hiç yıpratamamıştı. Thierry'nin ona söylediği kadıyla bu görüntü hem Alex hem de Jenny'nin hatıralarında mevcuttu.

Meslektaşı ayrıca üzeri 1 numara olarak işaretlenmiş olan dijital arşivin yerini de göstermişti; bu aygıt tarih sırasına göre çıkarılan bilgileri barındırıyordu. Yetmiş dört adet vardı. Onun görevi bu araştırmayı geliştirmekti.

Kesin olan bir şey vardı ancak Anna bunu ne Thierry ne de Dana ile paylaşamadı: Son on yedi yılda yapmış oldukları araştırmaların sonucunda elde edilen sonuçlar olağanüstü olmasına rağmen daha iyi bir şeyler elde edebilmek için Neurex vermeye son vermek gerekirdi. Sinaptik yavaşlatıcının etkisi altındayken gençlerden daha fazla hatıra elde edilebilmesi güçtü. Ancak onun bildiği bir şey vardı: Alex ve Jenny'nin beyin fonksiyonları normal insanlardan daha üstündü, bu da onları tehlikeli yapıyordu. Telepati, düşünceleri manipüle etmek, başkalarının hatıralarına erişmek onun da sahip olduğu bazı özelliklerdi. Kim bilir kaç defa Sam-en'de onun iki dudağı arasında kalan insanlara acı-mıştı, ilk anda kararsız olan fakat sonrasında karar verip ürünü satın alanlar veya rakiplerinin aslında kazanmayı çok istedikleri açık artırmadan geri çekilmeleri. Onun akli bir anahtardı. Aynı sebepten gençlerin aklının kontrol altında tutulması gerekiyordu.

Görünüşe göre, kaçış günü soğukkanlılıkla vurulmuş ve kaçmalarını engellemek için de sersemletilmişlerdi.

"Ben sizin yeni doktorunuzum," dedi Anna profesyonel bir ses tonuyla tane tane konuşarak. Hastanın onu duyup duymadığını bilmiyordu.

Kızın gözkapakları titremeye başladı, gözlerinin yanındaki bazı ince kaz ayakları belirginleştikten sonra düzleştiler. Jenny birdenbire gözlerini açtı. Çığlık atacakmışçasına ağzını açtı ancak yalnızca hafif bir inleme duyuldu, elleriyle çarşafı sıkı sıkı kavramıştı.

Ne oldu, diye düşündü Anna geri çekilerek. Jenny'nin gözleri birkaç saniye boyunca tavana takılı kaldıktan sonra el kasları yavaş yavaş gevşeyerek çarşafı bıraktı. Yüzü de sakinleşmişti, gözleri tekrar kapandı. Kadın bu tepkilerin yatıştırıcıların yan etkileri olabileceğini düşündü. Kızı kendi başına uyanana kadar rahat bırakmanın en iyisi olacağına karar verdi. Sonra buz gibi bir havanın yarattığı ürpertiye andıran bir fısıltı duyuldu. Jenny'nin dudakları kımıldamamıştı, ses ta içinden geliyordu.

Yardım et bana.

Kalbi küt küt atmaya başlayan Anna aniden ayağa fırladı. Sinirlerini kontrol altına almak için sehpanın üstünde duran dosyadan bir kâğıt çıkararak okurmuş gibi yaptı. Kelimeler gözünün önünden akıp giderken aynı istek tekrar beyninde yankılandı. *Yardım et bana.*

Bu Jenny'nin sesi değildi. Bir ses değildi.

Bir düşünceydi. Kız gözlerini açıp etrafa bakınmaya başladığında kadın oradaydı. Ayakta, ellerinin arasında kâğıtlar ve ruhunda hiç kimsenin onların düşüncelerinin farkına varamayacağının bilinci mevcuttu. Kızı baştan ayağa süzdükten sonra gergin bir ifadeyle, "Sizinle ilgilenmek üzere görevlendirildim," derken zihninden *buradayım, Jenny, korkma,* diye geçirdi.

Kız başıyla anladığını belirten bir hareket yaptı, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirmişti. Bu arada alnı kırıışmıştı. Akli, bir neden aramak için geçmişe dalmıştı. Doktora duyduğu o içgüdüsel güvene karşı destekleyici bir anlam arıyordu.

Yardım et bana, diye düşündü Jenny yeniden. Sonra bakışlarını Alex'in hâlâ uyuduğu yatağa çevirdi. *Yardım et bize.*

Anna o gece, Synaptica'nın zemin katındaki sürgülü kapılardan dışarı çıktığında gökyüzü kurşuni rengiydi ve havada fırtına kokusu vardı. Rüzgâr yerdeki bazı kâğıt ve yaprakları karışık bir dansa davet eder gibi yerden kaldırırken Anna ceketine sarılmış, kendi yolunda ilerliyordu. Merkezdeki geniş anacaddelerde yürürken ara sıra bakışlarını şehrin övünç kaynağı olan gökdelenlere bakmak için kaldırıyordu. Mnemonica gibi sualtı istasyonları karaya doğru yaptıkları seferler sırasında güvertelerinde monte edilmiş olan kameralarla geceleri yanaşacakları limanın işaret fenerlerini görmeden önce seyirlerini sık sık ışıldayan kuleleri kerteriz alarak yapıyorlardı.

Anna yolda yürüyen insanlarla göz göze gelmedi ancak gözucuyla herkesi gördü. İfadesiz yüzler, hedefsiz yönler, beyni yıkanmış bir ordu. Oradan ayrıldığı on sekiz sene öncesinden beri politikacıların kaba yönetiminin hedeflerine ulaştığı görülüyordu: İnsanların o hayatı beğenmesini sağlamak. Kendi özgürlük ve ihtiyaçlarını kısıtlayan bir ortamda kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak bir fırsat yaratmak. Savaştan daha iyi bir durumdu. Açlıktan daha iyiydi.

Ian'ın ona orada yaşayan insanların durumundan bahsettiğini sıkça hatırlıyordu. Oradaki insanların çoğunun Refah programını ölümüne savundukları sürece bir ihtilal yapılmasının imkânsız olacağını defalarca tekrarlamıştı. Hiçbiri seyahat edemeyecekti. Hiçbiri gerçek bir değişikliğin mimarı olamayacaktı. Düşüncele-

rinin hiçbir önemi olmayacaktı. Ancak bunu iyi karşılıyorlardı. "Anlamı olamayan bir hayat," derdi her zaman Ian. Babası Nathan ise sessiz bir baş işaretiyle onu onaylardı.

Sokakta peş peşe ilerleyen arabaların içindeki insanlar evlerine gidiyorlardı. Tek sıra halinde, düzenli. Bu arada yağmurun ilk damlaları ön camlarına düşmeye başlamıştı. Anna şehir merkezinin dışındaki sokaklara yaklaşıırken, mükkemmel cepheleri olan binaların yerine iki veya üç katlı, cepheleri bol sıva çatlağıyla dolu ve pencereleri kırılmış olan binalar gözükmeye başlıyordu. Toz bulutları çok büyük an kümeleri gibi yüzüne çarpıyordu. Anna ceketinin yakasıyla ağzını kapadı, birkaç defa hapşırdıktan sonra yürümeye devam etti. Bu arada artmaya başlayan yağmur kıvılcıksız saçlarını ıslatarak yapıştırıyordu. Yağmur damlaları gözlerinden akan yaşlara karışıyordu. Ağlıyordu ve etrafındaki evrene, Ian'ın yoluna devam edebilmesini sağlaması için yalvanyordu. Ağlarken Gea'daki çocukluğuna ait anılarını hatırlıyordu. Cin bakışlı kız önüne konan her isim listesini veya sayı dizisini ezberliyordu. Ve Ian, babası Nathan'ın sadık ve güvenilir arkadaşı Ian, güven veren gülümsemesi, enerji dolu gözleri ve ne o zamana ne de o yere ait olan gücüyle hep oradaydı.

Eğer Alex ile Jenny laboratuvar fareleri olmuşlarsa, Ian da kurtulmuş olabilirdi.

Ancak yaşı göz önüne alındığında doğal sebeplerden ölmüş de olabilirdi. Şüphesiz, ne Dana'ya ne de Thierry'ye bu konuda bir şey sorabilirdi. Ancak öğrenmesi gerekiyordu; ne pahasına olursa olsun.

Aniden bir kavşağın karşısında durdu. Sağ tarafında duran bir dizi çöp bidonundan mide bulandırıcı bir koku geliyordu. Yerdeki tebeşir işaretleri, gün ışığında soğukkanlılıkla Gea polisi tarafından vurulan suçluların veya isyankârların izini taşıyordu. O yerdeki çizimler sanki bir uyarı niteliğindeydi. İnsanlara bir

haydutun infaz edildiğini gösteren bir işaret ve bir sonraki olmamak için kurallara uymaları gerektiğini hatırlatan bir uyarı. Anna'nın polislerin orantısız davranışlarından haberi vardı. Henüz bir ergenken, babası bir uzak akrabalarının polis tarafından vurulduğunu görmüştü. Ona, insanların şüphesini uyandırmadan, her zaman nasıl davranması gerektiğini öğretmişti.

Anna çöple dolup taşan çöp bidonlarının yanında veya yerde tebeşirle çizilmiş izlerin önünde duraksamadan yürüyüşüne devam etti.

Anna durmamıştı çünkü bir anda, büyük bir gizlilik içinde ve olabildiğince çabuk, ne yapması gerektiğini anlamıştı.

"Onları oradan çıkarmalıyım."

Anna eve vardığında Diletta birkaç dakika boyunca ısrarla miyavlayarak etrafında dolaştı. Anna kedinin derdini biraz sonra anlayabildi. Hem yemek hem de su kabı boştu ve yalanmaktan, yeniymiş gibi pırıl pırıl duruyorlardı.

Yüksek sesle birkaç defa, "Özür dilerim, birtanem, özür dilerim," dedi aynı zamanda laboratuvar olarak da kullandığı ve deneyler yaptığı küçük kulübenin ışıklarını açarken.

"Hemen dolduruyorum."

Ancak tek bir düşünceye yoğunlaşmıştı. Hem kendisinin hem de iki gencin hayatlarını tehlikeye atma pahasına çok yakında harekete geçmesini gerektirecek düşünceye odaklanmıştı. "Eğer Alex ve Jenny beni tanırlarsa ve bir sonraki bilgi edinme çalışmasında bizim son buluşmamızın hatıralarının görüntüleri ortaya çıkarsa, hepimizin sonu olacak. Ian kontrol noktasına gelmeden önce arabanın içinde olduğumu Thierry görecektir. Gençlerin tükürükleriyle dolu olan deney tüplerini görecektir ve Ian ile aramızdaki anlaşmadan haberdar olacak. Bunun olmasına izin veremem."

O gece Diletta yastığının üstünde kıvrılmış uyurken Anna önünde bir tomar beyaz kâğıtla masada oturuyordu. Eline kur-

şunkalem alıp bir adam yüzü çizmeye başladı. Çizgiler birleşerek göz hatları belirdikçe, çenesinin şekli ortaya çıktıkça, dudaklarının kenarını ve burun kıvrımlarını yaptıkça, ruhu yer yer sert hatlı yer yer ise kıvrımlı olan o şekil tarafından kuvvetli bir şekilde çekilerek yüreğini hoplatacak hatıralar girdabının içine sürükleniyordu. Bu Slev'in yüzüydü. Kocaman bir gülümseme, tatlı bakışlar. İçsel huzurunun ve konsantrasyonunun doruk noktası.

Anna zaman-boyut girdabında bir taraftan diğerine savrulup durdu. Sonunda boyutlar arası seyahate imkân kılan düşünce mekanizmasının tekrar nasıl çalıştığını anlamıştı. Araç kendi aklıydı. O kendi düşüncelerinde görünüşte çok uzak olan bir gerçeği en ufak ayrıntısına kadar tekrar yaratıyordu. Böylece köprü yeniden kuruluyordu. Bu şekilde tekrar seyahat etmek mümkündü.

Kalbinin mahrem bölgesi aracılığıyla, hiç kimse onu engellemeden, Sam-en'deki alternatif versiyonuyla tekrar bağlantı kurdu. Bunu yaptı çünkü kaybedecek zamanı yoktu. Alex, Jenny ve Marco'yu bulmanın ve onlara gerçeği anlatmanın zamanı gelmişti.

Garen'deki evinde gözlerini tekrar açtığında üstünde ince bir gecelikte yatağında yatıyordu, Slev de yanında horluyordu. Etrafına baktığında her yerin karanlık olması onu aniden rahatsız etti ve içini gittikçe büyüyen bir huzursuzluk dalgası kapladı. Aniden gelişen bir taşikardi atağı ve endişeli düşünceler yumağı onu felç etti. Thierry etrafa alaylı bakışlar atarak klinik dökümanları arşivlerken, Jenny'nin kadavraya dönüşmüş olan çehresine gömülmüş gözleri donuklaşmıştı. Alex, kızın cansız bedenine şaşkın şaşkın bakıyordu. Olup bitenleri değerlendiren Dana'nın ifadesi durumu tasvip etmediğini gösteriyordu.

Anna bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, başaramamanın, onlara yardım edememenin, gençleri o durumdan kurtaramama olasılığının korkusuydu.

Normal nefes alıp vermeye başlar başlamaz yataktan yavaşça kalkarak ahşap çekmecedan birkaç giysi çıkardı. Evi terk etmeden önce yatak odasından çıkıp karanlıkta giyindi. Evlerinden birkaç adım ötede at arabaları parkı ve birkaç ahır bulunuyordu ancak atları korumak için bekçi yoktu. Bunun sebebi –bunu iyi hatırlıyordu– bütün vatandaşların dikkatinin Garen'deki safkan atların yapacakları yarışa odaklanmış olmasıydı. O ahırda ise hiç safkan at yoktu.

Ancak herhangi bir at Kar'a gitmek için uygun bir seçim olacaktı.

Marco'nun komadan çıkması Kar sokaklarına mutluluk getirmiş, herkesi az çok etkilemişti. Rehabilitasyon sürecinde olan delikanlı en azından bir günlüğüne okuluna, arkadaşlarının yanına gitmek istemişti. Gözlerini açtıktan bir gün sonra Fleur ile Tesse onu tekerlekli sandalyesiyle kasabanın merkezi olan Fontana Larga Meydanı'na götürdüler. Kar'a özgü, gezinirken verilen derslerin başlangıç noktası hep orasıydı.

Arkadaşları onu içten bir coşkuyla karşıladılar. Her zaman suskun olan bir öğrenci için bu olağandışı bir durumdu çünkü çoğu zaman kendi araştırmalarını sürdürmek için derslere katılmıyordu. Ancak Marco'nun iki mevsim boyunca vermiş olduğu ölüm kalım mücadelesi öğretmenlerini ve arkadaşlarını sarsmıştı. Onu sağ salim aralarında görmek herkesi rahatlatmıştı.

Diğer taraftan Marco'nun on sekizinci yaş günü kapıdaydı, sadece birkaç gün kalmıştı. Sam-en Takvimi'nin 394'üncü yılına henüz girilmişti ve Marco Ay Mevsimi'nin altıncı gününde doğum gününü kutluyordu. Daha doğrusu, ailesi Kar nüfus müdürlüğüne on sekiz sene önce bu tarihi beyan etmişti.

Ancak yalan söylemişlerdi çünkü Garen ve Tor şehirlerinde çocuk edinme vadide oturanlar arasında hoş karşılanmıyordu.

Ne Marco'nun ne de Alex ile Jenny'nin ailesi bu gerçeği birileriyle paylaşmışlardı. Üçünün de gerçek doğum günleri, Anna onlara söyleyene kadar, bir soru işareti olarak kalacaktı. Aksini kanıtlayana dek on sekizinci yaş günü yeni yılın altıncı günü kutlanacaktı.

"Gözlüğünü nereye koydun?" diye sordu Alex. Ailelerinin onayıyla sabah dersinden sonra tekerlekli sandalyesini iterek Marco'ya eşlik ediyordu.

"Özel günlerde onu asla kullanmıyorum. Bugün farklı bir gün."

"Hiçbir şey görmemeyi tercih ediyorum demek istiyorsun herhalde."

"Demek istiyorum ki," Marco gözlerini açtı ve gözkapağını parmaklarıyla tutarak diğer eliyle gözündeki şeffaf lensi çıkardı, sonra aynı işlemi diğeri için de yaptı, "bunları kullanıyorum. İşte şimdi hiçbir şey görmüyorum."

Alex durdu, tekerlekli sandalyenin önüne geçip Marco'nun önünde diz çöktü. Lenslerden birini parmaklarının arasına alıp ışığa doğru tutarak inceledi, ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Lens, Alex. Kontakt lens. Bazen bu kasabada ne kadar çok bilinmeyen şey olduğunu düşünmek beni aptallaştırıyor."

"Neden? Bunları nerede yapıyorlar?"

"Çeşitli firmalar var. Bazısı Tor'da, bazısı Garen'de. Ben Garen'deki bir göz merkezinden çaldım."

"Bak sen."

"Evet ama son yolculuğumda değil. Ondan bir öncekinde. Yalnızca yirmi tane lensten oluşan bir paketim vardı ve bu yüzden ben de sadece özel günlerde kullanıyorum. Her ne kadar

miyopluğumun ilerlediğini düşünsem de doğum günümde bir çiftini kullanmayı planlıyorum.”

“Ne kadar süreyle kullanabiliyorsun?”

“Bunlar yalnızca tek kullanımlık. İlk taktığında varlıklarını hissetmiyorsun bile ama birkaç saat sonra rahatsızlık vermeye başlıyorlar. Dokuz yaşındayken daha dayanıklı modellerini üretmeye başladıklarını keşfettim. Neredeyse yarım sezon boyunca kullanabiliyorsun.”

“Bana bundan hiç bahsetmemiştin,” dedi Alex. Sonra ayağa kalkıp tekerlekli sandalyeyi itmeye başladı. Bu arada Marco öne doğru eğilip ağrıyan baldırını ovaladı. Sabah boyunca kramp girip durmuştu ve görünüşe göre onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

“Bir gün benimle birlikte Garen’e gelmelisin. Üstelik bu yalnızca ilk adım olacak. Dışarıda görülmeye değer o kadar çok yer var ki...”

“Tamam.”

“Neredeyse on sekiz yaşına geldik. Dağın öbür tarafındaki şehirlerde bu yaşa gelmiş gençler yetişkin kabul ediliyorlar. Bunu biliyor muydun?”

“Kuzeydeki şehirler gerçekten bu kadar farklı mı?”

“Gelecekte yaşıyorlar, Alex. Kontakt lenslerimi ve odamdaki serumu gördün.”

“Evet, gerçekten inanılmaz.”

“Bunlar mucize falan değil, yalnızca insanoğlunun buluşları. Bilim bu.”

Anayoldan onları kasabaya götürecek olan tozlu yola sap-tıkları zaman Marco gülümsedi. “Ayrıca bilmen gereken başka bir şey daha var,” diye ekledi pantolonunun cebinden çıkardığı gözlüğü gözüne takarken.

Alex tekerlekli sandalyeyi durdurunca arkadaşının onu kararlı gözlerle baştan aşağıya süzdüğünü gördü. “Eee?”

"Seninle ve Jenny'yle konuşmalıyım. Yalnızca üçümüz. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Tamam. Ne zaman olsun? Yarın uygun mu?"

Ses tonu gibi kararlı ve etkileyici olan Marco'nun siyah gözleri kıpırdamadı. Taşkın bir nehrin kuvveti gibi Alex'inkilerin üzerinde dikili kaldı.

"Bu gece."

Sıcak su Jenny'nin bedenini nazikçe sarmalarken güzel kokulu duş jelinin oluşturduğu köpükler çıplaklığını gizliyordu.

Neredeyse yemek saatiydi ama eve sessizlik hâkimdi. Seina ile kocası Deier hâlâ atölyedeydiler. Babaları hem demirci hem de marangozdu. Kar'da küçük bir dükkânları vardı ve yılın bu zamanlarında hesap ve sayım yapmak için karısıyla birlikte geç saatlere kadar çalışırlardı. *Alex de ya Marco'nun evindedir, diye düşündü ya da annemle babama yardım etmek için dükkâna gitmiştir.*

Jenny gözkapaklarını kapadı. Su seviyesi çenesinin biraz üstüne varıncaya kadar suyun içine gömüldü ve kaslarını gevşetti.

Alex'in gözleri.

Nefesi, gülüşü.

Elleri onunkine kavuşmuştu.

Bunların hepsi doğru olabilir miydi? Nefesini kesen o duyguyu kabul etmek saçma, itiraf etmek imkânsızdı. Yine de her şey o kadar canlıydı ki. Gerçek olduğu kadar yanıltıcı. Yasak bir duygunun meyvesi, bilinmeyen bir dünyanın titreşimiydi. Dudaklarına kadar suyun içinde batmışken, Jenny bir elini pürüzsüz ve yumuşak teninin üzerinde dolaştırarak parmak uçlarıyla kendisini uyarıyordu. O öpücüğe, birkaç kez tekrar edip sonra kaybolan o rüyaya inanmak, Marco'nun sözlerine güvenmek ve Alex'in kararlı bakışlarına kendini bırakmak etrafındaki dünyanın paramparça

olması anlamına geliyordu. O ana kadar yaşamış olduğu hayat paramparça olacaktı.

Aniden gelen ses kızı ürküttü.

"Özür dilerim," dedi Alex. Delikanlının silueti alacakaranlıkta açık olan kapının hizasında belirmişti. Mumların zayıf ışığı banyoya sarı ve portakal rengi bir ton vererek yer yer köpükten oluşan boşluklarda, küvetteki suya yansiyordu. Alex kız kardeşinin utangaç yüzüne, kırmızı yanaklarına, kaçırmaya çalıştığı gözlerine baktı.

"Alex..."

"Çıktığını zannettim."

Jenny'nin gülümsemesi sinirliydi.

"Annemle babam geç dönecekler," diye devam etti erkek kardeşi küvete bakmamaya çalışarak. "Atölyeye uğradım. Yemeğe beklemememizi söylediler. Tekrar özür dilerim, ses duymadım ve..."

"Endişelenme," dedi kız. Konuşurken ikna edici bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu.

Alex cevap vermeden arkasını dönerek çıkmak için hamle yaptı.

"Yalnızca bir şey var." Jenny'nin sakin ama ciddi sesi çocuğun geri dönmesine neden oldu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey."

Alex ileri doğru birkaç adım attı. Yüzü gergin, bakışları yerdedydi. Ahşap rafın üstünde duran loş mum ışığının aydınlattığı aynanın önünde durdu, ellerini lavaboya dayadı. Jenny'nin profili koyu renkli aynada kendi silüetinin arkasında görünüyordu. "Dinliyorum."

"Bana yanıt vermedin." Jenny birkaç santim su üstüne doğru çıktı. Su artık boynunun hizasındaydı.

"Hangi konuda?"

"Biliyorsun. Sana nehirde söylediğim şey hakkında."

O cümleyi tekrar düşünen Alex'in gözleri aynada kız kardeşininkilerle karşılaştı: *Sana âşık olmaktan korkuyorum.*

Sürekli o cümleyi düşünüp duruyor, bu konudan rahatsız oluyordu. O gün Marco'nun uyanmasının yarattığı şaşkınlık her konuyu geride bırakmıştı. Ancak Jenny haklıydı. Bir daha hiç konuşmamışlardı.

"Bu hikâyeye inanmak için," diye devam etti Jenny, "Marco'nun anlattıklarına duyduğun güven, bahsettiği dünyaya olan inancın... yeterli değil. Anlıyor musun beni?"

"Sanırım... galiba evet."

"Sana söylediğim zaman korkmuştum..."

"Jenny," Alex dönüp arkasını lavaboya dayadı. "Marco'nun söylediklerine inanıyorum. Bunu biliyorsun. Kesinlikle inanıyorum."

"Ama..." Kızın bakışları soru doluydu, bir an gözlerinden üzüntü bulutu geçti.

"Ama ikimizin arasında olanlar... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Beni korkutuyor. Huzursuz oluyorum. Bir yanım sana daha da yakınlaşmak isterken diğer yanım beni-engelliyor. Felç ediyor."

Jenny yoğun duygularla ona baktıktan sonra öne eğdiği başını onaylarmışçasma salladı. O duygular sanki onun ruhunu rahatsız eden duygularla aynıydı. "Uzun zamandan beri bu konudan kaçınıyoruz. Reddettik. Yalanladık. Geldiğimiz noktada birbirimizin yüzüne bile bakamıyoruz."

"Nasıl bir ilerleme kaydedeceğimizi düşünüyordun ki?"

Jenny doğru yanıtı bulmaya çalışırken bakışlarını suyun üzerinde yüzen köpük kümelerine yöneltti; bu arada Alex çekingen bir şekilde, kız kardeşinin mahremiyetine saygı göstermek için bakışlarını öne eğdi.

"Gerçekten ne olduğumuzu anlamaya ihtiyacım var," dedi kız, "ve artık seni böyle utanırken görmek ya da kendimi heyecanlı hissetmek istemiyorum."

"Ama utanıyorum," dedi delikanlı. Bakışları hâlâ önündeydi.

"Gözlerime bakmakla başlayabilirsin."

Alex bir süre sessizce durdu. Sonra gülümsedi. Kafasını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve kıza itaat etti. Jenny'nin sesi sakindi ancak yüzünden farklı duygular okunuyordu.

"Sen her zamanki Alex'sin, birlikte büyüdüğüm, itişip kıştığım... gel buraya."

"Jenny, ben..."

"Küçükken banyoda nasıl oynadığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu kız. Bu arada dirsekleriyle küvetin kenarlarından destek alarak vücudunu yukarı doğru kaldırıyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır," diye yanıt verdi Alex. Sonra Jenny'nin çıplak göğsüne bakmamak için bakışlarını kaçırdı.

"Nasıl hatırlamıyorsun? Karşılıklı olarak küvete yerleşiyorduk, sonra bacaklarımızı kaldırıp ayaklarımızı birleştiriyorduk, kollarımızla küvetin kenarlarını tutup bütün gücümüzle birbirimizi itiyorduk."

"Kim kazanırdı?"

"İşin aslı... kimse, sanırım. Ancak çok eğleneliydi."

"Bugün olsa kendini küvetin dışında bulurdun," diyerek kahkahayı basan Alex kız kardeşine döndü. Bu arada Jenny suyun içine birkaç santimetre daha girip göğüslerini saklamıştı.

"Sonunda."

"Sonunda ne?"

"Sonunda her zamanki gibisin. Şakacı, utanmadan yüzüme bakabiliyorsun. Bu Alex'e ihtiyacım var. Kardeşim ol ya da olma seni böyle sakın görmek istiyorum."

"Ne yani, o küvete giremez miyim sence, buna cesaretim yok mu diyorsun?"

Jenny kaşlarını kaldırdı, bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu arada Alex gömleğini çıkarmış, pantolonunu indirmeye koyul-

muştı. Aniden içgüdüsel olarak Jenny kafasını odanın diğer tarafına döndürdü.

"Derdin ne senin?" diye sordu kız.

"Aslında kim olduğumuzu bilmek istemiyor muydun? İyi işte. Ben de istiyorum."

Birkaç saniye sonra Alex büyük küvetin içinde kız kardeşinin tam karşısına oturmuştu. Bacakları kız kardeşininkilerin arasında yer bulmaya çalışıyordu, kolları seramik kenarlar üzerine yaslanmıştı. Sondan önceki mum delikanlının çehresinin ardında sönerken ona dönüp tehditkâr bir şekilde baktı.

"Gerçekten yaptın..."

"Gerçekten yaptım..."

"Deli misin nesin?"

"Yalnızca utangaçlığımı yenmeye çalışıyorum."

Aniden yüzü ciddileşen Jenny, "Sen benim kardeşimsin..." dedi. Sonra söylemiş olmak için söylenmiş gibi gözüken cümleyi söyledi: "Benimle aynı anda küvetin içinde olmamalısın."

"Eğer öyle düşünüyorsan..." Alex gülerek avcunu köpükle doldurdu. "Bunu yüzlerce kere yaptık."

"Evet, ama o zaman çocuktuk."

"Neden korkuyorsun?"

Jenny çenesi su hizasına gelene kadar suyun içine daldı ve sonra dizlerini köpüklerin arasından su yüzüne kadar çıkardı. "Annemle babam her an eve dönebilir."

"Yalnızca oyun oynuyoruz..." Alex kıza yaklaştı, elini Jenny'nin yüzüne uzattı ve sonra bir avuç köpük fırlattı.

Jenny karşılık vermek için sol kolunu suyun üstüne çıkardığı anda, delikanlı onu sağlam bir şekilde kavradı ve parmaklarıyla belini gıdıklamaya başladı. Jenny bu harekete hiç karşı gelemiyordu. Bu onun zayıf noktasıydı. Hareket edemeyip isterik kahkahalar atarken kolay bir av haline dönüşüyordu.

Su küvetin kenarından yere taşarken, "Dur! Kahrolası, dur!" diye bağırdı.

"İsterdin, değil mi..."

"Dur, kahrolası!"

Son kalan mum sönüp bütün odanın içine yoğun bir mum kokusu salarken birbirlerine saldırıp küvetin içinde boğuşuyorlardı.

Ve karanlık çöktü.

Alex ve Jenny bir anda çocukluklarına dönmüşlerdi ve çocukken hatıralarında onlar için bir havuz kadar büyük olan aynı küvetin içinde oynuyorlardı. Serbest, tasasız. Her şeyden bihaber.

Kısık sesle, "Sen gerçekten ne düşünüyorsun?" diye sordu Jenny.

"Neyle ilgili?"

"Sadece oyun mu oynuyoruz?"

Her şey bir anda duruverdi. Alex ve Jenny donakalmışlardı, gözleri birbirlerine kilitlenmişti, bedenleri suyun altında arapsaçı gibi kenetlenmişti. Alex sağ eliyle Jenny'nin bileğini sıkı sıkı tutuyordu, Jenny ise kolunu Alex'in beline dolamıştı. Çocuksu oyunun görüntüsü, o bakışlar ve ısrarla su yüzüne çıkmak isteyen o hikâye yüzünden donup kalmıştı. İçlerini kemiren gerçek bir duygu yüzünden.

Zifiri karanlıkta vücutları birbirlerine dolanmış, yüzleri birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktayken Alex, "Söyle," diye fısıldadı. "Ne düşündüğünü söyle."

Jenny nefes nefese, gözleri kapalı halde birkaç saniye bekledi.

Alex'in kelimeleri yüreğini dağlayarak çok uzun senelerdir kapalı kalan o kapıyı ardına kadar açabilmiş gibiydi.

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

muştı. Aniden içgüdüsel olarak Jenny kafasını odanın diğer tarafına döndürdü.

"Derdin ne senin?" diye sordu kız.

"Aslında kim olduğumuzu bilmek istemiyor muydun? İyi işte. Ben de istiyorum."

Birkaç saniye sonra Alex büyük küvetin içinde kız kardeşinin tam karşısına oturmuştu. Bacakları kız kardeşininkilerin arasında yer bulmaya çalışıyordu, kolları seramik kenarlar üzerine yaslanmıştı. Sondan önceki mum delikanlının çehresinin ardında sönerken ona dönüp tehditkâr bir şekilde baktı.

"Gerçekten yaptın..."

"Gerçekten yaptım..."

"Deli misin nesin?"

"Yalnızca utangaçlığımı yenmeye çalışıyorum."

Aniden yüzü ciddileşen Jenny, "Sen benim kardeşimsin..." dedi. Sonra söylemiş olınak için söylenmiş gibi gözüken cümleyi söyledi: "Benimle aynı anda küvetin içinde olmamalısın."

"Eğer öyle düşünüyorsan..." Alex gülerek avcunu köpükle doldurdu. "Bunu yüzlerce kere yaptık."

"Evet, ama o zaman çocuktuk."

"Neden korkuyorsun?"

Jenny çenesi su hizasına gelene kadar suyun içine daldı ve sonra dizlerini köpüklerin arasından su yüzüne kadar çıkardı.

"Annemle babam her an eve dönebilir."

"Yalnızca oyun oynuyoruz..." Alex kıza yaklaştı, elini Jenny'nin yüzüne uzattı ve sonra bir avuç köpük fırlattı.

Jenny karşılık vermek için sol kolunu suyun üstüne çıkardığı anda, delikanlı onu sağlam bir şekilde kavradı ve parmaklarıyla belini gıdıklamaya başladı. Jenny bu harekete hiç karşı gelemiyordu. Bu onun zayıf noktasıydı. Hareket edemeyip isterik kahkahalar atarken kolay bir av haline dönüşüyordu.

Su küvetin kenarından yere taşarken, "Dur! Kahrolası, dur!" diye bağırdı.

"İsterdin, değil mi..."

"Dur, kahrolası!"

Son kalan mum sönüp bütün odanın içine yoğun bir mum kokusu salarken birbirlerine saldırıp küvetin içinde boğuşuyorlardı.

Ve karanlık çöktü.

Alex ve Jenny bir anda çocukluklarına dönmüşlerdi ve çocukken hatıralarında onlar için bir havuz kadar büyük olan aynı küvetin içinde oynuyorlardı. Serbest, tasasız. Her şeyden bihaber.

Kısık sesle, "Sen gerçekten ne düşünüyorsun?" diye sordu Jenny.

"Neyle ilgili?"

"Sadece oyun mu oynuyoruz?"

Her şey bir anda duruverdi. Alex ve Jenny donakalmışlardı, gözleri birbirlerine kilitlenmişti, bedenleri suyun altında arapsaçı gibi kenetlenmişti. Alex sağ eliyle Jenny'nin bileğini sıkı sıkı tutuyordu, Jenny ise kolunu Alex'in beline dolamıştı. Çocuksu oyunun görüntüsü, o bakışlar ve ısrarla su yüzüne çıkmak isteyen o hikâye yüzünden donup kalmıştı. İçlerini kemiren gerçek bir duygu yüzünden.

Zifiri karanlıkta vücutları birbirlerine dolanmış, yüzleri birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktayken Alex, "Söyle," diye fısıldadı. "Ne düşündüğünü söyle."

Jenny nefes nefese, gözleri kapalı halde birkaç saniye bekledi.

Alex'in kelimeleri yüreğini dağlayarak çok uzun senelerdir kapalı kalan o kapıyı ardına kadar açabilmiş gibiydi.

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Kız kardeşinin yanına yaklaşıp bileğini serbest bırakan Alex sessiz kaldı. Kolumu suyun içine daldırdı, elini beline koyup sarılmadan önce onu okşadı. Jenny'nin göğsü Alex'inkine dokunduğunda, yüzleri birbirlerine bakıyordu.

Karanlık ve sessizlik zaman dışındaki bir anı çevrelerken ve kader kitabının bir yerinde yazılmış o an herkesten ve her şeyden uzak yaşanmaktayken Alex'in dudakları nazikçe Jenny'ninkilere dokundu. Bütün öngörülerin ve önyargıların aksine, hayatlarını ezelden beri canlandıran o tek kıvılcımdan sonra. Kuralsız ve açıklamasız bir aşk.

Her dayatma ve protokolü aşan, herhangi bir düzenin ötesine geçecek, karşı konulamaz bir güç. Her insan eyleminin gerçek motoru, en saf ve yıkıcı enerji formunun taşıyıcısı.

İki vücut, artık tamamen dağılmış ve su yüzünde birkaç adacık olarak kalmış olan köpüğün altında hareketlendi. Başkalarının yargılamalarından uzak ve gerçekten kim olduklarının bilincinde, yalnızdılar. Alex ve Jenny'nin ruhları hiç tanımadıklarını düşündükleri bir duygu girdabına sürüklendi. Ancak bunu yaşamışlardı. Hem de nasıl.

Başka bir yerde. Oradan çok uzaklarda.

Diğer tarafta.

Kar vadisine gece inmişti.

Laari Nehri'nin kıyısında, vadinin ucunda, Garen şehrinin güney sınırını belirleyen dağların yükseldiği yerde bir kadın ve atı dinlenerek enerji topluyorlardı.

Gece hayretler içinde olan yarım ay yüzüne ve sesi de bir baykuş korosuna bürünmüşken, nehrin yılan gibi kıvrıldığı ormanlık alandaki ağaçların altında uzanmış olan Anna ilk molasını veriyordu.

Birkaç saatlik dinlenme. Anna'nın aklının gerisin geri gidebilmesini sağlayacak, onu Sam-en'den koparıp Gea'daki Synaptica merkezine götürecek girdaba bırakacak kadar bir zaman.

Çocuğun gözleri yarı açıktı.

Kül rengi saçları yastığa yayılmış, göz kapakları titriyordu; uyanmak için güç toplamaya çalışıyordu. Yatıştırıcıların etkisi son saatlerde azalmıştı. Oysa Neurex bedeninde etkili olmaya devam ediyordu. Uzun süreli hafızası, Jenny'ninki gibi, tehdit altındaydı. Tek bir hikâyeyi, hatta olayların sırasını bile hatırlamıyordu. Arada

sırada aklına bin parçaya dağılmış bir varlığı tekrar birleştirmeye yaramayacak parçacıklar geliyordu, geçmişteki olayların sıralamasını oluşturmaya izin vermeyen parçacıklar.

Güneş ışığı hasta odasının geniş pencerelerinden süzülüyordu, ona eşlik eden hafif rüzgâr krem rengi perdeleri oynatıyordu. Alex'in yatağının yanında oturan Anna'nın elinde küçük bir kablo vardı. Diğer yedi kablo delikanlının kafasında bulunan vantuzlara bağlıydı. Araştırmacı kadının elinde bulunan kablo sekizinci idi. Onu sabitlediği anda yatağın kenarındaki rafta duran panel açıldı; ekranda aralıklı yatay çizgilerle bölünmüş, büyük, siyah bir kare beliriverdi. O sırada delikanlı zorlanarak bir gözünü açtı, ardından diğerini.

Kadını gördüğünde ağzını açmadı ama gözlerini ona dikti. İfadesiz.

Hareketsiz.

Anna, "Beni duyabiliyor musun? Sesimi duyabiliyor musun?" diye sorduktan sonra panelin altından bir dosya çıkardı.

Alex kaşlarını çattı ve sorgulayıcı bir bakışla kafasını evet dercesine salladı.

Bir an için bakışlarını geçmişte gömülü olan anılarını canlandıran delikanlıdan uzaklaştırarak elindeki bir tomar sayfaya göz gezdirirken, "İyi. Temporal lobların aktivitesini test ederek devam edelim," dedi.

Alex'in gözkapakları sinirli sinirli açılıp kapanıyordu. Onların altında farkında olmadan delikanlıdan bir erkeğe dönüşen berrak mavi irisleri hasta odasındaki beyaz ve gri tonlarına tezat oluşturarak parıldıyorlardı.

"Geçen haftayla ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu Anna bakışlarını kaldırmadan.

"Bu... buz," diye cevap verdi delikanlı birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra.

“Ne hissettin?”

“Donma, acı...” Alex’in gözleri tavanın solundaki sabit bir noktaya dikilmişti. “Küpten çıkamama korkusu.”

“Tamam. Şimdi bir sene öncesiyle ilgili ne hatırladığını anlat.”

Alex’in dudakları hareketsizdi. Yavaşça başını salladı.

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Delikanlı etrafına bakındıktan sonra kalkmaya yeltendi. “Bilmiyorum.”

“Yatakta kalman gerekiyor,” dedi Anna soğuk bir tavırla, Alex her konuştuğunda beliren sinüzoid dalgaların görüldüğü ekrana bakıyordu. “Şimdi bana çocukluğundan bir hatıra anlatmanı istiyorum. Yapabilir misin?”

Alex tepkisizdi. Yüzünde sıkıntı ve başarısızlıktan oluşan bir maske vardı.

“Yapamıyor musun?” diye ısrar etti kadın.

“Ben...”

“Yapamıyorsan önemli değil, sonraki soruya geç...”

Alex aniden, “Anna,” diyerek kadının sözünü kesti. “Sen Anna’sın, değil mi?”

Kadın yavaşça geri çekildi.

Beni tanıdı, diye düşündü bedeni gerilirken, *beni hatırlıyor.*

“Anna... Marco...” diye tekrarladı delikanlı. Çenesi titredi. Duygulanmış gibiydi ama belki de yalnızca sinirsel bir reaksiyondur. Kesinlikle hafızasının yıkıntılarının arasında bir şeyler kalmıştı. Anna’nın o anda hiç ihtiyacı olmayan bir şey.

Birden Anna’nın arkasında duyulan Thierry’nin genizden gelen sesi o anda oluşan utanç ortamını bozdu.

“İlginç...” dedi, sesinin tonu bilgiçlik taşıyordu. Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Anna hızla arkasına döndü, bakışları yerdeydi.

sırada aklına bin parçaya dağılmış bir varlığı tekrar birleştirmeye yaramayacak parçacıklar geliyordu, geçmişteki olayların sıralamasını oluşturmaya izin vermeyen parçacıklar.

Güneş ışığı hasta odasının geniş pencerelerinden süzülüyordu, ona eşlik eden hafif rüzgâr krem rengi perdeleri oynatıyordu. Alex'in yatağının yanında oturan Anna'nın elinde küçük bir kablo vardı. Diğer yedi kablo delikanlının kafasında bulunan vantuzlara bağlıydı. Araştırmacı kadının elinde bulunan kablo sekizinci idi. Onu sabitlediği anda yatağın kenarındaki rafta duran panel açıldı; ekranda aralıklı yatay çizgilerle bölünmüş, büyük, siyah bir kare beliriverdi. O sırada delikanlı zorlanarak bir gözünü açtı, ardından diğerini.

Kadını gördüğünde ağzını açmadı ama gözlerini ona dikti. İfadesiz.

Hareketsiz.

Anna, "Beni duyabiliyor musun? Sesimi duyabiliyor musun?" diye sorduktan sonra panelin altından bir dosya çıkardı.

Alex kaşlarını çattı ve sorgulayıcı bir bakışla kafasını evet dercesine salladı.

Bir an için bakışlarını geçmişte gömülü olan anılarını canlandıran delikanlıdan uzaklaştırarak elindeki bir tomar sayfaya göz gezdirirken, "İyi. Temporal loblarm aktivitesini test ederek devam edelim," dedi.

Alex'in gözkapakları sinirli sinirli açılıp kapanıyordu. Onların altında farkında olmadan delikanlıdan bir erkeğe dönüşen berrak mavi irisleri hasta odasındaki beyaz ve gri tonlarına tezat oluşturarak parıldıyorlardı.

"Geçen haftayla ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu Anna bakışlarını kaldırmadan.

"Bu... buz," diye cevap verdi delikanlı birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra.

“Ne hissettin?”

“Donma, acı...” Alex’in gözleri tavanın solundaki sabit bir noktaya dikilmişti. “Küpten çıkamama korkusu.”

“Tamam. Şimdi bir sene öncesiyle ilgili ne hatırladığını anlat.”

Alex’in dudakları hareketsizdi. Yavaşça başını salladı.

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Delikanlı etrafına bakındıktan sonra kalkmaya yeltendi. “Bilmiyorum.”

“Yatakta kalman gerekiyor,” dedi Anna soğuk bir tavırla, Alex her konuştuğunda beliren sinüzoid dalgaların görüldüğü ekrana bakıyordu. “Şimdi bana çocukluğundan bir hatıra anlatmanı istiyorum. Yapabilir misin?”

Alex tepkisizdi. Yüzünde sıkıntı ve başarısızlıktan oluşan bir maske vardı.

“Yapamıyor musun?” diye ısrar etti kadın.

“Ben...”

“Yapamıyorsan önemli değil, sonraki soruya geç...”

Alex aniden, “Anna,” diyerek kadının sözünü kesti. “Sen Anna’sm, değil mi?”

Kadın yavaşça geri çekildi.

Beni tanıdı, diye düşündü bedeni gerilirken, *beni hatırlıyor.*

“Anna... Marco...” diye tekrarladı delikanlı. Çenesi titredi. Duygulanmış gibiydi ama belki de yalnızca sinirsel bir reaksiyondur. Kesinlikle hafızasının yıkıntılarının arasında bir şeyler kalmıştı. Anna’nın o anda hiç ihtiyacı olmayan bir şey.

Birden Anna’nın arkasında duyulan Thierry’nin genizden gelen sesi o anda oluşan utanç ortamını bozdu.

“İlginç...” dedi, sesinin tonu bilgiçlik taşıyordu. Dudakları ince bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Anna hızla arkasına döndü, bakışları yerdeydi.

"Dana sana göz kulak olmamı söylemişti," diye devam etti Thierry. "Ama senin hakkında bu kadar hızlı bilgi edineceğimi ummuyordum."

Adam Alex'e gülümsedikten sonra odanın öbür tarafında gözleri fal taşı gibi açık, hareketsiz yatan Jenny'ye göz atmak için döndü. Anna, Thierry'nin arkasındaki camın gerisinde, yeşil beyaz önlüklü insanların gidip geldiğini gördü.

"Anlamıyorum," diye cevap verdi kadın kendinden emin bir tavırla, "neden bahsediyorsun?"

"Lütfen," dedi Thierry kaşını kaldırarak, "Çok mu salak görünüyorum acaba? Adını söyledi. Birbirinizi tanıyorsunuz."

Anna ayağa kalkıp meslektaşına doğru döndü; rahatsızdı, blöf yapmaya karar verdi: "Hastalara kendimi tanıtırken adımı söylemiştim. Özür dilemeni bekliyorum."

Thierry 129 numaralı hasta odasının camlı kapısını kapayıp kadına yaklaştı. "Bu konu hakkında bildirimde bulunmamın sonuçları hakkında bir fikrin var mı?"

"Hangi konu? Görevimi yapıyorum... Ben yalnızca bana verilen komutları uyguluyorum."

"Çocuklar kim olduğunu biliyor. Bu odada ses algılayıcı sistem var. Kamera görmediğin için serbestçe konuşabileceğini düşündün. Ancak öyle değildi. Yani doktor hanım... adınızı bu odada hiç söylemediniz. Bunu size garanti edebilirim."

Anna boğazını temizleyip yutkunduktan sonra Thierry'ye küçümseyen bakışlarla baktı. Bir an Thierry'nin dönüp odayı koridordan ayıran kalın cama baktığını gördü. Diğer tarafta gri önlük giymiş iş arkadaşları ellerinde kutular, interaktif tabletler ve karton kutularla koridordan geçiyorlardı.

Adam, "Vardiya elli beş dakika sonra bitiyor," dedi ve dönüp bir adım attıktan sonra onun hızla atan kalbinden birkaç santim ötede durdu. Anna kaşlarını çatarak adama baktı.

"Nasıl, anlayamadım?"

Doktor önlüğünün iç cebinden bir alet çıkardı, normalden daha küçük bir tabletti; Anna daha önce hiç böylesini görmemişti. Uzaktan kumandaya benziyordu. Fabrikalarda makineleri uzaktan kontrol etmek için kullanılanlar gibiydi. Çocukken bunlardan birkaç tane gördüğünü hatırlıyordu.

Thierry ekrana bir şeyler girdikten sonra kafasını kaldırdı. "Şimdi rahatça konuşabiliriz. Ses kontrolü bekleme modunda."

"Anlamıyorum."

"Dana hâlâ Lender'da. Güvenlik hariç burada kimse olmayacak. Ancak güvenlik Dana'nın yokluğunda emirleri benden alıyor."

Anna hızlıca Alex'e döndü ve onun suskun şaşkınlık ifadesiyle karşılaştı. Aynısını Jenny'ye yaptığında onun korkudan taş kesilmiş olarak tavana sabit bakışlarla bakmaya devam ettiğini gördü.

"Synaptica'nın benim hakkımda bilmediği birkaç şey var," diye devam etti Thierry. "Asla öğrenemediği."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu kadın, kafası karışmıştı.

"Müzik aletlerine büyük bir düşkünlüğüm var. Onları halka satmıyor olmaları çok yazık."

Anna bulmacayı çözmek istermiş gibi gözlerini kıstı. Meslektaşını devam etti: "Ve Mark adındaki bir adamın yakın arkadaşıyım. Banliyöde bir dükkân işletiyor. Lax'ın eski bir programcısı, sahte kimlik satıyor ve çalıntı araba pazarlıyor... ancak kimse onu bugüne kadar yakalayamadı çünkü zamanımızın teknolojisini iyi kullanıyor. Bir yanıltma sihirbazı."

"Bana bir şeyler söyletmeye çalışıyorsan, ben..." Anna sesini yükseltmişti ancak bunun gerekli olmadığını fark etti.

"Mark, Ben'in kayınbiraderi. Ben, lan'ın oğlu."

Thierry bu ismi telaffuz ettiğinde Anna'nın nefesi kesildi. Gözbebekleri genişledi, kalp atışları hızlandı. Sanki biri göğüs kafesinin içinden onu yumrukluyordu.

“Sen bunu nasıl bilebilir...” Kadının kelimeleri havada kalmıştı, o sırada adamın alnındaki çizgiler yok oluyordu. Sakin bir gülümseme yüz hatlarını yumuşatmıştı.

“Hâlâ anlamadın mı, doktor hanım?” Thierry dönüp camın ardına kaçamak bir bakış attı. Aniden canlı, kararlı ve arkadaşça birine dönüşen adam tableti tekrar önlüğünün iç cebine koyarken enerji dolu bakışlarını Anna’ya yöneltti. “Ben senin tarafındayım,” dedi gururla, kim bilir ne kadar zamandır bunu yapmak istiyordu. “Gerisini sana bu gece anlatacağım.”

Anna elini göğsüne koyarak derin bir nefes aldıktan sonra ruhunun derinliklerinde olan bitene şükretmek için bir an gözlerini kapadı. Sonra bir anda açtı. “Bu gece mi?”

“Bu gece. Buradan gittiğimiz zaman.”

Anna elini saçlarının içinden geçirip kafasını salladıktan sonra, camın arkasındaki insanlar bu davranışını görüp şüphelenmesinler diye hemen kendisini toparladı. Elleri kavuşmuş, yüzünde kararlı ve hazır bir ifadeyle Thierry ile olan işbirliğinin bir teyidi olarak başını öne doğru salladı.

Bu hikâyenin sonunu yazmanın zamanı henüz gelmemişti.

Anna ile Thierry, Gea kıtasının Marina şehrindeki Synaptica merkezinde çalışan meslektaşlarının vardiyasının sona ermesini beklerken, onun paralel versiyonu Sam-en topraklarında Kar vadisinin kuzey sınırındaki nehrin kenarında dinleniyordu. Marco camına çarpan taşın sesini duyunca duvara dayalı olan bastonu alıp onun yardımıyla yataktan kalktı.

İlk basamakları zorlanarak inerken ailesine seslenip Alex ile Jenny'nin geldiğini haber verdi. Tesse Marco'ya doğru koşup onu tutarken Fleur de tekerlekli sandalyeyi villanın kapısına getirmişti. Marco'nun annesi kapıyı açınca Alex ile Jenny'nin gülen yüzleri gecenin karanlığında belirginleşti.

"Dışarıda çok uzun kalmayın çocuklar, o hâlâ çok güçsüz." Kadın Marco'nun alnına bir öpücük kondurduktan sonra içeri girdi.

Alex tekerlekli sandalyeyi itmeye koyulduğu sırada Jenny de evin dışına konan süsleri hayranlıkla seyrediyordu. Süsler Marco'nun doğum günü şerefine ailesi tarafından öğleden sonra asılmıştı ve Jenny'ye göre Kar'daki birçok insan oraya gelecekti.

Kaldı ki, Marco'nun iyileşmesi kasabada günün olayıydı.

"Hâlâ hareket etmekte... zorlanıyorum," diye fısıldadı Marco. Alex, "Biz de bunun için buradayız," dedikten sonra sandalyeyi itmeye başladı.

"İyi ki geldiniz."

"Nereye gidiyoruz," diye sordu Jenny.

"Meuron ile konuşmam gerekiyor ve bunu kutlama esnasında yapabilirim. Bu durumda eğer isterseniz bayan Doro'nun lokantasına doğru gidebiliriz. Piazzetta dei Commerci'de dururuz, ne dersiniz? Bu saatte çok kalabalık olmaz."

"Emrine amadeyiz," diye cevap verdi Alex. Arkadaşını itmek için eğilirken sırtına dostça bir şaplak attı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında sırtında beklenmedik bir ürperti hissetti.

"Nedenini bilmiyorum," dedi sanki başkasının duymasından korkarmış gibi fısıltıyla, "ama bu tekerlekli sandalyeyi her gördüğümde içime garip bir his doğuyor. Nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ama bu sahneyi daha önce görmüşüm gibi hissediyorum."

"Belki de zaten görmüşsündür," diye cevap verdi Marco.

Üçü kasabanın yollarında yavaşça ilerlediler, yollarının üzerindeki ahşap evlerin yan taraflarında bulunan lambalar yolun ancak bir kısmını aydınlatıyordu. Kasabanın, dükkânlar ve restoranların bulunduğu ana yollarından geçip Marco'ya komadayken neler olduğunu soracak aile dostlarına rastlamaktansa, dar sokakların küçük meydanlara çıktıkları eski kasaba merkezinden geçmeyi tercih ettiler.

"Günlüğümü okudunuz, yani bana kısa zaman önce neler olduğunu genel hatlarıyla biliyorsunuz."

"Sana her zaman olan..." diye cevapladı Alex.

"Aynen."

"Oğlun hakkında yazdıkların çok şaşırtıcıydı," diye mırıldandı Jenny, önüne bakıyordu, kendi kendine konuşur gibiydi.

"Hepsinin içinde en absürd kısım buydu, dürüstçe söylemek gerekirse inanmakta zorlanıyorum."

"Gözünüze ne kadar anlamsız görüldüğünün gayet farkındayım. Ama oydu. Annesinin adını sorabilirdim. Belki bir gün yaparım. O kadını sevmiş olduğumu biliyorum. Her ne kadar şu anda on sekiz yaşında olsam da kalbimin bir parçasında hâlâ o hissi taşıdığımı biliyorum. Hayal edebiliyor musunuz? Zamandan ve mekândan bağımsız bir aşk?"

Alex ile Jenny birbirlerine bakmadılar ama aynı şeyi düşünüyorlardı. O akşam aralarında oluşan o duygunun onları çevreleyen gerçeklikle fiziki bir bağı yoktu.

"Memoria'da onu da gördüm. Ve şimdiki bilincimle o kadının benim için ne kadar anlamlı olduğunun kesinlikle farkındayım. Ve o çocuk, Ben..." Piazzetta dei Commerci yolun sonunda belirirken Marco Jenny'ye doğru döndü. "O çocuk çok uzun zaman önce senin hayatını kurtarmıştı."

Marco bütün hikâyeyi anlatırken Jenny'nin suratında beliren ifade şaşkınlık ve inanmazlıktı. En iyi şarkıcıların hikâyeleri bile bu kadar fantastik ve değişik, böyle heyecan verici, beklenmedik olaylarla dolu ve inanılmaz olamazdı. Jenny ile Alex meydana ulaşp yarım daire şeklindeki duvarın üstüne oturuncaya kadar Mnemonica'nın hikâyesini öğrendiler. Kaçışlarını, Ben'in fedakârlığını, lan adındaki ihtiyarla buluşmalarını. Sonra tekerlekli sandalyede karşılarında oturan Marco'nun, zaman çizgisini geriye doğru kat ederek yaşananları binlerce anı ve düşüncede kaybolmuş bakışları ve beş yüz yıl önceki hayatın parçalarını bir araya getirmenin verdiği heyecan yüzünden titreyen sesiyle anlatmasına izin verdiler. Milano'ya döndüler ve tekrar dünyanın sonunu gördüler.

Alex ile Jenny ona inanmaya karar vermişlerdi. Bunu yapmalarının tek nedeni o kaçmayı başaramadıkları büyü, neredede ve ne zaman başladığı bilinmeyen o yıkıcı çekimdi.

"Hâlâ hareket etmekte... zorlanıyorum," diye fısıldadı Marco. Alex, "Biz de bunun için buradayız," dedikten sonra sandalyeyi itmeye başladı.

"İyi ki geldiniz."

"Nereye gidiyoruz," diye sordu Jenny.

"Meuron ile konuşmam gerekiyor ve bunu kutlama esnasında yapabilirim. Bu durumda eğer isterseniz bayan Doro'nun lokantasına doğru gidebiliriz. Piazzetta dei Commerci'de dururuz, ne dersiniz? Bu saatte çok kalabalık olmaz."

"Emrine amadeyiz," diye cevap verdi Alex. Arkadaşını itmek için eğilirken sırtına dostça bir şaplak attı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında sırtında beklenmedik bir ürperti hissetti.

"Nedenini bilmiyorum," dedi sanki başkasının duymasından korkarmış gibi fısıltıyla, "ama bu tekerlekli sandalyeyi her gördüğümde içime garip bir his doğuyor. Nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ama bu sahneyi daha önce görmüşüm gibi hissediyorum."

"Belki de zaten görmüşsündür," diye cevap verdi Marco.

Üçü kasabanın yollarında yavaşça ilerlediler, yollarının üzerindeki ahşap evlerin yan taraflarında bulunan lambalar yolun ancak bir kısmını aydınlatıyordu. Kasabanın, dükkânlar ve restoranların bulunduğu ana yollarından geçip Marco'ya komadayken neler olduğunu soracak aile dostlarına rastlamaktansa, dar sokakların küçük meydanlara çıktıkları eski kasaba merkezinden geçmeyi tercih ettiler.

"Günlüğümü okudunuz, yani bana kısa zaman önce neler olduğunu genel hatlarıyla biliyorsunuz."

"Sana her zaman olan..." diye cevapladı Alex.

"Aynen."

"Oğlun hakkında yazdıkların çok şaşırtıcıydı," diye mırıldandı Jenny, önüne bakıyordu, kendi kendine konuşur gibiydi.

“Hepsinin içinde en absürd kısmı buydu, dürüstçe söylemek gerekirse inanmakta zorlanıyorum.”

“Gözünüze ne kadar anlamsız görüldüğünün gayet farkındayım. Ama oydu. Annesinin adını sorabilirdim. Belki bir gün yaparım. O kadını sevmiş olduğumu biliyorum. Her ne kadar şu anda on sekiz yaşında olsam da kalbimin bir parçasında hâlâ o hissi taşıdığımı biliyorum. Hayal edebiliyor musunuz? Zamandan ve mekândan bağımsız bir aşk?”

Alex ile Jenny birbirlerine bakmadılar ama aynı şeyi düşünüyorlardı. O akşam aralarında oluşan o duygunun onları çevreleyen gerçeklikle fiziki bir bağı yoktu.

“Memoria’da onu da gördüm. Ve şimdiki bilincimle o kadının benim için ne kadar anlamlı olduğunun kesinlikle farkındayım. Ve o çocuk, Ben...” Piazzetta dei Commerci yolun sonunda belirirken Marco Jenny’ye doğru döndü. “O çocuk çok uzun zaman önce senin hayatını kurtarmıştı.”

Marco bütün hikâyeyi anlatırken Jenny’nin suratında beliren ifade şaşkınlık ve inanmazlıktı. En iyi şarkıcıların hikâyeleri bile bu kadar fantastik ve değişik, böyle heyecan verici, beklenmedik olaylarla dolu ve inanılmaz olamazdı. Jenny ile Alex meydana ulaşıp yarım daire şeklindeki duvarın üstüne oturuncaya kadar Mnemonica’nın hikâyesini öğrendiler. Kaçışlarını, Ben’in fedakârlığını, Ian adındaki ihtiyarla buluşmalarını. Sonra tekerlekli sandalyede karşılarında oturan Marco’nun, zaman çizgisini geriye doğru kat ederek yaşananları binlerce anı ve düşüncede kaybolmuş bakışları ve beş yüz yıl önceki hayatın parçalarını bir araya getirmenin verdiği heyecan yüzünden titreyen sesiyle anlatmasına izin verdiler. Milano’ya döndüler ve tekrar dünyanın sonunu gördüler.

Alex ile Jenny ona inanmaya karar vermişlerdi. Bunu yapmalarının tek nedeni o kaçmayı başaramadıkları büyü, nerede ve ne zaman başladığı bilinmeyen o yıkıcı çekimdi.

"Hâlâ hareket etmekte... zorlanıyorum," diye fısıldadı Marco. Alex, "Biz de bunun için buradayız," dedikten sonra sandalyeyi itmeye başladı.

"İyi ki geldiniz."

"Nereye gidiyoruz," diye sordu Jenny.

"Meuron ile konuşmam gerekiyor ve bunu kutlama esnasında yapabilirim. Bu durumda eğer isterseniz bayan Doro'nun lokantasına doğru gidebiliriz. Piazzetta dei Commerci'de dururuz, ne dersiniz? Bu saatte çok kalabalık olmaz."

"Emrine amadeyiz," diye cevap verdi Alex. Arkadaşını itmek için eğilirken sırtına dostça bir şaplak attı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında sırtında beklenmedik bir ürperti hissetti.

"Nedenini bilmiyorum," dedi sanki başkasının duymasından korkarmış gibi fısıltıyla, "ama bu tekerlekli sandalyeyi her gördüğümde içime garip bir his doğuyor. Nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ama bu sahneyi daha önce görmüşüm gibi hissediyorum."

"Belki de zaten görmüşsündür," diye cevap verdi Marco.

Üçü kasabanın yollarında yavaşça ilerlediler, yollarının üzerindeki ahşap evlerin yan taraflarında bulunan lambalar yolun ancak bir kısmını aydınlatıyordu. Kasabanın, dükkânlar ve restoranların bulunduğu ana yollarından geçip Marco'ya komadayken neler olduğunu soracak aile dostlarına rastlamaktansa, dar sokakların küçük meydanlara çıktıkları eski kasaba merkezinden geçmeyi tercih ettiler.

"Günlüğümü okudunuz, yani bana kısa zaman önce neler olduğunu genel hatlarıyla biliyorsunuz."

"Sana her zaman olan..." diye cevapladı Alex.

"Aynen."

"Oğlun hakkında yazdıkların çok şaşırtıcıydı," diye mırıldandı Jenny, önüne bakıyordu, kendi kendine konuşur gibiydi.

"Hepsinin içinde en absürd kısmı buydu, dürüstçe söylemek gerekirse inanmakta zorlanıyorum."

"Gözünüze ne kadar anlamsız görüldüğünün gayet farkındayım. Ama oydu. Annesinin adını sorabilirdim. Belki bir gün yaparım. O kadını sevmiş olduğumu biliyorum. Her ne kadar şu anda on sekiz yaşında olsam da kalbimin bir parçasında hâlâ o hissi taşıdığımı biliyorum. Hayal edebiliyor musunuz? Zamandan ve mekândan bağımsız bir aşk?"

Alex ile Jenny birbirlerine bakmadılar ama aynı şeyi düşünüyorlardı. O akşam aralarında oluşan o duygunun onları çevreleyen gerçeklikle fiziki bir bağı yoktu.

"Memoria'da onu da gördüm. Ve şimdiki bilincimle o kadının benim için ne kadar anlamlı olduğunun kesinlikle farkındayım. Ve o çocuk, Ben..." Piazzetta dei Commerci yolun sonunda belirirken Marco Jenny'ye doğru döndü. "O çocuk çok uzun zaman önce senin hayatını kurtarmıştı."

Marco bütün hikâyeyi anlatırken Jenny'nin suratında beliren ifade şaşkınlık ve inanmazlıktı. En iyi şarkıcıların hikâyeleri bile bu kadar fantastik ve değişik, böyle heyecan verici, beklenmedik olaylarla dolu ve inanılmaz olamazdı. Jenny ile Alex meydana ulaşıp yarım daire şeklindeki duvarın üstüne oturuncaya kadar Mnemonica'nın hikâyesini öğrendiler. Kaçışlarını, Ben'in fedakârlığını, Ian adındaki ihtiyarla buluşmalarını. Sonra tekerlekli sandalyede karşılarında oturan Marco'nun, zaman çizgisini geriye doğru kat ederek yaşananları binlerce anı ve düşüncede kaybolmuş bakışları ve beş yüz yıl önceki hayatın parçalarını bir araya getirmenin verdiği heyecan yüzünden titreyen sesiyle anlatmasına izin verdiler. Milano'ya döndüler ve tekrar dünyanın sonunu gördüler.

Alex ile Jenny ona inanmaya karar vermişlerdi. Bunu yapmalarının tek nedeni o kaçmayı başaramadıkları büyü, neredede ve ne zaman başladığı bilinmeyen o yıkıcı çekimdi.

“Öbür tarafta hâlâ hayatta olduğunuza eminim,” dedi Marco. O sırada iki at tarafından çekilen bir fayton yerden bir toz bulutu kaldırarak yanlarından geçti.

“Ama bize ateş ettiklerini söyledin,” diye karşı çıktı Jenny.

“Jastel etrafında olup bitenlerden habersiz. Hatırlamıyor. Hatırlayamaz. Ben ve kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Siz biliyorsunuz. Siz hayatın on sekiz yıl önce tekrar üstüne yazmaya başladığı beyaz bir sayfa değilsiniz. Uzun yıllar önce gördüğünüz o rüya birinin kontrolünden çıktı. O rüya ve o öpücük buraya kadar geldi. Onlar sizin Çoklu Evren’le bağlantınız.” Marco gülümseyerek gözlüğünü düzeltti. “Beni dinleyip de delirdiğimi düşünmemenizin tek nedeni bu.”

“O paralel gerçeklik diye adlandırdığın yerde ne oluyordur sence?” diye sordu Alex şaşkınlık içinde.

“Yakında keşfedeceğim. Şimdi elimde koordinatlar var ve sonunda nasıl kullanılacaklarını hatırladım. Zihnimiz anahtardır.”

Jenny bir anda Marco’ya döndü, suratında hem merak hem de rahatsızlık ifadesi vardı. Kimin dediğini bilmiyordu ancak bu cümleyi daha önce duymuştu.

“Bunun anlamı nedir?”

“Eğer nereye gideceğimizi bilirsek köprüyü tekrar yaratıyoruz. Yalnızca zihnimizde yaratmayı başarabildiğimiz yere gidebiliriz. Ve ben o yeri gördüm.”

“Hangi yer?” diye sordu Alex.

“Beni on sekiz yıldır kapalı tuttukları yer. Eğer bir şey yapmazsak çok yakında öleceğim yer.”

“Vakit geldi. Çalışanlar binadan çıkmak üzere. Haydi, işe koyulalım.”

Thierry’nin genizden gelen sesi daha önce hiç böyle kararlı çıkmamıştı. Anna’yla birlikte başlangıçta atılacak adımları kararlaştırmışlardı ancak şimdiden sonrası doğaçlama geliyecekti. Ancak varsayımlar üzerinde düşünmek için yeterli zaman yoktu. Artık harekete geçme zamanıydı.

Synaptica binasının yirmi dört katının her koridorunda akustik bir sinyal duyulmaya başladı. İş saatinin bittiğini duyuran sinyaldi bu. Bu saatten itibaren eve dönecekler zemin katına ineceklerdi, geceyi binada geçirecek olan çalışanlar ise, Dana’nın daha önce Anna’ya anlattığı gibi, sabaha kadar dışarı çıkmamak üzere onlara ayrılan küçük odalara çekileceklerdi.

On ikinci kattaki canlılık on dakika içinde bitmişti. Alex ile Jenny uyanıktılar, 129 numaralı odadaki yataklarında hareketsizce yatıyorlardı. Thierry’nin gizli yüzü artık onlar için de sır olmaktan çıkmışsa da hâlâ doktorla konuşmaya cesaret edemiyorlardı.

“Yapacağımız şeyden emin misin?” diye sordu kadın camın arkasını gizlice gözlerken.

“Bu çocukları dışarı çıkarmazsak başlarına kötü şeyler geleceğinden eminim.”

“Anlayamadığım bir şey var... eğer ben burada çalışmaya başlamasaydım ne olacaktı?”

“Ama başladın,” dedi doktor odanın kapısını açarken. “Senin bu göreve atanmanı kim sağladı sanıyorsun? Sana ihtiyacım vardı. Dana işin bu kısmı için beni her zaman serbest bırakmıştır. Buna inanmayacaksın ama senin hakkında çok fazla şey bilmiyor. Yalnızca profesyonel geçmişinle alakalı birkaç detaydan haberdar. Babanın kim olduğunu bilmiyor. Senin neler yapabildiğinden haberi bile yok.”

Anna’nın dili tutulmuştu. Anna ne yapabiliyordu ve bu adam bunun hakkında ne biliyordu?

“Beni burada bekle bir dakika,” dedi Thierry uzaklaşmadan önce. “Birkaç şeyi kontrol etmeliyim.”

Kadın başını salladıktan sonra gidip Jenny’nin yanına oturdu. Gözleri buluşup güven ve sadakatle iletişime geçtikleri zaman kız gülümsemeye çalıştı.

“Başınıza gelenlerin hiçbirini hak etmediniz,” diye fısıldadı Anna. Gözünden akan bir gözyaşı damlası yüzünden süzülerek çarşafa damladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Jenny kısık sesle.

“Buradan dışarı çıkacağız,” diye yanıtladı kadın.

Arkalarında yatan Alex öksürerek boğazını temizledikten sonra mırıldandı: “Dışarıda ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Thierry kısa bir süre sonra döndü. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra Alex ile Jenny’ye döndü. “Hazırsınız. Size söylüyorum çocuklar, ne olursa olsun... sakinleştiricinin etkisi altındaymış gibi davranın. Yatağınızda sessizce yatın ve uyuyormuş gibi yapın.”

Anna derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı.

Thierry kadına doğru dönerek ellerini omzuna koydu. "Gitme zamanı. Hazır mısın?"

"Evet," diyerek başını salladı kadın, elleri titriyordu, "sanırım hazırım."

Yakınlaştılar, yoğun bakışlarla birbirlerini süzdükten sonra adam Alex'in yatağına ilerledi, kadın da Jenny'ninkine gitti. Yatakların altındaki tekerleklerin kilidini açtıktan sonra yatakları iterek odadan dışarı çıkardılar ve koridorda ilerlemeye başladılar.

Biraz ileride güvenlik noktası vardı, Anna ilk kez Thierry'yi harekete geçmişken gördü ve oldukça kuvvetli bir adrenalin salgıladığını hissetti. Üniformalı adam geri çekildi, doktor asansörlere doğru ilerledi.

"Bunlara binmeyeceğiz," dedi. "Buraya iki yatak sığmaz. Hastaların taşınması için ayrılmış olanları kullanacağız."

"Nerede?"

"Hemen şurada, arkada," dedi Thierry. Uzun ve dar koridorları geçerek iki kere sağa döndükten sonra kendilerini başka bir yük asansörü kapısının önünde buldular. İşaret parmağını ekrana okutup biraz bekledikten sonra kabin kata geldi, kapılar açıldı.

"Adama ne dedin?"

"Bodrum katında bazı deneyler yapmamız gerektiğini. İçeride olduğumuz sürece güvenlik görevlilerinin sorun çıkaracağını sanmıyorum. Sana daha önce söylediğim gibi, Dana yokken emirleri ben veriyorum."

"Anladım. Ancak onları binadan dışarı çıkarma yetkin yok."

Kapılar kapanıp yük asansörü aşağı inmeye başlarken Thierry gülümsedi. "Kesinlikle hayır. Önümüze bir engel çıkması durumunda... senin varlığın çok önem kazanıyor."

Anna kaşlarını çattı. Birkaç saniye süren sessizlik sırasında Jenny'nin yumuşak, kestane renkli saçlarını okşadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kadın.

“Senin, benim gibi olmadığını biliyorum.” Asansörün ekranı yedi numarayı gösterirken Thierry bakışlarını kadına dikti. “Yapabildiğini biliyorum.”

Anna şaşkın bakışlarla kafasını salladı. Kafası karışmıştı, bakışları soru doluydu.

“On sekiz sene önce, bu gençler, diğer insanların düşüncelerini manipüle ederek kaçmasınlar diye benzodiazepin ve bir miktar Neurex içeren uyuşturucu kurşunlarla vurulmuşlardı. Biliyor musun, şu anda dışarı çıkarmaya çalıştığımız kızın zihinsel atağına maruz kalan bir kişi tanıdım. Adı Jonas’tı ve Mnemonica’da Ben’in araştırma biriminde çalışıyordu. Kaçarlarken onları durdurmaya çalışmıştı. Şu anda Roden tımarhanesinde yatıyor. Jenny’nin ona ne yaptığını bilmiyorum ancak seneler önce yaptığım stajlarda onu ziyaret etme imkânı bulmuştum. Hiç iyi durumda değil...”

Anna Thierry’nin pis pis gülümsediğini görünce düşünmek için duraksadı. Sam-en. Eczaneyi satın almak için yapılan açık artırma. Sonraki aylarda, onun dükkânını ziyaret etmeye başlayan ve Anna onlarla konuştuğunda müşterilerin yüzünde oluşan şaşkın bakış.

“Tamam, neden bahsettiğini anladını, ben bunu yapabiliyor olsam bile... kapasitemden nasıl emin olabilirsin?”

“Çünkü denemesini yaptın bile.”

Anna kaşlarını çattı. “Ne zaman?”

“Alex sana adınla hitap ettiği zaman, beni ikna etmeyi denedin. Bu gizli bir testti. Kaçışı başlatmak için buna ihtiyacım vardı.”

“Anlayamıyorum...”

“Anna,” Thierry bakışlarını Anna’ya dikti. “Beni tamamen ikna etmiştin. Seni gerçekten ihbar etmek gibi bir niyetim olsaydı da o üç cümle beni vazgeçirmek için yeterli olurdu.”

Kadın bakışlarını yere indirdi ve o korku dolu anları tekrar yaşadı. "Peki neden daha önce bu çocuklara kendini tanıtip onların yeteneklerinden yararlanarak bu kaçıışı organize etmedin?"

"Çünkü devamlı olarak Neurex'in etkisi altındalar ve sana verilen bilgilendirme formunda okuduğun gibi, bu ilacın birine verilmesi için uygulanan prosedür belirlidir. Tam olarak dört doktorun uygulaması gereken bir protokol bu. Basit olduğu kadar etkili bir güvenlik yöntemi. Benim burada hiç suç ortağım yok."

"Anlıyorum."

"Bu yüzden bana dışarıdan gelmiş biri lazımdı, şüphe uyandırmayacak biri ve inan ki sen beni ikna etmeyi deneyene kadar bu işin üstesinden gelebileceğinden emin değildim."

Yük asansörü durdu, kapılar kayarak duvarın içine girdi, ilk olarak Alex'in yatağını iten Thierry indi. Anna sonu görünmeyen koridor boyunca dikkatle Thierry'yi takip etti.

Çok kuvvetli bir çürük yumurta kokusu Anna'nın burun deliklerine doldu. Kadın kusma içgüdüsüne karşı koymak için eliyle ağzını kapadı.

"Kaçınıcı kat bu?" diye fısıldadı.

Thierry Alex ile Jenny'nin yataklarını kontrol edip gözlerinin kapalı olduğundan emin olduktan sonra, "Eksi bir," diye cevap verdi. "Koridorun sonuna kadar ilerleyip depodan geçmemiz gerekiyor."

Elli metre boyunca ilerlerken pek çok kapalı kapının ve kalın perdelerle örtülmüş camların önünden geçtiler. Anna Synaptica'nın ne kadar büyük olduğunu fark edince çok şaşırmıştı, dışarıdan çok büyük görünmesine rağmen bu kadar devasa bir bina olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Belli ki toprağın altında kalan katlar gözle görülebilenlere göre çok daha büyüktü.

"Burnuna gelen kokunun nedeni alt katlarda yapılan kimyasal deneyler. Havalandırma sistemi yüzünden buraya kadar geliyor.

Sıfırdan yukarı sistem daha farklı işliyor ve bu iki bölüm arasında hava değişimi olmuyor. Öyle olsaydı Synaptica'nın ana girişinden içeri girenler bu lağım kokusuyla karşılaşmışlardı. "

Anna sessizce onaylayarak koridorun sonundaki metalik ses onu korkutana kadar ağır yatağı itmeye devam etti.

"Sakin ol," diyen Thierry yarısına vardıkları koridorun sonuna göz attı. "Bir güvenlik görevlisi olsa gerek, ben hallederim. İlerleyelim."

On metre boyunca böyle devam ettikten sonra koridorun sonunda dört üniformalı adam belirince yavaşladılar. Güvenlik görevlilerinin giydiği üniformanın standart üniformalardan farklı olduğunu gören doktorun gözleri endişeyle doldu.

"Burada garip bir durum var," dedi kısık sesle. "Sakin ol. Tereddüt etmeden ilerleyelim."

Anna elleriyle Jenny'nin yatağının demirlerini sıkı sıkı kavrayarak sessizliğini korudu. Grup yaklaşınca adamlardan biri diğerlerinin önüne geçerek elini tabanca kılıfının bulunduğu kemere attı.

Sarı saçları birkaç santimden daha uzun değildi, yüzü tıraşlı, çenesi çıkıktı; koyu yeşil montunun fermuarı boynuna kadar çekilmişti ve siyah pantolonunun paçaları deri çizmelerinin içine sokulmuştu.

Thierry'nin önüne gelince, "Kendinizi tanıtın," dedi yüksek sesle. Thierry Alex'in yatağının önüne geçerek parmağını görevliye doğru uzattı, görevli cebinden çıkardığı ve içinde bir delik bulunan aygıtı Thierry'nin parmağına tuttu. Bu aygıt görevlilerin profilini okumaya yardımcı oluyordu.

Thierry tanımadığı adama söyleyeceklerini önceden düşündü ve rolünü iyi oynamak için elinden geleni yaptı. "Sizi daha önce burada hiç görmedik ve biz binanın güvenliği için Fenice güvenliklikten faydalanıyoruz. Siz de kendinizi tanıtın lütfen."

Thierry'nin ekranda beliren kimliğine bakan görevli soğuk bir ifadeyle ve ciddi bir ses tonuyla yanıt verdi: "Wusk Birimi, Synaptica yönetim kurulu tarafından Direktör Dana'nın yokluğunda güvenliği sağlamak üzere işe alındık."

Thierry, "Bana hiçbir bildirim gelmedi," diye cevap verdi.

Güvenlik görevlisi araştırma merkezindeki hiyerarşide onun üstünde olduğunu belirtecek şekilde, "Buna gerek yoktu," diyerek buz kesmesine sebep olduktan sonra koluyla Thierry'yi kenara çekerek Anna'ya yöneldi.

"Doktor hanım, kimliğiniz lütfen."

Kadın karşı çıkmadan kendisine düşen rolü oynarken önlüğünün yakası döktüğü soğuk terden sırlıslam olmuştu.

Güvenlik görevlisi, "Nereye götürüyorsunuz bu hastaları," diye sordu. Diğer üç güvenlik görevlisi hazırda beklerken sessizliklerini koruyorlardı.

"Onları..."

"Size mi sordum?" diyerek Thierry'nin sözünü kesti görevli. "Bana öyle gelmedi. Hanımefendi, bu yatakları nereye götürdüğünüzü söyler misiniz lütfen?"

Anna bakışlarını yere indirdi, mantıklı bir cevap ararken sırtında beliren ürpertiye kemiklerine kadar hissetti. Yakalanma korkusu toprağın altındaki karanlık ve pis kokulu bir hücrenin görüntüsünü gözünün önüne getiriyordu.

Anna adamın zümrüt yeşili gözlerine korkmadan bakmaya çalışırken, "Radyoloji incelemesi," diye uydurdu bir anda. "Uygulamanın gereklerinden. Bugünkü emirler gereği."

Thierry bir an için gözlerini kapayıp sessizliğini korudu. Görevli onay beklercesine ona doğru döndü.

"Doktor hanım sorunuzu yanıtladı. Artık gidebilir miyiz, yoksa işimizi daha da geciktirecek misiniz? Dana bunu duyunca pek mutlu olmaya..."

"Susun," diye gözdağı verdi görevli, diğer görevliler bu sırada tabancalarını kılıflarından çıkarmışlardı. "Bu koridorun sonunda depo girişi var, solundaki kapı da D6 dış bahçesine çıkan merdivenlere açılıyor. Sizin bu yatakları merdivenlerden yukarı iteceğinizi sanmıyorum. Radyoloji odaları dokuzuncu katta."

Anna dişlerinin korkudan birbirine çarptığını duydu, derin bir nefes alarak bir adım öne çıktı. "Görevli," dedi özgüvenli bir tavırla adamın acımasız bakışlarına karşılık vererek. "Sizi interaktif tabletinize doğru dürüst bakmaya davet ediyorum."

Adam kaşlarını çatarak buz gibi bakışlarını Anna'ya diktikten sonra ona söylendiği gibi aygıtı cebinden çıkardı. Diğer güvenlik görevlileri iki elleriyle silahlarını bel hizasında ancak yere doğru tutarlarken Thierry şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Yataklarında yatan Alex ile Jenny nefes bile almıyorlardı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Nerede olduklarını bile bilmeden, uyuyor taklidi yaparak tüm konuşmayı dinliyorlardı.

Tableti elinde tutan görevli, "Radyoloji incelemesi..." dedi yüksek sesle. Evet, doğru ancak bu koridorun sonu depoya varıyor. Bu durumda siz benimle..."

"Yanılıyorsunuz," diye söze karıştı Anna sakinlikle. "Dokuzuncu kattayız. Bu koridorun sonundan sağa dönülerek radyoloji bölümüne giriliyor. Binaya hâlâ alışamadığınız belli oluyor."

Thierry gözücuyla diğer üç görevlinin yüzlerini inceledi. Onları sorguya çeken adamdan on yaş daha genç duruyorlardı. Ancak eğitimleri böyle bir hikâyeye inanmalarına engeldi. Yüksek olasılıkla oranın haritasını ondan daha iyi biliyorlardı. Doktor en kötü ihtimale hazırlanarak ellerini cebine soktu.

Kafası karışan görevli, "Dokuzuncu kat..." diyerek diğerlerine döndü ve "Dokuzuncu kattayız, değil mi?" diye sordu.

Diğer üçü şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. *Bu birimin en yetkili kişisi bu adam,* diye düşündü Thierry. Büyük olasılıkla diğerleri

ona itiraz etmeyeceklerdi. Gea'nın iğrenç alışkanlıklarından biri bu defa onların işine yarayabilirdi.

Oysa adamlardan ikisi sessizce dururken biri öne çıktı. Yüzü, siyah kısa saçları ve mükemmel kesilmiş sakallarıyla çevrelenmişti; ince kesilmiş favorileri top sakalıyla birleşiyordu. Elinde yarı otomatik bir De-Linn tutuyordu. Yaşlı meslektaşına meydan okurcasına baktı.

"Kesinlikle öyle değil. Biz eksi birinci kattayız. Bu kadın yalan söylüyor."

Silahını Anna'ya doğrulttu.

Tam o anda Thierry vakit kaybetmeden elini önlüğünün cebinden çıkardı. Avucunda şeffaf bir poşet tutuyordu. Poşetin içindekileri en genç görevlinin ve arkasındaki meslektaşlarının üzerine boşalttı. Sarımtırak bir toz üçünün de yüzünü kapladı. Yaşlı görevli sahneyi yerinden kıpırdamadan izledi, yön duygusunu kaybetmişti, halüsinasyon görüyormuş gibiydi.

Genç meslektaşları ellerini yüzlerine götürüp koridorda acı dolu çığlıklar atarken yaşlı görevlinin şaşkınlığından faydalanan Anna silahını kılıfından çekip aldı. O anda, bulantı hissiyle cembelleşen üç görevliden birisinin silahı ateşlendi.

"Çekil yolumdan! Çekil!" diye bağırarak Thierry üstüne karşı geldi ve öne çıkan görevliyi tekmeleyerek yere düşürdü. Diğer ikisinin de işini bitirdikten sonra Alex'in yatağını koridor boyunca itmeye başladı. Anna da arkasından geliyordu.

Tünelin sonuna geldikleri zaman doktor hızlıca önce sağa sonra sola baktı.

"Buradan mı?" diye sordu Anna silahı ona uzatırken. "Bu sende kalsın."

"Artık buradan geçemeyiz," dedi Thierry. Telaş içindeydi. "Silah seslerini duymuşlardır."

"Ama merdiven..."

"Alex! Jenny!" diye bağırdı adam. "Ayağa kalkın. Yataklar burada kalıyor."

Gençler gözlerini fal taşı gibi açmışlardı, Thierry onlara sol taraftaki kapıyı göstermeden önce etraflarına şöyle bir bakınacak kadar zamanları olmuştu. Sonra kalktılar. İkisi de sırttan düğmeli ve dizlerine kadar inen önlükleriyle yataktan inerek Anna'yı merdivenlere kadar takip ettiler. O anda sağ taraftaki küçük koridorun sonunda beliren depo görevlisi, doktor silahını doğrultup ona ateş etmeden önce Thierry'ye tehditkâr bir bakış atacak zamanı ancak bulabilmişti. Mermi kaçmaya başlayan depo görevlisinin yanındaki duvara saplandı.

Thierry silahı önlüğünün iç cebine koyarak kapıdan geçti. Merdivenlere ulaşp diğerlerinin onu beklediği kata çıktı. Bir buçuk metre yüksekliğinde, farklı renklerde bidonların bulunduğu küçük bir avluya ulaşmışlardı. Çöp ve atıkların toplanması için yapılmış üstü açık bir alandı burası. Öte taraftaki kapı yola çıkıyordu ve çöp kamyonlarının tek giriş yolu oydu. Kamyonlar her şafakta bidonların içindekileri almak için oradan geçiyorlardı.

"Sessiz olmalıyız," dedi. "Birisi pencerelerden dışarı bakabilir. Beni takip edin."

Dördü de avluyu geçerek kapıya ulaştılar. Kapının ardında yayalar, arabalar ve Marina şehrinin gündelik hayatı vardı.

"Buradan atlamalıyız, bu kapılar profile göre açılıyor. Eğer çöpçü değilsen..."

"Olduğunuz yerde kalm," diye bağırdı arkalarında beliren adam. Avluya bakan demir kapıdan çıkıp gelmişti. Thierry, Fenice'nin görevlilerinden biri olduğunu gördü, bu ajan başka şartlar altında, Dana'nın yokluğunda ondan emir alıyor olabirdi. Ancak şu anda silahını onlara doğrultmuştu. Kel kafası ter içindeydi. Dikkatle yaklaşıyordu. Gençlerin üstünde hasta önlüğü vardı ve Synaptica'da çalışan her güvenlik görevlisi ortada

dolaşan hastaların en yüksek güvenlik ihlali anlamına geldiğini bilirdi. Önlüğünden silahını çıkarmayı denediği takdirde güvenlik görevlisi tarafından vurulacağını bilincinde olan doktor gözlerini kapadı. Sırtlarını kilitli kapıya dayamış olan Alex ile Jenny kıpırdamadan durdular.

"Delirdin mi?" diye bağırdı Anna herkesi şaşırtarak.

"Sireni duymuyor musun?"

Adam birkaç adım ilerledi. İki eliyle birden doğrulttuğu silah ilk önce Thierry'ye dönükken şimdi Anna'ya dönmüştü. Gözlerini kadına dikmişti, bu onun yanlış adımı oldu.

"Sakin..."

"Acele et! Hem kendi hayatını hem de bizimkini tehlikeye atıyorsun. Yangın alarmını ve uyarıyı dinlesene kahrolasıcı!" Adam kafasını kaldırıp ters ters baktı. Biraz önce kötü kötü bakan gözleri şimdi heyecan içindeydi. Alex, Jenny ve Thierry şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Hepsi adamın kafasının içinde yangın alarmının çaldığından ve binayı en kısa sürede tahliye etme anonsları duyduğundan emindiler.

"Aç şu kahrolası kapıyı," diye ısrar etti Anna. "Hastalarla birlikte yanmamızı mı istiyorsun?"

Görevli emre itaat ederek parmaklıkların sağ tarafında bulunan metal ekrana şifreyi girdi.

"Çabuk, gidin!" diye bağırان adam sonra avluya son bir kez sadece kendi kafasında olan ve pencerelerden çıkarak hızla dağılan alevlere göz atmak için arkasına baktı. Yeniden yola baktığında dördü de ortadan kaybolmuşlardı.

Birkaç dakika sonra binanın karşısında olan Alex ile Jenny sonunda kafalarını gökyüzüne kaldırabilmişlerdi. Marina şehrinin üzerini ince bir tül gibi örten gece yoksulluğu, aldatmacaları ve ikiyüzlülüğü de aynı nezaketle saklıyordu. O örtünün altında bin bir bilinmezlikle dolu yeni bir kaçış başlıyordu.

Her ne kadar saçma olsa da Synaptica'nın dışında olmak, arabaların egzoz gazını solumak ve Marina'nın yollarında yürümek onlara hem yeni hem de unutulmuş bir heyecan veriyordu. Umudu canlandıran bir his.

Özgürlüğe kavuşma illüzyonu.

20

Jenny'nin elini tutan Anna bir evin kapı girişine girerken nefes nefese kalmıştı. "Delilik bu," dedi. Synaptica merkezinin doğusundaki bölümde bulunuyorlardı. Thierry'nin arkasında, yoğun bir yaya trafiği olan ve ortasında döner kavşak bulunan bir meydan görülüyordu. Bu kavşakta Marina şehrinin merkezine giden üç arter vardı.

"Park yerine kadar beni takip edin," dedi uzaktaki bir yeri işaret eden doktor.

"Ne yaptın o adamlara?"

"Kaşıntıdır kimyasal bir karışım. Eğer yüksek doza maruz kalırsan görmende ciddi problem yaratabilir." Dikkatle çevresine bakarak yürümeye devam etti, diğerleri de arkasından ilerlediler.

Park yerine vardıkları zaman Thierry bir grup beyaz kamyonetin bulunduğu yerde üstündeki önlüğü çıkarıp top haline getirdi.

"Bizi gözetleyen bir adam var..." diye fısıldadı Anna.

Alex ile Jenny yolun karşı tarafında ayakta duran, kollarını kavuşturmuş, tehditkâr bakışlarla onlara bakan altmış yaşlarındaki adama doğru döndüler.

Gençlere dönen Thierry çenesiyle hastane önlüklerini işaret ederek, "Göze batıyorsunuz," dedi. "Göz önünde olmamalıyız."

"Ama nasıl?" dedi Anna heyecanını saklamaya çalışarak.

Thierry pantolonundan yuvarlak, gri renkli bir kutucuk çıkardı ve bir düğmeye bastı. Karşılarında duran bir minibüsün park ışıkları birkaç saniye yanıp söndükten sonra kapı kilitlerinin açılma sesi duyuldu. Yük bölümünün kapısını açarak Alex ve Jenny'ye içeriye girmelerini işaret etti, "Herkes içeriye."

Anna minibüsün diğer tarafına geçerken aracın yan tarafında bulunan LAX PANNELERİ, SİZ AKILSINIZ, BİZ SİZİN KOLUNUZ yazısını gördü. Thierry etrafta polislerin olmadığından emin olmak için sağa sola bakarken Anna öne oturdu.

Anna minibüsün kirli ön camundan dışarıya bakmaya çalışırken arabayı çalıştıran doktor gerilimi azaltmaya çalıştı.

"Birkaç sapma dışında, buraya kadar dersimi iyi çalışmışım, değil mi?" Yüzünde gergin bir memnuniyet duygusuyla yola koyuldu.

Birkaç hava deliği dışında minibüsün yük bölümü dış ortamdan tamamen tecrit edilmişti.

Gençlerin gözleri karanlığa alışınca Alex'e yaklaşan Jenny başını delikanlının göğsüne yasladı.

"Biz," diye başladı, sesi heyecandan titriyordu, "sonunda dışarıdayız."

Birkaç saniyeyi sessizlik içinde geçirdiler. Onları rahatsız eden tek şey asfaltta bulunan çukurlara girdikçe amortisörlerden gelen sestti.

"Anna, o..." diye konuşmaya başladı Alex, bir yandan Jenny'nin saçlarını okşuyordu.

"Onu hatırlıyorum. Ona güveniyorum, bizim tarafımızda olduğunu biliyorum. Nereden bildiğimi bilmiyorum. Ne zaman tanıştığımızı söyleyemem."

"Marco da vardı," diye devam etti Alex. Arkadaşının gülen yüzü aklına gelince titremelerini engellemek için dudaklarını ısırды. "Kaçıyorduk. Korktuğumu hatırlıyorum."

"Yıllar boyunca neler yaptılar bize..."

Soru havada asılı kaldı. Alex derin bir nefes aldı ama konuşmaya devam etmedi. Başını eğip Jenny'nin ensesine bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını kızın saçlarına bastırıp uzunca bir süre öyle kaldı.

Minibüs geniş bir meydanın ortasında bulunan ve baktıkları yerden gökyüzünün büyük bir bölümünü karartacak kadar heybetli görünen yapının yanından geçerken Anna, "Bu da ne?" diye sordu.

"Ne, gemi mi?"

"Evet." Kadın etrafında hale oluşturan kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlatılan ve büyük harflerle yazılmış yazıyı hayretle inceledi: DOĞU.

"Ciddi misin? Her zaman oradaydı, bir sembol o. Ta Gea'nın... sen iyi misin Anna?"

Kadın bir an Thierry'ye son on sekiz yılını nasıl geçirdiğini anlatmayı düşündüyse de susmayı tercih etti. Alternatif hayatının hâlâ karanlıkta kalan ayrıntılarının olduğunu düşündü. Bu dünyanın yapısını, alışkanlıklarını, dilini biliyordu ama son zamanlardaki sosyo-politik değişikliklerden haberdar değildi.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum, Thierry," dedi Anna. "Buraya nasıl geldik?"

Doktor direksiyonu kırdı ve dar bir yola girdi. Trafik kurallarını ihlal etmemek için yavaş ve dikkatlice kullanıyordu. Ayrıca her kavşakta polis arabası olup olmadığını da kontrol ediyordu.

"Formül," dedi boğazını temizledikten sonra. "Her şey formülle başladı. Çocukları yakaladıktan sonra çok şey değişti."

"Yakaladık derken?"

"Ben de vardım." Thierry gözlerini yola dikmişti, aklı o geceye gitmişti. "O zamanlar bu kıtadaki hükümetin hizmetindeki en iyi adamlardan biriydim. Beni yıllar boyunca kandırmayı başarmış olan Ivan ismindeki vicdansız bir adamın bütün emirlerini yerine getiriyordum. Güvende olduğumuz zaman sana daha detaylı olarak anlatacağım. Şöyle düşün: Doğduğundan beri her gördüğün, çevrende olup biten her şey bu adamın kontrolü altında. Ancak yoldan birini çevirip Ivan kim diye sorsan bu soruyu cevaplayabilecek tek bir kişi bile bulamazsın."

"Yani diyorsun ki, Gea'daki hükümet, Refah ve diğerleri, her şey bu adam tarafından mı yaratıldı? Sen de bu adamın sağ koluydun, öyle mi?"

Thierry kavşağa yaklaşırken yavaşladı. Marina'nın merkezi arkalarında kalmak üzereydi. Şehir, renkli küçük gözlerden oluşan bir mozaik gibi, sadece birkaç ışıkla aydınlatılıyordu. Doktorun kamyonu bu ışıkların arasından ustalıkla ve dikkatle geçiyordu. Amaç, Anna ve onun profili, Gea polisinin yeni hedefi olarak belirlenmeden Marina'nın banliyösüne ulaşmaktı.

"Ivan'ın sağ kolu falan yoktu. Tek başına her şeyi kontrol altında tutuyordu ama hizmetinde çok iyi yetişmiş profesyonel bir ekip bulunuyordu."

"Sen Alex ile Jenny'yi kaçıran grubun içinde mi bulunuyordun?"

"Askeri operasyondur. Ortaya çıkmadım ama oradaydım. Kamyonetleri izleyen arazi araçlarından birini kullanıyordum. Her şeyi gördüm. Cipi durduran askerleri, gençlerle yaşlı adama doğrultulmuş araba farlarını... silahın ateşlendiğini."

Anna gözlerini kapadı, Ian'ın cipinin yoğun bitki örtüsüyle yolu tıkamışkenki görüntüsü tekrar gözlerinin önünde belirdi. "Yaşlı adam mı?"

Thierry kadına doğru döndü, kaşının teki havadaydı. "Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun." Sırtışı Anna'nın içini ürper-
tiyle doldurdu. Adam o anda birlikte kaçtığı arkadaştan başka
her şeye benziyordu. Ancak doktora karşı duyduğu bu his, belki
de hiç kimseye güvenmediği için ruhunun koyduğu bir engeldi.

"Ne oldu ona?" diye sordu Anna.

"O adam Ivan'ın formülü ele geçirmesinin, üçünün hayatta kalmasının ve Oriente'nin bugün Gea'nın bir kolonisi olmasının sebebidir."

"Thierry, o adama ne olduğunu söyle."

"Yaşlılıktan ölmedi henüz, eğer öğrenmek istediğin buysa. On sekiz senedir Marina'nın hapishanesindeki bir hücrede tecrit altında tutuluyor."

Maruz kaldığı bilgi fırtınası kadının şoka girmesine neden oldu. Öğrendiği son şey şu an için önemliydi. Gerisini sonra değerlendirecekti. Önemli olan tek şey, umduğu gibi, Ian'ın hâlâ hayatta olmasıydı. Kadının çenesi titredi, gözleri dolu dolu olmuştu. O kontrollü, sansasyon yaratmamak için görevlerine ve protokole bağlı ketum bir profesyoneldi ama aynı zamanda rejimle kozlarını paylaşmak için savaş alanına girmeye hazırdı. Çoklu Evren'in kıvrımları arasından geçip alternatif barışçıl bir boyutta üç gence yeni bir hayat hediye eden o kadın şimdi ağlıyordu. Ağlıyordu çünkü tren rayları tekrar birleşmişti, çünkü yollar tekrar kesişiyordu. Ağlıyordu ve titriyordu çünkü dönüşün şart olduğundan artık hiç şüphesi kalmamıştı.

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Anna," dedi Thierry.

"İhtiyar Ian ile arandaki bağdan haberdarım."

Doktor Marina limanına, okyanusa ve liman bölgesine doğru giden uzun caddenin kavşağında duran birkaç arabayı geçti. Cadde boyunca ilerledikten sonra engin suyun kenarında ilerleyen yola saptı. Deniz suyu ile gökyüzünün artık koyu mavi olan tonları birbirine karışıyordu. Bir an bakışları, üzerinde HORUS – TİCARET OFİSİ yazan bir binaya çevrildi.

“Ne zaman bu binayı görsem beni bu yola sokan hayatın anlamını hatırlarım.”

Anna camın arkasından gözüken binaya bakarken kaşlarını çattı. “Ne? Hangisi? Ne oldu orada?”

“Hayır, burada değil. Horus’ta. Denizaltı istasyonu Mnemonic’in hikâyesini bildiğini biliyorum. Belki on sekiz sene önce Ian’ın oğlunun Jenny ile birlikte kaçmadan önce Horus’a demirlediğini bilmiyorsundur.”

“Ben mi?” diye sordu Anna.

“Evet, Ben. Araştırmacı. Ivan’ın emriyle gerekli belgelerin getirilmesi bahanesiyle sahte bir randevu düzenlendi. Nasıl oldu bilmiyorum ancak Ben saldırıdan kurtuldu. Büyük olasılıkla birkaç dakika geç kaldı. O henüz içeriye girmemişken bina havaya uçtu.”

“Bu hikâyeyi bilmiyordum,” dedi Anna. “Peki, senin konuyla ilgin neydi?”

“Bombayı ben hazırladım,” dedi Thierry başını sallayarak. O sırada araba binanın önünden geçerek limanı arkalarında bırakmıştı.

Anna bir süre sessiz kalarak Ian’ın, oğluyla ve Mnemonica’dan kaçışıyla ilgili anlattıklarını düşündü.

“Bunların tek sorumlusu Ian,” diye devam etti sıkılmış gibi duran doktor. “Formülü mezara götürseydi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.”

“Hiçbiri derken neyi kastediyorsun?” Anna’nın gözleri şehrin o bölgesindeki binalara takıldı. Bu binalar şehir merkezi ile banliyösü arasındaki geçişi simgeliyorlardı. Hiçbir özelliği olmayan ve

grinin farklı tonlarına hapsolmuş devasa beton bloklar. İnsanların yüzlerinde gördüğü aynı sönük renklerde bunlar.

"İvan üçünü yakalamadan önce bu kıtanın tek patronuydu. O lanet olası formül yüzünden şimdi bütün gezegeni kontrolü altına aldı. Kaldı ki asıl sorun bu değil."

"Ya nedir?"

"Asıl sorun Çoklu Evren'in tehdit altında olması."

Thierry'nin Çoklu Evren'den haberinin bile olmadığını sanan Anna'nın kaşları çatıldı. Kamyonetin ön camından Marina'nın müstakil binalarından oluşan iki katlı köhne yapıları, çatıları yıkılmak üzere olan fabrika binalarını, bozuk asfaltlı yolları, dış cepheleri çatlamış binaları ve kırık pencereleri seyreden Anna'nın bakışları soru işaretleriyle doluydu.

"Sen biliyor musun?.."

"Tabii ki," diyen Thierry Anna'nın sorusunu tamamlamasına fırsat bile vermemişti. "Bu konuyu çalışmam, göremem ama her şeyi biliyorum. Buradaki hayatımızın sonsuz sayıdaki hayatımızdan yalnızca biri olduğunu biliyorum. Ne yazık ki bunu bilen tek kişi ben değilim. Ivan'ın gücü bu hayatla ve bu gezegenle sınırlı. Asıl büyük tehlike kızı."

Anna doktorun söylediklerinden etkilendi. Yüz hatları gergindi, bir elini saçlarının arasından geçirerek başını salladı. "Kim ki bu adamın kızı? Ondan neden korkmalıymışız?"

Thierry kavşağa yaklaşırken yavaşladı ve "O... aynı senin gibi," diye yanıtladı.

Anna'nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Thierry'ye döndü, siyah gözlerinde derin ve kararlı bir ifade vardı. "İvan'ın kızı yolculuk yapabiliyor."

Anna'nın bundan sonrasını duymaya ihtiyacı yoktu. Kendinden emin bir yüz ve ikna edici konuşma tarzı zihninde sahne almıştı bile.

ÜTOPYA

Esmer teni, güzel yüz hatları, el sıkışı gibi kuvvetli bir bakışı ve en şüpheli muhatabını bile büyüleyip ikna etme becerisine sahip bir ses tonu vardı. O da hayran kalmıştı; o bunun sadece bir karakter özelliği olmadığını, ancak değiştirilmiş bir genetik mirasın meyvesi olabileceğini biliyordu.

“Laboratuvarlarımız iki binli yılların uygarlığından geriye kalanlarla dolu ancak bu ikisinin farkı hâlâ hayatta olmaları. Onların hatıralarından bizim için çok önemli bilgiler edindik ancak hâlâ yapacak pek çok işimiz var. Bu son derece önemli bir araştırma.”

Anna, “Dana,” dedikten sonra gözlerini kapadı.

Marina'nın banliyösünde az bulunan, beş katlı bir apartmanın cephesinde asılı duran ışıklı bir tabela saatin 20.00 olduğunu gösteriyordu. Alex ve Jenny minibüsün yük bölümünde birbirlerine sarılmış halde otururlarken Thierry hâlâ aracı kullanıyordu.

Yorgun kolları giysi ve örtülerle dolu olan ve bir arabanın üzerine yaslanmış duran birkaç evsiz, banliyönün kaldırımlarında daydılar. Sakalları uzamış, yüzleri güneşten yanmıştı. Şimdiyse güneş ışığı sahneyi gecenin yapay ışıklarına bırakmıştı. Thierry'nin kamyonetiyle gittiği yer kötü ışıklandırılmış, kötü şöhretli ve belki de bütün kıtanın en tehlikeli bölgesiydi. Şu anda bulundukları bölge Anna'nın küçük apartmanının bulunduğu banliyö bölgesinden çok uzaktı. Laboratuvar şehrin doğu sınırında bulunuyordu. Oysa Thierry'nin şu anda gitmeye çalıştığı yer şehrin batı ucundaydı. Güney tarafında ise şehir, kaybolmuş bir uygarlığın hafızasını soğuk derinliklerde saklayan ve hâlâ tamamen bitmemiş bir dünyanın kalıntılarını sunan okyanusa bakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Anna.

"Güvenli bir yere. Güvenilir bir insana."

"Güvenli mi? Böyle bir bölgede? Haydutlarla dolu bir yerde? Ya biri bizi görürse?"

Thierry, "Sakin ol," derken yarısı kırılmış olan sokak lambalarının ötesine, uzağa baktı.

"Geldik sayılır. Kimse bizi bulamayacak, emin olabilirsin. En azından birkaç saat boyunca."

Doktor yüz metre boyunca gittikçe yavaşlayarak Anna'nın gözünde küçük araçlara ancak geçit verebilecek gibi görünen dar bir sokağa saptı. Işıksız olan dar yol köhne binaların arasında ilerliyordu. Thierry alçak dört binanın oluşturduğu küçük bir avluya çıkmıştı. Bazı perdelerin arkasından zayıf ışıklar görünüyordu, gerçekdışı sessizlik ara sıra bir kedi miyavlaması tarafından bozuluyordu.

"İnelim, gürültü yapmayın," dedi.

Anna tek kelime etmeden arabanın kapısını sessizce kapayıp arkasından yürümeye başladı.

Adam karanlıkta ilerlerken Anna dikkatle çevresine bakındı. Sokakta kimse görünmüyordu ancak Anna, Marina'nın banliyösünü iyi bilirdi. Bu tür bölgelerde bir anda ortaya çıkan karanlık bir gölge elindeki silahla onları tehdit edebilirdi. Refah diye adlandırılan programın banliyö bölgelerini kendi kaderlerine bıraktığını anlamak için politik durumun güncel halini bilmek gerekmiyordu. Bölgedeki küçük çaplı suçları ortadan kaldırmaktansa o bölgede yaşayan insanları kontrol etmeyi tercih etmişlerdi.

"Sokak boş," diye fısıldadı Thierry, "çocukları indirelim."

Anna arabanın kapısını açarak Alex ile Jenny'ye sessizce inmelerini işaret ettikten sonra kapıyı yavaşça kapadı.

Thierry avlunun içinde bulunan binalardan birinin yanından geçip yol gösterirken, "Bu senelerde çeteler, klanlar, uyuşturucu dağıtıcıları ve kaçakçılar çoğaldı ancak bu durum sadece ban-

liyölerle sınırlı kaldı. Muhtemelen birbirlerini yok etsinler diye burada serbest bırakılıyorlar," diye fısıldadı.

"Emin ellerdeyiz desene..." diye mırıldandı Anna.

Doktor bir kapının yanında durdu, sonra cebinden bir anahtar çıkarıp anahtar deliğine soktu. Otomatik bir kilit veya dijital profili doğrulayacak bir monitör yoktu. Kapı açıldığında tavandan sarkan bir lambanın yaydığı zayıf ışıkla aydınlatılan küçük bir koridor görüldü. İçeriye girdiklerinde Thierry arkasına döndü.

"Bizim tarafımızda olan yegâne insanlar."

Küflü ve çatlak duvarların arasındaki yıkık bir merdivene varana kadar el ele tutuşan Alex ile Jenny koridor boyunca doktoru izlediler. Anna kendi kendine kiminle işbirliği yaptığını sorguladı. Onyıllar boyunca gölge bir hükümete hükmeden acımasız bir diktatörün, Ivan'ın hizmetinde olan bir kimyager. Yani maaşı Dana tarafından verilen, Synaptica'dayken gördüğü, hatıraları elde etmeye yarayan bilgisayar programının yazılımcısı, bir doktor ve teknik bir adam. Ama aynı zamanda, kendi dokunulmazlığını hiçe sayarak kaçan bir suçlu, iktidara başkaldıran kişi...Thierry aslında kimdi?

Thierry merdivenin sonuna vardığında etrafına bakındıktan sonra bir odaya girdi. Diğerleri de onu takip ettiler.

Parçalanmış bir koltuğun üzerinde Darren marka bir televizyona bakan, dumana boğulmuş iki adam oturuyordu.

İlki Thierry'nin yaşlarındaydı, esmer tenliydi; büyük burnu, arkaya taranmış ve atkuyruğu yapılmış, zift gibi siyah saçları vardı.

Purosunu küllüğün üzerine bıraktı ve Anna'ya doğru ilerledi. Onun arkasında yirmi beş yaşlarında daha genç birisi vardı. Saçları kıvrık ve dağınıktı, gömleği tüysüz göğsünü ortaya çıkaracak kadar açıktı, kolları boyunca gözüken damarlar derisinin altında çekilmiş, uzun, mavi lastiklere benziyorlardı.

"Korkmana gerek yok," dedi Thierry, doktoru dar odada oturmaya davet ederken. Adamlardan ilki ona yaklaştığında dudaklarında melankolik bir gülümseme beliriverdi. Gözleri elle tutulabilecek kadar duygu doluydu. Bu adamın kalbinin onu gördüğü için hızla attığını düşündü.

Boğuk ve yıpranmış, derin bir ses tonu olan adam, "Ezelden beri kaderleri birbirleriyle kesişmiş insanlardan oluşan bir köprü bizi bağlıyor," dedi.

"Ta... tanışıyor muyuz?" diye kekeledi Anna.

"Adım Mark. Kız kardeşim zavallı Ben'in karısıydı. Çocukluktan beri tanıştığınızı biliyorum. Babası Ian'la çok yakın arkadaş olduğunuzu da biliyorum."

Boğazı düğümlenen Anna cevap veremedi. Bir an için gözlerini kapayıp çocukluğuna gitti. Gözlerinin önünde babasının en iyi arkadaşı duruyordu, o yıllarda özgür olduğu söylenebilirdi.

"Benim için hayat koçu gibiydi," dedi Anna. Gözleri yaşarmıştı. Duygularını serbest bırakmak ve kendini adamın kollarına atmak için ona doğru bir adım attı ama kendine engel olarak durdu.

Genç çocuk Mark'ın önüne geçti ve kendini tanıtmak için Anna'ya yaklaştı. Delikanlı ona yaklaştığında Anna sol göğsünde T şeklinde bir dövme olduğunu gördü.

"Burada güvendesin, Anna," dedi delikanlı. Kestane rengi, kıvrıkcık saçlarıyla aynı renkte olan gözlerinden içtenlik okunuyordu. Yüzünde ise sakin ama kararlı bir ifade vardı; yaşından daha olgun duruyordu.

"Adın ne?" diye sordu kadın.

"Quinto. Hayatımı Via'ya adadım. Son nefesime kadar sizin tarafınızda olacağım."

"Bunlar da sana bahsettiğim gençler," diyerek konuşmayı böldü Thierry. "Mark, Quinto lütfen terapi için onları odaya

götürür müsünüz? Dolapta onların ölçülerine uygun kıyafetler var, üstlerini değiştirebilirler."

"Terapi mi?" diye sordu Anna.

"Gerekli. Düzeltmemiz gerekiyor."

"Neyi?"

"On yedi yıldır aldıkları Neurex'in etkisini."

Doktor, Anna'yı mutfığa götürürken Mark ile Quinto, Thierry'ye itaat ederek Alex ile Jenny'yi evin geri kalanından bir perde ile ayrılmış küçük odaya soktular.

Anna yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle, "Artık yetişkin oldular ama biz onlardan hâlâ gençler diye bahsediyoruz," dedi.

"Bu dünyada hiç büyüme şansları olmadı. Gerçek bir yetişkine dönüşemediler. Evet, Synaptica'nın duvarları arasında yaşlandılar ama gözlerindeki ifade hâlâ bir ergeninkiyle aynı."

Anna şaşkınlıkla başını salladı. Doktor yiyecek kırıntıları ve Frey marka su şişeleri bulunan masaya oturmuştu. "Bizi bulacaklar, kahretsin, yakalamaya gele..."

"Bizi burada kimse bulamaz. Asıl sorun burada çok uzun süre kalamayacak olmamız. Harekete geçmeliyiz. Hem de hemen."

Anna doktorun karşısına oturdu. "O halde ne yapacağız?"

Thierry kadının gözlerinin içine bakıp raftan bir tencere aldı, içini suyla doldurduktan sonra ateşe koydu. "Bu dünya çürümüş, Anna... hiç kimsenin bilmediği bir mantık sonucunda bozulmuş, insanların cehaletiyle gömülmüş, medyatik mesajlara ve propagandalara inanma alışkanlığıyla yozlaşmış. Sen farklısın, gençler de öyle. Siz bu sistemin anomalilerisiniz."

"Bu durumda Dana da öyle. Dana'nın yapabildikleri hakkında tam olarak ne biliyorsun?" Anna başını kaldırdı ve adamın arkasında indüksiyon gözleri olan klasik bir ocak gördü. Belki bir daha hiç göremeyeceği laboratuvarında da bu ocağın aynısından vardı.

"Her zaman yaptığım gibi, kendimi net olarak ifade etmek istiyorum. Çay içer misin?"

"Memnuniyetle."

Çay poşetlerini aramak için bir dolabın kapaklarını açarken, "Mutagen yerleştirmesine maruz kalmış bütün annelerin çocuklarını *gelişmiş* olarak nitelendiriyorum. İlk kez iki binli yılların toplumunda denenen, ikinci tip endonükleaz, meşhur enzimdi," dedi Thierry.

"Yerle bir olan medeniyet."

"Kesinlikle. Baban Nathan'ın da geldiği medeniyet."

"Bu durumda ben senin için gelişmiş biriyim. Nathan anneme, hamile kalmadan önce iğne yapmıştı. Ama Dana? Onun da benim gibi olduğunu söylüyorsun. Nasıl olabilir? Ivan Ian'dan formülü aldığı anda zaten doğmuştu."

"Kesinlikle. Teorik olarak Dana'nın da diğer insanlar gibi olması gerekirdi."

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"İnanılmaz bir şey keşfettim. Ivan'ın bile görmezden geldiği bir şey."

"Duyalım bakalım." Anna ekmek kırıntılarını eliyle öteye ittikten sonra dirseklerini masaya dayadı.

"Bu gelişmiş zihinsel yetenekler genetik olarak çocuklara aktarılıyor. Ama herkese değil."

"Kalıtsal mı?"

Thierry ocağın sağ tarafında duran düğmeye basarak tencerenin altında bulunan metal plakayı ısıtırken, "Doğru," diye cevap verdi. "Güzel tarafı da burada saklı –inan bana bunu anlamak için uzun yıllar boyunca çalışmak zorunda kaldım–, bu sadece kadınların sahip olduğu bir kromozom parçası."

"Bu durumda, senin çalışmana göre, gelişmiş bir insan, ek bir aşı yaptırmadan, kendi özelliklerini sadece kızlarına mı aktarabiliyor?"

"Kesinlikle," dedi. Thierry memnuniyetini gösteren bir gülüşle onayladı. "Araştırmacı olan Ben'i düşün. Nathan ve Ivan gibi beş yüz yıl önce yok olan bir uygarlıktan gelen lan'ın oğluydu. Ben Çoklu Evren'in farkında mıydı? Alternatif yaşamların?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Oysa Dana biliyordu. Annesine herhangi bir ilaç verilmediği gibi, Ivan formülü keşfettiği sırada zaten yetişkin bir kadındı. Böyle olmasına rağmen her özelliğe sahipti."

Anna bir süre duyduklarını düşündü ve bir an için bütün yaşadıklarını geriye sararak başka bir açıdan tekrar inceledi.

"Bu durumda... babam anneme o enzimi vermeyebilir miydi?"

"Aynen öyle. Sen bir kadınsın ve bir kadın olarak... üstün bir varlıksın. Genetik açıdan üstünsün. Başkalarından farklı olmak için herhangi bir enzime ihtiyacın yoktu. Yaptığım araştırmada enzimin erkeklere de geçen bir geni harekete geçirdiği ancak onlarda herhangi bir etkisi olmadığı sonucuna vardım. Çekinik kalıyor."

Arkadan gelen ayak seslerini duyan kadın sahip olduğu özellikleri düşünmeyi kesti. Mark ile Quinto mutfağa girdiler.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Thierry.

"Üstlerini değiştiriyorlar," diye yanıt verdi Quinto. "Onları biraz yalnız bırakalım. Biraz sonra terapiye başlarız."

"Yiyecek bir şeyler de verdik," diye ekledi Mark, ağzında bir lastik vardı ve saçlarını mümkün olduğu kadar geriye çekerek ensesinde tekrar bağladı. "Biraz ekmek, biraz peynir..."

"Bütün bunları nasıl keşfettin?" diye sordu Anna. Gözlerini suyun kaynamaya başladığını görünce dolaptan birkaç fincan çıkarmak için ayağa kalkan Thierry'ye dikmişti.

"Çünkü hayatımı bu enzim üzerinde çalışarak geçirdim. O değişimden sonra enzimi ilk öğrenen ben oldum. Ivan bana güveniyordu. Beni yeterince eğitmişti. Onun ordusunu... yaratmak için, onun oluşturduğu tıbbi araştırma ekibinin başında görev yaptım."

"Ordu mu? Kaç kişiden bahsediyorsun?"

"O zamanlar bebektiler, şimdi on altı, on yedi yaşlarında gençler. Yapılan meşhur takas sonucunda, anneleri on sekiz sene önce kaçırıldılar ve bir hastanede alıkoyuldular. Sonra hamile bırakılıp mutagen enjeksiyonuna maruz kaldılar. Ben yaptım. Yeni doğanlar doğumdan sonra ayrı bir üniteye nakledildiler..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları bir beyin yıkama merkezine götürdük. Her şeyin başladığı yer orası."

Anna aklında Ivan'ın düşüncelerini canlandırdı ve olanlar karşısında tüyleri ürperdi. "Bunların hepsi... insanlık dışı."

"Çocukların doğumundan bir gün sonra anneleri öldürüldü. Ne zaman hatırlasam dehşete düşüyorum. Her gün. Yaptıklarımın bedelini asla ödeyemem."

Quinto çayı koymasına için Thierry'ye yardım ederken Mark da şekerliği masaya getirmişti.

Anna çayından bir yudum aldıktan sonra suçlayıcı bakışlarını doktora çevirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?" diye yanıtladı artık masaya oturmuş, fincanı avcunun içinde tutan adam.

"Bütün bunları. Neden?"

Ayağa kalktı. "Bak, Ivan bir zenciye beyaz olduğuna ikna edebilecek kabiliyette bir adam. Hiç kimsenin görmediği bir hükümet kurdu çünkü hükümeti oluşturan kişiler de kendilerini bilmiyorlar. Ezelden beri zihinsel boyunduruk altındalar. Geliş-

mişlerin ordusu –sana biraz önce bahsettiğim çocuklar– beyin yıkama eğitimi aldılar. Bu gerçekten çok etkin bir zihin çalışma-sıydı ve bu çocuklardan en etkili gizli servis elemanından daha mükkemmel, şüphe çekmeyen kişiler yaratılmış oldu. Bunları yapan Ivan’dı, bunları uzun yıllar önce benim sayemde yaptı.”

“Seni kullanabilmek için etkisi altına aldı...”

“Çok başarılı bir programcıydım, kimyaya büyük tutkum vardı. Kendisiyle çalışmamı istedi. Sahada çalışan birimlerin başına geçmemi istedi. Beni yıllarca etkisi altına aldı. Onlardan biri olmuştum. Yönetimdekilerden biri.”

“Ama şimdi bu güce karşı savaşıyorsun. Bu yönlendirmeden nasıl kurtulabildiğini anlayamıyorum.”

Thierry fincanı bıraktı, iç çekti, sonra Mark ve Quinto ile hızlıca bakiştılar. Adamlar sessizce doktoru onayladılar.

“Ben çok geç de olsa masadaki oyunun kartlarını değiştirecek bir şey keşfettim. Varlığından haberdar olmadığım bir şey. İnsanın dayanabileceğinin ötesinde bir şey. Bir süre boyunca, hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Harekete geçmeye karar verdikten sonra hayatım değişti. Çevremdeki gerçekliğin farkına varmaya başladım, kâğıttan kale ufak ufak yıkılmaya başlamıştı. Hayattaki asıl amacım gittikçe şekilleniyordu.”

“Neyi keşfettin, Thierry?”

Korkunç anıların aklına üşüştüğü sessizlik anından sonra doktorun gözünden süzülen bir damla yaş masaya aktı. Gözleri şu anda bir çocuğun gözlerine bürünmüştü.

“Ivan ile Ian arasında Marina Hapishanesi’nde yapılan anlaşmadan sonra üç isim ölüm listesinden silindi. Beş yüz yıl önce anneleri deneye tabi tutulanların listesinden. Diğerleri Ivan’ın isteğiyle yıllar içinde birer birer öldürüldüler. Birkaçını öldürmeye bizzat kendisi gitti. Onları hükümdarlığına engel olarak görüyordu.

Diğerleri vurulup yok edildiler veya suikast ve bombalama sonucu öldürüldüler. Bunlardan biri benim babamdı."

Anna doktorun anlattıkları karşısında taş kesilmişti. Kalbi küt küt atıyordu.

"Bombayı hazırlayan bendim," diyerek konuşmayı sona erdirdi Thierry. "Kimler için kullanılacağını bilmiyordum. İşte bu yüzden bunları yapıyorum."

Piazzetta dei Commerci artık bomboştu.

Saat geç olmuştu ve Sam-en-Kar'ın tozlu yollarında dolaşan pek az canlı vardı. Marco ilk defa hepsini anlayacaklarından emin olarak arkadaşlarına bildiği ne varsa anlattı. Onu can kulağıyla dinlediler.

"Ailelerimiz burada olduğumuzu bilmiyor," dedi Alex birden. "Dükkânda envanteri düzenliyorlardı. Artık geri dönsek iyi olur."

"Bizi aramaya başlamalarından önce," diye ekledi Jenny.

"Tamam. Üstünde düşünmeniz gereken çok şey var, kolay olmadığını biliyorum. Bu bilgileri değerlendirmek için çok zamanım oldu. Sam-en'deki hayatım aslında kim olduğumuzu bulmaya çalışmakla geçti. Sizin için durum daha farklı. Bunun ne kadar hayal kırıklığı yaratabileceğini biliyorum."

"Bildiğimiz dünya yalandan ibaretmiş." Alex bir sıçrayışta saatlerdir oturduğu duvardan kalktı, Jenny de onu takip etti.

"Belki yalan değildir," dedi kız, "belki aynı hikâyeyi daha farklı anlatmanın bir yoludur."

“Öyle,” dedi Marco arkadaşlarına yüzündeki yorgun gülücükle. “İhtiyar Meuron’un elindeki kartlarla oynaması gibi. Onları farklı şekillerde diziyor ve her defasında değişik bir yorumda bulunuyor.”

“Seni eve götürelim,” dedi Alex arkadaşına gülümseyerek.

“Teşekkürler,” dedi Marco sırtarak. “Ama biliyorsun ki randevum var. Ayrıca bu tekerlekli sandalye denen haltı kendi başıma da kullanabiliyorum!”

Alex ile Jenny Marco’nun yanından ayrıldılar. Onların Piazetta dei Commerci’den ayrılıp karanlık yolda ilerlemelerini izlerken orada birkaç saniye bekledi, kendini hem heyecanlı hem de enerjik hissediyordu. Vücudundaki bütün damarlarda hissediyordu, düşüncesinin ötesindeki bir seviyede bunu algılıyordu: Beklediği zaman yaklaşıyordu. Yakında pek çok şey değişecekti. Yakında tekerlek baş döndürücü bir şekilde dönmeye başlayacaktı. Kar’da geçirilmiş olduğu yılları kendi öğrenimi için gerekli uzun bir süreç, gerçek kişiliğini bulma yolunda bir adım, sessiz bir kütüphanede yapılan çalışma, dış dünyadaki problemlerden korunma yöntemi olarak hissediyordu.

“Gecenin bu saatinde, aklında binlerce düşünceyle şehrin sokaklarında mı dolaşıyorsun?”

Sessizliği bozan dostane, boğuk ve büyüleyici sesi duyduğunda Marco aniden döndü.

“Meuron!” Genç adam, yaşlı sırdaşına doğru gitmek için tekerlekli sandalyeyi hareket ettirdi. İhtiyar ona doğru eğilerek sıkıca sarıldı.

“Bir kez daha... gideceğini hissediyorum.”

Delikanlı onu onayladıktan sonra meydana çevreleyen duvara kadar geri çekildi. Duvar sadece meydandan ayrılan yolların bulunduğu bölümlerde kesiliyordu.

"Ben de seni görmeye geliyordum, seninle konuşmak istiyordum," dedi yüzünde gülümsemeyle.

"Ben önce davrandım," diye cevap verdi Meuron. Birkaç metre ötelerindeki taş kemere asılı olan fenerin sönük ışığı yaşlı adamın kel kafasına vuruyordu. Ona dostça bir gülümseme göndermek için düzleşen alnı hemen sonra yine derin ve birbirleriyle kesişen kırışıklıklarla doldu taştı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Yo, yok... iyiyim. Yani, hâlâ istediğim gibi yürüyemiyorum ama... niye sordun bunu?"

"Yani, dışarıda yolunda gitmeyen bir şey mi var?" Meuron Marco'nun dikkatini başka yere çekmek istercesine başıyla işaret etti. Onu etrafındaki dünyadan koparıp daha öteye teşvik eden, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir hareketti.

"Dışarı... " diye fısıldadı Marco, gözleri boşlukta kaybolmuştu.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Jastel'i nasıl buldun? O, o..." Marco tereddüt içindeydi, sustu, cümlesini tamamlayamadı.

"Bu bana hep olur. Özel insanlarla karşılaşırım. İnsanlardan yayılan titreşimi hissedirim. Bu benim özelliğim." Meuron'un yüzünde sinsi bir sırıtış beliriverdi, bakışları delici ve kışkırtıcıydı.

"Ötesini görüyorsun..."

"Sevgili arkadaşım, hayatım boyunca böyle oldu. Tanımlamamı uygun bulursan, sonsuzluğun parçacıklarını çekebilmeyi düşünmek hoşuma gidiyor. Hayat bir döngü, durdurulamaz bir gelecek. Bir sonu her zaman bir başlangıç takip ediyor, bir ölümü bir doğum."

"Bazen seni hep tanıdığım hissine kapılıyorum..." diye fısıldadı Marco. Gözlerini fenere dikmişti.

"Ya öyleyse?"

Delikanlı kaşlarını çatıp gözlerini kısarak mutlulukla sırtan yaşlı adamın anlatmak istediği şeyi kavramak için çaba gösterdi.

“Uzun yıllar önce, senin gülüşünde ilk bölümünü bulamadığım bir hikâye okumuştum. Aynı şey kendi hayatım için de söz konusuysa. Belki zamanın başlangıcından beri vardı ve kıyamete kadar da olacak. İçimde parlayan bir ışık var. Belki o ışık hepimizin içinde parlıyor ama herkes bunu görme yeteneğine sahip değil.”

“Ne demek istiyorsun, Meuron?”

“Belki... ben yokum.”

Marco gözlerini ovuşturdu. Aniden o cümle bir yazı haline geldi, ekranda parlayan bir yazı. Çoklu Evren hakkında kitap yazan, Alex ile Jenny'nin dünyanın sonundan önce karşılaştığı Thomas Becker'ın sözleriydi bunlar. Görüntü aniden değişerek garip görünümlü ve tuhaf aksanlı bir falcıya dönüştü. Bir anda her şey açıklığa kavuşmuştu. Bunlar *mesajdı*, evrende akan enerjinin kendisi gibi, tanımlanamayan şeylerin kişiselleştirilmiş halleriydi. Bunlar *görüntülerdi*, beynin inanma ihtiyacı yüzünden belli formlara giren, bilincin farklı düzlemlerdeki karşılaşmalarıydı.

“Hep sendin,” dedi Marco şaşkınlıkla. “Becker; Malezyalı Falcı ve şimdi...”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum, evlat.”

“Sendin!”

Bir anda dış dünya yok oldu. Tarihin başlangıcından beri yaşanan olaylar tam bir senkronizasyon içindeymişçesine zaman çizgisi küçük bir noktaya dönüştü. Yalnızca Marco ile Meuron vardı, etrafları hiçlikle çevriliydi.

“Sen yoksun...” dedi delikanlı.

“İçimde parlayan bir ışık var. Belki o ışık hepimizin içinde parlıyor ama herkes bunu görme yeteneğine sahip değil.”

“At arabası neredeyse gelmek üzere, Marco. Biliyorsun, değil mi?”

Delikanlı gözlerini açarak gördüğü lucid rüyadan uyandı. Dönüp üzgün gözlerle Meuron'a baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hissediyorum, benim gitme zamanım geldi."

"Böyle konuşma. Seni kaybedemem. Beni dinleyen tek kişi sensin. Seni çok seviyorum, Meuron."

"Ben de seni çok seviyorum, evlat."

Marco duygularını saklayamaz hale gelmişti, ihtiyar adama baktıkça duygulanan yüzünü çevirerek gözlerini ovuşturdu. Bakışları tekrar karşılaştığında yaşlı adam da gözyaşlarına güçlkle hâkim oldu.

"Bu kasabada yaşayıp da seni görmeye gelemediğimi düşünemiyorum bile, Meuron..."

"Seni büyük bir şey bekliyor. Biliyorum. Zekân, ruhun, zihnini serbest bırakan patlayıcı enerji... yakında belirlenecekler."

"O kadın," diye fısıldadı aniden Marco, "onu öyle çok sevdim ki. Çocuğumuz benim gururumdu. Her şeyimdi. Beni ona götürdün."

Kafası karışan Marco başını sallarken Meuron bir süre boyunca merak ve şaşkınlıkla ona baktı. O anda, uzak dünyalar, paralel yaşamlar, düşünceler ve hatıralar tek bir palette birleşen renkler gibi birbirlerine karışıyorlardı. Marco biraz önce Meuron'a ne dediğini bilmiyordu ancak yaşlı adamın her zamanki gibi onu anlayacağından emindi.

Yaşlı adam, "Git dinlen biraz evlat," dedikten sonra ağrıyan dizleriyle zorlana zorlana kalkarak delikanlının kolunu tuttu. "Yarın önemli bir gün, herkes seni kutlamaktan mutluluk duyacak. Doğum günün kutlu olsun, arkadaşım."

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Karanlığın içinde yavaş yavaş gözden yok olan adamı izleyen Marco bir süre boyunca hareketsiz kaldı. Onu yürürken son görüşüydü. Bir an için onu lokantadaki masasında otururken hayal etti. Birlikte yaptıkları ve kimsenin ihtiyar adama bulaşma-

dığı uzun yürüşleri hatırladı. Meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, kendisini komaya nasıl sokabileceğini anlattığını anımsadı. Yaşlı adamdan her bahsettiğinde onunla hiç karşılaşmadıklarını söyleyen annesiyle babasını düşündü. Marco onu son kez selamlarken Meuron'un hiç var olup olmadığını sordu kendine. Thomas Becker hiç var olmuş muydu? Ya Malezyalı falcı? Belki de bu yalnızca bazı insanların algılamayı başardığı enerjinin fiziksel hale dönüşmesinden başka bir şey değildi.

"Teşekkürler, arkadaşım. Var olduğun için teşekkür ederim," diyen Marco selamını tatlı tatlı eserek kasabanın yollarını küçük toz bulutlarına boğan rüzgâra bıraktı.

Sonra tekerlekli sandalyesini eve itmeye başladı. Meron'un sözleri kafasının içinde yankılamaya devam ediyordu. O da yalnızca bir mesaj olabilirdi. Yalnızca zaman ve mekânın deline-mez kanallarında süzülerek onun gibi o özel ışığı görebilenlere ulaşması gereken bir mesaj olabilir miydi?

"Seni büyük bir şey bekliyor. Biliyorum. Zekân, ruhun, zihnini serbest bırakan patlayıcı enerji.... yakında belirlenecekler."

Kasabanın içinde ilerlerken Marco kendine gitmekte olanın Meuron mu yoksa kendisi mi olduğunu sordu.

Eve döndüğünde sessizliği bölen tek şey cırcırböceklerinin çıkardığı sestti. Tesse hâlâ mutfaktaydı, önünde duran hatırı sayılır miktardaki patatesi soymakla meşguldü. Yerinden kalkıp çocuğun yanına gitti, tekerlekli sandalyeden kalkarak odasına çıkmasına yardım etti.

"İyi geceler, anne," dedi yatağına oturduğunda. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Tesse gülümsedi, büyük bir saygı işareti olarak hiç soru sormadan pencereyi kapamaya gitti.

Ertesi sabah, şafakta, Marco'yu serin bir esinti uyandırdı. Delikanlı bastonuna dayanarak zorlukla kalkınca pencerenin açık olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla penceriye kapadı. Yaslanmak için

masif ahşap masaya döndüğünde not defterinin yanında duran sarı kâğıdı gördü. Oturup kâğıdı eline aldı. Bu, annesinin karmaşık elyazısı değildi. Babasının oturaklı elyazısıyla da alakası yoktu, bu yazı karakterini tanımıyordu. Dişi ve şık bir elyazısı karakteriydi. Kâğıtta yazılı olanlar Marco'nun dilini yutmasına sebep oldu.

Sizi ölü zannettiğim öbür taraftaydım.

Her şeyi öğrendim.

Hayatta kalabilmek için kendinizi sattınız.

Hareketinizin yarattığı sonuçları hayal bile edemezsiniz.

Anna

Marina'nın banliyösündeki dairenin küçük odasında, yırtık kollarından elyaf taşan deri koltuğun önünde ayakta duran Jenny kendisini kaybettiğinde daha kot pantolonunu yeni iliklemişti. Bir kolunu siyah kumaş pantolonunun üzerine gömleğini giyen Alex'e uzattı. Jenny dengesini kaybetmemek için eliyle Alex'in çıplak göğsüne dayandı, öne eğildi, gözleri boşlukta kaybolmuş gibiydi. Kızın karşısında tuğlayla örülmüş bir pencere vardı.

Alex, "Ne oluyor sana?" diye sordu. Kızı omuzlarından tutarak kendisine çevirdikten sonra ona sarıldı.

"Özür dilerim," dedi kız nefes nefese. Kötü düşüncelerden kurtulmak istercesine başını salladı. "Şeyi hatırladım... boş ver."

Alex pişmanlık dolu gözlerle kızm saçlarını okşarken, "Konuş benimle," dedi.

"Ben... denizaltı..."

"O konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hatırlamayı başaramıyorum. Bir andı. Bir arazi aracının içinde, arkada oturuyordum... kaçıyorduk. Bir fotoğraf hatırlıyorum."

"Ne kadar zaman önce?"

"Bilmiyorum. Alex her şey böyle... karışık. Korkutucu. Fotoğrafta mutlu bir aile vardı. İki küçük kız çocuğu..."

Delikanlı kıza tekrar sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Jenny kendini Alex'in göğsüne bırakarak ruhunu saran ancak adlandıramadığı duygudan kurtulmaya çabaladı. İçinde geçmişini hatırlayamamaktan kaynaklanan bir kızgınlık vardı. Bulunamayan yanıtların yarattığı hayal kırıklığı. Devamlı kaçma duygusunun verdiği endişe, yıllar boyunca bir hayatın taklidini yaşamak, ilaç altında geçirilen yılların sanki birkaç günmüş gibi kısa gelmesi.

"Girebilir miyim?" diyen Quinto perdeyi aralayarak girdi.

Jenny eliyle gözlerini kurularken Alex de gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Bize ne olacak?" diye sordu Alex.

Quinto odanın karşısında bulunan masaya geçip oturdu. Bir komodinden iki serum şişesi çıkarıp önünde duran bir makineye bağladı.

"Bu tedaviden sonra oluşacak reaksiyonu bilmiyoruz ama yapmamız gerekiyor."

"Oradan çıktıktan sonra bir daha iğne görmeyeceğimi zannediyordum..." diye fısıldadı Jenny, siyah uzun kollu kazağın içindeki kollarını kavuşturdu.

"Buraya oturup bir kolunuzu açın lütfen." Quinto yerini Alex'e bırakarak kalktı. "Korktuğunuzu biliyorum ama bize güvenmenizi istiyorum."

"Anna bize asla zarar vermez," dedi Jenny. Bakışları duvardaki sararmış sıvanın üstündeydi.

Serum şişeleri dolarak kullanılmaya hazır olunca Quinto Alex'in koluna iğneyi sokup sabitledikten sonra iğnenin ucuna şeffaf bir tüp taktı. Sonra aynı işlemi Jenny'ye de yaptı.

"Size söylediğim gibi," dedi sonra, "ne olacağını tam olarak bilemiyoruz. Yıllar boyunca zekânızın büyük bir kısmını kullanmanıza engel oldular. Hatıralarınızın da. Bu tedavinin her şeyi düzeltmesi bekleniyor ama ilk defa deneniyor."

"Peki ya sonra?" Alex kafasını kaldırınca gencin göğsündeki dövmeyle karşılaştı. "Sonra ne olacak?"

Jenny aynı soruyu sorarmışçasına başını salladı.

"Bazı şeyleri değiştirmeye çalışacağız," diye cevap veren Quinto Alex ve Jenny'yle birlikte serumların bitmesini bekledi.

"Ne zaman hareket edeceğiz?" diye sordu Mark kararlı bir ses tonuyla. Kollarını Anna ile Thierry'nin oturduğu koltuğun sırtına dayamıştı. Neurex'in etkilerini giderecek olan terapinin başlamasının üzerinden bir saat geçmişti.

"Yakında," diye cevap verdi doktor. O sırada kadın da mutfakta yaptıkları konuşma hakkında düşünüyordu. Thierry'nin babası da paralel evrenler arasında gezebilen bir gezgindi. Ancak Thierry erkek olduğu için özel bir yeteneğe sahip değildi, babasından genetik olarak geçmemişti. Bir an için sadece kadınlar sayesinde bu üstün duyarlılık ve zekânın yayılabildiğini ve paralel evrenlerin en ince detaylarını anlayabileceklerini düşündü. O sırada Alex, Jenny ve Quinto odaya girdiler.

"Yaptım," dedi genç çocuk.

Thierry başıyla onayladığını belirtti. "Birkaç dakika içinde belirgin reaksiyonlar meydana gelebilir, kendinizi iyi hissetmezseniz bize hemen haber verin."

"Synaptica'nın içinde on yedi sene geçirdiklerine inanamıyorum," dedi Anna.

"Görüyorsun," dedi doktor. "Onların sayesinde bu gelişmişler ordusu doğdu ve büyüdü."

Anna bakışlarıyla onu sorguladı.

"İlk yıllarda onların üzerinde her türlü deneyi yaparak vatabileceğimiz en uç noktayı bulmaya çalıştık."

"Yani onları kobay faresi gibi kullanarak..."

"Evet, Anna, deneylerin büyük kısmını ben yönettim. Suçluluk hissi beni asla terk etmeyecek. Bundan kurtulmanın yolu yok."

"Peki, o gelişmişler nerede şimdi?"

"İvan'ın kumandasında olan ordu bir nöron ağı gibi bütün şehirlerde toplumun içinde bulunuyor. O kadar çok çocuk eğittik ki bugün ben bile sana kaç kişi olduklarını ve nerede bulunduklarını söyleyemem. On iki yaşına geldiklerinde onları insanların arasına dağıttık."

"Bu piçler her yerdeler," diye ekledi Mark. "Onları belirlemek kolay değil."

"Onlara piç deme," diye düzeltti onu Thierry, "o çocuklar hayatın onlar için uygun gördüğü kaderin sorumluları değiller. Doğmayı onlar seçmedi. Onlar çocuklukları boyunca hiç durmayan zihinsel şartlanmaya maruz kalmayı talep etmediler. Onlar yalnızca özel silahlar. Ne yazık ki acımasız ve öldürücüler."

"Neden kimse onları tanımayı başaramıyor? Nerede yaşıyorlar?" diye sordu Anna.

"Çünkü İvan'ın emriyle topluma tekrar karıştırılırken doğum kayıtlarının hepsi silindi. Onların doğumlarını gördüm, on iki sene boyunca büyümelerini takip ettim. Onları bulmak benim için bile zor. Yine kaç defa bilmiyorum ama bu şehrin yollarında bir ergenin bakışlarıyla karşılaştım... sana normalden daha uzun süre bakan gözler. Delip geçen bakışlar. Görmezden gelmeye çalıştım. Her defasında, benim tarafımdan büyütülen ve şartlandırılan çocuklardan biri mi diye sordum kendime. Nerede yaşadıkları bilinmiyor. Her yerdeler. Gölge gibiler. İnsanlarla karşılaşıyorlar ancak insanlar onları hatırlamıyor."

"Bunlardan oluşan bir gizli servis..." dedi Anna. Bir süre boyunca sessiz kalarak ne kadar inanılmaz bir silahtan söz ettiklerini düşündü. "Nerede hata yaptınız?"

"Başta Doğu. Ivan politik sistemini sarsarak o kıtayı çökertmek istiyordu. Doğu'ya hükmetmek büyük bir düzeyde iş gücüne, petrole, farklı farklı kaynaklara ve Gea'nın deniz filosundan daha büyük bir filoya sahip olmak demektir. Stratejik olarak mükemmel bir operasyonla birkaç sene gibi kısa bir sürede başarıya ulaştık."

"Şimdi anlıyorum..." diyen Anna Alex ile Jenny'ye endişeli gözlerle baktı.

"Ama Dana bu silahın gerçek gücünü anladığında," diye devam etti Thierry, "babasından farklı olarak sonsuz paralel gerçeklikler keşfedebileceğini fark etti."

"Bu dünyanın pastanın yalnızca bir dilimi olduğunu anladı," diye yorum yaptı Mark.

"Çocuklar başka evrenlerde de şartlandırıldı yani," dedi Anna. "Yoksa yanılıyor muyum?"

"Onların zihinlerinde uyguladığımız yıkıcı etki," diye yanıtladı Thierry, "var oldukları her alternatif evrende kesinlikle onlarla birlikteydi. Hastalık belirtisi göstermeyen taşıyıcı insanlar gibiydiler. Yalnızca birinin, zihninin belirli mekanizmalarını çalıştırması gerekiyordu. Böylece ordu herhangi bir paralel evrende kullanıma hazır hale gelecekti. Dana bunu anladı ve kendi amaçları için kullanmaya başladı."

"Ama bu çok saçma. Bu boyutta bir felaket kontrol edilemez..." diye değerlendirme yaptı Anna, bakışları masaya kaymıştı.

"Bir şey görmem lazım," diye cevap verdi Thierry, sesi çok kararlı çıkmıştı, "ama burada değil."

"Aklında ne var?"

"Dana bu gece ya da yarın sabah kesinlikle dönmüş olacak. Synaptica'daki şafak vardiyası işe gelince suçlu olarak aranmaya

başlayacağız. Üstelik yalnızca Gea polisi tarafından değil." Doktor ayağa kalkıp aynı şeyi yapması için Anna'ya ricada bulundu. Kanapeyi çift kişilik yatağa dönüştürecek mekanizmaya bastı. "Çok zamanımız yok, gitmeden önce en azından bir saat dinlenmeyi deneyelim. Buradan çıktığımız anda enerjimizi toplama fırsatımız olmayacak."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Quinto.

"Mark'ın dükkânına."

Anna yatağa yattı. Alex ile Jenny de onun yanına uzandılar. Pek çok itiraf duymuştu, ruhu çok sarsılmıştı. Kalbi molaya ihtiyaç duyuyordu. Belki on saate ihtiyacı vardı ama bir saat de kabul edilebilir bir süreydi. Mark ile Quinto koltukta uyumaya koyulduğunda, Thierry de mutfakta her zaman cebinde taşıdığı internaktif tabletiyle uğraşırken Anna gözlerini kapayarak kendini sessizliğin kollarına bıraktı.

Uzaktaki bir yerin elementlerini yeniden kafasında canlandırmayı denedi. Zihninin tiyatrosunda beyaz bir kâğıdın üstüne yazdığı kelimelerin çevresini çizdi. İmzasına odaklandı, her zaman olduğu gibi iki büyük A harfini gösteriyordu.

Sonunda kuyunun taşlarından yansıyan ay ışığını gördü.

Öbür tarafta gözlerini açtığı anda, atı Sam-en-Kar civarında akan bir dereden su içiyordu; kendini çok önemli bir şey yapmış gibi hissediyordu. Kısa süreli belleğinden gelen kısa bir şimşek fırtınası ona o gece olanları hatırlattı.

Not.

Mesaj.

Marco'nun odasına ve Alex ile Jenny'nin evine gizlice girerek bıraktığı mesaj. Bu mesajı bırakmak dönüşünü haber veren ilk tohumu ekmek gibiydi. Çocukların kendi geçmişlerinden haberdar olup olmadıklarını bilmiyordu. Ancak üçünden biri o

sözcüklerin ne demek olduğunu anlarsa köprü sağlam demektir. Ve tekrar görüşmenin zamanı gelmişti.

Girdap onu aynı hızla geldiği gerçekliğe döndürdü. Gözlerini kırıştırdı, o sırada odanın diğer tarafında genç Quinto pantolonunu giyiyordu. Kalçasındaki, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar delikanlının sürekli egzersiz yaptığını ve bunun normalden daha zorlu bir antrenmanın sonucu olduğunu düşündürüyordu.

"Ne kadar uyuduk?"

"Ancak kırk dakika."

Thiery odaya girerek Anna'ya yaklaştı ve yatağın yanında diz çöktü.

"Gitmeliyiz," dedi fısıltıyla. "Onları uyandırabilirsin."

Anna doktora itaat etti. O sırada doktor odadan çıkıp tekrar gelmişti. Elinde bir şırınga vardı.

Alex ile Jenny uykulu gözlerle yatakta doğruldukları zaman doktor onların yanında diz çöktü. "Bu son olacak, söz veriyorum," dedi.

"Bir iğne daha mı?" diye sordu Jenny.

"Bu adrenalin. Size biraz önce verdiğimiz inhibitörün uytucu etkilerine karşı koyacak. Uzun bir gece olacak, enerji dolu olmanız gerekiyor."

Adam iğneyi yaparken neredeyse fark etmediler bile. Zaten neredeyse yirmi yıldır onların doktoruydu ve onun kontrolü altında yüzlerce deneye tabi tutulmuşlardı.

"Neden Mark'ın dükkânına gidiyoruz?" diye sordu Anna. Bu sırada Mark dışarı çıkmak üzere ceketinin fermuarını çekiyor, Quinto da çayını yudumluyordu.

"Bazı şeyleri görmen gerekiyor. Ayrıca dükkânın yeraltındaki bölümü bir çeşit cephaneliktir. Güneş doğduğunda hazırlıklı olmakta fayda var.

"Gidelim," diyen Quinto elindeki kupayı rafa koyduktan sonra merdivenlere yöneldi.

Saklandıkları yerden çıkıp minibüse bindikleri sırada vakit gece yarısını biraz geçiyordu. Anna ile Thierry çocuklarla birlikte arkaya binerken Mark direksiyona geçmişti. Quinto Mark'ın yanına oturdu. Yolculuk sırasında Anna Alex ile Jenny'ye henüz bilmedikleri bazı ayrıntıları anlattı. Ian'm adı geçince Alex hatırlamaya başladı. Yıllar boyunca gömülü duran hatıralar birbiri ardına donmuş kareler halinde zihninde canlanmaya başladı. Neurex'in etkisiyle geçici olarak silinmiş hayatından kareler.

Karmakarışık saçları ve kalın çerçeveli gözlüğü olan bir delikanlının gülüşünü gördü, elektrikli tekerlekli sandalyeyi gördü. Sonra kitaplarla dolu bir oda, odanın ortasındaki masada duran üç monitör ve her yere yayılmış olan kâğıtlar. Arkadaşının sesini duydu, kelimeler yoktu ama onların tarafında olduğunu biliyordu. Her zaman.

Onlara inanan tek kişinin o olduğunu hatırladı. Her şeyin onunla başladığını anımsadı.

Birden başını salladı ve bagajın karanlık ortamında elini tutmakta olan Jenny'ye doğru döndü. Kız buz kesmişti.

"Bir... bir sürü insan vardı," diye kekeledi kız. "Bana tezahürat yapıyorlardı ve ben... ben gittikçe hızlanıyordum, bir kulaç... bir kulaç daha..."

"Jenny." Alex kızın yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda gördüğü yalnızca gözbebeklerindeki parıltıydı. "Marco'yu gördüm. Onun evindeydim..."

"Kazandım." Aynı anda konuşuyorlardı. "Kazandım, herkes beni kutluyordu... babam da oradaydı. Ağlıyordu."

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Alex.

"İnhibitör işe yarıyor," diye cevap verdi Thierry, sesi sakindi ancak duygulandığı hissediliyordu. "Kim olduğunuzu hatırlamaya başladınız."

Alex utangaç bir tavırla, "Marco nerede?" diye sorduğu anda ihtiyar Ian'ın yüzü zihninde belirdi. Asfaltın üstünde yatıyordu. "Öldü, değil mi? Biz niye ölmedik?"

Anna delikanlıya yaklaşıp elini omuzuna koydu. "Alex, dinle beni. Ian... Marco yaşıyor. Onu bir hücrede tutuyorlar. Seksen sekiz yaşında ama hâlâ hayatta."

Kulaklarına inanamayan Alex kendini kadının kollarına attı, duygularını nasıl frenleyeceğini bilemiyordu. Gözleri karanlığa alışmış olan Anna onu kendisine doğru çekti, bir eli ensesindeyken Thierry'ye dönerek sordu: "Onu oradan çıkarma olasılığımız var mı?"

Doktor bir süre sessiz kaldı, karanlığın sakladığı yüzü asılmıştı.

"Bütün kıtanın en güvenli hapisanelerinden bir tanesine, neredeyse doksan yaşında olan bir ihtiyarı bulunduğu tecrit hücrelerinden çıkarmak için, her yerde aranan bir grup tarafından düzenlenen hızlı ve etkili bir operasyondan mı söz ediyorsun yani?"

Anna cevap vermeye cesaret edemedi bir süre sessiz kaldı. Doktorun düşüncesine göre neredeyse imkânsız bir görevdi. Thierry'nin sonraki sözleri kadını oldukça şaşırttı: "Bu gece bunu yapmayı planlıyorum."

Marco'nun doğum günü kutlaması onu evlat edinen ailenin sahip olduğu dubleks evin bahçesinde öğleden sonra başlayıp güneş batana kadar devam etti; Kar'da yaşayan gençlerin neredeyse tümü davetliydi.

Alex ile Jenny oldukça sonra katıldılar. Marco'ya kalsaydı tek davetli onlar olurdu. Onun yerine bütün gün gerçek duygularını saklayarak sahte bir mutluluk maskesi altında gülmek, kucaklaşmak, kutlama yapmak zorunda kaldı. Bugün onun doğum günü değildi. Bugün bilinçlendiği gündü. Anna'nın bıraktığı not gördüğü bütün rüyaların ve görüntülerin gerçek olduğunun kanıtıydı.

Kutlamanın ortasında, herkes doğum günü pastasını beklerken Kar Vadisi'nde yankılanan tehditkâr gök gürültüleri gençlerin çoğunun doğum günü evinin içine kaçışmasına neden oldu. Marco hem oradaydı hem de değildi. Gözleri camın arkasından görünen bahçe kapısında, en kıymetli arkadaşlarının gelmesini bekliyordu.

Annesi bir şeyler için seslendi, muhtemelen çay servisine başlamak istiyordu ama o girişteki pencerenin önünde bilinmeyen bölgelere zihinsel yolculuklar yapıyordu. Sınıf arkadaşları

yemek odasında toplanmışlardı, o ise yağmur damlalarının ısrarla vurduğu girişteki pencerenin yanında duran tekerlekli sandalyesinde oturuyordu.

Birden, iki gencin silueti kapının ardındaki sokağın sonunda beliriverdi. Alex açık renkli pantolonunun üstüne uzun kollu bej bir kazak giymişti, elleri cebindeydi, saçları Marco'nun günlüklerinde anlatıldığı gibi gözlerinin üstüne düşecek kadar uzun değildi, aksine kısacık kesilmişti. Jenny ince ve bronz tenli bacaklarını örten, açık mavi renkli, uzun bir elbise giymişti. Kestane renkli saçları omuzlarını örtüyordu, elleri belini saran ince deri kemerin üstünde idi.

Baldırlarında devam eden ve dengesini bulmasını zorlaştıran ağrılara rağmen Marco ayağa kalkmaya karar verdi ve bastonunun yardımıyla evin girişine ulaştıktan sonra eğilip kapıyı açarak dışarı çıktı.

Dışarı çıktığı anda kafasını kaldırarak fırtınanın yardımıyla gökyüzünde toplanmış olan kara bulutlara baktı.

Yağmur bir anda bastırırken delikanlı acısına aldırmadan bahçede sakin adımlarla yürüyordu. Pastasının durduğu masanın yanından geçti. Onu güvenli bir yere koyması gerekirdi ama onun yerine bahçe kapısına yürüdü. Vardığında, dengede durmak için bir elini demirin üstüne koydu, gençler kapının diğer tarafından sessizce onu izliyorlardı.

"Siz de mesajı aldınız mı?" diye sordu Marco, ses tonu çok sakindi ve sormaktan çok bildiriyormuş gibiydi.

Alex ile Jenny başlarını salladılar.

"Geri dönsek iyi olur," diye konuşmaya devam ettikten sonra arkasını dönerek evin giriş kapısına yöneldi; elleri cebindeydi, kafası düşüncelerle doluydu.

Doğum günü partisiyle birlikte alternatif yaşamının önemli bir bölümü de sona eriyordu. Meuron'un hassas ruhunun öngördüğü

gibi, önemli bir şeyler olmak üzereydi. Şimdilik Anna'nın Jenny ile Alex'in evine de gittiğini bilmek yeterliydi. Onları geri götürmek için dönmek zorundaydı. Belki de şu anda onların göremeyeceği bir yere, mesela bir ağacın arkasına saklanmış, onları izliyordu.

Gökyüzü alev alevdi. Tarlalardan çiftçilerin acı dolu çığlıkları yükseliyordu. Birçok kişi amaçsızca kaçıyordu. Diğerleri diz çöküp ellerini birleştirmişlerdi, suratları yere bakıyordu. Yüzlerce gök gürültüsü sesi her yerde yankılanıyordu, sesin şiddeti durduramazmışçasına artıyordu. Sonra bir anda, deniz kıyısındaaydılar. Aydınlık gökyüzünün zarif renkleri denizinkilere karışıyordu, uzakta bir köpeğin havlama sesi yakılanıyordu, bir bisiklet yollarındaki kaldırımdan geçerek rıhtıma çıkıyordu.

Ve yine, camdan açık bir kabin. Bir sığınığın koyu renkli duvarları, bazı neon lambaların hafif ışığı; ısı daha da düşüyordu.

Ve sonunda buz gibi asfalt, havada yankılanan araba homurtuları. Dünya görkemli bir minibüsün ilerisinde tepetaklaktı. Ve orada, ağaçların arasında, gözleri korku dolu bir kadın vardı. Onun ormandaki kaışı.

Jenny yatağında hızla doğruldu. Nefes nefeseydi. Yatağından fırlayarak Alex'in alt kattaki odasına koştu. Kapıyı çalmadan içeri daldığında delikanlıyı donuk gözlerle yatağın kenarında otururken buldu, elleriyle çarşafı sıkıyordu. Kıza doğru döndüğünde dehşet içindeydi.

"Bir rüya gördüm. Bir..."

"Bir kâbus," dedi kız. "Ben de."

"Marco'nunkiler gibiydi."

"Evet," diyen Jenny Alex'in yanına oturdu ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden öylece kaldı. Zaten gerek yoktu.

"Oradaymışız gibiydi..." diyen Alex gözlerini kapadı. Bir gencin çığlıkları onu ürpertiyordu.

“Korkunçtu. Onlar biz miydik?”

“Evet, Jenny.”

“Orası Sam-en değildi.”

“Hayır, başka bir yerdi.”

“Bildiğimiz ve her ayrıntısını hatırladığımız başka bir yer.”

Alex başını ellerinin arasına aldı. “Annemle babamı iki yabancı gibi gördüğüm... deniz kenarındaki kâbuslardan biriydi. Kendime onların kim olabileceklerini soruyordum.”

“Marco her zaman doğruyu söylemiş.”

Alex ile Jenny önceki gecelerde gördükleri rüyalar hakkında birbirlerini sorguya çekmeye devam ettiler. Bazı dalgınlık anlarında bayılmamak için oturmak zorunda kaldılar; bilmedikleri bir geçmişin veya alternatif bir evrendeki güncel zamanda hayallerinin sergilendiği tiyatroyu aydınlattılar. Jenny yüzdüğünü gördü, bir tribün dolusu taraftar ona tezahürat yapıyordu. Alex kendisini bir deponun içinde buldu, karşısındaki kutunun üzerinde ÇERÇEVELER yazısı vardı.

Hem Alex hem de Jenny gecenin ilerleyen saatlerinde uymaya gitmiş gibi yapana kadar ağızlarını bile açmadan birbirlerine soru sormaya devam ettiler.

Marco ile konuşmalıydılar. Kaybedecek zamanları yoktu. Ancak pencereden bahçeye atladıkları sırada karanlıkta saklanmış bir göz onları izliyordu.

“Nasıl oluyor da hâlâ yaşıyor?” Alex şaşkınlıkla Thierry’ye döndü, zihni anıdan anıya atlayarak düşüncelerini bulanıklaştırıyordu.

“Kaç yaşında demiştin?”

“Seksen sekiz,” diye yanıt verdi minibüsün bagajındaki karanlıkta kaybolan doktor. “Yaşın bir önemi varsa, sizin ya- kalanmanızdan sorumlu olan Ivan da hâlâ hayatta. Doksan iki yaşında. Yıllarca onun özel doktorluğunu yaptım. Lanet olası herifin derisi sağlam çıktı.”

“Ancak yakında tüm kontrol Dana’nın elinde olacak,” diye söze karışan Anna bir yandan da Ivan’m kızının evrensel tasarımının amacını anlamak için ümitsizce kafa patlatıyordu. Ne kadar ileri gidebilirdi?

Kamyonet yavaşladıktan sonra durdu, dördü Mark ile Quinto’nun gelip bagajın kapağını açmasını beklediler. Açık havaya çıktıklarında yağmur serpiştirmeye başlamıştı. Sokak lambasının solgun ışığı girintili çıkıntılı asfalttan yansıyarak bazı dükkânların ve zemin katındaki apartmanların çatlamış camlarına çarpıyordu. Sokak ıssızdı. Kaldırımın üstüne park etmiş birkaç

hurda araba vardı, tekerlekleri kabaktı. Trafik levhaları tamamen paslanmıştı. Çöp kovaları dolup taşmıştı. Burun deliklerine dolan en fena koku bozulmuş tavuk kokusuydu.

“Ne şahane bir yer, değil mi?” diye dalga geçen Mark dükkânın yan tarafında bulunan ikinci girişe yaklaşıp kapıyı açtı. “Yirmi sene önce banliyöler bu durumda değildi. Sonra bizi kalan leşleri parçalayan köpekler misali kendi halimize bırakmanın çok da fark yaratmayacağını anladılar. Böylece bu hale geldik.”

Thierry, “Ama yine de profilleriniz işleniyor,” diye yorum yaptı, “çünkü Refah böyle emrediyor.”

Dükkânın ışığını açarken, “Tabii ki,” dedi Mark. “Aile fonu düzenli olarak güncelleniyor. Bu onların kapsamında. Ve bu sokakta öyle insanlar var ki, onlara hak bile veriyorlar. Neden bahsettiklerini bile bilmezler ama işi savunurlar. Beni izleyin.”

Adam sonunda dar ve dik döner merdivenin bulunduğu kısa koridor boyunca ilerledi.

“Ben... ben buraya daha önce gelmiştim,” dedi Jenny, diğerleri birden dönüp ona baktılar.

“Evet, gelmiştin,” dedi Mark. “Gayet iyi hatırlıyorum. Sen ve Ben sahte bir kimlik ve çalıntı araba almak için gelmiştiniz. Ben’in böyle bir çılgınlık yapmasına neden olduğuna göre senin hayatının ne kadar değerli olabileceğini sormuştum kendi kendime. Bugün onun arzusunu yerine getiriyoruz.”

Alex, Anna’yla birlikte grubun sonunda kalmıştı. Diğerleri dar merdivenden aşağıya inerken kadının omzuna dokunarak onu durdurdu. “Marco nasıl olacak?”

“Ian...” Anna ona daha alışık olduğu isimle hitap etmişti. “Sizin hayatınıza karşı anlaşma yaptığı günden beri tecrit edilmiş bir hücrede tutuluyor. Sağlığının ne durumda olduğunu bilmiyorum ama hâlâ hayattaysa bana göre bu mucizeden başka bir şey

değil. İnan bana, onu dışarı çıkarabilmek için elimden ne gelirse yapacağım. Thierry ile diğerleri de bize yardım edecekler.”

“Neden?” diye sordu Alex fısıltıyla.

Anna başını kaldırdı. “Ne neden?”

“Bütün bunların nedeni ne? Bu işkencenin?”

“Çünkü sizden korkuyorlar.”

Mark neon ışıkları yakarak bodrum katındaki odanın aydınlanmasını sağladı. Odanın karşı tarafındaki duvarın önünde beyaza boyanmış, uzun ahşap masanın üstünde duran birkaç bilgisayar vardı; diğer duvarlarda ise dükkânda sattığı ya da değiş tokuş ettiği vazo, çerçeve, tencere, tava, elektrik kablosu, el aletleri, koruyucu kask ve fener gibi ürünlerin bulunduğu raflar duruyordu.

“Mark,” diye konuşmaya başladı Thierry, “Lax’ın yani eskiden bütün şehri kontrol eden telekameraların üreticisi olan ama işaret parmaklarımıza bizi kontrol eden çipler takılmca kullanım dışı kalan şirketin eski programcısı. Birçok problemimizin tek umudu Mark’tır. İlk yapacağı şey parmaklarımızdaki mikroçipleri devre dışı bırakmak olacak. Yapabileceğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” diyen adam atkuyruğunu açtı. “Bir süre önce yeni bir modifikatör geliştirdim, bununla şirketlerin ağlarına ulaşıp onların otomatik servislerini engelleyebiliyorum. Bu virüsü daha karmaşık durumlar için de kullanabiliyorum. Çalışma prensipleri aynı. Biz kayıtlarını bozduğumuzda hatayı düzeltebilmek için çok zaman kaybediyorlar. Eninde sonunda problemi buluyorlar ama bu bize zaman kazandırıyor. Yine de bizimkilerle birlikte Marina’da yaşayan başka insanların da profillerini sileceğim. Böylece kimse bizim kimliklerimize ulaşamayacak. En azından ilk anda.”

“Güzel. Hapishanedeki operasyon sırasında bizim varlığımızı fark etmemeleri çok önemli.”

“Bu görev için daha iyi bir fikrim var,” dedi Mark. “Ancak bunu daha sonra konuşalım, harita elimizdeyken.”

“Mükemmel. Şimdi senden ışıkları kapayıp sana dün gönderdiğim videoyu arkadaşlarımıza izletmeni rica ediyorum.”

Mark başını sallayıp ışıkları söndürdükten sonra önündeki klavyede parmaklarını gezdirdi ve karşısında oturduğu panelin ekranında görüntüler belirmeye başladı.

İlk görüntü bir gazete sayfasıydı.

Thierry açıkladı: “Bu, son yıllarda haber vermekten ziyade hükümetin basın organı haline gelen Gea’nın ulusal gazetesinden bir bölüm.”

Kalın harflerle yazılmış olan başlıkta, MARİNA’DAKİ BİR DÜZİNE KADIN KAYBOLDU, yazıyordu.

“Bana daha önce anlattığın şeyden bahsediyor...” dedi Anna.

“Kesinlikle. İlerle lütfen, Mark.”

İkinci resim aynı gazetenin başka bir sayfasının alt kısmındaki kısa makaleyi gösteriyordu ancak tarih bir sonraki yıla aitti.

“Anlıyor musunuz?” diyen Thierry acı acı gülümseyerek Alex ile Jenny’nin gözlerine baktı. Karşılarındaki fotoğrafların anlamı onlar için gayet belirgindi. Makale on ay önce kaybolan kadınların durumundan söz ediyordu ve bunu Refah’ı protesto etmek amacıyla kızgınlıklarını topluca intihar ederek göstermeye karar veren Lysart tekstil fabrikasının çalışanlarından oluşan gizli örgütün ortaya çıkarılmasına bağlıyordu.

“Bu olayı bir mezhep tarafından yapılan delice bir hareketmiş gibi geçiştirdiler. Hiçbir gazete bunun hakkında haber yapmadı, ailelerinin nasıl tepki verdiğini hayal bile edemiyorum. Ya da nasıl susturulduklarını.”

“Ne iğrenç...” diye fısıldadı Anna.

"Burada yüzlerce kadından söz ediyoruz. Bir kısmı Gea'nın başka şehirlerinden kaçırıldılar ama asıl çoğunluk buradaydı. Kimse başka soru sormayı aklından bile geçirmedi. Herkes yazılı olana inandı."

Hepsinin gözleri ekrandaki habere kitlenmişti, bir süre boyunca kimse ağzını açmadı.

"Görmek üzere olduğunuz görüntüler," diye konuşmaya başladı Mark, "hiç hoş değil. Size hiç göstermemeyi dilerdim ama görmeniz gerekli. Bugün bunun yüzünden buradayız."

Ulusal bir televizyon kanalının tam on sekiz yıl önce bugün yaptığı bir haberden bahsediyordu.

Video ilk olarak kırsal bir bölgeyi ve ardından otoyolu gösterdikten sonra en son olarak çimenlerin üzerinde yatan ve kan içinde kalmış bir çarşafı örtülen bir adamın bedeninin görüntüsünde donuyordu. Görüntünün üstüne konuşan ses: "Otoyoldaki saldırganların yeni kurbanı Marina, Gea tarafında bulundu. Polis tarafından cansız halde bulunan adamın ensesine sıkılan iki kurşunla öldürüldüğü anlaşıldı. Söz konusu kurban Ben adında, parlak bir araştırmacıydı ve birkaç gün öncesine kadar Mnemonica adlı deniz istasyonunda tüm araştırma biriminden sorumlu olarak çalışıyordu. Vatandaşlarımıza buradan bir çağrıda bulunuyoruz. Geçerli bir sebebiniz olmadan asla otoyolda durmayın, saldırganlarla karşılaşabilirsiniz. Normal olmayan bir şeyle karşılaşırsanız en kısa sürede yetkililere bildirin."

Jenny elini ağzına götürdü, gözyaşları boğazını tıkamıştı. Onu denizaltı istasyonundan çıkaran adam, kendisini kurtarmak için hayatını feda eden adam o çarşafın altındaydı. Kameraların gösterdiği kırmızı boya onun için ölen lan'ın oğlunun kanıydı. Aklına üşüşen hatıralar o kadar canlıydı ki sanki bu trajedinin üstünden yalnızca bir hafta geçmişti.

Alex gözlerini kapamıştı, nefes alamıyordu. Anna dudaklarını ısırırken, "Bakamıyorum," diye fısıldadı.

"İnan bana, Anna," Thierry sesinin mümkün olduğunca sıcak ve samimi çıkmasına dikkat ederek kadını rahatlatmaya çalıştı, "buna pişman olacaklar."

"Ve bunu ezelden beri yapıyorlar," dedi Mark. "Çarpıtıyorlar. Üstünü örtüyorlar. Saklanıyorlar. Vatandaşların gözünde olup biten önemli bir şey yok. Onlar gerçekten Refah Çağı'nda yaşadıklarına inanıyorlar."

"Alçakça davranıyorlar," diye patladı Quinto, izlediği görüntülerden rahatsız olmuştu. Orada bulunanların verdiği duygusal tepkiler onu çok etkilemişti.

"Bu ülkenin gelişimini sağlayan farklı kurumların başında," diye konuşmasına kaldığı yerden devam etti Mark, "İvan ile yıllardır iş yapan insanlar var. Azıcık bile gururu olmayan insanlar. Hepsini tespit ettik. Kimisi rüşvet aldı, kimisi çaldı. Hiçbir şeyden haberi olmayan onlarca çalışan dizginleri elinde tutan Ivan'ı tanı gibi görüyor."

"Siz de bununla mücadele edebileceğinizi düşünüyorsunuz, öyle mi?" diyen Anna etrafına baktı. "Altı kişi?"

Thierry bodrum katının ışıklarını tekrar açtıktan sonra kadının gözlerine dimdik baktı. "Altı kişi değiliz, Anna. İnan bana. Bu egemen dünya görünümünün ardında yavaş yavaş bir direnç oluşuyor. Hesap sorma zamanı geldi. Son yıllarda gölgede kuluçkaya yatan bir tek biz değiliz. Mark bu bölgedeki yasadışı alışverişin küçük kralı. Gözleri yavaş yavaş açılmakta olan insanlar ona görünmez bir ağ ile bağlılar ve bize yardım edecekler. Quinto bir savaşçı, üstelik silah ustası. Sonra ben varım, onlarca yıllık tıbbi deneyimim ve hayati değerde arşivlere giriş imkânım bulunuyor. Sonra sen varsın, bilim ve biyoloji alanında uzmansın,

zekân ise ortalamanın çok çok üstünde. Son olarak," eliyle Alex ile Jenny'nin olduğu yeri işaret eden Thierry, "onlar var," dedi.

Anna derin bir nefes aldı, gözleri bodrumun tavanına kadar ulaşan tuğlalara takılmıştı. Thierry kadına yaklaştı, ellerini omuzuna koydu, ona kararlı ve güven veren bakışlarla baktı.

"Umuyorum ki Ian da aramızda olacak."

Alex ile Jenny, Marco'nun evine ulaştıktan sonra delikanlının dikkatini çekmek için penceresine küçük bir çakıltası fırlattılar. Birkaç dakika içinde arkadaşları tekerlekli sandalyesinin yardımıyla evin girişinde belirdi. Alex sandalyeyi itmeye başladı, üçü nehre gelene kadar çok az konuştular. Ayın suyun içine altın pırıltılar yaydığı bir bölgede durdular. Etrafa hâkim olan derin sessizlik ara sıra öten baykuşlar tarafından bölünüyordu. Marco arkası nehre dönük şekilde, vadiyi kesen yüksek dağları seyrediyordu.

"Ne olursa olsun, her zaman birlikte kalacağımızı söyle," dedi Jenny. Sesinin tonu çok farklıydı. Olgun ve bilinçli. İki köy çocuğu Marco'nun yıllardır umut ettiği bilince kavuşmuş, dünyalarının etraflarını saran nehir ve dağlardan ibaret olmadığını anlamış, hatta hayal bile edemeyecekleri sınırların ötesinde olduğunu fark etmişlerdi.

Marco, "Sana söz veriyorum," dedikten sonra nehre doğru döndü. Sesi boğuklaşmıştı.

"Sonuçlar, o hareketin sonuçları, Yaptığım şeyin..."

"Anna'nın bıraktığı nottan mı bahsediyorsun?" diye sordu Alex.

"Hep birlikte geri dönmeliyiz." Marco güçlkle ayağa kalktı ve topallayarak nehre doğru birkaç adım attıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü. Alex ile Jenny Marco'nun yanına geldiler. "Durumu düzeltmeliyiz."

"Geri dönmek derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Jenny.

"Öbür tarafta tam olarak nerede olduğumu biliyorum. Tecrit edilmiş bir hücredeyim."

"Tecrit edilmiş hücrenin ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Alex. Şaşkınlık içindeydi. "Peki, nasıl?.."

"Eşiği aşmanın nasıl mümkün olacağını bildiğimi sanıyorum. Ancak öbür tarafta nerede olduğumuzu bilmemiz gerekiyor..." Marco kafasını salladı, gözleri ayın nehre yansıyan görüntüsüne takılmıştı. "Beni nereye kapadıklarını gayet iyi biliyorum ama sizin nerede olduğunuza dair en ufak fikrim yok."

"Onlar benimle birlikteler."

Anna'nın anılar ne kadar geride kalmış olsa da ruhlarına kazınmış olan sesi üçünü de aniden döndürdü. Alex çekingenlikle bir adım geri gitti, Jenny eliyle ağzını kapadı, Marco taş kesilmişti. Yine de ilk konuşan o oldu. "Döneceğini biliyordum, Anna."

Kadın yaklaştı, ay ışığı kızıl saçlarını nazikçe çevreliyordu. Gözlerinin altındaki torbalar ve kurumuş cildi yüksek bölgelerde yaptığı yıpratıcı yolculuğu anlatırken yüzünün kararlı ifadesi ve bakışlarındaki enerjiden yayılan güven verici hava hikâyesini dile getiriyordu.

"Sizi son kez gördüğümde," dedi gençlere doğru ilerleyen kadın, "hepiniz kundaktaydınız."

"Sen o kadınsın..." dedi Jenny, "bize not bırakan kadın."

"Marco'nun söz ettiği kişisin sen," dedi Alex, arkadaşına döndü. Arkadaşının günlüğünde yazılı olanları hatırlamıştı. "Her zaman senden bahsediyordu."

"Uzun yıllar önce tanışmıştık," dedi kadın. Gözleri Jenny'nin üstündeydi. "Buradan çok uzakta."

"Öbür tarafta neler oldu?" diye sordu Marco. Mesajı fark edip okuduğundan beri suçluluk duygusu yakasını bırakmıyordu.

Anna Marco'ya yaklaşıp ellerini omzuna koydu. Bakışları karşılaştığında kadın bir an için çocukluğuna döndü. Kendisini bir terasta, sahip olduğu olağanüstü hafızanın sınırlarını anlamak ve onu eğitmek isteyen hayat hocası Ian tarafından sınanırken görüyordu. Gökyüzünde bulunan bütün yıldızların isimlerini söylemesini istediğini hatırlıyordu. Genç bir dede ve onun çok sevdiği torunu gibi. Bir mentor ve genç öğrencisi. Ve şimdi, zaman ve mekân paradoksu olarak, varoluşlarının kâğıtları tekrar dağıtılmıştı; artık orta yaşlı bir kadın ve bir delikanlıydılar.

"Hayatta kalmanın bedelini çok ağır ödediniz sevgili Ian."

Alex kız kardeşine soru dolu bakışlarla baktı. "Ian mı?"

"Bu, geldiğimiz yerdeki ismim," diye cevap verdi Marco sakın ve bilinçli bir sesle.

"Şimdi ne olacak?" Saçlarını kulağının arkasına atan Jenny endişeden dudaklarını ısıırıyordu.

"Kaçıyoruz," diye yanıt verdi Anna.

Marco elini cebine sokup kadının yazdığı notu çıkardıktan sonra onu Anna'ya doğru uzattı. "Bu hareketin sonuçlarını bilmek istiyorum."

Kadın, girdap onu kuvvetle emerek kendisini Gea'daki katı gerçekliğiyle karşı karşıya getirdikten sonra öğrendiklerinin hepsini anlattı. Gençlere Synaptica'dan, Thierry'den, gelişmişler ordusundan ve notunda söz etmiş olduğu hareketlerinin yarattığı büyük sonuçlardan bahsetti.

"O günden beri," diye sözünü tamamladı Anna, "sen Marina Hapishanesi'nin bodrum katındaki bir hücrede tutuluyorsun, onlar da denek olarak kullanılıyorlar."

"Ölmeliydik..." dedi Marco, bakışları gecenin karanlığındaki panoramada diğerlerine göre daha açık renkte olan çalılıklara takılmıştı. Huzursuz bir hayvan sürüsüne benzeyen bu çalılıklar sanki konuştuklarını ilgiyle dinliyorlardı. "Çok büyük bir hata yaptım."

"Denek mi?" Jenny Alex'in elini tuttu. "Anna ne demek istiyor? Bize ne yaptılar?"

"Üzerinizde bir sürü deney yapıldı," diye yanıtladı kadın, "ve sizi bir yatıştırıcıyla her gün uyuttular... şeyi önlemek için..."

"Güçlerini kullanmalarını önlemek için, değil mi?" Marco ay ışığının yansımasıyla parıldayan bir kayaya bakarak başını salladı, bir yanıtı ihtiyacı yokmuş gibi duruyordu. "Bu yüzden geldiğimiz yer hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorlardı."

"Aynen öyle," diye onayladı Anna.

"Oraya geri dönüp durumu... düzeltmeyi nasıl başaracağız?" diye sordu Alex. Kararlıydı, yumruklarını sıkıyordu.

"Ayrılmamız gerekiyor. Ian... Marco tek başına kalmalı, maksimum yoğunlukla şu anda hapis tutulduğu hücrelerini hafızasında oluşturmaları. Bunu tek başına başarmalı. Ben o yeri hiç görmedim. Size gelince..."

Anna doğru kelimeleri seçmek için düşünürken Alex ile Jenny birbirlerine yaklaşıp el ele tutuştular.

"Hafıza paylaşımı. Tek yol bu. Ben ne hatırlıyorsam onu hatırlamalı, ben ne görüyorsam onu görmelisiniz. Şu anda kaçıyoruz, Marina'nın banliyösündeki bir dükkânın bodrum katında saklanıyoruz. Güvenebileceğimiz birkaç kişiyle birlikteyiz. Gidelim."

"Bir dakika," dedi Alex, biz... şeyken, Sam-en'deki bedenlerimize ne olacak? Yani..."

"Zihinleriniz paralel evrene kaydığı zaman mı?"

"Evet, Anna."

"Buradaki hayatlarına devam edecekler. Endişelenmenize gerek yok. Bilincinizin bir kısmı başka bir boyuta geçecek çünkü başınıza gelen şeyi düzeltmek için bilincinizin çoğuna orada ihtiyacınız olacak."

"Ama ben..." diyerek kadının sözünü kesti Marco, "eğer bir hücrede kapalıysam sizinle nasıl buluşacağım?"

Anna ona ışıık saçan gözlerle baktı. Ses tonu inançlıydı.

"İtiraf etmem gerekirse şu anda hangi durumda olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey hayatta olduğun. Ancak gözlerimizi öbür tarafta açabilirsek, bunu başarabilirsek, Ian... bil ki seni almaya geliyoruz."

Hatırlıyor musunuz? Çatlak ve küflerle dolu iki duvarın arasındaki sıkışık, küçük bir koridordan geçiyoruz. Küçük, metal basamaklı döner merdivenden iniyoruz, ayağımızın sadece yarısı basabiliyor. Alt katta, arkadaşlarımızdan biri bir dizi yapay ışık açıyor. Adı Mark; esmer, gözleri bir kuyunun dibi gibi siyah, parlak siyah saçları atkuyruğu yapılmış. Beyaz bir masada oturuyor, önünde bir sıra monitör var.

Bulunduğumuz odacıkta duvarlar sayısız rafla dolu. Mark'ın dükkânında sattığı mallar bunlar. Tencereler, araç gereçler, birbirine dolanmış elektrik kabloları, kasklar... Bu adamın bize ne gösterdiğini hatırlayın... Bir gazete başlığı, "Onlarca kadın Marina'dan kayboldu!" diyordu. Görüyor musunuz? Yapabilirsiniz... Bizimle birlikte iki kişi daha var. Biri Quinto adında bir delikanlı. Genç, yirmi beş yaşlarında. Vücudunun atletik yapısını hatırlayın, aralanan gömleğinden göğsünde yer alan T şeklindeki dövme görünüyor. Gözleri derin ve içten; buğday tenli, kahverengi, kıvrıkcık saçları taranmamış... ve sonra Thierry var. Onu yıllardır tanıyorsunuz. Sizden ayrıldığımız günden beri sizinle ilgilenen doktor o... Ellili yaşlarda, saçları ağarmış, açık alınlı. Kalın

çerçevesi bir gözlük takıyor, kavisli bir burnu var. Onun gür, gri bıyıklarının altında kaybolan ince dudaklarını hatırlayın.

*Genizden gelen, neredeyse rahatsız edici sesini hatırlayın...
O sesi yıllarca dinlediniz...*

Şimdi kendinizi hatırlayın, otuz altı yaşındaki bedenlerinizdesiniz, şimdiki görünüşünüze çok benziyorsunuz ama aynı zamanda büyüdüünüz, bakışlarınız olgun... Kollarınızı görebiliyor musunuz? İki yetişkinin elleri, cildiniz kırışmış. Ve suratlarınız... alnınızda ve göz kapaklarınızın kenarlarında oluşan kırışıklıkları görebiliyor musunuz?

"Baştan başlayalım," dedi Thierry, suç ortaklarının suratlarını inceleyerek. Quinto gözlerini monitörden ayırmıyordu, sanki düşünceleri onu haritadaki yollarda gezdiriyordu. Hapishanenin koridorlarında nasıl kaçacaklarını tasarlıyordu. Mark o sırada beşgen yapısı olan cezaevinin dışından inen bir asansörün fotoğrafını büyüttü. Anna bakışlardan uzakta, kutu dolu bir rafa dayandı, yere bakıyordu ve görünüşe göre dikkati dağınıktı. Alex ve Jenny bir çift dengesiz sandalyenin üstünde oturuyorlardı, bakışları yerdeydi.

"Minibüsü batı tarafındaki girişin önündeki açık alana park edeceğiz," diye devam etti doktor, tahta bir çubukla haritayı işaret ediyordu. "Güvenli bir bölge var, bir dizi ağaç bizi meraklı gözlerden koruyacak, tam burada. Cezaevine Quinto ve Mark girecekler. Biz dışarıda bekleyeceğiz."

"Emredersiniz," diyen Quinto ellerini ovuşturdu.

Mark, "İçeri biz gireceğiz çünkü yüzlerimiz bu kıtadaki her polis merkezinin ekranında belirmedi," dedikten sonra diğerlerine pembe plastikten, silindir şeklinde bir kap gösterdi. "Silikondan hazırlanmış bu protezleri takacağız. Bu sahte derinin altına iki gün önce ölmüş olan Horus uzmanlarından Doktor Semel P956354F ile Matt K638842S'nin dijital profillerini koydum. Onların doğum

ve ölüm bilgilerini kendi profillerimize uyarladım. Bir cesedin profilinin kayıtlardan çıkarılarak pasif hale getirilmesi yetmiş iki saati buluyor. Bu durumda... Ian'ı kaçırmak için çok kısıtlı zamanımız var. Onu ya bu gece çıkaracağız ya da hiçbir zaman."

"Onu tam olarak nerede tuttuklarını biliyor muyuz?" diye sordu Quinto.

"Hayır, içeri girdiğimiz zaman öğreneceğiz. Önemli bir bilgi: Hapishanenin iç protokolünün bir kısmına erişmeyi başardım ve öğrendim ki tıbbi kontrollerin uygulaması binanın doktorları tarafından gerçekleştiriliyor, dışarıdan gelen doktorlar tarafından değil. Bölümün sorumlusunu ikna etmemiz gerekecek. Hapishane-nin her bölümünün bir sorumlusu var. Adamı ikna edebilmemiz için Horus Tıbbi Bakım Servisi'nden alınmış sahte bir sertifika ayarladım. Bu sertifikada bir yıldan daha uzun zamandır tecrit edilmiş hastaların sağlık kontrollerini yapma yetkimiz olduğu yazıyor."

"Her şey anlaşıldı mı?" Thierry şaşkın görünen Anna'ya doğru döndü. Tam o anda Alex ile Jenny oturdukları sandalyeden zemine yuvarlandılar. Ölü gibi görünüyordular.

"Kahretsin, neler oluyor?" Mark ayağa fırlayarak onlara doğru koştu. Gözleri kapalıydı, bedenleri hipotermiye girmiş-çesine titriyordu.

"Su!" diye bağırdı Thierry. Quinto odanın öbür tarafından koşarak sehpanın üzerinde duran mini buzdolabını açtı, içinden iki şişe su çıkararak Mark'a fırlattı.

"Çocuklar..." diye fısıldadı Anna birkaç kere, şaşkındı, ko-lunu Thierry'ye uzattı. Thierry ayağa kalkarak yere düşmesin diye Anna'yı tuttu.

Doktorun kollarındaki kadın, "Başardım mı?" diye fısıldadı, Thierry ne sorduğunu anlamasa da başını salladı. O sırada Mark

bir elini Jenny'nin ensesine koymuş, kızın dudaklarını suyla ıslatıyordu. Kız gözlerini açınca geri çekilerek sırtını duvara dayadı. "Kimsin sen?" diye çılgık atan Jenny Mark'ın silüetine göz gezdirerek, "Kim bu insanlar?" diye sordu.

Alex gücünü toplayarak doğruldu ve kıza doğru emekledikten sonra, "Jenny, sen..." dedi.

"Alex." Kız onu tanımaya başlarken kaşlarını çatı. Farklıydı, yetişkindi. "Yüzün..."

Alex gözlerini aşağı indirerek ellerine baktı, avuçlarını inceledi. Sonra birden başını kaldırarak Anna'yı aradı.

"Neredeyiz?" diye bağırdı, gözleri endişe doluydu.

Kadın güçlükle ayağa kalktı, çocukların yanına ulaşip diz çökene kadar yürüdü ve güven verici bir şekilde gülümsemeyi denedi. "Korkacak bir şey yok, başardık. Bu sizin şimdiki haliniz. Bu sizin hayatınız. Sam-en'deki gibi."

Alex tekrar Jenny'ye dönerek halüsinasyon görüyor olmaktan korkuyormuşçasına ona dokundu.

"Görünüşün..." dedi, on sekiz yaş daha yaşlı haline bakarak. "Görünüşün..."

Jenny de aynı şaşkınlık ve inanmazlıkla Alex'in bakışlarına karşılık verdikten sonra odada bulunan diğer insanlara döndü. Thierry ve Mark onları dikkatle izlerken Quinto oldukça şaşkın görünüyordu.

"Büyük olasılıkla hep merak etmişsindir," diye başladı Thierry'nin gözlerine hüznle bakan Anna. "Ian'ın kendi sefil hayatını neden mutagen formülüyle takas ettiğini."

"Sen biliyorsun..." dedi adam, alnı kırış kırıştı.

"Ben de oradaydım."

"Orası neresi?"

"Askerlerin Ian, Alex ve Jenny'ye ateş ettikleri yer."

Kadın artık yetişkin olan çocuklara baktıktan sonra tekrar doktora döndü. "Onları kurtarmak zorundaydım."

"O gece neler oldu?" diye soran Thierry gözlüğünü çıkardı. "Haklıydın. Dana da benim gibi. Dana gezebiliyor. Çoklu Evren'de dolaşabiliyor. Benim yaptığım hem Ian'ın hem de çocukların genomlarının detaylı bilgilerini ezberleyerek yanımda taşıyabilmektir. Hafızamı kullanarak onları buradan uzakta yeniden hayata getirdim, Thierry."

Mark ile Quinto'nun yüzleri şaşkınlık içindeydi. O sırada Alex ile Jenny hatıralar tarafından boğulmuştu, zihinleri geçmişi sahipleniyordu. Mnemonica, Ben'in fedakârlığı, Gea, kaçış. Bunlar artık Marco'nun Kar'daki kitap yığınının arkasında saklı duran günlükte yazılı olan garip anlatılar olmaktan çıkmış, onların alternatif hayatlarının unutulmuş ve şimdi ortaya çıkan anıları olmaya başlamıştı.

"Onları... klonladın mı?" diye sordu doktor.

"On sekiz sene önce."

"Mümkün değil..." Thierry gözlerini tavana dikerek sanki önünde ince ve görünmez bir mozaik varmışçasına ellerini oynatmaya başladı. "Ian bu yüzden hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Klonuyla olan zihinsel köprüsünü sağlam tutabilmek için... Delice. Sen... sen onları yeni baştan yarattın!"

"Yıllar boyunca onları o gün öldürdüğünüzü düşündüm. Çocukları evlatlık verdim ve bir daha onları aramadım. Bir bakıma onların mutlu ve bilinçsiz büyümelerini istedim... Ancak işler öyle gitmedi. Hatıralar onları yavaşça şartlandırdı. Alternatif Ian on sekiz yaşında bir genç ve asıl ismi olan Marco adını taşıyor. Tecrit edilmiş olan alter egosunun başına gelenleri biliyor."

Anna bir an için gözlerini kapayınca kendini Ian'ın karşısında buldu. Veda yerine tekrar görüşme ümidiyle baktığı parlak gözlerin karşısında. Anna Diletta'yı ensesinden tuttuğu gibi minibüsten

atlayıp ormanda kaybolmadan önce, "Eğer fikrim doğruysa," demişti on sekiz yıl önce Ian, "tekrar görüşeceğiz."

"Olağanüstü..." dedi Mark, "kesinlikle olağanüstü."

"Her şey düşündüğüm gibi gittiyse," diye devam etti Anna, "Marina Hapishanesi'nde bulunan seksen sekiz yaşındaki yaşlı adam onu çıkarmaya geldiğimizi biliyor. Çünkü bunu ona ben söyledim... birkaç dakika önce. Bizi bekliyor."

"Gidelim öyleyse!" Ellerini çırpıp Quinto Anna'nın açıklamaları karşısında şaşkın kalan Thierry'ye iddialı bir bakış attı.

O anda, deniz seviyesinin altındaki soğuk ve kasvetli hücrede bulunan yaşlı adam az önce gözlerini açarak gülümsemişti. Ruhunda yeni bir bilinç geliyordu.

Uzun ve zorlu bir hayatın hatıraları daha masum, genç ve saf bir hayatınkilerle karışıyordu.

Bedenini incelemek için bakışlarını aşağıya kaydırıp; elleri ve kollarındaki lekelerden ve buruşuk derisinden iğrenmeden kendini inceledi. Onun yaşındaki herhangi birinin çoktan vazgeçmiş olacağı hayat şartlarına dayanmış olan bedenine baktı.

Ian kalkıp onu dünyanın geri kalanından ayıran ağır çelik kapıya doğru birkaç adım attı; yüzünü soğuk kaplamanın üzerine yasladı, burnu parmaklıklılı pencereden birkaç santim ötede, Gea'nın tüm vatandaşlarını, dünyanın tüm ırklarını düşünmeye koyuldu.

"Hazırlanın, hepiniz hazırlanın. Uyanmaya hazırlanın."

Thierry, Anna, Alex ve Jenny döner merdivenden çıkarak açık havaya ulaştıklarında Marina'nın dış sokaklarında köpek ulumalarının yankısı duyuluyordu. Umutsuzluklarını aya bağarmakta serbesttiler, insanoğlunun içten acısının sözcüleri gibiydiler. Gerçek ve çığ rahatsızlık, her gün köleleştirilmenin maskesiyle bastırılıyordu. O sırada sessizce elinde iki siyah deri çantayı taşımakta olan Mark yurttaşlarını düşünmeye başladı ve masada duran kartları karıştırmanın vakti geldi mi, diye sordu kendi kendine. Yirmi sene önce Ben'e söylediği gibi, imkânsız bir görev olduğunu düşünmesine rağmen isyan nedenlerine inanıyordu.

Quinto o cephaneliği oluşturmaya yardım etmişti. Bakıştılar; bu bakışma binlerce sözcükten daha değerliydi. İkisi minibüsün yanında bekleyen diğerlerine ulaştılar. Mark sürmeye başladı, heyecandan dükkânını kapamayı unutmuştu. Sonraki gün az sayıdaki müşterisine her gün sunduğu hizmeti sunmanın zor olacağını düşündü.

Arkada, Alex ve Thierry'nin arasındaki karanlık yere sıkışmış olan Jenny ilk defa gerçek korkuyu hissetti; çok uzakta kalmış olan Sam-en'in hatıraları, Gea'daki varlığının içine kadar işledi.

"Korkuyorum," diye mırıldandı ama kendi kendine konuşuyordu. Karanlık hassas gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları saklıyordu. Bunların hiçbirine hazır değildi. Alex'in de bunları hazır olmadığına yemin edebilirdi, ona destek olmak için hiçbir şey söylemeden kolunu sıktı. Ruhlarının bir kısmı hâlâ Kar'daydı; güvenli bir alternatif hayatta, korunaklı bir sığınaktaydı. Aslında orada bulunan korkak parçalarıydı.

"Vatanımız Kar," dedi Jenny, başı Alex'in omuzundaydı, "şu anda her şeyin bir rüya olduğunu düşünüyorum. O kadar uzak ve... saçma geliyor ki."

Alex Jenny'nin yanığını okşadıktan sonra gözlerini kapadı. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı ancak hatıraları, aklından silmeye çalıştıkça karmaşık ve bölük pörçük olarak geri dönüyorlardı. Onları alternatif bir uzak geçmişle veya bugünle ilişkilendirmek mümkün değildi. Bu hatıralar gözyaşıyla dolu gözler, yollar, gökyüzüne bakan insanlar ve sonra tekrar gülümsemeler, bir nehir yatağında zıplayan taşlar ve bir günlüğün sayfalarından oluşuyorlardı. Onu oradan uzaklaştırmaya çalışan, kaybolmuş hatıralardan oluşan bir kaleydoskop gibiydiler; oysa Jenny'nin saçlarının kokusu onu gerçeğe döndürüyordu. Kaçışa. Korkuya.

"Sence mümkün mü?" diye devam etti başını kaldıran Jenny. "Yani aynı anda hem orada hem burada olabilir miyiz?"

Alex ellerini çenesinin altında birleştirdi. Cevap vermedi. Belki de cevap vermişti ancak bu cevap bilinçaltının derinliklerindeydi. Jenny bu yerin koordinatlarını kesinlikle biliyordu.

Minibüs yanaşırken Thierry aniden başını kaldırdı. Mark ve Quinto indiler, aracın etrafından arkaya dolaşarak arkadaki kapıyı açtılar.

Mark, Anna'nın oturduğu yerin yanına yerleştirdiği torbanın fermuarını kapatırken, "Şimdi beni dikkatle dinleyin, çok az zamanımız var," dedi.

"Neredeyiz?" diye sordu Thierry.

"İssiz bir bölgedeyiz. Frey'in dağıtım yerinin parkındayız. Hızlı hareket etmeliyiz."

Minibüsün içi bir dizi sokak lambasının ışığıyla aydınlanırken, "Ne yapmak için?" diye sordu Anna.

"Silahlanmak için," diye yanıtladı Quinto.

Mark arabadan siyah, plastik bir kutu çıkarıp açtı. Kutunun içinde bulunan ten rengi ve küre şeklindeki küçük aygıtları herkese dağıttı.

Bu ten rengi kürelerden birini kulağına sokarken, "Bu benim patentim olsa da kimsenin kullanmak isteyeceğini sanmıyorum," dedi ve sinirli sinirli güldü. Sonra yüzük boyutunda siyah, yuvarlak santral devreye alarak pantolonunun cebine soktu. "Benim gibi yapın. Şu andan itibaren birbirimizle temastayız. Bu alet hem kulaklık hem de mikrofon. Diğerlerini duyabiliriz. Diğerleri de bizi ve çevremizde olup biteni duyabilirler. Cebimdeki bu santral diğerleriyle olan radyo bağlantısını kontrol ediyor."

Thierry şaşkın şaşkın, "Seni Lax'm başkanı yapmaları gerekiyordu," dedi.

Alex kulaklığı taktı, Thierry'nin kelimelerini çok az gecikmeli olarak duyabilmesi onda şaşkınlık yaratmıştı. Kaşlarını kaldırdı.

"Silikon kaplama aletin kulak duvarınıza iyice yapışmasma yarıyor, böylelikle kulağınızdan kayıp çıkmasına veya düşmesine engel oluyor. Görebildiğiniz gibi rengi," Mark dönüp sağ profilini gösterdi, "koyduğunuz aparatı başkalarının ilk bakışta kolayca görmesini engelliyor. Yayın yapacağımız frekanslar hapisane içinde kullanılan frekanslarla örtüşebilir, bundan emin değilim. Ancak bu riski almalıyız."

Quinto bir asker edasıyla, "Şimdi silahlara geçelim," dedi. "Size doldurulması ve kullanılması zor olan aletler veremem ancak... işte Stormo marka, Gea askerlerinin de kullandığı, bir dizi yarı otomatik 45'lik silah. Hepsinin namlusunda elektronik bir merkez var. Mark ve ben onları, hiçbir dedektörün bulamayacağı şekilde değiştirdik. Hapishanedekilerin bile."

Quinto silahı gösterirken, "Ama ben..." diye fısıldayan Jenny Alex'in dikkatli bakışlarında teselli arıyordu. "Ne yapmamızı bekliyorsunuz? Biz asker değiliz ki."

"Ama arıyoruz," diye yanıtladı delikanlı. "Her an kendimizi tehlikeli bir durumla karşı karşıya bulabiliriz. Bu silahı alıp kazağımızın altına koyacağız ve hiç kullanmamayı dileyeceğiz."

Alex kararlı gözlerle onayladıktan sonra Jenny'nin şaşkın bakışları altında, "Bunu nasıl kullanacağımızı göster bize," dedi.

Quinto gülümseyerek arkadaşlarına baktıktan sonra sağ elinde tuttuğu silahı gösterdi.

"Bu gördüğünüz kayar kısım silahın kaması. Bu şekilde yukarı doğru çektiğinizde," Silahı sol eliyle tutup yukarıdaki bölümü geriye doğru çekti, "kurşunu namluya sürersiniz. Bu durumda tabanca kullanılmaya hazır olur. Tetiği çekip ateş etmeniz yeterli olacaktır."

Anna, "Kaç el ateş edebiliriz?" diye sordu.

"Sekiz. Her şarjörde sekiz kurşun bulunuyor. Bu Stormo'nun yarı otomatik olduğunu hatırlayın. Sekiz kurşunu da ateşlemek için kurşunu namluya sürmeniz gerektiğini unutmamalısınız, tam otomatiklerde olduğu gibi parmağınızı tetiğe basılı tutmanız yetmez. Bu modeli tercih etmemin sebebine gelince, kendimizi korumamız gerektiğinde her atış altın değerindedir. Onları heba etmenizi istemedim."

Quinto torbadan altı adet koltukaltı silah kılıfı çıkardıktan sonra gömleğini çıkararak kaslı vücudunu gözler önüne serdi.

Koltuk altı kılıfını nasıl giyeceklerini göstererek kendi silahını yerleştirdi. Diğerlerinin de aynısını yapmalarını bekledikten sonra tekrar giyindi. Thierry derin bir nefes alarak kuvvet toplayan Jenny'ye silahı uzattı.

"Burada işimize yarayacak başka eşyalar var," diye devam etti. "Bunların içinde sadece benim kullanabileceğim bir taramalı tüfek de var. Bu yüzden gerektiği takdirde arkanızı ben kollayacağım. Kritik bir durumda ve ben size 'eğilin' komutu verdiğimde yüzükoyun yere serilmelisiniz."

Alex, Stormo marka silahı kazağının altına yerleştirirken,

"Ama biz... içeri girmiyor muyuz?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Mark. "Kimse sizi etrafta görmemeli."

Mark rulo halindeki interaktif tableti açıp diğerlerine hapis-hanenin haritasını gösterdi. Belirli bir bölümü işaret ederek, "Biz içeri girdiğimiz zaman kamyoneti buraya getirin," dedi.

"Neresi burası?" diye sordu Alex.

"Avlunun çıkış kapısı." Mark Thierry'ye doğru döndü. "Giderken mecburi ve kontrollü bir güzergâhımız olacak. Dönüşte ben, Quinto ve on sekiz yıldır güneş görmemiş bir mahkûm birlikte olacağız. Aynı yoldan geri dönemeyiz."

"Avlu daha mı güvenli?" diye sordu Anna.

"Haritadan görebileceğiniz gibi, binanın her bir kanadının zemin katında avluya geçişi sağlayan kısa bir koridor ve koridorun sonunda da bir çıkış kapısı var. Beşgen yapının her bölümü aynı. Bu yüzden Ian'ı tuttukları bölüm hangisi olursa olsun en hızlı kaçış yolu bu olacaktır."

Jenny ilk önce Alex'in yoğun, sonra Quinto'nun sakin, Anna'nın ciddi, Thierry'nin canlı ve Mark'ın kararlı gözlerine baktı. Jenny'nin düşünceleri bir an için Sam-en'in uçsuz bucaksız vadilerine, yağmurdan henüz ıslanmış çimlerin baş döndürücü kokusuna, Kar ve Garen arasındaki sınırı belirleyen dağların

arkasındaki güneşin batışına kaydı. Quinto çantalardan birinin fermuarını kapatırken Alex kızın elini tuttu, huzursuzluğunu hissedince gözlerine bakmak için ona doğru döndü. "Birlikteyiz. Ne olursa olsun, birlikteyiz," dedi düşünceleriyle. Delikanlının ruhundaki saf enerji kızı sıcacık bir kucaklama gibi sarmaladı. "Gitme zamanı," dedi Mark. "Bu isyanın ilk tohumunu atmaya gidelim."

Mark minibüsü Marina Hapishanesi'nin batı kanadında yer alan giriş kapısının karşısındaki kaldırımın arkasında duran sıralı ağaçların arkasına park etti. Saat gecenin iki buçuğuydu ve hava soğumuştı. Durdukları yerden yapının çatısında dolanan bekçileri görebiliyorlardı, beşgen şeklindeki geniş bina ortasından geçen büyük bir avluyla bölünmüştü. Geçitlerde görevlendirilmiş olan bekçiler ağır adımlarla yürüyorlardı; ellerindeki taramalılar, üzerlerinde bulundukları yerden koyu gözüken üniformalar ve kemer hizasında parlayan bir şeyler görünüyordu.

Yol boyunca sessiz kalan Mark minibüsün arkasındakilerle konuşarak kulaklıkları test etmek istedi.

"Vardık. Herkes beni duyuyor mu?"

"Evet," dediler koro halinde.

Quinto kapıyı açtı, buz gibi bir esinti herkesi etkiledi. Delikanlı gömleğinin boynuna kadar olan düğmelerini ilikledi, çantalardan bir tanesinden şık, siyah bir ceket çıkarıp giydi. Mark da onlara katılarak aynı şeyi yaptı.

Thierry, "Sen Semel misin yoksa... Matt mi?" dedi atkuyruğunu düzelten arkadaşına ve bir anda hatıraları onu geriye götürdü; o ikisinin el sıkıştığı güne. Sonunda gizemli Refah programını açıklığa kavuşturmaya karar vermişlerdi ve toplumsal bilinci tekrar hayata geçirmek istiyorlardı. Artık geriye dönüş noktasını geçmişlerdi.

"Semel," diye yanıt verdi Mark. Canlı gözlerinin üzerindeki kaşlarını kaldırdı, harekete geçmeye hazırdı, minibüsün anahtarlarını doktora verirken, "Al," dedi.

"Dikkatli olun."

Mark ile Quinto uzaklaştılar, yavaş adımları ve dörtmala koşan kalpleriyle kapının sağındaki kulübeye ilerliyorlardı, orada iki bekçi duruyordu. Omuzlarının arkasından minibüsün motorunun sesi duyuldu, tekrar harekete geçmişti. Yolun karşısına geçerken anlaştıklarını gösteren bir işaret yaptılar. Kulübeden birkaç adım uzağa vardıklarında elinde sımsıkı tuttuğu taramalısıyla bekçilerden biri dışarı çıktı.

"Kimlikler," dedi öksürdükten sonra kalın bir sesle. Ellili yaşlarda, kır saçlı bir adamdı. Boynunun damarları yay teli gibi gergindi, koyu kazağının altındaki göğsü şişkindi.

"Buyurun," diyen Mark sağ kolunu kaldırarak işaret parmağını adamın tuttuğu aygıtın içine soktu. Alet küçük bir tüpe benziyordu, üst tarafında deneğin profilini göstermeye yarayan bir ekran vardı.

"Doktor Semel P956354F..." diye yüksek sesle okudu gardiyan.

"Ve bu da asistanım Doktor Matt," dedi Mark, soğuk rüzgâr ceketinin yakasından içeri süzülürken.

Quinto onaylamak için elini uzattı. Gardiyan kimliği kontrol ederken diğer görevli kulübeden çıkıp yanlarına geldi. "Doktor... Matt K638842S. Neden gecenin bu saatinde viziteye geldiniz?"

"Horus'tan geliyoruz, Tıbbi Komisyon tarafından görevlendirildik," dedi Mark sakın ve mesafeli bir ses tonuyla.

"Vardiyamız bittikten sonra geldik," diye ekledi Quinto. Gri saçlı gardiyan gözünü bile kırpmazken, genç meslektaşının alnı kıışmıştı.

"Randevunuz kiminleydi?" diye sordu yaşlı olan.

"Bütün hapishaneleri dolaşıyoruz. Ölüm cezasına çarptırılan tutukluların klinik durumlarını kontrol edeceğiz." Mark pantolonunun cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkararak bekçilere gösterdi.

Yaşlı gardiyan dikkatle okuduktan sonra inceleme emrini Mark'a geri verdi ve işaret parmağını bir plakanın üzerinden geçirerek demir parmaklığı kaydırmadan önce daha genç olan görevliye, "Onlara içeriye kadar eşlik et," dedi. Onları kapının girişine kadar götürdü.

İçeriye girmişlerdi.

Asker onları girişe götürürken kapı arkalarında kapandı. Quinto da Mark da tek kelime etmediler, kulaklıklar sayesinde bekçilerle yaptıkları konuşmanın yolun diğer tarafındaki minibüste kapalı olan Thierry ve diğerleri tarafından sessizce dinlendiğinden emindiler. Hapishanenin giriş kapısına ulaştıkları zaman yapılı ve çıkık çeneli bir bekçi onlara doğru yürüdü. Onları oraya kadar götüren bekçiyle konuştuktan birkaç saniye sonra Mark'a yöneldi.

"Size içeriye kadar ben eşlik edeceğim," dedi buz gibi bakışlarla. "Girelim, benimle gelin."

Mark ve Quinto onu boş ve uzun bir koridor boyunca takip ettiler, duvarlar üç metreden daha yüksekti, sağ duvarda bulunan ve tavana kadar ulaşan geniş pencerelerden avlu gözüküyordu. Sollarında sıraya dizilmiş ofislerin kapalı kapıları vardı. Cezaevine sessizlik hâkimdi. O saatte bütün tutuklular kendi yataklarında

yatıyor olmalıydı, sıkı disipline karşı gelip sessizliği bozmak oralarda iyi bir fikir olmasa gerekti.

Asker, ışığı içeriden açık olan tek ofisin önünden geçerek koridorun sonuna vardı. Asansörlerin önünde durdu. Mark bunlardan birinin içine girince kabinin büyüklüğü karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Haritada bu kadar büyük durmuyordu. Minibüsünü bile kolayca sokabilirdi. Büyük olasılıkla bu devasa asansörler mahkûm grubunu tek seferde transfer etmek için kullanılıyordu. Öte yandan, haritada gördüğü kadarıyla tutukluların büyük çoğunluğu yeraltındaki katlarda tutuluyordu ve bu katlarda bulunan tüneller labirent gibiydi.

Gardiyan parmağını metalik bir plakaya dokundurdu. Bu plakanın küçük bir ekranı vardı ve bu ekranda hapishanenin dijital haritası çıktı. Bir bölüm seçti, asansör hareket etmeye başladı. Gardiyan elleri arkasında, bakışları tavanda sessizce duruyorken Quinto asansörün yalnızca düşey değil yatay da gidebildiğini fark etti. Hapishane binasının içinde sanki zikzak çiziyordu. Mark ona doğru döndüğünde bakışları çok gergindi. Daha önce hiçbiri buna benzer bir şey yapmamıştı. En ufak bir hata oradan asla çıkamamalarına neden olabilirdi.

"Şimdi sizi C kolunun E2 seviyesinin görevlisine götürüyorum. E seviyesi ömür boyu tutuklulara ayrılmış olan bölümdür ve 2 sayısı da tecritte olan mahkûmları ifade eder."

Mark, "Evet efendim," diye cevap verdi zorlama bir saygıyla. Gardiyan cevap vermedi, dar koridorun sonunda bulunan kirli camlı ofise doğru yol gösterdi. Hapishanenin o kanadında burun deliklerinin içine işleyen hatta burnu yakan güçlü bir amonyak kokusu vardı. Gardiyan camdaki aralıktan birkaç kelime söyledikten sonra oradan ayrıldı ve geri yürüyerek asansörün yakınlarında durdu. Mark ve Quinto bu bölümün sorumlu gardiyanının kabininin önünde bulunuyorlardı. Gardiyanın yüzü

terli ve kıpkırmızıydı. Onları, güvenmediğini belli eden bakışlarla, birkaç saniye dikkatle süzdükten sonra zar zor ayağa kalkarak küçük kapıyı açtı.

"İnceleme emrini gösterin," dedi kötü bir telaffuzla. Quinto derin bir nefes alırken Mark kâğıdı tekrar çıkarıp görevliye uzattı.

"Bize bu ziyarete dair hiçbir bilgi gelmedi," dedi adam. Quinto yüzünün tek bir kasını bile oynatmadan yalnızca tek bir bakışla Mark'a bütün endişesini hissettirdi. Gea toplumunun düşünme kapasitesi çok yüksek olmayan insanları böyle rutin işlerde çalıştırılıyorlardı ve bu işler de genellikle birkaç basit kuralı takip etmekten ibaret oluyordu. Önlerinde duran adam da büyük olasılıkla onlardan biriydi. Bunun gibi tipler genellikle ya kamyon şöförü olurlardı, ya arşiv düzenlerlerdi ya da bir binada bekçilik yaparlardı. Gördükleri her farklılığı bildirmek için eğitiliyorlardı ve genellikle güvenilir insanlardı. Görüntüsü pek de ideal olmayan bu gardiyan ziyaretçilerinin olmasından kesinlikle hoşlanmamıştı.

Mark, "Horus Tıbbi Komisyonu'nun emriyle Gea'da bulunan bütün hapishaneleri ziyaret ediyoruz," diyerek rolünü oynamaya devam etti.

Gardiyan ofisine giderek panelin önüne oturdu ve parmaklarıyla bazı düğmelere bastıktan sonra kafasını sallayarak ofisinden çıktı.

"Girmenize izin veremem," dedi kararlı bir ses tonuyla.

Quinto meydan okurcasına ileri çıkacakken son anda kendini tuttu. "Horus'tan özel olarak bunun için geldik," dedi.

"Beyler, burada E2 koruma seviyesi geçerli. Sadece inceleme emri yetmez. Testo aracılığıyla sizin yetkilinizden bana bir bildiri gelmesi ve bunun kod sistemi tarafından onaylanması gerekiyor. Bunlar tamamlanana kadar bekleme odasında kalmanızı istemek zorundayım..."

Gardiyan Quinto'ya yoldan çekilmesini işaret ettikten sonra birkaç metre ötedeki cam ofisi gösterdi. Adamı ortasında bir masa ve etrafında altı sandalye bulunan, küçük odaya kadar takip ettiler. Odadaki ahşap sehpanın üzerinde bir mikrofon ve hemen yanında Mark'ın çok iyi bildiği Lax markalı ses dağıtıcısı vardı.

"Gerekli kontrolleri en kısa sürede yapacağım," dedi C kolunun görevlisi cam kapıyı kapatırken. Diğer gardiyan da onunla birlikte gitti.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Mark.

Quinto geçip oturduktan sonra dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

Thierry'nin sesi kulaklıkta yankılandı. "Her şeyi duyduk. Bu sahte izni hemen yaratma şansımız var mı?"

"Hayır," diye fısıldadı Mark. Konuşurken bir yandan da camın arkasında konuşmakta olan iki gardiyana göz atıyordu. "Dökümanı oluşturabiliriz ama kod sistemi aşılamaz. Bilginin nereden geldiğini tam olarak tespit ediyor. Bunu uzaktan, basit bir interaktif tabletle değiştiremeyiz."

"Bu çok kötü oldu," dedi Quinto. Bakışları masanın üstüne sabitlenmişti.

Kapısı yarı açık olan minibüsün bagajında oturan Anna, "Büyük tehlike içindesiniz," dedi. "Ne pahasına olursa olsun oradan çıkmalısınız..."

Alex ile Jenny bir an birbirlerine baktılar. Gözleri endişe doluydu, eğer görev başarısız olursa on sekiz senedir hapis hanede yatan arkadaşlarını bir daha oradan çıkarma fırsatları olmayacaktı.

Giriş. Kapı. Koridor. Asansörler. C kolu. E2 seviyesi.

Bir anda oldu. Gerginliğin neredeyse elle tutulacak kadar yoğun olduğu o anda hiç kimse onların birbirlerine ne dediklerini bilemezdi. Jenny bir sıçrayışta kendini minibüsten attıktan sonra hapis haneye doğru koşmaya başlamıştı, Alex de onu takip etti.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Anna minibüsün içinden.

Ofiste kapalı halde bekleyen Quinto bir anda ayağa fırladı.

"Neler oluyor?"

Anna'yla birlikte araçtan inen Thierry, "Alex ile Jenny minibüsten indiler," diye cevap verdi, "ve hapishanenin girişine doğru koşuyorlar!"

"Durdurun onları hemen," diye emretti Mark, "kendilerini öldürtecekler!"

Thierry kendini ileriye doğru atmıştı ki Anna koluna yapışarak adamı durdurdu. "Sen gidemezsin. Yakalanırsan kendini koruyabilmek için silahın yok."

Doktor birkaç saniye kadına dik dik baktıktan sonra onun neden bahsettiğini sordu kendine. Sonra anladı. Ellerinde olan silahlardan bahsetmiyordu. Bahsettiği şey ona geçmemiş olan yetenektir. İstemeye istemeye minibüse geri döndükten sonra, "Bin hadi, minibüsle onlara yetişelim," dedi.

Anna araca binince Thierry motoru çalıştırdı.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Quinto.

"Ama ne? Bu odadan çıkamayız. Bizi buraya kapadılar." Mark etrafına baktığında gördüğü tek şey odanın çıplaklığıydı. Penceresiz, kitaplığı ya da çekmecesine olmayan odada sadece ses dağıtım sistemini taşıyan sehpa ile ortada duran masa vardı.

"Bunlar kurşun geçirmez camlar, silahlarımızı bile kullanamayız. Lanet olsun. Eğer onları yakalarlarsa hepsi bizim suçumuz," dedi Quinto.

"Bunu zaten denemiştin."

"Neyi?"

"O lanet belgeyi. Birkaç ay önce Sirio Hapishanelerinde bir deneme yapmıştım. Kimse bana bu kahrolası onayı falan sormadı! Bir mahkûmu ziyaret edip kan basıncını ve reflekslerini kontrol

ediyormuş gibi yaptım. Sıradan bir doktor ziyaretiydi. Girdiğim gibi çıkmıştım. Silahım kılıfında, silikondan sahte profilim de parmağımın ucunda. İşe yaraması gerekiyordu."

"Bu lanet yerden nasıl çıkacağız?.." diye fısıldadı genç adam çevresine bakınırken. Camın ardında, uzakta, iki gardiyan hâlâ aralarında konuşuyorlardı.

Mark kendi kendine söylendikten sonra bir anda pantolonunun ön cebinden küçük bir nesne çıkararak mikrofona yaklaştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Doğaçlama."

Hoparlörün yanındaki rafta üstünde Lax'ın kabartma logosu bulunan, birkaç santim yüksekliğinde, gri dikdörtgen bir aygıt duruyordu. Mark parmaklarının arasına yanında bulundurduğu mikroçipi aldı ve aygıtın kenarında bulunan girişe taktı. Aletin başlığında dikdörtgen, yeşil bir ışık yandı.

"İyi ki bunu hep yanımda taşıyorum." Mark küçük ekranın sağındaki bazı tuşlara bastı.

"Neyi?"

"Arşivi. Bu Lax'ın P21 model birleştiricisi, onlar için çalışırken defalarca kullandığım bir alet. Her türlü sesi okuyor. En basit ses dalgasından sıkıştırılmış dosyalara kadar."

"Ne işe yarıyor?"

"Hapishanenin ses sisteminden anons yapılmasına."

Quinto bir adım geri gitti, suratında kurnaz bir sırıtma vardı.

"Yani bana diyorsun ki sen..."

"Bir şekilde dikkatlerini dağıtmam lazım. Silahını doldur," diye emretti Mark, gözleri alev alevdi, "ve kendini savunmaya hazırlan. Kutlama başlıyor."

Thierry'nin kamyoneti anayola saparak Mark ve Quinto'nun girdiği kapıya vardığında Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Giriş

kabini boştu, iki gardiyan yolun kenarında birbirlerine doğru yürüyordu. Birbirlerine silah çekmişlerdi.

Anna'nın, "Nasıl yani?.." dediği anda iki gardiyan birbirlerine ateş ederek yere düştüler. Silahların sesi susturucu kullanmanın etkisiyle boğuktu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Thierry, sesinde hem neşe hem de endişe vardı. "Çocuklar yaptı bunu, değil mi?"

"Sanırım öyle oldu," dedi Anna.

Giriş kapısının ötesinde devamlı etraflarını kontrol eden Alex ile Jenny hızlı adımlarla soğuk ve ıssız girişten geçiyorlardı. Sadece on beş dakika önce duydukları konuşmanın hatırasıyla Mark ile Quinto'nun gittiği yolun krokisini çıkardıktan sonra içgüdülerine güvenerek yolu takip ettiler. Gözlerinin önünde hâlâ gardiyanların şapşallaşmış suratları vardı. Onların hafızanın karanlık koridorlarına girebilen ve inandıkları her şeyi başarana kadar pes etmeyen bakışları karşısında güçsüz kalmışlardı. Alex ile Jenny'nin her iki gardiyanın da beynine yerleştirdiği o cümle, *meslektaşın bir hain*, bir anda her ikisini de hiç şüphe duymadan diğerini ortadan kaldırması gerektiğine ikna etmişti. İki gardiyanın hatası onlara kulak vermek ve ölümcül sonuçlara yol açacak fırsatı tanımak olmuştu. Jenny kapıdan geçerken bir an için deja-vu'ya benzer bir şey yaşadı. Ya da belki de o hayatın bilinmezinden ortaya çıkan bir hatıra söz konusuydu. Asansörün içinde bir adam vardı. Yıllar önceki kaçışını durdurmaya çalışan bir adam. Bedelini zihinsel sağlığını kaybederek ödemiş olan bir adam.

"Kapı," dedi Alex. "Burası." *Burada kalmıştım.*

"Girelim," Stormo'yu kılıfından çıkaran Jenny silahı doldurdu. Aynı şekilde silahını dolduran Alex'le bakiştılar. "İçeride yalnız olmayacağız."

Alex geniş pencereleri ve yüksek duvarları olan koridora çıkıp etrafına bakındı. Silahı elindeydi. Arkasında duran Jenny fısıldadı: "Orada."

İki gardiyan yavaş adımlarla onlara doğru ilerliyordu.

Alex, "Asansörlere ulaşmalıyız," dedi kısık sesle. "İkinci kez şansımız yaver gitmeyebilir."

Jenny dudağını ısırды. "Kahretsin, buradan geçemeyiz. Thierry, bizi duyuyor musun?"

"Çocuklar," doktorun sesi telsizde yankılandı, "oradan çıkın, sizi bulurlarsa..."

"Artık içerideyiz. Mark ve Quinto'nun girdiği koridorda bulunan asansör dışında başka asansör var mı, söyle."

Thierry haritayı kontrol ettikten sonra cevap verdi: "Hayır, eğer aşağı inmek istiyorsanız koridorun sonuna kadar ilerlemek zorundasınız. Hemen geri dönün. Çok tehlikeli."

"Çok beklersin," dedi Alex neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle.

Jenny konuşmuyordu. Ümitsizce bir yol bulmaya çalıştı ama görünüşe göre mümkün olan tek şey vazgeçmekti. Bu gardiyanların beyinlerine girmeye yetecek kadar zaman yoktu.

Gardiyanlar, saklandıkları kapı girişinden yalnızca on metre ötedeyken beklenmeyecek bir şey oldu.

Piyano notalarıyla başlayıp telli çalgılarla devam eden ve Marina Hapishanesi'nin her köşesine yayılmaya başlayan hoş bir melodi beş koridordaki hoparlörler aracılığıyla çatılara kadar duyulmaya başlamıştı.

Kamyonetin içindeki Thierry ile Anna şaşkınlık içinde bakıştılar. Tatlı bir erkek sesi şarkı söylemeye başlayınca Alex ile Jenny'ye doğru yürüyen askerler önce kaşlarını çatdılar, sonra sırtlarını dönerek koşmaya başladılar. İçinde ışık olan tek camlı ofise girdiler.

"Nasıl olabilir?" dedi Alex gözleri ümitle parlarken. Şarkı onu bir ömür geri götürmüştü. Hafızasının bilmediği kısmında saklanan bu notaları bildiğinden emindi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Jenny, "ama şimdi koşma zamanı."

O anda tecrit hücresindeki ihtiyar Ian gözlerini fal taşı gibi açtı. Duyduğu güzel melodiyi hatırlamaya çalışırken hafızası zamanda geriye gitti. Yalnız değildi. Marina Hapishanesi'ndeki herkes uyanmıştı. Birçok mahkûm hücrelerinin parmaklıklarına yaklaşarak hapishane tarihinde ilk defa yaşanan olayın tadını çıkarıyorlardı.

O sırada E2 seviyesinde elleri ayaklarına dolanan heykel gibi gardiyanlar bekleme odasına koştular.

Bir gardiyan emniyet kilidini açarken, camın ardındaki bir başkası, "Ne hakla birleştiriciyi kullanmaya cüret edersiniz?" diye bağırdı. Mark ile Quinto masanın ardına yerleşerek birkaç sandalyenin arkasına diz çökmüşlerdi. Silahları çatışmaya hazırды.

Gardiyanlar içeri girer girmez Quinto ortaya atlayarak ateş etmeye başladı. Mark bir kolunu tahta sırtın ötesine uzatarak ateş etti. İriyarı gardiyan dizlerinin üstüne çöktü. Göğsünde açık bir yarık vardı. Diğer gardiyan kurşunlardan kaçabilmek için kendini sola fırlatarak takla attı. Tekrar dizlerinin üzerinde doğrulur doğrulmaz silahını Quinto'ya çevirerek ateşe karşılık verdi. Quinto kendini yüzüstü yere attı. Gardiyan onu öldürmek için silahını yere doğrulturken Mark bir tekmeyele masayı onun üzerine devirdi ve kurşunu yarı otomatik silahın namlusuna sürdükten sonra ateş etti. Önündeki sandalyede bir yarık oluşturmuştu. Düşüş sesini izleyen gerçeküstü bir sessizlik oluştu. Mark masayı kenara çektiğinde gardiyan yerdeydi. Suratı kan içindeydi. Gözleri fal taşı gibi açıktı.

"Gidelim buradan," diye bağırdı Quinto.

Asansörlere ulaşabilmek için koridor boyunca koşan Alex ile Jenny bir anda durdular. Bir değil, iki değil tam altı asker onlara çok yakın olan aydınlatılmış ofisten çıkmışlardı. Lacivert üniformaları olan askerler ellerindeki silahlarla hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Askerler ilerlemeye devam ederken şarkıcının kristal sesi tiz tonlara geçince çocukların damarlarındaki kan dondu.

"Atın silahlarınızı, hemen," dedi altı adamdan biri.

O sırada Doğu'dan beklenen zamandan önce dönen Dana, Synaptica'daki 129 numaralı hasta odasına girdiğinde odanın boş olduğunu gördü.

Dana olup biteni anlar anlamaz Alex ile Jenny'nin odasından çıkarak kendini karanlık koridora attı. İşaret parmağını kırmızı led ışıqla aydınlatılan aygıta uzattı. Aygıttan, "Güvenlik," diyen bir ses duyuldu.

"Ben Dana. 129 numaralı oda boş. Birisi bana neler olup bittiğini anlatsın."

"Direktör... size haber vermediler mi? Firar ettiler. Wusk ekibinden dört ajanı bodrum katında bulduk. Bir tanesi uyuşturucu kullanmış gibi. Sorulara cevap vermiyor."

Diğer üçü görme yeteneklerini kaybettiklerini söylüyorlar. Başaramadıklarını...."

"Bana Thierry'yi çağırın. Hemen."

"Direktör... görünüşe göre Thierry de onlarla birlikte. Bir depocu onu kızıl saçlı bir kadın ve iki hastayla birlikte kaçarken görmüş."

Dana donakaldı. Bakışları karşısındaki duvara kitlenmişti. Etrafta sessizlik hüküm sürüyordu.

"Nasıl olabildi?" dedi. Bu bir soruya benzemiyordu.

"Dehşete düştük. Yeni bir ekibin gelmesi içeride bazı sorunlar çıkardı. Biz Fenice'den gelenler her şey olup biterken üst katlardaydık ve..."

Dana tek kelime daha dinlemeden oradan uzaklaştı. Kadın hızlı adımlarla asansöre ilerlerken topuklularının sesi on ikinci kat boyunca yankılanıyordu. Suratı gergindi. Dudakları kısılmıştı. Gözleri öfke doluydu. Sıfırıncı kata inerken sık sık yaptığı gibi gözlerini kapadı ve bir meditasyon anına sığınarak öfkesini dindirmeyi denedi.

Her şey kendiliğinden olmuştu. Gençliğin pırıltılı renklerine sahipti. Her ne kadar bu statüler hiçbir resmi belgenin üstünde görünmese bile babasının onu fikir sahibi ve direktörü olduğu projenin yıllar süren yoğun çalışmalarının meyvesini görmeye götürdüğü ilk seferdi. Yirmi yedi yaşına basmak üzereydi ama izin verilmediğinde bile babasını takip eden küçük bir kızın kurnaz ve meraklı bakışlarına sahipti. Bu ona fiziksel cezalara bile mal olmuştu. Daha da kötüsü, adamın aldırmazlığıyla karşı karşıya kalmıştı. Bu anda Thierry de vardı ama on beş yaş daha gençti ve ne gözlüğü vardı ne de gür bıyıkları. Babasını beceriksiz bir hürmet gösterisiyle selamladıktan sonra kıza da selam vererek gümüş renkli duvarları olan dar bir koridor boyunca ilerledi. Koridorun sonunda sürgülü, geniş bir kapı bulunuyordu.

Anı bir anda başka bir sahneye atladı, hafızasındaki bazı parçalar silinmiş gibiydi. O anda stadyum tribününe benzeyen bir yerde, mavi bir kanapede oturuyordu. Babası ile Thierry ondan uzakta, dayandıkları korkuluklardan altlarında kalan büyük salonu izleyerek gizli gizli konuşuyorlardı. Kız ayaklarını önündeki sandalyeye koymuştu, dirseklerini yukarı doğru çektiği dizlerine dayadıktan sonra çevresini incelemeye başladı. Ondan yirmi metre kadar ileride, küçük tribünün altında, yaklaşık yüz elli kadar genç dizlerinin üstüne çökmüş sırtları Dana'ya dönük halde devasa bir ekrana bakıyorlardı. Kolları bedenlerinin yanına yapışık, neredeyse nefes bile almıyorlardı. Devasa ekranda stilize edilmiş bir insan yüzü belirdi. Yüzün hatları kabaca çizilmişti, ağız ve burun neredeyse belirsizdi. Gözlerden eser yoktu.

Başka bir hatıraya atladı. Belki de bir saat sonrasına.

"O pozisyonda ne kadar kaldılar?" diye sordu babası Ivan'a. Arabayla eve dönüyorlardı. Arabada şoförün, konuşmalarını duymasını engelleyecek bir bölme vardı.

"En az üç saat," diye yanıtladı babası, elindeki interaktif tabletten gizli bir bildirimi okumakla meşguldü. Yüzü taş gibiydi, yay gibi gergin kaşlarının altındaki gözleri her türlü erişime uzaktı. Arada sırada uzattığı sakalı bakımsızdı.

"Bu onların disiplinli olmalarını sağlayacak," dedi kız. Babasının dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Kimse senin fikrini sormadı, Dana. Şimdi biraz susma nezaketi göster. Okumam gereken mesajlar var."

Asansör zemin kata ulaştığında açılan kapının sesi Synaptica'nın direktörünü gerçek hayata döndürdü.

Ceketinin yakasını düzelttikten sonra hızlıca Darren paneline bir şeyler yazan iki kızın bulunduğu yarım ay şeklindeki resepsiyona gitti.

"Direktör," diye konuşmaya başladı bir tanesi, "size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Kimse bana bu akşam bodrum katında yaşananları bildirmedi." Dana'nın sakin sesi hissettiği endişeyi dışarı vurmuyordu. "Doğu'dan yeni dönmüştüm ve şahsen o odaya girene kadar olanlardan haberdar olmadım."

Kızlar utanç içinde birbirlerine baktılar.

"Bir açıklamanız var mı?" diye ısrar etti kadın yüzünde sahte bir gülümsemeyle.

"Aslında... bunun güvenliğin görevi olduğunu sanıyorduk. Şey olacağını düşünmemiştik..."

"Eşyalarınızı toplayın," dedi Dana arkasını dönüp binadan çıkmadan önce, "ve bir daha gözüme görünmeyin."

"Thierry, duydun mu?" dedi Mark, arkasındaki Quinto ile E2 seviyesindeki koridoru tekrar geçerlerken yüreği ağzına gelmişti. "Yakalandılar! Lanet olsun!" Adamın üzgün sesi Marina Hapishanesi'nin önündeki minibüsün arka tarafında oturan Thierry ile Anna'nın kulaklıklarında yankılandı.

"İçeri giriyorum," diyen kadın Thierry'den bir onaylama bekledi ama olmadı.

Thierry Anna'ya, "Hepimiz kendimizi öldürmeye mi çalışıyoruz?" diye bağırdı.

Mahkûmların kulaklarının pasını silmeye devam eden müziğe eklenen güçlü siren sesleri arasında Anna araçtan indi.

O sırada Mark ile asansöre binen Quinto, "Alarm verdiler," diye söylendi. "Şimdi yandık."

"Thierry, çantada el bombaları var," dedi Mark, "çatıdaki gardiyanlara fırlat onları!"

Anna elindeki silahla giriş kapısının ardında gözden kaybolurken doktor araçtan indi, aracın kapısını açtı ve çantalardan birini aldıktan sonra kapıyı kapayarak çantayı yanına aldı. İki ağacın

arasına oturdu, çatıdaki gardiyanlar çılgınlar gibi koşturmaya başladığı sırada birkaç bomba çıkararak saldırıya hazırlandı.

Bir asker gruptan ayrılarak ilerlemeye başladığında, çok kalabalıklar, diye düşündü Jenny. Alex ile Jenny silahlarını yere bırakmak için yavaşça eğildiler.

"Siz..." dedi adam silahını kıza doğrulturken, "Synaptica'dan kaçan hastalarsınız. Aranıyorsunuz."

Gençlerin düşünceleri bir anda bağlantıya geçerek iletişim kurdu, böylece Alex elindeki silahı sıkı sıkı tutarak kolunu Jenny'nin boğazına doladı ve kızı bir rehineymiş gibi kendine doğru çekti.

Kalbi küt küt atarken, "Bravo," diye bağırdı ve silahı kızın şakağına dayadı, "bizi tanıdın."

Diğer askerlerden biri, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Silahları indirin yoksa ateş ederim. Yemin ederim ki öldürürüm onu. Siz de bunun hesabını Dana'ya verirsiniz. Kişisel olarak."

Jenny soğuk soğuk terlerken askerler bir süre hareketsiz kaldılar. Her ne kadar bu planı Alex'e öneren kendisi olsa da gözleri korku içindeydi. Blöf tek bir hipoteze dayanıyordu: Dana'nın emrinin onları ne olursa olsun canlı yakalamaları olduğuna. Gardiyanlar kıpırdamadan durdular, bakışları acımasızdı, içlerinden birinin onayıyla hepsi silahlarını yere bıraktılar.

İşte o anda duvarın biraz ilerisinde, gördükleri garip sahne karşısında şaşırıp kalan Quinto ile Mark'ın silüetleri belirdi. Quinto asker grubuna doğru koşmaya başladı, sinir dolu çığlığı sirene karışarak koridorda yankılandı. Kiskanılacak bir çeviklikle havaya sıçrayarak ayağıyla askerlerden birinin sırtına öyle bir tekme attı ki nefesi kesilen adam yere düştü. Diğerleri birden döndüler. Aralarından biri bağırdı: "Tuzağa düştük, ateş edin!"

Heyecan dolu birkaç saniye içinde Alex ile Jenny ışıkları kapalı olan bir ofisin kapısını kırarak içine sığındılar. Mark gardiyanlardan birini göğüs kafesinden vurdu, Quinto ise elleriyle

askerlerden birinin boynunu kıldı. Diğer gardiyanlar silahlarını yerden alarak Quinto'yu Stormo'sunu çıkarıp geri geri giderken ateş etmek zorunda bıraktılar.

İki gardiyan daha birbirlerinin üstüne yığıldı. Mark bir ofisin açık kapısının ardına sığındı. Quinto aniden kendisine silah doğrultan askerin karşısında kalakalmıştı. Mermisi de bitmişti.

"Geber," dedi kafası tıraşlı, iriyarı ve geniş omuzlu adam; Quinto'nun göğsüne doğrulttuğu silahı ateşlemek üzereydi. O anda adamın arkasında beliren Jenny elindeki silahla nişan aldıktan sonra gözlerini kapadı. Namludan fırlayan mermi askeri tam ensesinden vurdu.

Yalnızca bir gardiyan kalmıştı, silahsızdı ve çaresizce kaçmaya çalışıyordu. Onu vuran, silahında kalan son mermiyi kullanan Mark oldu.

"Alex! Jenny!" Anna'nın çığlığı uzun koridorun sonundan geliyordu. Mark ile Quinto gardiyanların cesetlerinden birkaç adım uzaktaydılar.

"Anna..." Alex ofisten çıkıp kadını gördüğü anda on askerden oluşan bir tabur silahlarını kadının sırtına doğrultmuşlardı. "Hayır!"

"Başkaları da var! Kaçalım!" diye bağırarak Mark Jenny'yi kolunun altına aldı.

"Onu orada bırakamayız!" Quinto silahı yerden kapıldığı gibi birkaç adım ilerledi ve Anna'nın arkasındaki gardiyan taburuna ateş etmeye başladı. Gardiyanlar da ateşe karşılık verdiler. Anna ateş altında kalmıştı. Yere düştü.

"Hayır!" diye nefesi yettiği kadar bağırarak Quinto geri geri giderek kaçmaya başladı.

Koşarak zemin kattaki asansöre bindiler. İçeri girdiklerinde Mark E2 seviyesini seçti.

“Onu yakaladılar,” dedi Alex. Yüzü dehşet içindeydi. “Onu vurdular.”

Jenny ona sarıldı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

“Benim suçum,” diyen Quinto çok sarsılmıştı. Bakışları yerdeydi.

“Saçmalama!” diyen Mark adamı omuzlarından tutarak sarstı.

“Ian’ı buradan dışarı çıkaralım ve sonra ortadan toz olalım. Yoksa buradan canlı çıkamayacağız.”

Asansör yavaşladıktan sonra durdu. Kapı açılınca dördü de iki gardiyanın cansız yattığı ofisi geçerek hapishanenin o seviyesindeki tek hücreye ulaşana kadar C kolunun bodrum katında koştular.

Mark en arkadaydı, iriyarı gardiyanın cebinden manyetik kimliğini ve Lax birleştiricisinin mikroçipini almıştı.

Hücrenin ağır çelik kapısının önüne ulaştıklarında manyetik kartı kapıdaki yuvasına soktu. Bitmek bilmeyen birkaç saniye boyunca beklerken alnındaki teri koluyla sildi. Kapı açıldı.

O anda Mark bir adım geri çekildi, Alex ile Jenny kapıyı açtılar.

Delikanlı kapıyı iki eliyle itti, kız yanında duruyordu; kalbi göğsünden çıkacakmış gibiydi. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışmaya başladıkça yaşlı bir adamın görüntüsü netleşiyordu. Üstünde beyaz bir giysi vardı, yatağında oturmuş yere bakıyordu. Yanakları çökmüştü, kırış kırış olmuş ellerini dizlerine dayamıştı.

Ian yavaşça döndü, gözleri Alex ve Jenny’ninkilerle karşılaşınca gülümsedi. Onları gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

Haydi, gençler. Çıkalım bu kafesten.

Sesi sonsuza kadar dönen bir girdapta kendi kafatasının içinde yankılandı. O cümle sonsuzluk kadar uzaktaydı. Ama önemli değildi. Şimdi kafeste olan oydu ve kurtarma sırası diğerlerine gelmişti.

Bakışlarında anlatılamayacak bir hüznün vardı, yüzünde ise kabullenilmiş bir üzüntü. Umut ise artık çok uzaklardaydı. Ancak

birkaç saattir üzerine beklenmedik bir bilinçlilik hali gelmişti. Köprü hâlâ sağlamdı ve bütün kartların oynanması gerekiyordu. Tabii oradan canlı çıkabilirlerse.

Tutsaklığı boyunca yaptığı psikofiziksel hazırlık, sonunda kaçış için işine yarayacaktı. Ayağa kalktı, Alex ile Jenny'ye doğru ilerledi. Onlar da seksen sekiz yaşındaki adamı karışık duygularla izliyorlardı. Yüzü kırışıklarla doluydu ama gözleri bir gencinki gibi enerjikti. "Vaktimiz kalmadı," dedi Alex. Ancak o bakışmada zaman istenmeyen bir misafirdi. İlişkileri sınır, arkadaşlıkları engel tanımıyordu.

Hücreden çıkınca hep beraber, yolu bilen tek kişi olan Mark'ı takip ettiler.

"Avluya çıkmak üzereyiz," dedi Mark. Koridordan çıkıp dar merdivenlerden yukarı tırmanırken heyecanlıydı. "Beni duyuyor musun, Thierry?"

"Evet, duyuyorum," diye yanıt verdi doktor. Ana kapının karşısındaki iki ağacın arasında oturuyordu.

"Neredesin?"

"Batı tarafında, sizi bıraktığım yerdeyim."

"Bombaları oradan çatıya fırlat. Gardiyanların dikkati oraya yönelsin. Sonra minibüse binerek doğu kanadına geç."

"Anlaşıldı."

Thierry kendisine verilen görevi yerine getirmek üzere ayağa kalktı. Arka arkaya dört el bombasının pimini çekerek bütün gücüyle çatıdaki yürüyüş yoluna fırlattı. Bomba çatıya isabet ederek birkaç gardiyanın yere yığılmasına neden oldu. Diğer gardiyanlar oluşan toz bulutuna doğru koşular.

Sonra sürücü koltuğuna geçerek tam gaz ilerledi. Siren sokakta duyulmaya devam ediyordu.

Merdivenlerin başına geldiklerinde demir kapıyı tekme atarak açtı. Bu kapı mahkûmların her akşamüstü açık havaya çıkarıldıkları büyük avluya açılıyordu. Şanslı olan mahkûmların tabii ki. Ian bir an için bakışlarını gökyüzüne kaldırdı ve uzayın kraliçesi Ay'ın şaşırmış yarım yüzünü gördü. Alex ile Jenny yaşlı adamın ellerinden tutarak Mark ile Quinto'nun arkasından ilerlemeye başladılar. Avlunun kuzey kanadındaki duvarlara yaslana yaslana ilerliyorlardı. Avlunun diğer tarafında iki gardiyan belirdi.

Quinto, "Mark," diye bağırarak arkadaşına onlara doğru koşan gardiyanları gösterdi.

"Yere yatın!" diye bağırdı Mark. "Alex, silahını bana ver!"

Alex adamın emrine itaat ederek silahı ona doğru fırlattı. Mark silahı yakaladığı gibi mermiyi namluya sürerek iki gardiyana ateş etti. Gardiyanlar kendilerini yere atarak yuvarlandılar. O sırada Quinto avlunun ortasında bulunan küçük deponun çevresinden dolanarak kullanabileceği bir sopa arıyordu. Duvara dayalı bir tane bulunca kaptığı gibi gardiyanların arkasından saldırdı. Grubun geriye kalanı ayağa kalkıp çıkış kapısına koşarken Quinto sopanın yardımıyla gardiyanları bir güzel benzetiyordu. İlk gardiyan çenesinin altına aldığı iki darbeden sonra yere serildi. İkincisinin silahı, kullanılmaya zaman bile bulamadan havaya uçtu. Silahın sahibi de karnına giren sopayla kan kustu.

Çatıda olan gardiyan uzaktan ateş etmeye başladıysa da grup çoktan çıkış kapısının girişine ulaşmıştı bile. Quinto diğerlerine yetişerek duvarın arkasında siper aldı.

Nefes nefese kalan Alex, "Bunu nasıl açacağız?" diye sordu.

Mark sırtarak kapıya baktı ve "Thierry, beni duyuyor musun?" dedi.

"Minibüsteyim. Siz neredesiniz?"

"Kapıdayız. Bizi alma zamanı geldi."

"Emredersiniz."

Doktor minibüsle kavis çizerek aracın arkasını hapishanenin kapısına doğru çevirdikten sonra geri vitese takarak tam gaz ilerlemeye başladı. Gözleri dikiz aynalarında idi.

Beşli, minibüsün olanca hızıyla kapıya doğru gelen silüetini görünce aracın arkası hapishanenin demir giriş kapısını yıkana kadar bir kenarda bekledi.

"Herkes binsin!" diye bağırdı Mark. Avludan başka bir gardiyan grubunun bağıışıları ve silahlarından çıkan ateş sesleri duyulmaya başlamıştı.

Thierry araçtan inerek bagaj kapısını hızla açtı. Ian ile çabucak bakiştikten sonra onu hızlıca içeriye itti. Alex ile Jenny'yi bindirdikten sonra doktor da araca atladı ve bagajın kapağını kapamaya çalıştı ancak başarılı olamadı. Hapishanenin kapısıyla çarpışması aracın kapısını bozmuştu. Bu yüzden elleriyle ittikten sonra kapalı kalabilmesi için tutması gerekti.

Quinto öne oturdu. Mark da sürücü koltuğuna geçti. Makineli tüfeklerden çıkan kurşunlar aracı sıyrıyordu. Minibüs hapishaneyi ardında bırakarak gecenin karanlığında yok oldu.

"Bu kesinlikle benim hatamdı," dedi Quinto kısık sesle.

Mark'ın minibüsü yüksek sokak lambalarının yolu ikiye böldüğü geniş cadde boyunca ilerliyordu. Yolun her iki yakasında bulunan üç katlı apartmanların cephelerinde hiç ışık yoktu. Bu yol onları şehir dışına götürüyordu ama ikisi de otoyolların girişinde kontrol noktaları olacağını iyi biliyordu. Marina Hapishanesi'nde olan silahlı çatışma kameralarla kayıt altına alındığından ve Mark ile Quinto bunun başrolünde olduklarından artık bütün grup arananlar listesindeydi. Artık Alex ile Jenny'yi canlı yakalama emri de olmayabilirdi.

Mark, "Kes artık," diye azarladı Quinto'yu. "Ateşin ortasında bulduk kendimizi."

"Ateş etmemeliydim. Çok kalabalıklardı. Yalnızca kaçmalıyım."

"Sen yapılması gerekeni yaptın, Quinto. Ben de aynısını yapardım."

"Her şeyi berbat ettim!" Genç adam hırsından ağlıyordu. Arabanın camına bir yumruk attı. "Olabilecek en kötü şey yakalanması olurdu, en berbat... lanet olsun, onu öldürdüler, Mark!"

Minibüsün arkasına sessizlik hâkimdi. Dakikalardır kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmamıştı ama hepsi hüzünlü gülümsemesi olan, kızıl saçlı, akıllı ve cesur kadını düşünüyordu. On sekiz yıl önce üç genci kâbusun ortasından çekip alarak onlara yeni bir hayat veren kadını.

“Girmemeliydi,” diye fısıldadı Alex.

Jenny onun elini tutarak hıçkırmaya başladı. “Böyle öldüğüne inanamıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum...”

“Yalnız başına gitmesine izin vermemeliydim,” dedi Thierry, perişandı. “Ben aptalın tekiyim.”

“Anna yaşıyor,” dedi Ian, sesi çok ciddiye. Hepsi ona doğru döndü. “O hapishanede ne olmuş olursa olsun.”

Alex gözyaşlarına boğularak kendini arkadaşının kucağına attı. Birbirlerinin durumundan habersiz, bitmek bilmeyen bir bekleyişten sonra nihayet birlikteydiler. Umutla umutsuzluk arasında gidip gidip gelmişlerdi.

“Marco!” Alex görünüşte cılız ama aslında güçlü olan bedene sıkı sıkı sarıldı. “Nasılsın?”

“İyiyim, arkadaşım. Ama senden bir ricam olacak... Burada yıllarca yaşadım, aile kurdum, bir oğul yetiştirdim, geldiğimiz toplumdan daha uzun süredir burada yaşıyorum. Artık kendimi buranın bir parçasıymış gibi hissediyorum. Yaşlandım ve... burada öleceğim. En azından kalbimin en kalın ve yıpranmış kısmıyla. Bu yüzden eğer mümkünse, bana Ian diyebilir misin?”

Alex onu anladığını belirterek başını salladı ve kendisini saran karanlığa geri çekildi. Hep birlikte olduğu arkadaşı ve Sam-en'deki tek sırdaşı şu an önündeydi ama şimdilik öbür tarafa ait olan bölümü alter egosunun dramatik hikâyesi tarafından bastırılıyordu. Sırtını yükleme bölmesinin duvarına dayayarak sessizliğe büründü.

Bir süre geçtikten sonra Ian, "O güzel müzik..." dedi olaylara karşı gösterdiği her zamanki keyifli ve alaycı tavrıyla. "Nasıl mümkün olabildi?"

Diğerleri bir an için nefes bile alamadılar, Anna'nın yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi, ruhları acı çekiyordu.

Yaşlı adam, "Acı benim de acım," diye çevresini saran suskunluk ve çaresizlik duvarına karşı konuşmaya devam etti. "Ama güçlü olmalısınız. Bu onu unuttuğunuz anlamına gelmez, bundan sonra onun için savaşacağınızı gösterir."

"Mark'ın fikriydi," diye fısıldadı Thierry.

"Mark mı?"

"Bu minibüsü kullanan adam. Sen onunla hiç tanışmadın. Oğlun Ben'in karısının ağabeyi.

Yaşlı adam bir şey diyemedi. Boğazına bir yumru oturmuştu. Bir süre sonra tekrar konuştu: "Son yıllarda neler oldu? Denizin marifeti mi?"

"Hayır. Televizyonda yayınlanan bildiriler ve reklamlar için yapılan dijital prodüksiyonlar haricinde müzik burada asla var olmadı. Bununla karşılaştırılmazlar bile."

"O şarkı... o şarkıyı biliyorum."

Thierry adamın inanılmaz hafızasına hayran kaldı. Onca yılın ardından hatırlayabilmişti. "Sen... sen bu şarkıyı hatırlayabiliyor musun?"

"Ellili yıllara ait bir parçaydı," dedi Ian hüznle.

Şoför kabinindeki Quinto, Ian'ın sözlerini kulaklıklardan duyunca şaşkınlıkla Mark'a baktı.

Mark gözlerini yoldan ayırmadan kafasını salladı.

"Bin dokuz yüz elli."

Quinto pencereden dışarıya bir göz attı, dükkân tabelalarından yayılan ışıkları seyretmeye koyuldu. Bir an hapishanede olanları yeniden düşündü. Müzik başladığında –o dijital dosyalarda bu-

lunanlar umurunda bile değildi– diğer herkes gibi o da büyülenmişti. Her ne kadar kaçmaya odaklanmış olsa da duyduklarına inanamıyordu. Ender bulunan, baştan çıkarıcı melodilerin nasıl bir gücü vardı böyle?

Alex, “Ben de gayet iyi hatırlıyorum,” dedi. “Nasıl olduğunu bilmiyorum. Önceki hayatımdan o kadar az şey hatırlıyorum ki.”

Ian ile Jenny bir şey söylemediler ama Alex’in öteki hayatından bahsederken Sam-en’i kast etmediğini çok iyi biliyorlardı. 2014 yılındaki kıyametle kesintiye uğrayan hayatlarından söz ediyordu.

“Ama o şarkıyı,” diye devam etti, oldukça heyecanlanmıştı, “unutmadım. Hoparlörlerden çalmaya başladığında, notalar beni alıp başka bir yere götürdü. Bir an için bir adam... koltukta oturan bir adam gördüm, elinde plağın kapağını tutuyordu.”

Jenny neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Baban...” dedi.

“Evet, babam. Gerçek babam. Gerçek ailem. Üstünde kelimeler bulunan bir kâğıt parçası hatırlıyorum, yanlış yazıyordum. Benim dilimde değildi. Kahretsin, çok saçma. İnanılmaz, şu anda babamın o parçayla ilgili ne dediğini bile hatırlıyorum. Demişti ki, *bu şarkı aslında otuzlu yıllarda yazılmış ancak en ünlü versiyonu ellili yıllarda çıkan bir grup tarafından yapılmış.*”

“Senin bize anlattığın bu detaylı hatıralar sayesinde onu çıkarıp bu kadar benzer şekilde çalabildik,” diyen Thierry böylece Ian’a o yıllarda Synaptica’da neler olduğunu anlattı. Çıkarım yapmak için tasarladığı software’den söz etti. Onun sayesinde denizin geri vermediği bir şarkı gün ışığına çıkmıştı.

Ian, “Bu yöneticiler insanların buna benzer başyapıtları dinlemesine ya da üretmesine asla izin vermez...” dedikten sonra öksürdü. Grup bir süre sessizce Mark’ın çaldığı şarkıyı, cesur Anna’nın tatlı yüzünü düşündü.

“Şimdi bize ne olacak?” diye sordu Jenny.

Soruyu şoför kabinindeki Mark yanıtladı. Adamın boğuk sesi radyo frekansı vasıtasıyla yükleme kabininde oturanlara ulaştı. "Neredeyse geldik."

"Nereye?" diye sordu Alex. Ian kulaklıkları olmayan tek kişi olduğu için önünde gerçekleşen konuşmayı anlamaya çalışıyordu. "Quinto'nun dojosuna."

Mark yolun boş olduğunu işaret edince Quinto yükleme kabini- nin kapısını açtı. İçeridekiler araçtan inince kendilerini geniş bir meydana buldular. Park edilmiş arabaların ilerisinde beş katlı bir bina yükseliyordu, ön cephesi çatlaklar ve kırık camlarla doluydu. Terk edilmiş bir binaya benziyordu, içinde birkaç açık ışık vardı. Belki de Marina şehrinin en köhne binalarından biriydi.

Grup dar bir kapıya ilerleyen Quinto'yu takip ederken, "Dojo da nedir?" diye sordu Jenny.

"Artık böyle adlandırılmıyorlar," dedi Thierry, "daha doğrusu Gea kıtasında böyle demiyorlar. Bu terim sizin geldiğiniz uygarlığa ait. Sizin varlığını mutlaka hatırlayacağınız antik bir dile, Japonca'ya ait bir kelime. Anlamı 'yolun takip edildiği yer'. Antreman yapılan ve dövüş sanatlarının öğrenildiği bir spor salonu. Tek farkı bugün normal insanların bunları kullanamaması. Sadece seçili insan grupları buralara girebilir. Quinto eskiden bir asker olduğu için içeri girebiliyor."

"Bizim uygarlığımıza ait bu kadar şeyi nasıl öğrendin?" diye sordu Jenny.

Grup girişin önünde durdu. Başlarını kaldırıp yukarıdaki tabelada yazan EĞİTİM MERKEZİ yazısına baktılar.

Thierry soğuktan korunmak için Mark'ın ceketini giymiş olan Ian'a dönerek, "Çünkü benim babam sizin kıyametinizden kurtulan gençlerden biriydi. Sizden biriydi ve o dönemde, her

şey sona ermeden önce, Milano'nun dışında bulunan Kendo dojosuna devam ediyordu."

Ian anılar üstüne üstüne gelirken gözlerini kısıtı. Kabin, deneyeye tabi tutulan çocukların listesi, babasının deneyi. Ve Milano. Onun Milano'su.

"Benim ihtiyar buranın ne hale geldiğini görse dehşete düşerdi," diye konuşmaya devam etti Thierry. "Onun zamanında böyle yerler kutsalmış. Ken ve zen, yani zihin ve vücut arasındaki dengeye burada ulaşabiliyordu. Bazen Doğuluların sonsuzluğun sırrını bildiklerini düşünüyorum. Sonsuz bir döngüde nasıl ölüp nasıl tekrar doğacaklarını biliyorlar. Belki onların anahtarları bizim genlerimizdedir."

"Senin baban... o çocuklardan biriydi..." Ian'ın bakışları uzaklara dalıp gitmişti.

Quinto kilidi açıp herkesi içeri davet etti.

"Ivan hepsini öldürdü," dedi Thierry beşi de içeri girince, "ve ben yıllarca suçluluk duygusu içinde yaşadım. Onun en güvenilir adamlarından biriydim. Babamın aslında kim olduğunu öğrenip aklım başıma gelene kadar onun birçok iğrençliğinin harekete geçmesini sağlayan eller benimkiler oldu..."

Spor salonu oldukça genişti. Tavan, yerler, duvarlar ve kirişlerin hepsi ahşap kaplıydı. Salonun dibindeki duvarda küçük kare camlar vardı. Bu camlar binanın avlusuna bakıyordu. Sağ taraftaki duvara düzinelerce mat yığılmıştı. Diğer taraftaki duvara birçok baston dayanmıştı. Girişe asılmış bazı çerçevelerde detaylı ve özenli çizilmiş dövüş sahneleri vardı. Alex ilk çizimlerde avantajlı gözüken adamın her sahnede gittikçe zor durumda kaldığını ve son karede kendinden daha küçük bir adam tarafından alt edildiğini gördü.

Quinto Ian'a siyah keten pantolon, dojonun logosu bulunan bir tişört ve gri renkli bir kazak verdi. Yaşlı adam verilenleri giydikten sonra konuşmaya başladı: "Hatırladım. Burada değil... Sam-en'de.

"Neyi?" diye sordu Thierry.

"Her şeyi gördüm. Listeyi.... o adamlardan birinin öldürülüşünü."

"Ne zaman gördüğünü biliyorum," dedi Alex. "Komadayken gördün."

Jenny başını salladı, aklı Sam-en'de iki mevsim boyunca delikanlının her an ölüm haberini bekledikleri zamana gitti.

Thierry kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştı. "Beyinlerinizin yapabildiği şeyler tek kelimeyle olağanüstü."

Doktor göreve başlamadan önce Anna'ya anlattıklarını gruba da tekrar etti. Böylece onlar da beyinsel güçlendirmenin genetik olarak geçtiğini anladılar. O anlatırken diğerleri dojonun ortasındaki halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Bu anlatılanları Anna'nın hatırasını aralarında hissetmeden dinlemek mümkün değildi. Sessizce durdular. İçlerinden bazıları gözyaşlarını tutamadı. Hepsinin düşüncelerinde gardiyanların açtığı ateşle yere düşen kadın vardı. Ian haklıydı. Anna gezebilirdi. Tek hayatı Gea'daki değildi. Çoklu Evren'in karşısında ölüm anlamını yitiriyordu. Ama şimdi varlığın sonsuz sayıdaki farklı hali içinde her neredeyse artık onlardan çok uzaktaydı. Ve onun yokluğu çok ağırdı.

Jenny, "Burası güvenli mi?" diye sorarak sessizliği bozdu.

"Bu yer, evet," diyen Quinto parmaklarını iç içe geçirdikten sonra kolunu ileriye doğru uzatarak parmaklarını çıtlattı. Sonra ayağa kalktı. "Ama bizim minibüsü bulup geldiğimiz yolun izini sürmüş olma ihtimalleri var."

"Mikroçiplerin izini süremezler mi?" diye sordu Ian.

"Hayır," dedi Mark. "Yani, teoride evet ama ben bizimkileri devre dışı bıraktım."

"Ya onunki?" Quinto kafasıyla Ian'ı işaret ediyordu.

"Kontrol ettim. Onunki zaten devre dışı bırakılmış. Görünüşe göre tecride mahkûm edildikten sonra kaydını da arşivden çıkarmışlar."

"Onların gözünde ben çoktan ölmüş bir adamdım..." dedi Ian, konuşmasında üzüntü yoktu, hatta sesinde bir çeşit tatmin gizliydi.

Alex birden ayağa fırladı. "Bunun hesabını verecekler. Ben ile Anna'nın ölümlerinin hesabını verecekler. Bizi o yerde yıllarca kapalı tutmanın, Ian'a yaptıklarının hesabını verecekler. Şimdi burada, birlikteyiz." Jenny ile eski arkadaşına döndü, aralarında kararlı bir bakışma geçti. "Bazı şeyleri değiştirebiliriz."

Mark yavaşça ayağa kalktı, ceketinin cebindeki interaktif tableti çıkarıp açtı. "Şimdi işaret geldi. Beklediğim mesaj buydu. Biri bizi ziyarete gelecek."

Jenny adamın karşısına geçti.

"Kim?"

"Bir cani, karşımızda olmasındansa bizim tarafımızda olmasını kesinlikle tercih edeceğimiz bir adam."

Mark'ın tabletine bir mesaj daha gelince adam dojonun girişine yöneldi. Quinto onu takip etti. Kapının anahtarını elinde tutuyordu.

O sırada Alex ile Jenny, Quinto'nun "shinai" diye adlandırdığı, bambudan yapılmış kılıca hayranlık dolu gözlerle bakıyorlardı. Onların ruhları da belki o kılıcın tarihi kadar eski, zamansız ve dramatik bir hikâye barındırıyordu. Gözleriyle iletişim kurmaları için bir saniyeden bile kısa süre bakışmaları yeterliydi. Kısacık bir zaman diliminde düşünceleri birleşerek birlikte akmaya başladı. "Bizim için başka yıldızlı geceler de olacak," dediler birlikte.

Ian onlara yaklaştı, dudağında sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Biz her zaman o köydeki üç genç olacağız," dedi ışıltılı gözlerle.

"Evet, olacağız," dedi Jenny samimi ve şükran dolu bir sesle. "İçimden bir parça senin teorilerine hep şüpheyile yaklaştı. Özür dilerim."

"Kim olsa öyle yapardı. Hatırlayamıyordunuz."

"Hatırlayamıyorduk ama artık unutmamız söz konusu bile olamaz. Bana ilaç verildiğinden beri geçmişteki insanlar ve olaylar aklıma üşüşüyorlar. Onları aklımdan uzaklaştıramıyorum."

"Aynısı bana da oluyor," dedi Jenny, "sürekli."

"Nereden geldiğimizi hatırlıyorsunuz. Şimdi kimiz. Eskiden kimdik."

Ian kollarını açarak ikisini de bağrına bastı ve onlara sıkıca sarıldı. Birbirlerine kenetlendikleri o sonsuzluk anı boyunca üç aynı yaşta insan, kader tarafından seçilmiş arkadaşlardılar. Hikâyeleri görünmez bir ip tarafından sonsuza kadar birbirine bağlanmıştı.

"Anna'nın hâlâ yaşadığını biliyoruz," diye fısıldadı, "öyle değil mi, çocuklar?"

"Kesinlikle," Alex'in gözleri kırmızı ve şişti. Gözyaşları artık yetişkin olan yüzünden aşağı yuvarlanıyordu.

Quinto ile Mark orada bulunanların meraklı bakışları arasında iriyarı, esmer bir adama, çekik gözlü bir kadına ve ağzında koli bandı, gözlerinde ise bir bağ bulunan, uzun saçlı bir gence spor salonunun ortasına kadar yol gösterdiler.

"Size Aimar'ı tanıştırmaktan mutluluk duyuyorum," diye konuşmaya başladı Mark, "ve Doktor Sara'yı. Delikanlının adını bilmiyorum ama çok yakında bize hem adını hem de başka birçok şeyi anlatacağından eminim." Delikanlı kapalı ağzıyla bir şeyler söylemeye çalışırken Asyalı kadın gözlerini Ian'a dikerek birkaç adım attı. "Sensin..."

Yaşlı adam kaşlarını çatarak kadını dikkatle inceledi, yüzünün hatları onlarınkinden oldukça farklı olan bu kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Tanışıyor muyuz? Hiç... karşılaştık mı?"

"Hayır," dedi kadın elini ona doğru uzatırken, "ama yıllarca oğlun Ben ile araştırma ünitesinde yan yana çalıştım. Jenny'yi bulduğumuzda Mnemonica'da birlikteydik ve... kaçmadan hemen önce bana senin hikâyeni anlattı. Seninle öyle gurur duyuyordu ki."

Ian'ın boğazı düğümlendi. Oğluyla birlikte çıktığı ilk görevi hatırladı. Bu hatıra gözlerini yaşarttı. O anı tekrar yaşadı. Denizin altında. O günden sonra rütbe atlayacak olan öğrencisiyle gurur duyuyordu. Bu öğrenci onun araştırmalarını okyanusun dibinde ilerletecekti.

"Ben de onunla," dedi kadının elini nezaketle sıkıp yanaklarından öpmek için onu hafifçe kendine doğru çekerken. Kimseden ses çıkmıyordu. Kadın Ben'le birlikte Mnemonica'dan kaçan ve artık bir yetişkin olan kıza doğru döndü.

Jenny'nin, bedeninde yapılan analizleri, rehabilitasyonu, denizaltı istasyonunda geçirdiği haftaları ve o kadın doktoru unutmaması mümkün değildi. Yüzü on sekiz senedir hiç değişmemişti, yalnızca gözlerinin çevresinde belli belirsiz kırışıklıklar oluşmuştu. Denizaltından olaylı kaçışlarını hatırlamak için gözlerinin içine bakması yetmişti.

Ben'in dostane yüzü akıllarındayken birbirlerinin kollarına atıldılar.

"Sen hâlâ..." dedi kadın Jenny'yi sımsıkı kucaklarken, "sen hâlâ hayattasın."

"Nereye götüreyim bunu?" diyen Aimar'ın kalın sesi salonda yankılandı. Kaba adam, delikanlıyı koltukaltına sıkıştırmış sıkı sıkı tutuyordu.

"Benimle gel," dedi Quinto, "alt kata inelim. Hepiniz gelin."

"Artık telsizin sesi gelmiyor," dedi Thierry parmağıyla sağ kulağındaki alete dokunarak.

"Santrali devre dışı bıraktım," dedi Mark. "Artık birlikteyiz, ihtiyacımız kalmadı. Şarjın erkenden bitmesini önlemek istiyorum."

Quinto spor salonunun sonundaki küçük kapıya doğru yol gösterdi. Delikanlı alt kattaki salonun ışıklarını açana kadar zifiri karanlıkta merdivenlerden aşağı indiler. Gerçek Kendo dojosunda olmalarına rağmen bulundukları salon sıradan bir spor salonuydu.

Duvara dayalı birçok alet vardı. Quinto ağırlık kaldırmak için kullanılan banklardan birini alıp salonun ortasına yerleştirdi.

"Buraya yatır onu," dedi Aimar'a. Adam uzun saçlı genci banka kadar götürüp üstüne yatırdı. Quinto çocuğun gözlerindeki bandı çıkardı. Delikanlı anlaşılmaz bir şeyler söylemeye çalıştı. Thierry çocuğun yanına diz çökerek ağzını bağlayan bandı çıkardı.

Çocuk birkaç defa öksürdükten sonra doğruldu, yüzü ter içindeydi. Karşısında tek kelime bile etmeden duran gruba baktıktan sonra sessizce saydı.

"Sekize karşı bir," sırtarak bir kaşını kaldırdı, "tebrikler..."

Sonra gözlerini Alex'e dikti. Bakışlarıyla onu hedef almıştı, herkes ne yapmaya çalıştığını biliyordu.

Bir süre zorlandıktan sonra, "Lanet olası, neden sözüme itaat etmiyorsun?" diye fısıldadı kendi kendine.

Alex küçümseyen bir gülümsemeyle yanıt verdi: "Eğer benim aklımı ele geçirmeye çalışıyorsan yanlış hedef seçtin demektir."

Delikanlının duyduğu kelimelerin anlamını kavrayacak zamanı bile olmadı, Quinto ile Aimar kafasını sabit tutarken koluna bir iğne saplandı.

Thierry şırıngayı çıkarıp cebine koyarken delikanlı, "Siz... kimsiniz?" dedi dişlerini sıkarak.

"Bununla," dedi doktor, "bir süre sakinleşeceksin."

Çocuk, "Biz Ütopya'yız... şimdi ve her zaman..." diye fısıldadıktan sonra Thierry'ye alaycı bakışlarla gülümsedi.

"Sana verdiğim Neurex dozu sahip olduğun inanılmaz yeteneği kullanmanı engelleyecek. İçine biraz da sakinleştirici ekledim çünkü biraz heyecanlı görünüyorsun. Önümüzdeki birkaç saat boyunca normal bir insan olacaksın. Mutlu musun?"

"Gözlerini hatırlıyorum..." diye cevap verdi çocuk. Aimar ile Quinto çocuğu yavaşça bırakarak ağırlık kaldırma aletinin

arkasına geçtiler. Gerekirse hemen müdahale etmek için hazırda bekliyorlardı.

Delikanlı doğrularak bankın üstüne oturdu. Thierry'ye dik dik bakıyordu.

"İsmi ni hatırlamasam da senin kim olduğunu biliyorum."

"Elbette, birbirimizi tanıyoruz," diye sakince cevap verdi doktor, hatıraları onu on sekiz yıl önce Ivan'ın ordusunu kurduğu zamana geri götürüyordu. Ruhunun çürük yarısı, boğucu suçluluk duygusu yüreğine çöreklenmişti. Şimdi hatasını düzeltmeye çalışıyordu.

"Adım Thierry. Kendini biraz zorlaman gerekiyor."

Delikanlı cevap vermedi, bakışları doktorun ötesinde bir yere dalmıştı.

Thierry, "Bize adını söyle," diyerek başarısız bir teşebbüste bulundu, cevap yoktu.

"Adı Gerard," dedi Aimar. "Kendisi Geliştirilmişler grubunun çekirdek kadrosunun başı ve benim yaptığım işi baltalamayı akıl eden kişi."

"Bu Gerard," diye açıkladı Mark, bakışları Ian'a kitlenmişti. "Arkadaşlarıyla birlikte Doğu ile Gea arasındaki kaçakçılığı tespit etti. Kaçakçıların başı Aimar. O aylarda Mayer'in güvertesinde bulunan Sara'ya teşekkür etmemiz lazım. İşin asıl amacını anlayınca Aimar'ın bazı yasadışı işlemlerini örtbas edip kaçmasma yardımcı oldu."

"Yani?" dedi Alex.

"Bilirsiniz işte... bunun gibi sivil toplumlarda biz suçlu sayıyoruz," diye cevap verdi Aimar. "Kaçakçılar, korsanlar, düzgün hayat sürmeyenler. Aslında, bu kaçakçılık işi yıllardır zor durumda olan Doğu'daki kardeşlerimize yardımcı olabilmek içindi."

Ian, "Anlamıyorum," diyerek sözünü kesti. "Doğu mu? Doğu'yla mı ticaret yapıyorsunuz?"

“Sen tecrit hücresinde kapalıyken Doğu, Gea’nın bir kolonisi oldu. Artık orası da Ivan’ın, yani seni hapishaneye tıkan ve hepimizi kapalı kapılar ardında yöneten insanın kontrolü altında. Doğu’da İtalyanca konuşulmasını sağlayarak bu dilin yavaş yavaş İngilizce’nin yerini almasını ve böylece iki kıtanın birleşmesini istiyorlar. Doğu’nun başkenti Lender dışında kalan her yerde sefillik hâkim. Ancak buradaki televizyon tabii ki yalnızca Lender Parkı’nı, Sunday River’ın uçakla çekilen görüntülerini ve Tıbbi Merkez’in görkemli ve güven verici binasını yayınlıyor. Ne yazık ki Doğu’daki diğer on altı büyük şehir sefalet içinde. Oranın vatandaşları yüksek vergilerle canlarından bezdirilmiş durumda ve hiç tıbbi yardım yok. Biz bunu düzeltmeyi denedik. Deniz taşımacılığındaki bazı kör noktaları kullanarak kaçak ticaret ağı kurduk. Tabii Gerard ve arkadaşları bizi yakalayana kadar.”

“Ona kaçması için yardım ettim,” dedi Sara, “ama belirlenen birçok suç ortağı yakalandı, hapse atıldı hatta belki idam cezasına çarptırıldı. Gerard’ın ağı ne yazık ki Aimar’ın kaçak ticaret ağından daha güçlüydü.”

“Ama siz... bu dünyada neyi değiştirebileceğinizi sanıyorsunuz?” diye söylendi delikanlı.

Aimar delikanlıya döndü ve buz gibi bakışlarla, “Kapa çenenini,” dedi.

Delikanlı cevap olarak sırtıttı. Aimar öne eğilerek çocuğun kafasını banka geçirdikten sonra onun yanında diz çöktü ve halteri boynunun üstüne bıraktı. Diğerleri bu sahneyi seyrederken, “Öldürürüm seni!” diye bağırdı. Çocuğun yüzü morarmaya başlamıştı.

“Aimar! Dur!” diye bağırdı Thierry.

İriyarı adam sanki hiç duymamış gibi halterin sopasını çocuğun boynuna bastırmaya devam etti. Çocuğun kan içinde kalan gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. Aimar bir anda

kalkarak halteri duvara doğru fırlattı. İki ağır disk duvarda iz bırakarak yere düştü.

Thierry sert bir ses tonuyla, "Bize canlı gerekiyor," dedi, "diğer geliştirilmişlerin hamlelerini takip edebiliriz. Bize değerli bilgiler verebilir."

"Köle sürüsü," diye mırıldandı Gerard. Ağzından kan gelmişti. "Köle sürüsünden başka bir şey değilsiniz."

Thierry ona acıma dolu gözlerle bakarken aldığı eğitimi düşündü. On sekiz senelik şartlandırılmaları ve dersleri hatırladı. Çocukların karanlık bir salonda kafalarındaki kulaklıklarla izledikleri binlerce saatlik videoları düşündü.

Doktor ne o okulu, ne o çocukları ne de binanın giriş duvarında asılı olan tabelayı unutabilecekti:

ÜTOPYA.

"Acele etmeliyiz," dedi Mark diğerlerine. "Burada kalamayız. Aimar, Quinto, çocuğu alın."

"Boşa zaman harcıyorsunuz," diye mırıldandı Gerard, "sizi nasıl olsa bulacaklar..."

Thierry aniden dönerek, "Sus!" diye bağırdı.

Ian Mark'ın yanına yaklaşıp onu bir kenara çekti. "Aimar ile Sara'nın profillerini de devre dışı bıraktın mı?"

"Tabii ki, onlar buraya gelmeden önce. Hatta seni almaya gelmeden önce."

"Peki ya delikanlının?"

"Geliştirilmişlerin mikroçipi olmaz."

"Kimden bahsettiğinizi anlamam lazım."

Mark yaşlı adama Ivan'ın gizli ajan ekibinin nasıl çalıştığını anlatırken Thierry yanlarına yaklaştı. Tam o anda üst kattan ilk

önce kulakları sağır eden bir ses hemen arkasından da çığlıklar duyuldu.

“Ana girişi havaya uçurdular,” diye bağırdı Quinto. Kasları korkudan felç olmuştu.

“Lanet olsun!” diye bağırarak Mark hemen dışarı çıkmaları gerektiğini işaret ederek salonun diğer tarafındaki küçük kapıya koştu. “Buradan, çabuk!”

Aimar boş bir çuval gibi kendini bırakan Gerard’ı kollarından sürükleyerek taşımak zorunda kaldı. Quinto herkesin geçmesini bekledikten sonra çıktı.

Grup dar basamaklı merdivenden yukarı çıkınca kendilerini binanın iç avlusunda buldular. Sağ taraftaki dojoya bakan pencereden ışık geliyordu.

Gerard bağırmaı denedi ama Aimar onun niyetini sezerek karnına nefesini kesen bir tekme attı.

“Beni izleyin,” diyen Quinto karşı taraftaki girişe ulaşmak için avluyu hızlı adımlarla geçti. Grup aralık kapıdan geçip caddeye çıkana kadar delikanlının arkasında kaldı. Marina şehrinde serin bir geceydi.

Quinto ile Mark endişeyle bakiştılar.

“Minibüse ulaşmalıyız.”

Mark diğerlerine dönerek, “Gidelim. Şu kuleciğin ardına saklanın,” dedi.

Mark ile Quinto binanın çevresini dolaşıp park alanına ulaşmayı denerlerken Thierry de grubu yolun karşısında bulunan ve ön cephesindeki tabelada DANIŞMA yazan küçük binaya götürdü.

Mark dojonun giriş kapısının köşesine gelince hızla beşliye dönüp, “Dışarıda konuşlanmış adamları var mı diye bakacağım,” dedi.

“Dikkatli ol, lütfen.”

Mark duvarın ardından kafasını çıkararak yolu kontrol etti. Spor salonunun birkaç metre ilerisinde yürüyen biri vardı ama hiçbir şeyden haberi olmayan, zararsız bir vatandaşa benziyordu. Spor salonunun girişinin önünde Gea polisinin zırhlı minibüsü park edilmişti ama şoför koltuğunda kimse yoktu.

Mark Quinto'ya doğru dönerek fısıldadı: "Yol serbest! Gidelim." İkili dört yol ağzından karşıya geçip birkaç yüz metre ileri-deki otoparka yöneldi.

Orada yaşayan iki mahalle sakini gibi davranıyorlardı; elleri ceplerinde, sohbet edermiş gibi ilerliyorlardı. Otoparkı yoldan ayıran yeşil alanı geçtiklerinde arkalarından gelen sesler dönüp bakmalarına neden oldu. Dojonun girişinden dört üniformalı adam çıktı. İkisinin elinde tüfek vardı, diğer ikisinin elindeyse silah bulunuyordu. Adamlardan biri, "Şuradaki iki kişiyi kontrol edin," diye emretti. Quinto adamı duydu, Mark'a haber bile vermeden kendini minibüsün arkasına attı. Minibüsün arka kapısını açmaya çalışırken adamlar ateş etmeye başlamıştı.

"Ağacın arkasına saklan!" diye bağırdı Quinto iki çantadan birinin fermuarını açarken.

Mark kurşun yağmurundan zamanında kurtulmayı başaramadı. Kavak ağacının ardında dizlerinin üstüne yığılmadan önce omzundan ve kalçasından kurşun yemişti. Acı dolu haykırışı yolun karşısındaki küçük kulenin ardında saklanan arkadaşlarına kadar ulaşmıştı.

"Kahretsin!" diye bağırarak Quinto elinde kalan son bombaları minibüsün ardından körlemesine bir atışla dojonun girişine fırlattı. Attığı bombalar birbiri ardına patladı. Acı dolu çığlıklar duyuldu. Delikanlı bir anda elindeki taramalı tüfekte ortaya atlayarak toz bulutu haline gelmiş bölgeye, kalan bütün kurşunlarını boşalttı. Bombalardan kurtulmayı başarmış olanlar açılan ateşe karşılık vermeye bile fırsat bulamadan yere düştüler. Dojodan çıkan

diğer polisler vurulduklarını yere düşmeden kısa bir süre önce anlayabilmişlerdi.

“Gir, haydi!” diye bağırdı Quinto. Mark topallaya topallaya kapıya yaklaştı. Ceket ve pantolonu kan içinde kalmıştı, delikanlının yardımıyla minibüsün arkasına çıkmayı başardıktan sonra bir kenara yığıldı. Quinto aracın zarar görmüş kapılarını kapamayı denedi ama başaramadı. Minibüsün şoför koltuğuna atlayıp aracı çalıştırdı. Birkaç saniye içinde patinaj çeke çeke binanın diğer tarafına ulaşmıştı bile. Kulenin yanına yanaşıp diğerlerinin araca binmesine yardım etti.

Thierry öne, Quinto’nun yanına oturdu. “Mark vuruldu.”

“Evet, lanet olsun.” Quinto motoru çalıştırıp gaza bastı. “Ateş altında kaldı. En kısa sürede tıbbi yardım alması gerekiyor.”

“Nasıl buldular bizi?” diye bağırdı doktor.

“Bir an önce çekip gidelim buradan.”

Birkaç dakika içinde Marina’nın varoş mahallesine tekrar sessizlik hâkim oldu.

“Ne kadar ulvi bir manzara, değil mi?” Yaşlı adamın sesi yumuşak ve derindi. Marina’nın merkezindeki altmış beş katlı gökdelenin en üst katında yer alan ofisin geniş camlarının ardındaki manzara rayaya dalıp gitmişti. Gea hükümet binası çalışanlarından hiçbiri şık parkeli, duvarları haritalarla dolu, odanın ortasında jakuzi bulunan, üstünde paneller ve kullanılmış kâğıtlar olan ahşap masanın olduğu odaya adım atmamıştı.

Marina şehrini yukarıdan izleyen adam gülümsedi. Sonra bir ilaç yuttu. Tansiyonunu kontrol altında tutmak için her şafakta bunu yapıyordu. Sabahın dört buçuğuydu.

“Beni dinler misin, lütfen?” diye ısrar etti arkasındaki kadın.

“Bu çok ciddi bir durum.”

“Pırıl pırıl gökdelenlerle kenar mahallelerin ardında görünen okyanusun rahatlaticı manzarasına her zaman güvenebilirim. Benim en yakın arkadaşım, ebedi koruyucum. Öldüğüm zaman bedenimi yaktırıp küllerimi denizin üstüne serpmeni istediğimi söylemiş miydin, küçüğüm?” diye konuşmaya devam etti adam.

“Baba, farkına varmadıysan eğer, artık o kadar küçük değilim.”

"Of, saçmalama," dedi tekerlekli sandalyede oturan adam. Masadaki lambanın ışığı yüzündeki kırışıklıkların arasına girerek gölgeler yaratıyordu. Artık iyice seyrelmiş olan gümüş renkli saçlarının altındaki çapraz yara izi birden belirginleşmişti. "Sen her zaman benim küçük Danam, en iyi askerim olarak kalacaksın."

"Baba," diyen kadının surat ifadesi aynı düşüncede olmadığını ortaya koyuyordu. "Synaptica'nın ana binasındaydım. İki hasta kaybolmuş. İki doktor tarafından çıkarılmışlar. Adamlarımızın tespit ettiği son koordinatlar da yanlış çıktı. Kesinlikle suç ortakları var. İzlerini kaybettik."

Ivan'ın suratında beliren gülümseme kadını sinirlendirdi. Adam tekerlekli sandalyesini kızına doğru çevirdi.

"Ben bu imparatorluğun başındayken kimse hiçbir yere gidemez. Endişelenmeyi keser misin lütfen? Sana yakışmıyor. Bize yakışmıyor."

Dana bakışlarını yere indirdi.

Ivan, "Yarına kadar bu haddini bilmez isyankârlar günlerini görmüş olacaklar," diyerek sözlerini tamamladı ve manzarayı seyretmeye devam etti.

"Onları küçümsüyorsun," dedi kadın. Normalde yumuşak ve huzur verici olan ses tonu endişeden sinir bozucu bir hal almıştı.

"Sen de abartıyorsun!" Ivan'ın ses tonu kükremeye dönüşmüştü. "Şaşıyorum sana! Babasının parlak programını sınırların ötesine taşımak isteyen kadın sen değil miydin? İlk engelde altına yapan zavallıya mı dönüştün?"

Dana tepki vermemek için dudaklarını ısırды. Ancak babasının sözleri göğsüne hançer gibi saplanmıştı.

"Alt tarafı bir kadınsın!" diye haykıran adam elindeki rulo haline getirilmiş tabletle kanatana kadar kadının suratına vurdu.

"Özür dilerim... bilmiyordum..."

"Kızının terbiye edilmeye ihtiyacı var. Terbiyesiz olması onu iyi yetiştiremediğini gösterir. Bir daha gün boyunca ortadan kaybolursa hesabını senden soracağım ve şimdi yaptıklarım yalnızca okşama gibi kalacak."

O anda dokuz yaşındaki siyah saçlı kız kapıdan içeri girdi. Bakışları babasındaydı. Babasının oturduğu koltuk gölgede kalıyordu. Babasının önünde diz çökmüş olan kadın yavaşça ayağa kalkarak odayı terk etti.

"Neredeydin?" Adamın ses tonu her zamankinden de sertti.

"Ben.. baba... bilmiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana nerede olduğunu sordum. Çabuk cevap ver yoksa bir ay boyunca gün ışığına hasret kalacaksın."

"Yemin ederim, bilmiyorum. Limanın rıhtımında oturuyordum. Uyuyakaldım. Uyandığımda başka bir yerdeydim. Bana inanmalısın."

"Söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyorum. Hangi cehennemdeydin?"

"Gerçeği söylüyorum. Gözlerimi açtığımda yine deniz kenarındaydım ama şehir farklıydı, insanlar da öyle... başka bir dil konuşuluyordu... ve bu bir rüya değildi. Gerçek bir yerdi."

"Annene söyleyeceğim, seni doktora götürsün. Eğer bana hikâyeler uydurup duruyorsan bunun bedeli ağır olur, Dana. Şimdi kaybol gözümün önünden."

"Özür dilerim, baba," dedi kadın. "Haklısın. Yarına kadar onları yakalamış olacağız ve bu sefer onlara karşı hoşgörülü olmayacağız."

"Ben hoşgörülü olmayacağım."

"Tabii ki."

"On sekiz sene önce yaptığım gibi onlarla anlaşmayacağım. Uçurumun kenarındaki bir avuç şuursuzdan başka bir şey değiller ve onların hayatı ilgi alanıma girmiyor."

"Yanlarında bizim oğlanlardan biri var. Spor salonunun yakınlarında görülmüşler..."

“Umurumda mı sanki! Piyondan başka bir şey değil. Kutsal olan misyondur, askerler değil. Kolaylıkla harcanabilirler.”

Babası bu insanlık dışı cümleyi Ütopya projesinin başına geçirdiği Thierry ile konuşurken hiç ağzından düşürmezdi. Bu düşünceyle yetiştirilen Dana da aynı yolda ilerlemişti.

“Doğru,” dedi saygıyla.

“Söyleyecek başka bir şeyin var mı? Eğer yoksa toprakların üstünde başlamakta olan yeni günün tadını çıkarma niyetindeyim...”

“Aslında, var.” Dana gururla kafasını kaldırdı.

“Acele et.”

“Seni bilgilendirmek istiyordum. Elliden fazla paralel hayata gittim. İşin doğrusu yüzden fazla ama yalnızca teknolojik ilerlemenin en azından toplu iletişim araçlarını kendi çıkarlarını için suistimal edebileceğim düzeye gelmiş yerlere geri döndüm. Araştırmalarım göre bizim çocuklar tüm boyutlarda var ama şartlandırılmaları bilinçaltılarında gizli. Ordu dağılmış ve kullanılamaz halde.”

“Onları bulmak için nasıl bir strateji izliyorsun?”

“Sembolün mükemmel bir hatırlatıcı.”

“Açıkla,” diyen Ivan’ın bakışları sıkıldığını ortaya koyuyordu, “çabuk çabuk.”

Dana göz kapayıp açana kadar son günlerde yaşadığı olayları aklında canlandırdı. Kendini Braik şehrinin devasa Atmen Meydanı’nda bulunan çarşıda yürürken gördü. Güneşin büyük Sey-Aht-Jamel Saat Kulesi’nin arkasında battığı saatte, reklam mega-ekranlarının video sistemini sabote etmeyi başardığı gün, üzerinde uzun, siyah bir etek ve kalın, gri bir kazak vardı. Bu devasa ekranlardan biri meydanın ortasındaydı ve şehrin en dikkatsiz vatandaşının bile dikkatini çekebilirdi. Dana kendi görünüşünün bir giysi dükkânının vitrinindeki yansımasıyla karşılaştığında şaşırıp kalmıştı. Suratı farklıydı. Gea’da olan alter

egosunun yüz hatlarını çok az andırıyordu. Bu özellikler Ivan olmayan bir babadan geliyor olmalıydı. Annesinin koyu renk ve derin gözleri vardı, onu diğer paralel evrenlerde de hayata getiren kadının düz ve ince saçlarına sahipti. Sırtını dükkânın vitrinine döndüğü zaman, devasa monitörde ektiği tohumun ilk meyveleriyle karşılaştı. Gözleri olmayan, stilize edilmiş bir surat gördü. Suratın hemen altında Braik vatandaşlarının anlayamayacağı bir dilde yazılmış olan o yazı vardı: BİZ ÜTOPYAYIZ. ŞİMDİ VE DAİMA.

Sabri taşmak üzere olan Ivan altmış beşinci katta sessiz sessiz kızını izliyordu, kadının gözleri kapalıydı. Slidea şehrinin mimari gururu olan muhteşem Onaide Tiyatrosu'nda gözlerini açtığı anda bir adamın yanındaki mavi koltukta oturuyordu. Işıklar hâlâ açıktı, gösterinin başlamasını bekliyorlardı. Sahnede kimse yoktu. Yan sandalyede günün gazetesi duruyordu. Gazeteyi aldı, birkaç sayfa çevirdikten sonra yirmi birinci sayfadaki reklamda gözleri olmayan yüzü ve altında yazılı olan sloganı gördü. Gazetenin geriye kalanı da ona tanıdık gelen harflerin birleşiminden oluşan karmaşık ideogramlarla doluydu. Operasyon tamamlanmıştı.

Arka arkaya görüntüler, hatıra parçaları belirdi. Onları kontrol etmesi ve kelimelere aktarması imkânsızdı. Babası ona ters ters bakıyordu.

Kafasını sıfıra vurdurmuş, kolları dövme dolu bir çocukla konuşurken buldu kendisini. Adını –Dybren– ve göreve olan sadakatini hatırladı. Çünkü şans eseri gördüğü o sembol çocukluğundan beri peşini bırakmayan kâbuslara bir anlam vermişti. Durmadan tekrarlayan, içinde bilmediği bir dilde slogan atılan kâbuslar: "Biz Ütopyayız. Şimdi ve daima."

Bu sefer kendini bir grup gençle konuşurken buldu. Geniş iletişim araçlarının kullanımı sayesinde gelen ilk çocuklardı onlar ve geliştirilmişler olarak bilinçaltılarında olan bu özelliği uyan-

dıracaklardı. Kendisini bir bodrum katının deposunda, o andan itibaren gizli servis takımını oluşturacak, kuşku uyandırmayacak kadar genç olan çocuklara ilk emirlerini verirken gördü.

Onu anıların girdabından çekip alan Ivan, "Bana çok zaman kaybettiriyorsun..." dedi.

"Özür dilerim, baba. Bu çocukların yetiştirilmesi için yaptığın muhteşem çalışma çok önemli sonuçlar veriyor. Slogan ve sembol onların biliçaltılarıyla iletişim kurmak için mükemmel araçlar."

Ivan, "Şimdi benim kızım gibi konuşmaya başladın," diyerek kestirip attı. "Bu işin altından kalkıp kalkamayacağınızı göreceğiz."

"Baba," diye konuşmaya başlayan Dana ahşap sehpanın üstünden iki kadeh alarak viski şişesine doğru ilerledi, "veda-laşmadan önce Refah'ın şerefine kadeh kaldırmaya ne dersin?"

Ivan gülümserek içki kadehlerinin durduğu yere yaklaştı. Dana doldurduğu kadehlerden birini babasma uzattıktan sonra kendi kadehini babasınıninkine dokundurdu.

"Bu topraklarda kurduğumuz hâkimiyete," diyen adam kadehi kafasma dikti.

"Hayır, üzgünüm," dedi kadın esrarengiz bir gülümsemeyle. "Benim hâkimiyetime."

Ivan'ın aklında kalan son görüntü bu oldu. Sonrası, birbirine girmiş renkler, tepetaklak olmuş duvarlarla mobilyalar, Marina'nın en yüksek binasının altmış beşinci katında yankılanan kahkaha sesi ve kafatasının içinde hepsinin sonsuz sayıyla çarpılmasından ibaretti.

Hırıltılı bir sesle, "Sen..." diyebildi güçlkle yaşlı adam.

"Seni dinlemeye zamanım yok. Takımı tekrar bir araya getirmeliyim."

Ivan yere düştü; sağ yanağı odanın parkesine yapışmış, kılcal damarlarına kan hücum ediyordu ve kızma korku dolu gözlerle baktı.

"Adamlarım," diye düşündü. Dana bu düşünceyi hissetti.

"Onlar artık senin adamların falan değil," dedi kadın. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Bir dön de bak kendine. Artık beş para etmezsin."

Ivan ızdırap dolu birkaç saniye boyunca gözlerini fal taşı gibi açık tuttu, o sırada boğazında oluşan düğüm nefes almasını zorlaştırarak yolun sonunu işaret ediyordu...

"Bana asla güvenmedin," diyen Dana diz çökerek babasının kulağına fısıldadı, "oysa tek istediğim buydu."

“Çok kan kaybediyorsun, seni doktora götürmemiz lazım,” dedi Aimar. Quinto’nun kullandığı minibüs gecenin sessizliğinde Marina’nın sokaklarında ok gibi ilerliyordu. Arabanın ön camına birkaç yağmur damlası düştü. Bomboş yollar kısa bir süre sonra insanlarla dolacaktı. Uzaklardaki tepenin ardı aydınlanmaya başlamıştı. Ağaran günün ilk ışıkları her yeri aydınlatmaya hazırlanıyordu.

“Şunun içine bir bakın,” dedi Mark. Çantayı işaret ediyordu.

Vahşi adam karanlıkta elleriyle yoklaya yoklaya çantaya ulaştı, içinde silah kovanlarının koyulduğu kayış olarak iş gören bir kemer buldu. Kovanları çıkardı ve kayışı sıkıca Mark’ın dizinin biraz üstünden, yaranın birkaç santimetre uzağından sıktı.

“Soyunmana yardım edeyim,” dedi.

“İçerisi çok karanlık...” dedi Mark. Sol kolunu ceketin içinden çıkarmaya çalışıyordu. “Alex, ceketin iç cebindeki tableti çıkarıp açar mısın, lütfen?”

Delikanlı adamın sözünü dinleyerek ekranı Mark’ın yaralı sağ omuzunu aydınlatacak şekilde eğerken, diğerleri sessizce

izliyorlardı. Sanki biri pençesiyle adamın kolunda bir yarık oluşturmuştu. Mor damarlar ve sinirler kemiğine kadar görünüyordu.

“Kahretsin, acıyor!” diye bağırdı Mark. Sağlam koluyla birkaç kere arabanın yanlarma vurdu.

“Şanslıymışsın,” dedi Aimar. “Kurşun içeride kalmamış, sıyrıp geçmiş.”

“İyi sıyırmış ama...”

“Evet, ama çıkarmak zorunda kalmadık en azından. Bacağındakiyse içeride. Bana alkol, bıçak ve gazlı bez gerekiyor...”

“Durmamız gerekiyor,” dedi Jenny.

“Asla olmaz,” dedi Mark sol elini dişlerinin arasına alıp ısırarak. “Yola devam etmek zorundayız.”

“Bu uğurda Anna’yı kaybettik zaten,” dedi Ian. “Bir de seni kaybedemeyiz.”

Quinto birkaç saniye sonra minibüsü durdurup bir servis istasyonunun önündeki kaldırıma çıktı. Thierry aşağı inerek aracın arka kapısını açmaya gitti.

“Bu araç artık güvenli değil,” dedi.

“Siz bittiniz zaten,” dedi Sara’nın yanında uzanan Gerard. Aimar dönerek çocuğun suratına bir yumruk attı.

“Haydi, dışarı,” Aimar Mark’ı kaldırıp arabadan çıkardı.

Gerard vahşi adama ters ters bakarak önüne geçerken, “Bittiniz...” diyerek kan kustu.

Aimar delikanlının suratına, “Kesecek misin sesini?” diye bağırdı.

“Bu civarda nöbetçi sağlık merkezi yok mu?” diye sordu Aimar. Bu sefer sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Bir şeyler yapmamız gerek yoksa sabaha çıkamayacak.”

“Mark’ın tabletinden kontrol edebiliriz,” dedi Thierry, “ama şimdi hepiniz araçtan inip beni takip edin.”

Bir servis istasyonuna ulaştılar, Thierry diğerklerine yol gösterdi. Çalıların arasında bir açıklık buldular. O noktadan anayol görünmüyordu. Önlerinde yabancı otlarla dolu, tozlu bir yol vardı. Bir parkın hemen yanındaydılar. En yakın bina üç yüz metre kadar uzaktaydı. Uzakta, şafağın ilk ışıkları ağarıyorken, ufuk hafif bir sisle kaplıydı. Hava gitgide boğucu bir hal almaya başlıyordu. Biraz önce çiseleyen yağmur fırtınaya dönüşmeden hemen dinmişti.

Thierry Mark'ın tabletini kontrol ettikten sonra, "Bir kilometre ötede bir sağlık merkezi var," dedi.

Aimar tabletteki haritaya göz attıktan sonra, "Ben giderim," dedi.

"Tek başına gidemezsin," diyen Quinto Thierry'ye yaklaşıarak, "Yanında bir doz daha Neurex varsa kullan, yokluğumuzda bu oğlanın sorun çıkarmasını istemiyorum," diye fısıldadı.

"Tamam, gidin ama acele edin. Mesai başlamadan önce daha güvenli bir yer bulmamız gerekiyor."

"Kalabalığa karışmak bizim için daha iyi olmaz mı?" diye sordu Jenny. "Gün içinde..."

"Çok riskli olur," diyerek sözünü kesti Thierry. Gece hepimizin yüzleri kıtadaki bütün elektronik cihazlara gönderildi. Bu fare deliğinde polisin bizi bulmasından çok, bir vatandaşın bizi ihbar etmesinden korkmalıyız. Güneş tamamıyla doğmadan önce buradan uzaklaşmış olmalıyız. İnsanlar işe gitmek üzere sokağa çıkmadan önce en fazla bir saatimiz var."

Quinto ile Aimar hızlı adımlarla uzaklaşırken Thierry diğerlerine ne yapacaklarını anlatıyordu. Alex ile Jenny gruptan uzaklaşmadan çalıların yanından yürüyorlardı. Etraflarını saran, fırtınadan önceki sessizlikti.

"O delikanlı," dedi Alex, bakışları yerdeydi, "yalnızca bir kurban..."

"Kim, Gerard mı?"

"Gerard. Merak ediyorum, hayatı hakkında ne biliyor acaba?"

"Bu delilik." Jenny başını salladı, önünde duran cam parçasına bir tekme savurduktan sonra durdu, gözlerini yere dikti ve ayakkabısının ucuyla otların arasındaki cam kırıklarını ayırdı. "Hayatımızı düşününce şu şişe parçalarından çok da farklı gelmiyor bana."

Alex sustu ve Jenny'nin kafasındaki karışıklığı dile getirebilmek için içini dökmesine fırsat verdi.

"Bin parçaya ayrıldı," diye devam etti kız.

Delikanlı kızın ellerini avcunun içine aldı ve buruk bir gülümsemeyle sordu: "Normal bir insanın hayatını tercih eder miydin?"

"Alex sana bakıyorum ve gözleri ile kalbi delikanlı olarak kalmış otuz altı yaşında bir adam görüyorum. Âşık olduğum delikanlı. Kimsin sen? Kardeşim sandığım adam kim?"

Alex dönüp gruba baktı, Thierry'nin yeni bir Neurex dozu vurmak için Gerard'ın yanında diz çöktüğünü gördü.

"Ben hep benim, Jenny." Kızın omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Her nereye gidersek gidelim gördüğün cam kırıkları bizim birbirine bağlanmış ruhlarımızın yansıması olacak. Sanırım her zaman da böyleydi."

Jenny bakışlarını kaldırıncaya onun içten gözleriyle karşılaştı, başını omzuna dayamak için yaklaşırken gözlerini gözlerinden ayırmadan bakmaya devam etti. Sonra fısıldadı: "Eğer seni sonsuza kadar kaybetmek anlamına gelecekse, eğer artık her düşünceni algılayamayacaksam.... hayır, normal bir insanın hayatını istemezdim."

Alex kafasını Jenny'nin saçlarının arasına soktu. Kız başını yukarı kaldırdı ve dudaklarını delikanlının kılere dokundurmadan önce gözlerinin içine derin derin baktı. Taşlarla dolu bir patika da olsa, attıkları her adım tehlikeli de olsa aralarındaki bağ doğru

yolda olduklarını gösteriyordu. Ölüme götürse bile. Öpüştüler, sonsuz duygularından başka hiçbir şey yoktu. Ian'ın sesi sessizliği bozana kadar birbirlerine sarılıp öylece kaldılar.

"Yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum. Size kavuşabilmek için on sekiz yıl karanlıkta oturdum."

"Nasıl oldu da hayatta kalmayı başarabildin?" Alex, Jenny'yle el ele arkadaşına doğru döndü.

"Çünkü arkadaşlarımı tekrar kucaklamayı umut ediyordum," gülümsüyordu, "çünkü bize inanıyordum."

Birkaç dakika sonra Quinto ile Aimar sağlık merkezinden döndüklerinde vahşi kaçakçı Mark'ın bacağındaki kurşunu çıkarabilmek için Thierry'den yardım istedi. Mark etindeki kovan çıkarılırken bağırarak dikkatleri üstlerine çekmemek için ağzına bir bez parçası tıktı. Thierry yarayı dezenfekte etti ve üstünü üç kat gazlı bezle sardı.

Ian, Alex ve Jenny etrafı binalarla çevrili tozlu meydandan ayrılıp gruba katılırken, Thierry, "Neredeyse şafak sökmek üzere," dedi. Binadaki bazı dairelerin onların bir sonraki hamlesini ispiyonlamaya hazır, meraklı gözlere benzeyen ışıkları yanmıştı.

"Nasıl hareket edeceğiz?" diye sordu Quinto.

"Bütün bağlantılarımıza haber verme zamanı geldi," diyen Thierry Mark'ın tabletini eline aldı.

"Çoktan yaptım," diyen adam atkuyruğunu açıp saçlarını serbest bırakmıştı. Yüzü oldukça solgundu.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Sara.

"Her şey düşündüğümüz gibi giderse," diyen Quinto'nun gözlerinde sabırsız bir ifade vardı, "bundan sonra güzel şeyler olduğunu göreceğiz. Düne kadar bu ülkenin ikiyüzlü karanlığında saklanan," dedikten sonra kuvvetle öksürdü, "bugün açığa çıkacak."

O sırada interaktif tablet sinyal verdi, Thierry ekrandaki bazı tuşlara dokunduktan sonra memnuniyetle kafasını salladı.

"Haberler iyi mi?" diye sordu Alex.

Doktor ekranı çevirerek herkese gösterdi, gururluydu. "Gösteri başladı bile."

Grubun gözlerinin önünde Marina'nın merkezinde bulunan bir gökdelenin fotoğrafı vardı. İnce ve konik yapısının üst tarafı, şafağın ilk ışıklarını idari ofislerin büyük camlarına yansıtıyordu. Alt tarafı ise alevler içindeydi.

"Bunun sorumlusu kim?" diye sordu Jenny. Gözleri umutla parlıyordu.

"Uzun zamandır birlikte çalıştığımız muhalif bir hücre," diye cevapladı Mark. "Sant adında biri tarafından yönetiliyor. Haksız yere suçlandığı için on sene hapisyanede yatmak zorunda kaldı. Finansal kaçakçılık davası. Zamanında bir sigorta şirketinde çalışıyordu. Doğal olarak, hatayı o yapmadı ama bir günah keçisine ihtiyaçları vardı."

"Hapse düşen o oldu," diye devam etti Thierry. Sağ elinin işaret parmağıyla sol elinin avcuna gergin şekilde dokunuyordu, "ve olay asıl suçluları korumak için örtbas edildi."

Jenny kaşlarını çattı. "Ama orada bekçiler, temizlik görevlileri de vardır..."

"Bunu göze almak zorundayız." Aimar tek tek herkesin suratına baktı. "Bugün epey kan dökülecek dostlar. Bir kısmı da hak etmeyen insanların kanı olacak."

"Seninkilerden ne haber?" diye sordu Thierry.

"Hazırlar. İşaretimle birlikte Mayer'i batıracaklar. Kendilerini Limen Adası'ndan gelen filikalarla kurtaracaklar. Yüksek olasılıkla da oraya gidecekler. Kutlamaya. Adaya kadar arkalarından gitmeye kalkarlarsa büyük bir misafirperverlikle karşılanacakla-

ından emin olabilirsiniz. O yer her türlü kanunun dışında. Orada yaşayanların da pek dost canlısı oldukları söylenemez.”

Orayı çok iyi hatırlıyorum, diye düşündü Ian. Aklından kendi kendine uyguladığı sürgünün görüntüleri geçiyordu. İşlettiği aktar dükkânını ve Alex’in vücudunun bulunduğu kabini koruyabilmek için yeraltına kurduğu buzul soğukluğundaki sığınağı düşündü.

“Dünya, Refah Çağı’nı sona erdirmek için yardıma hazır,” dedi Thierry, bakışları hem hayalperest hem de gururluydu. “Bu binadaki patlamayla ve Mayer yüzünden oluşacak kargaşayla rahat rahat hareket edebilme şansımız olacak.”

“Bu bizim hâlâ aranıyor olacağımız gerçeğini değiştirmeyecek,” diye yorum yaptı Alex. Doktor Alex’e yaklaşıp elini omzuna koydu. “Bu gecedен sonra o kadar çok aranan adam olacak ki, Gea polisinin hesabını şaşıracağına garanti veririm.”

Mark’ın dikkatini başka bir sinyal çekmişti. Parmaklarıyla ekrana dokunduktan sonra Alex ile Jenny’ye tamamıyla hükümetin kontrolünde olan ve el altından Ivan tarafından yönlendirilen Gea’nın interaktif gazetesinin baş sayfasını göstererek, “Bu hoşunuza gidebilir,” dedi.

“Marina’daki Synaptica Binasında İşgal...” diye yüksek sesle okudu Jenny. “Bir avuç isyankâr şehrin en gelişmiş tıbbi araştırma merkezine saldırıda bulundu. Polis binanın çevresini sardı. Dakika dakika sizi bilgilendireceğiz.”

“Artık örtbas etmiyorlar mı?” diye dalga geçti Quinto. “Yoksa o bölümde ajanlarımız mı var?”

“Ne yaptığınızın farkında bile değilsiniz...” dedi Gerard. Aimar çizmesinin burnuyla delikanlının yüzüne bir tekme attıktan sonra tabanıyla da yüzünü ezdi.

Thierry vahşi adamı kolundan yakaladı. “Yavaş, sakın ol... ona ihtiyacımız var.”

Gerard yere kan tükürdü, ellerini yerdeki yabancı otların arasına sokarak ayağa kalkmayı denedi, başaramadı. Ian ona acıdı, Sam-en'de olan alter egosuyla neredeyse aynı yaşıyordu. Bu iki yol ne kadar farklıydı. Bu iki genç hayatın anlamları birbirine ne kadar uzaktı. Yaşlı birinin bilinciyle ve yeni on sekiz olmuş bir gencin düşünceleriyle akıl yürütmesine şaşırdı.

Aimar bir an için diğerlerine döndü ve geliştirilmişin kendisine ne yaptığını fark etmedi. Bağırarak diğerlerinin dikkatini çeken Jenny oldu. Ama çok geçti. Gerard'ın ellerinin arasında bir cam parçası vardı, kafası yere basılı duruyorken boynundan koyu kırmızı bir nehir akıyordu. Bütün dünyaya, gözlerini sonsuza dek kapamadan önce göndermek istediği son mesaj bir sırtımaydı. Suratını meydan okurmuşçasına buruştururken gözlerinde yavaş yavaş beliren ifade korkuydu. Alex delikanlıyı ölürken izledi, gözlerinin içine bakarken derin bir soru sezinledi, delikanlının çocukluğunda yaşadığı şartlandırılmanın zihninde bıraktığı yaralar gibi: *Neden?*

"Kahretsin. Kahretsin!" diye bağırdı Mark.

Sara elleriyle yüzünü örtmüştü. Ian ise çocuğun yaşadığı trajediye saygı gösterircesine başını öne eğmişti. O anda Alex akıl yürütmesinden bir sonuç çıkarabildiğinde, yüksek sesle açıkladı: "Öbür tarafta seçebiliyorlar."

Thierry hızla ona doğru döndü. "Ne diyorsun?"

Alex gözlerini kapadı. O garip gecenin başlangıcında, Thierry Anna'ya geliştirilmişlerin hikâyesini anlattığında hepsini duymuştu.

Onların zihinlerinde uyguladığımız yıkıcı etki, var oldukları her alternatif evrende kesinlikle onlarla birlikteydi. Hastalık belirtisi göstermeyen taşıyıcı insanlar gibiydiler. Yalnızca birinin, zihnin belirli mekanizmalarını çalıştırması gerekiyordu. Böylece ordu herhangi bir paralel evrende kullanıma hazır hale gelecekti. Dana bunu anladı ve kendi amaçları için kullanmaya başladı.

"Öbür tarafta kaderlerinden vazgeçebiliyorlar," dedi Alex.

"Burada yapamıyorlar."

Gerard'ın boynundan oluk oluk akan kandan gözünü kaçırırken, "Tabii ki..." diye fısıldadı Jenny.

Mark başıyla hafifçe onayladıktan sonra ekledi: "Bir yolu olsa..."

Thierry kadavranın yanında diz çöktü, eliyle nazikçe Gerard'ın gözlerini kapadıktan sonra gruba döndü. "Bu çocuklar bir çeşit şartlandırılmış kolektif bilince sahipler. Bunu hiçbirimiz değiştiremeyiz."

Dana, altmış beşinci katın geniş penceresinden baktığında ayaklarının altında kalan Marina şehrinin, emrine amade olduğunu düşünüyordu. Artık ne hiyerarşik bir düzen vardı ne de hesap verilecek bir patron. Durdurulamaz noktadaki güç arzusuyla doksan iki yaşındaki yaşlı adamdan kurtulmuştu. Onu hiç anlamamış olan yaşlı adamdan. Nasıl olsa kısa bir süre içinde doğal nedenlerden ölecekti.

Ivan Marina'nın en yüksek gökdeleninin çatısından düşüp yere çakılırken görülmüştü ama bu tiksindirici sahneye sadece binanın dört güvenlik görevlisi ile hükümet binasının karşısındaki otelin camlarını parlatan temizlikçi kadınlar şahit olmuştu. Hiçbir otopsi onun gerçek ölüm nedenini gösteremeyecekti çünkü o andan itibaren morgda çalışan adamlar artık kızından emir alıyordu. Yaşlı adam tüm hızıyla sert asfalta doğru uçarken, Dana çok yakında kişisel ofisi olacak olan süitten uzaklaştı. Merdivenleri kullanarak on kat inerken asansörlerin üzerine sabitlenmiş dijital saatler sabahın beşini gösteriyordu. Bir kapıya ulaştı, işaret parmağını yuvarlak bir plakaya dokundurdu ve içeri girdi. Kendisini

arşiv odasında buldu. Burada Gea'nın bütün siyasi, idari, yasal dokümanları kâğıda basılı halde saklanıyordu. Ivan'ın çalışanları, yani yüzü olmayan devlet toplumla sadece dijital bildirimler ve otomatik seslerle canlandırılan konuşmalar aracılığıyla irtibata geçiyordu, oraya ayak basmıyorlardı. O odada barındırılan bütün bilgilere dijital arşivlerden ulaşılabilirdi.

Dana kendini içeriye kapadı ve ışıkları açmadan rafların arasından yürüyerek bir pencereye ulaştı. Sonra kendini çok göstermeden dışarıya baktı. Endişe dolu bakışlarının altında, birkaç yüz metre uzağında bir gökdelenin zemin katı yanıyordu. Oradan geçen insanların acı dolu çığlıkları onun kulaklarına kadar ulaşıyordu.

İç cebinden bir kulaklık çıkararak kulağına götürdü. Kemerinden baston şeklinde yuvarlatılmış, silindirimsi interaktif bir tablet çıkarıp çalıştırdı. Birkaç saniye sonra "özel" dosyasından seçtiği kişinin cevap vermesini bekliyordu.

"Kory X856, emirlerinizi bekliyorum." Adamın cızırtılı metalik sesi sanki bir parazit varmış gibi rahatsızlık vererek yankılandı.

"Hangi karanlık nedenden dolayı merkezdeki bir binanın gözlerimin önünde yandığını bilmek istiyorum."

Adam bir süre boyunca sessizliğini korudu ama Dana bunun kendisini etkilemesine izin vermedi.

"Bilmiyoruz, hanımefendi."

"Acil rapor istiyorum, yoksa sizi ve iş arkadaşlarınızı kovarım."

"Beni affedin. Ne olduğunu anlamak için elimizden geleni yapıyoruz."

O anda, Dana tabletinden interaktif gazetenin ilk sayfasını açtı. Ekranda Synaptica'nın önündeki polis araçlarının fotoğrafı vardı.

"Ve bu..." diye fısıldadı. Ardından derin bir nefes aldı.

"Affedersiniz?"

"Gözlerimin önünde bir grup eylemcinin Synaptica binasını ele geçirdiğini anlatan bir haber var. Bundan haberdar mısınız?"

Adam tereddüt etti, neredeyse kekeleyerek cevap verdi: "Evet... evet haberdardık."

"Söyleyebileceğiniz her şey bu kadar mı?" Sabrı taşan Dana elini cama vurdu. "Sizi ve işe yaramaz iş arkadaşlarınızı Sirio'nun madenlerine sürgüne yollarım! Beni böyle geç bilgilendiren ve sorularıma verecek cevabı olmayan insanlara nasıl güvenebilirim?"

"Aslında, buna bir cevabım var, canım benim," dedi metalik bir ses.

Dana karşılaştığı saygısızlıktan dolayı kaşlarını çatı. "Kim benimle böyle konuşmanıza izin verdi?"

Adam kaba bir gülüşten sonra cevap verdi: "Aradığınız kişinin kafası şu anda halının üstünde, gözlerimin önünde yuvarlanıyor. Size böyle hitap etme iznini, eh... kendi kendime verdim."

Dana vücudunun gerildiğini hissetti. Göğsünde bir sancı vardı. Bu kâbustan kaçma ümidiyle bir an için gözlerini kapadı.

Güneş kuzeydeki tepelerin arkasından doğarken pencerenin birkaç yüz metre ötesindeki bir kadın kendini artık tamamıyla alev almış binanın penceresinden atıyordu.

"Neler söylüyorsunuz?"

"Programınızın ve kendinizin sonuna şahitlik etmeye hazır olun. Hazır konusu açılmışken, sizin ihtiyara selamlarımı iletmekten çekinmeyin."

"Sen kimsin lanet olası?" diye bağırdı kadın alnını çatıp ellerini sıkarak.

"Bir önemi varsa, adım Paul. Annem yıllar önce gözlerimin önünde öldürüldü çünkü adı bir listede geçiyordu. Babanıza sorun, o kimden bahsettiğimi biliyor..."

Dana Ivan'ın böbürlenerek anlattıklarını hatırladı. Ona seneler önce onun gibi iki binli yıllar döneminde doğan ve normalden

üstün zekâyâ sahip insanlar olan potansiyel rakiplerinden nasıl kurtulduğunu anlatmıştı. Onun güce uzanan yolu kan dolu bir geçmişe sahipti.

“Siz ölü bir adamsınız,” dedi Dana.

“Yanıyorsunuz. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.”

Dana bir koluyla cama yaslandı, gözleri binayı yutan alevlerin üstündeydi. Kırmızı ve turuncu renkli alevler camdan cama yansıyarak adeta bütün şehri dolaşıyordu. Çöküşü duyuruyor gibiydiler. Zihni ona işkence etmeye devam ediyordu, içinden zayıf bir sesle sürekli adamın sözlerini tekrarlıyordu. Bir anda böyle kritik bir durumu yönetebilmek için danışabileceği tek insanı öldürdüğünün farkına varmıştı.

Bir an için Thierry’yi düşündü ve potansiyel olarak herhangi birinin davaya ihanet edebileceği sonucuna vardı. Hâlâ güvenebileceği bir insan var mıydı? Teoride kurumların başındaki adamların hepsi maaşlarını babasından alıyorlardı, birkaç senedir Dana’dan da emir almaya başlamışlardı ve aynı tabaktan yemek yiyorlardı. Polisin ve belki de kıtanın en sadık ve en güçlü gizli ajan takımı olan geliştirilmişler ordusunun kontrolü ellerindeydi. Onlardan yardım isteyecekti. Kaybedecek zamanı yoktu.

Birkaç dakika sonra Dana zemin katta bulunan sürgülü kapılardan geçerek dışarı çıkıyordu. Kimsenin suratına bile bakmadan ilerledi. Üstünde koyu gri bir tayyör bulunan kadın hızlı ve kararlı adımlarla siyah arazi aracına binerken hiç kimse onu durdurmaya cesaret edemedi.

Gökyüzünde yükselmeye başlayan güneş boğucu bir gün olacağını haber veriyordu. Sokaklardan yeni günün başladığını belirten sesler yükseliyordu.

“Saklanabileceğimiz bir yer var,” diyen Mark gözlerini Gerard’ın kan içinde kalmış bedeninden kaçırdı.

"Nerede?" diye sordu Thierry.

"Birkaç dakika içinde metro hattı açılacak. İlk seferler ne-redeyse bomboş yapılır. Yarım, bilemedin bir saat içinde bütün trenler ağzına kadar dolar."

"Aşağı mı inmek istiyorsun?" diye sordu Quinto.

"Yeraltı tünellerinin haritalarını biliyorum. Sparta durağı buraya yakın. Benimle gelin."

Ian, saçlarını toplamak için bileğindeki lastiği çıkaran adama yanaştı.

"Nasılsın? Başabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, Ian," dedi Lax'ın eski programcısı, yüzünde kararlı bir gülümseme vardı, "yapmak zorundayım."

Mark'ı takip eden grup servis istasyonunun yanından yola çıktı. Minibüs park ettikleri yerde duruyordu. *Gea'nın güvenlik güçlerinin başka işleri olsa gerek,* diye düşündü Aimar. Zihninde alevler içinde kalmış olan gökdelenin görüntüsü vardı.

Hep beraber yolun karşısına geçtikten sonra ters yönde iki yüz metre ilerleyerek sola döndüler. Paslanmış tabelanın üstündeki M harfi, banliyölere kadar bütün şehri kaplayan bir yeraltı ağna sahip olan metro hattının girişini gösteriyordu.

Merdivenlerden turnikelere ilerlerken Thierry, "Eğer biriyle karşılaşsak bakışlarınızı yerden kaldırmayın," dedi. Ödemeli geçiş geldikleri zaman Quinto grubun önüne geçerek sahte profilin takılı olduğu parmağını metal levhaya dokundurdu. Turnikenin demiri geçişe izin vererek havaya kalktığında Quinto elini uzatarak demirin aşağı inmesini engelledi. Bu sayede bütün grup kolayca geçti. Herkes geçtikten sonra Quinto demiri bıraktıkça geçiş tekrar kapandı. Işıklı tabela iki yolu işaret ediyordu. Sağ taraftaki merdiven MARİNA DOĞU yazan hatta gidiyordu. Soldaki ise FORO hattına giden merdivendi.

"Hangisi? diye sordu Quinto.

“Tünellere gideceğimize göre fark etmez,” diyen Mark soldaki merdivenden aşağı inmeye başladı.

Grup yeraltı katına ulaşınca Sara, “Orada,” diye fısıldadı.

İki adam tren raylarının yanında bulunan peronda yürüyordu. Yukarıda asılı olan tabela bir sonraki trenin altı dakika sonra geleceğini bildiriyordu. Grubun önünde olan Mark dikkatlice ilerledi.

Ian, “Birlikte olduğumuzu fark etmemeleri için ayrı ayrı dursak iyi olur,” dedi.

Mark diğerlerine döndü. “Trenin geçmesini beklemeliyiz. Ezilme riskini göze alamayız. Şimdi peron boyunca dağılalım. Bir kere daha uyarıyorum, eğer başkaları gelirse kimsenin gözlerinin içine bakmaym. Tren gelince yolcuların inip perondan geçmesini bekleyin, sonra benimle bu saatin altında buluşun,”

Diğerleri onaylayarak üç gruba ayrıldılar. Perondaki iki adam sırtları onlara dönük olarak otomatik makineden içecek alıyordu.

Alex ile Jenny, Ian’la birlikte kaldılar; Frey su posterinin altındaki banka oturdular. Aimar ile Quinto sırtlarında cephaneliklerinden geriye kalanlarla peronun sönuna ilerliyorlardı. Sara, Thierry ve Mark ortadaydılar, merdivenlere giden koridorun içinde gözden uzak durmayı tercih etmişlerdi.

İki yabancı ellerindeki şişelerle perona döndüklerinde Aimar ile Quinto’yu başları eğik sohbet ederken gördüler. Bir banka yerleşip içeceklerini yudumlamaya devam ettiler. O sırada iki kadınla şişman bir adamdan oluşan bir grup merdivenlerden inerek perona girdi. Trenin gelmesine üç dakika vardı. Üçlü Ian’ın oturduğu bankın önüne geçti. Alex ile Jenny Ian’ın önünde ayakta durarak yaşlı adamı meraklı gözlerden koruyorlardı. Üçlü peronun ortasma doğru ilerledi. Kadınlardan biri Thierry ile göz göze gelince şaşırarak dönüp yanındakilere bir şeyler söyledi. Adam cebinden interaktif tabletini çıkardı.

“Seni tanıdı mı?” diye mırıldandı Sara.

"Bilmiyorum, kahretsin. Yalnızca bir an bakmış bulundum..."

"Sıçtık." Mark ellerini beline koyarak çevresine baktı.

"Riske giremeyiz." Thierry kendisini kontrol etmeyi deneyerek derin bir nefes aldı. "Eğer bizi tabletlerinden kontrol edip ihbar ederlerse işimiz biter."

Mark elini cebine atıp bir düğmeye bastı. Kulaklıklar birkaç saniye içinde yeniden devreye girmişti.

"Dinleyin," dedi. "Peronun ortasındaki üçlü Thierry'yi tanımış olabilir. Aralarında konuşuyorlar ve ellerinde bir tablet var. Onu ihbar etmelerini engellemeliyiz."

Sessizliğin hüküm sürdüğü birkaç saniyenin ardından Quinto'nun sesi duyuldu. "Ian... Ian gidiyor."

Yaşlı adam peronun ortasına ilerledi, kulaklıklarından olup biteni dinleyen Alex ile Jenny bakışlarıyla onu takip ediyorlardı. Thierry bakışlarını eğmişti, Mark ile Sara ise ellerinde tablet bulunan üç yabancıyı göz hapsine almışlardı. Peronun diğer tarafındaki Aimar ile Quinto çantalarını yere koydular. Gerektiği takdirde silahla müdahale etmeye hazırdılar.

"Yeni modeller aşırı detaylı, siz ne dersiniz?" dedi Ian yan-larına ulaştığı gruba.

İki kadın Gea'nın sosyal protokolüne uygun olarak sırtlarını dönüp adamı duymamış gibi davrandılar. Adam geriye doğru bir adım atarak sessiz kaldı, Ian'ı baştan ayağa süzdü.

"Yaşlı bir adamın sözüne karşılık vermemek ne büyük bir terbiyesizlik..." dedi Ian. Gözlerini karşısında duran iyi kalpli adamınkilere dikti. Yalnızca bir saniye geçmişti ama Ian o kısacık zaman diliminde altmış yıllık bir yalnızlık gördü. Hep tek kişilik kurulmuş bir sofra. Yıpranmış bir bedenin görüntüsünü yansıtan kirli bir ayna. Bomboş bir odanın ortasındaki tek kişilik bir yatak. Vatandaşa çeşitli hizmetler sunan panelin cinsel eğlence sayfası. Yaşlı bir kadının küçümseyen bakışları.

ÜTOPYA

Adamın dikkati dağıldı, çevresine boş boş baktı. Kadınlar sırtları dönük durmaya devam ediyorlardı, ürkmüşlerdi.

“İnanın bana,” diye fısıldadı Ian. Bir an için gözleri adamın annesinin gözlerine dönüşmüştü, “anneniz bunu onaylamazdı. Sizin düzgün bir kadın bulamayıp hayat kadınlarına ödeme yapmanıza onay vermezdi.”

Sara ile Mark sahneyi baştan sona, tek bir kelimesini bile duymadan izlemişlerdi. Söyleyecek söz bulamıyorlardı. Birkaç saniye içinde üçlüden ayrılan Ian, Sara’nın yanın geldi. Gülümseyerek elini tuttu ve yabancı adamın interaktif tabletini kadına verdi.

“Thierry’ye ver,” dedi sakince, “ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyle.”

O sırada tünelin sonunda trenin ışıkları belirmişti. Kimse nefes almaya bile cesaret edemiyordu. İki adam içeceklerini yudumlamaya devam ediyorlardı. Quinto ile Aimar çantalarını tekrar ellerine almışlardı.

Thierry hiçbir bildiri gönderilmediğini görünce aygıtı yuvarlayarak derin bir nefes aldı. Perona yanaşan tren kısa bir duraklamadan sonra yoluna devam etti. Trenden inen az sayıda insan kimseye bakmadan merdivenlere ilerlediler.

Peron kısa zamanda ıssızlaşmıştı.

Dana bodrum katındaki kapıyı bir tekmeyle açtı. Üç katlı apartmanın bodrumuna inen rampa şehrin merkezden banliyölere giden orta halli bölgesinde yer alıyordu.

Kepenklere kapalı olan havasız dükkânda duman, ter ve yiyecek kokuları birbirine karışmıştı.

"Kalk!" dedi kadın. Elindeki düğmeye basarak odayı aydınlatmıştı. Çift kişilik yatakta birbirine dolanmış olan bir delikanlı ile genç kız vardı. Kız doğruldu. Dağınık saçları yarı açık göz-kapaklarının üstüne düşüyordu. Yatağın kenarı boş şişeler ve giysilerle doluydu.

Dana delikanlıya, "Seni dışarıda bekliyorum," dedi. Kıza dönerek, "Sen de toz ol," diye buyurdu.

"Bu da kim," dedi kız uyanmaya çalışan delikanlıya. "Buraya giremez, özel mülk burası... Rapor edelim onu!"

Dana bakışlarını kıza çevirdi, sinirleri bozulmuştu; elini cebine atıp susturucu takılmış Stormo 9'unu çıkardı ve kızın göğsüne iki el ateş etti.

"Kahretsin... Dana!" Delikanlı fal taşı gibi açılmış gözlerle yataktan fırladı. "Neden?"

"Kalk ve giyin, Stan. Hemen." Dana dışarı çıktı, sırtını apartmanın duvarına yaslayıp tabletindeki güncellemeleri kontrol etmeye başladı. Delikanlı keten gömleğini, slip külotunu ve gri pantolonunu giyip yalınayak dışarı çıktı.

Stan gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Neden yaptın bunu?" diye sordu. Elmacık kemiklerinde yara izleri vardı; hafif dalgalı, kahverengi saçları boynuna kadar geliyordu. Çekik gözleri ve ezik burnu, belki yüz sene önce, kıtalar arasında henüz savaş çıkmamışken Doğu'dan Gea'ya göç eden atalarından miras kalmıştı. Delikanlı ise Gea'da doğup büyümüştü. On iki yaşına kadar Ütopya okuluna devam etmiş ve Thierry'nin yönettiği zihinsel şartlandırmaya maruz kalmıştı. Sonrasında bir gölgeye dönüşmüştü. Stan yıllar boyunca birçok defa Doğu'ya giderek sabotajlara katılmış, düşman kıtanın politikacılarına suikastlar düzenlemiş ve iletişim sistemlerini manipüle ederek insanların beyninin yıkanmasına yardımcı olmuştu. Diğerleri gibi onun da genç oluşu bir avantajdı. Masum ve bilinçsiz görüntüleri hiç şüphe uyandırmıyordu. Doğu'nun düşüşüne sebep olacak kadar düzeni bozmaya etki etmişlerdi.

"Çünkü sen şimdi bütün arkadaşlarını toplayacak, ağı kuracak ve yeniden çalışmaya koyulacaksın. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey istemiyorum. O kızın umurunda olduğunu söylemeye kalkma."

"Tamam."

"Ve on beş yaşındaki kızlardan uzak dur."

"Sizin için çalışmıyorken canım ne isterse onu yaparım. Kızın bu konuyla ilgisi yoktu."

"Her şeyin ilgisi var, Stan. Anlamıyor musun? Her dikkatsizliğimiz, en küçük hatamız, görmezden geldiklerimiz yıllar

içinde insanlar üzerindeki kontrolümüzü kaybetmemize neden oldu. Bugün bunların bedelini ödüyoruz.”

“Açıkla.”

Dana delikanlıya alevler içinde kalmış olan binanın fotoğrafını gösterdi. “Buna ne dersin?”

Delikanlı tableti eline aldığı anda interaktif gazete yeniden güncellendi.

“Ha siktir,” dedi çocuk. Bir elini ağzına götürmüştü.

Dana aygıtı çocuğun elinden çekip alınca Marina Deniz Kuvvetleri’nin en büyük gemisi olan Mayer’in fotoğrafını gördü.

Başlıkta OKYANUSTAKİ TERÖRİST SALDIRISI yazıyordu.

“Mükemmel,” diyen kadın dudaklarını ısırdı. Saçlarını geriye savurdu. Karanlık bir çözümün peşindeymiş gibi duruyordu.

“Neler oluyor, Dana?” diye sordu Stan. Endişeliydi. On sekiz yıllık hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti.

“Çekil,” dedi Dana. Gözlerini duvara dikmişti. İçkisinin son yudumunu alan Ivan’ın hali gözünün önüne gelmişti. Sonra kendisini bir maskenin ardına gizleyerek isyan çıkaran Thierry’nin sahtekâr yüzü aklına geldi. Kaç kişi vardı elinde? Kaç vatandaşın yardımıyla bunu yapıyordu? Bu isyanın başında mıydı yoksa sadece suç ortağı mıydı?

“Tamam,” dedi Stan. Dana’nın yüzündeki ifade durumun ciddiyetini anlatmaya yetiyordu.

“Bir saat içinde Sigma’nın otoparkında olun.”

“Banliyödeki alışveriş merkezinde mi? Neden orada?”

“Çünkü bugünlerde kapalı. Yeraltındaki otoparkta ne araba ne de bekçi olacak. Sizinle konuşmam gerekiyor. Vaktimiz çok az.”

Dana uzaklaşırken Stan dairesine koşarak kitap ve kâğıt dolu masasının üstünde duran paneli açtı.

O anda Mayer batmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra da alevler içindeki gökdelen kâğıttan kale gibi yıkıldı. Synaptica’nın

önünde duranlar başka yerlerden gelmeye başlayan patlamaları duyuyorlardı. O sırada işlerine gidebilmek için yollara dökülmüş olan insanlar şehirde olup bitenlerin farkında bile değildi. Her gün olduğu gibi işe gitmek için toplu taşıma araçlarına doluşmuş insanlardan tabletlerini kontrol edenler Gea'nın protokolüne karşı gelerek olup bitenleri yanlarında bulunan insanlara anlatmaya başlamışlardı.

Bunlar oluyorken Mark ile diğerleri metro hattının geçtiği rayların üzerine inerek yolun sol tarafında ilerlemeye başlamışlardı. Dar bir geçide saptılar, yolun sonundaki küçük kapıya ulaştılar. Mark kapıyı açarak odanın ortasında duran boş masaya ilerledi. Oda duvarları elektrik panolarıyla ve peronun canlı görüntülerini yayınlayan monitörlerle doluydu. Onların hemen önünde bir banko duruyordu.

"Artık hesaplaşma vakti geldi," dedi. Bakışları mutluluk doluydu.

Thierry ona yaklaşarak fısıldadı: "Hapishanede yaptığın şey..."

"Tekrarlamamı mı istiyorsun?" diyerek güldü Mark.

Doktor bıyık altından sırtarak cevap verdi. Thierry omzuna hafifçe şaplak atınca yaraları yüzünden canı acıyan Mark dişlerini sıkı. Soğuk soğuk terlediğini hissetti. Gücünü toplamayı denedikten sonra cebinden çıkardığı mikroçipi bankonun altındaki deliğe soktu.

"Aklınızdan ne geçiyor?" diye sordu Sara.

"Bu kontrol aletinden otomatik anonslar yapılıyor. Sevgili politikacılarımızın bize her gün duyurdukları anonslar. Sloganlar, reklamlar, bilgiler... bir yığın gereksiz dijital ıvır zıvır. İnsanları salaklaştırmaktan başka bir işe yaramayan şeyler."

Quinto anın tadını çıkararak onayladı.

"Bu sabah onlara çok daha lezzetli bir şey vereceğiz." Mark gözlerini ekrandan ayırmadan tuşlara basıyordu. "Bu sabah Refah biziz."

"Ama burada hiç kimse çalışmıyor mu?" Jenny etrafına bakınırken o sırada Sparta istasyonuna giren tren ayaklarının altında birkaç saniye boyunca hissedilen bir sarsıntı yaratmıştı.

"Her şey otomatik," diye açıkladı Thierry. Dudakları sinsi bir gülüşle aralanmıştı. "Ama evet, biri her an o kapıdan içeri girebilir. Biz de onu karşılamaktan memnuniyet duyarız."

Aimar kahkahasını bastırmaya çalışırken Quinto'nun ona servis istasyonunun arkasında verdiği Stormo'nun namlusunu okşuyordu.

"Hazırlan, Sara," dedi Ian. Elini çekik gözlü kadının omzuna koymuştu. "Muhteşem bir şey dinlemeye hazırlan. Bizim zamanımıza ait bir şey."

"Hazırsınız," diye cevap veren Mark aygıtın tuşuna bastı.

Bir sonraki trenin geliş saatini bildiren ekranların üstünde duran hoparlörler çalıştı. Gösteri başlamıştı.

Vagonlardan inenler telli çalgılarla piyano tarafından çağrılı-yormuşçasına başlarını kaldırdılar. Gea'daki hiçbir vatandaş tek amacı insanların kafasına bir slogan yerleştirmek olan otomatik bildirilere şaşırmasın ya da karşı çıkmazdı. Ancak bu seferki farklıydı ve herkes bunun farkındaydı.

"Bakın..." dedi Mark. Kristal sesli şarkıcının ağzından çıkan melodiler bütün metro ağında yankılanırken gözlerini kapadı. Marina'daki trenlerde oturan ya da ayakta duran herkes şarkıyı dinlerken sorular soruyordu.

"Panelin üstüne bakın..."

"Delice," dedi Alex. Başını şaşkın şaşkın salladı. Marina'da yaşayan insanların yüzünü monitörden izliyordu. O şarkı onu beş yüz yıl geriye götürmüştü.

"Şarkının sözlerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum... babamın en sevdiği şarkıydı. Adı da 'Smoke Gets In Your Eyes'." "Muhteşem bir seçim." Thierry Alex'in omzuna dostça dokundu.

Alex o hikâyenin başlangıç noktasını hatırlamaya çalışırken sessizce durdu. Babası ve ailesiyle ilgili hatıralarında ne kalmıştı? O parçanın notaları onu hafızasının bir kenarında gömülü duran geçmişe götürmüştü. Ailesini Milano'daki evlerinin salonunda dans ediyorken gördü. Mutluydular. Hiç olmadıkları kadar. Valeria ve Giorgio Loria'yı bir çocuğun masum ve her şeyden habersiz gözleriyle izledi. Hatıraları, tarih tarafından ateşe atılmış, yavaş yavaş kül olan sayfalar gibiydi. O, Jenny ve Marco kül olup gitmiş dünyadan artakalanlardı. Dengesizlik. Hâlâ canlı olan ışık.

"Bu dünya büyüyü unuttu," dedi Ian fısıldayarak. Yüzünden bir damla yaş süzülüyordu. Bir daha hiç göremeyeceği Ben'in gözleri hayalinde canlanırken bir an için dengesini kaybettiği anda onu tutan Sara oldu.

Mark ona hüznle baktı, yaşlı adamın heyecanını paylaşıyordu. Şarkının güzel finali her yerde yankılandı.

"Bunları anlayabilecekler mi?" diye sordu Sara şarkı sona ererken.

"Bu insanlar Refah'ın politik programıyla doğup büyüdüler," diye yanıtladı Thierry. "En başından beri onları ezenleri korumaya ve ne derlerse onu doğru olarak kabul etmeye alışıklar. Ama ben bu şehre inanıyorum. Yalnız olmadığımızı biliyorum."

"Biliyorsun," diyen Mark Jenny'nin gözlerine baktı. "Ben seni Mnemonica'dan çıkarıp dükkânıma getirdiği zaman aynı şekilde düşündüğümüzü anlayınca onun isyan düşüncesine neden katılmadığımı sormuştu. Bu toplumda iş arkadaşını ya da tanıdığını yaşadığı iğrenç hayat hakkında düşündürmek bile büyük çaba gerektirirken onları bir isyana ikna etmek imkânsıza yakın

bir şeydi. Cevabım buydu. Kendime hâlâ soruyorum, ekranda izlediğim insanlar hazır mı diye. Yaptığımız şeylerin onlar için olduğunu anlayabilecek kapasitedeler mi?"

Quinto sağ elini yumruk yaparak öbür elinin avcuna vurdu. "Yapabiliriz, Mark! Direnç oluşmaya başladığından beri bir ideali takip ettik. Az kişiydik. Bugün insanlar gözlerini açmaya başlıyorlar ve bizim ağıımız sağlam."

"Ama onların devasa bir avantajı var..." dedi Alex.

"İvan'ın geliştirilmişleri," diye ekledi Jenny. Tabletinin sağ alt köşesinde yanıp sönen özel mesajı gören Mark'ın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Gönderen, genellikle Marina'nın merkezine müşteri götüren bir taksiciydi. Bir muhbir.

IVAN MERKEZDEKİ GÖKDELENDE İNTİHAR ETTİ.
POLİS OLAY YERİNDE. DİKKAT EDİN.

"Korkarım geliştirilmişler artık o adamın elinde değiller," dedi Mark. Gözleri tablete kilitlenmişti. "Bundan sonra Dana'ya hizmet edecekler."

Sigma'nın otoparkı yeraltında sekiz bin metrekarelik bir alanı kaplıyordu. Otoparkın ışıklandırmasını sağlayan neon lambalarından yayılan mavi ışıklar zeminden yansiyordu. Dana'nın arazi aracı aşırı büyük dış otoparkın ve üç katlı alışveriş merkezini ayakta tutan kolonların arasından geçti. Sigma güneybatı banliyösünde yükseliyordu. Marina rıhtımından çok uzakta değildi ve şu anda tamir için kapalıydı.

Araç yavaşlayarak alışveriş arabalarının dizili bulunduğu yerde durdu. Kadın camdan baktı. Dışarıda motosikletler ve birkaç kırık dökük araba vardı; on yedi yaşındaki onlarca genç çevreye dağılmıştı. Çoğunluğu kendi başınaydı. Bazıları küçük gruplar oluşturmuş, interaktif tabletlerde gördükleri fotoğraflara bakarak mırıldanıyorlardı. Dana aracından indiği anda konuşmalar kesildi. Ortama doğal olmayan bir sessizlik çökmüştü. Kadın gençlerin olduğu yere varıncaya kadar hızlı adımlarla yürüdü.

Stan gruptan ayrılarak otoriter bir havayla birkaç adım öne çıktı. Diğerlerine döndü, tek kelime etmeden hepsinin bir araya

toplanıp dikkatlerini vermelerini sağladı. Sonra Dana'ya döndü.
 "Emrinizdeyiz."

"Kaç kişisiniz?" diye sordu kadın.

"Bu kadar kısa sürede toplayacabileceğim kadar."

"Başlayalım."

Stan geriye çekildi, kadın ellerini birleştirerek gözlerini kıstı. İnmiş gözkapaklarının önünde sadakat vardı. Genç kadının varlığına ve düşüncelerine teslim olmuşlardı. Kadın genç ve parlak zihinlerinin içine girerken hiçbiri nefes almaya bile cüret edemedi. Hepsi davanın hizmetindeydiler. Gençlerden oluşan bu topluluk hayatlarının yarısından fazlasında disiplin altında yaşadıkları sonra şehre geri yollanmışlardı. Bu da onları isyankâr hale getirmişti ve dışlanmışlardı. Toplumun gözünde görünmez olan bu gençler ruhlarını hipnotize eden çağrıyı tekrar duyana kadar yapayalnızdılar.

"Biz Ütopyayız. Şimdi ve daima."

Dana'nın manyetik ve ikna edici sesi otoparkın her yanında yankılanıyordu. Karşı koyulamayacak kadar karizmatikti.

"Bugün sizin ruhlarınızı yaratan ve okula can veren babamın kaybı için ağlıyoruz. Hayatından vazgeçmeye karar verdi, böylece şu anda şehirde yaşananları görmek zorunda kalmayacak."

Gençlerin bakışları dikkatli ve yoğundu. Gözlerinde en ufak üzüntü belirtisi yoktu ama onlar için efsane sayılan bu adama duydukları saygı hissediliyordu. Bazıları başlarıyla onayladılar, bazıları kollarını kavuşturmuş duruyorlardı. Yumrukları sıkılı, ruhları hazırды.

"Diğer paralel evrenlerde insanların desteğini alıyoruz. Birbirimizi tanımaya, birlikte çalışmaya başlıyoruz..." Dana'nın ses tonu tiz ve gururluydu. "Daha iyi bir dünya için. Her yerde. İnsanlar güven içinde yaşasınlar ve her şey kontrol altında olsun diye. Her şey."

Ordu saygılı bir sessizlik içindeydi. O çocukların her biri o projeyi ileri götürebilmek için hayatlarından vazgeçebilirlerdi. Thierry'nin ve diğerlerinin onu kullanmalarını engellemek için o sabah Gerard'ın yaptığı gibi.

"Şehirde çok kötü şeyler oluyor. Kontrolden çıkmış gruplar kaynaklarımızı zor duruma sokuyorlar. Fotoğrafları görmüş olmalısınız. Pekâlâ, şimdi sıra sizde. Bu isyanın başındaki haini tanıyoruz. Adı, Thierry. Ütopyanın tıbbi sorumlusuydu. Aranızdan bazıları onu hatırlıyordur. Synaptica binasından Alex ile Jenny adında iki hastayı dışarı çıkardı. Marina Hapishanesi'ne girerek neredeyse doksan yaşında olan Ian adındaki bir adamın kaçmasına yardım etti. Bu üç insanın kaçırılmasının ardında detaylı bir plan var. Thierry'nin kesinlikle eğitilmiş suç ortakları var ve yasadışı kaçakçılık örgütlerinden biri tarafından destekleniyor. Bu insanları bulun..."

Dana konuşmasını yarıda bırakarak bir an sustu ve önündeki kalabalığa kolektif bir bilinçmiş gibi baktı.

"... onların Refah'ın altyapısını yok etmelerine izin vermeyin. Vatandaşlarımız bize minnettar olacaklar ve sizlerin sayesinde korkacak hiçbir şeyleri kalmayacak."

Kadın bakışlarını yere indirdi ve ellerini birleştirerek derin bir nefes aldı. Adamlarını bir araya toplamaya yarayan armaya, Ütopya'nın sembolüne yoğunlaştı. Gözleri olmayan surat Ütopya binasının her duvarında çiziliydi. Önünde toplanmış olan gençler çocukluklarından beri meditasyon yaparken hep o sembole yöneliyorlardı. Dana sembolü zihninde canlandırırken askerlerinin de aynı şeyi yaptığından emindi.

Kimse ağzını açmadı ama herkesin aklında yıllar boyunca binlerce kez tekrar edilmiş aynı motto vardı: "Biz Ütopyayız. Şimdi ve daima."

Dana uzaklaşırken topluluk daha iyi organize olabilmek için küçük gruplara ayrılıyordu. Kadın dönüp son bir kez bakarken hem gururlu hem de endişeliydi. Sonra arazi aracına binerek otoparkı terk etti. Yan taraftaki yolcu koltuğunun üstünde duran tablet yeniden yanıp sönmeye başlamıştı. Mesaj yanlış anlaşılmaya izin vermeyecek kadar açıktı. Gönderen Marina Deniz Kuvvetleri'nin kaptanlarından biriydi. Doğu'yu işgal ettikleri zaman onlara danışmanlık yapmış olan güvenilir bir dosttu.

MAYER BATIYOR.

LİMANDAKİ HER AKTİVİTE DURDURULDU.

SENİNLE EN KISA ZAMANDA KONUŞMALIYIM.

KIDEMLİ KAPTAN DESNER

Dana otoparkı arkasında bırakarak rampadan yukarı çıktı.

Ivan'ın kızı aracını Marina Limanı'na doğru sürerken Aimar ile Quinto, Mark ve Thierry ile ne yapacaklarını kararlaştırmış, tüneldeki kabinden çıkıyorlardı.

Peronla aralarındaki yolu sırtlarını duvara yaslayarak ve nereye bastıklarına dikkat ederek yürüdüler. Yürüdükleri yerin genişliği ancak otuz santimdi. Tren yeni geçmişti ve varmak istedikleri yere ulaşabilmeleri için birkaç dakikaları vardı. Kötü ışıklandırma onların lehine olmasa da yolun sonuna zamanında vardılar.

Perona çıkmadan önce Quinto kemerinden gaz dolu metal bir tüp çıkardı. Bu gazın özelliği duman üretmesiydi. Elindeki gazı bir sonraki treni beklemekte olan insanların olduğu yere fırlattı. Tüp yere değdiği anda ortalık dumanla doldu. Birkaç saniye boyunca yirmi metre çapındaki hiç kimse ne olduğunu anlayamadı. Kimi öksürmeye başladı, kimi birkaç adım geri gitti. İkisi

kendilerini korumak için maskelerini taktıktan sonra insanların arasından geçerek merdivenleri tırmandılar. Sonunda açık havaya çıkmışlardı. Yollardaki trafik hesaba katmaları gereken bir engeldi.

"Nerede durmasını söyledin?" diye sordu Aimar.

"Tam burada, Sparta çıkışında. Uzun bir süre burada kalama..."

"İşte orada." Aimar geriye doğru bir adım atarken camları karartılmış bir araba önlerine yanaşıyordu. İkisi de maskelerini çöpe attı. Arabaya bindikten birkaç saniye sonra trafikte kaybolmuşlardı.

O anda tünelin altındaki iç karartıcı kumanda odasında Jenny'nin yanına yaklaşan Alex Ian'ı da yanlarına çağırdı.

"Sam-en'de neler oluyor acaba?" diye sordu.

"Orada güvendeziz," diye cevap verdi ihtiyar.

"Anna da hâlâ yaşıyor..." dedi bakışlarını yere indiren Jenny.

"Anna her yerde yaşıyor," diye yanıtladı Ian. "Bu onun zamanı. Onun bu evrendeki ölümü varlığının sonsuz okyanusundaki bir damladan başka bir şey değil."

"Eğer o bizi Garen'de klonlayabildiyse, başka yerde de yapamaz mı? Her yerde yapamaz mı?" diye sordu içi sıkıntıyla dolu olan Alex.

"Hangi amaçla?" diye sordu Jenny. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bazen kendi kendime soruyorum bu bir hediye mi yoksa bir ceza mı diye."

Ian gülümseyerek elini kızın omzuna koydu.

"Ben de aynı soruyu kendime belki milyonlarca defa sordum. Görüyorsunuz, ben burada... artık yaşlı bir insanım. Çok yakında ölüm beni gelip alacak, ben de ona karşı çıkmayacağım. Beni alıp yanında götürmesine izin vereceğim çünkü uzun zamandır bunu bekliyorum."

"Sonsuza dek yaşayabiliriz," dedi Alex. "Anna belki..."

“Ölümden korkmamalısın arkadaşım,” diyen Ian kararlı bir ses tonuyla Alex’in sözünü kesti. “Bizim zamanımız beş yüz yıl önceydi. Bu bizim çağımız değil. Zaten doğanın döngüsünü bozmanın ne anlama geldiğini gördük. Hükmedilebildiğinde zamanın da bir pazarı oluşacak...”

“Ne demek bu? “ diye sordu Jenny.

“Bir paradoksa benziyor ama bunu yıllar önce hapishanede en kötü düşmanımızdan öğrendim. Kim gücün peşinden gidiyor ve diğerlerini ezerek dünyaya hâkim olmak istiyorsa bizim gibileri arıyor. Her zaman. Irkımızı yok olmaktan kurtardık. Hayatta kaldık ve yanımızda farklılığın sırrını getirdik. Siz de görüyorsunuz, benzer özellikler yanlış ellerde yıkıcı etkilere sahip oluyor. Her olası dünyada.”

“Öyleyse eninde sonunda öleceğiz...” diye fısıldadı Alex kendi kendine.

“Doğru olan bu. Hem burada hem Sam-en’de. Ama hayat devam eden bir döngü ve ölüm yalnızca yeni bir hikâyenin başlangıcı. Ondan korkmamalıyız. Biz enerjiden yapılmayız. Bedenimizin çökmesi bizim sonsuz akıma katılmamızı engellemeyecek.”

“Enerji sonsuz mu?” diyen Jenny Alex’e doğru bir adım attı.

“Doğanın kendisi gibi,” diyen Ian gülümsedi. “Sonsuz bir yolculuktur. Devamlı bir büyüme, değişim, ölüm ve yeniden doğuştur. Ben burada muhteşem bir aile kurmuş olan yaşlı Ian’ım. Sonrasında sıkıntı dolu bir hayatım oldu. Ve Marco’yum, zamana hükmedip 2014’ün sonundaki kıyametten kurtulmamızı sağlamış olan gencim. Biz bugün buna bir çözüm bulmak için buradayız. Dengeyi yeniden kurmak için. Her şey anlamını bulsun ve buradaki insanlar artık özgür olsunlar diye. Bu bir hediye ya da ceza değil. Bu bizim yolumuz ve bu yolda birlikte yürüyeceğiz.

Dana sahil boyunca ilerledikten sonra bir ara sokağa girdi, aracını kaldırıma park etti. İndi ve başını kaldırınca gökyüzündeki yağmur bulutlarının tehditkâr bir hızla şehre yaklaştığını gördü. O bulutlarda hücrelerin güce karşı isyanını gördüğünü sandı. Yıllardır kontrol altında tutulan halkın böyle bir saldırıya kalkışacağı aklına bile gelmemiştir. Diğer insanlar Ivan'la birlikte çizdikleri büyük resmi görmekten âcizdiler.

Dana boğucu havada limana varana kadar deniz kenarında yürüdü. Kıdemli Kaptan Desner elinde piposu, korkuluğa yaslanmış onu bekliyordu. Kısa boylu, temiz yüzlü, kalın kaşlı bir adamdı. Yanakları kırmızıydı, bir yetişkinin bedenindeki çocuğu andırıyordu. Kadını selamlamak için şapkasını çıkardığında kel kafası ortaya çıktı.

"Mayer?" diye sordu Dana, bir baş hareketiyle selama karşılık verdikten sonra.

"Birkaç dakika içinde tamamen batmış olacak."

"Güvertede kimse var mıydı?"

“Çok az, tatil yolculuğu değildi. Ciddi boyutlarda kaynak kaybımız var.”

“Açlıktan ölmekten mi korkuyorsun, Desner?” Dana bir süre sessizce sabah güneşinin ilk ışıklarının vurduğu sonsuz büyüklükteki su kütesini seyretti.

“Baban nerede?” diye soran adam piposundan bir nefes çekti.

“Öldü,” diye yanıtladı kadın gözlerini adamın sorgulayan bakışlarından kaçırarak.

Desner, “İnanamıyorum, Dana,” dedikten sonra öksürdü. “Acını tüm kalbimle paylaşıyorum. Aynı insanların işidir diye düşünüyorum.”

“Aslında intihara benziyordu,” diye blöf yaptı kadın. Bakışları canlanmıştı. “Ama anlamaya başladığını görüyorum...”

“Neyi?”

“İnsanları, halkı. İsyanı çıkaran onlar değil. İşimiz tecrit edilmiş gruplarla. Oyunun gidişatını değiştirirsek kalabalık her zaman bizim yanımızda olacaktır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsanların çoğu sanki hiçbir şey olmamış gibi işe gittiler. Haberleri ya okudular ya da okuyacaklar ama isyankârların aklından geçenlerden haberdar değiller.”

“Doğal olarak. Ama politik güce karşı gelmeyi planlıyorlar. Marina’nın merkezine saldırarak bir gemi batırdılar. Sence bu kıtanın vatandaşlarının kendilerine sorular sormaya başlaması daha ne kadar sürer?”

“Ah, Desner. Kesinlikle soracaklar. Özellikle saldırıların hedefi... siviller olunca.”

Adam pipoyu dudaklarının arasından çıkardı, gözlerini kıstı ve Dana’nın mutluluk saçan, motivasyon dolu ve korkutucu yüzünü inceledi.

“Anlayamadım sanırım, sen....”

"Gayet iyi anladın. Yardımına ihtiyacım var. Hemen."

"Ne yapmak için?"

Dana ufka bakarak olayların nasıl bu kadar hızlı geliştiğini düşündü. "Bir okulu ateşe vermek için."

Desner'in bakışları şaşkındı. "Benim böyle bir operasyonu yönetmemi mi istiyorsun?"

"Lender'e bozulmuş yiyecekleri taşıyan, köle taşımacılığı yapan ve soğuk savaş sırasında ticareti yöneten kişi sen değil miydin?"

"Aynı şey değil, Dana..."

"Ahlaki değerlere sahip çıkmak için bugünü mü buldun? Unutma ki zenginliğini, gördüğün saygıyı, sahip olduğun rütbeyi babamın cömertliğine borçlusun."

Desner şapkasını çıkarıp eliyle alnındaki teri sildi.

"Benden bir okulu havaya uçurmamı mı istiyorsun... çocukları?"

"Kesinlikle."

"Bu hiç duyulmamış bir canilik, insanlık dışı..."

"Aferin," diye sözünü kesti Dana. "Şu anda ilk basın toplantımda kullanacağım sözcükleri dile getirdin. Bugünden itibaren dünyanın yeni bir lideri var. Artık bir yüzü olacak, gölgede saklanmayacak bir lider. Yapacağım ilk şey, bu gece ulusal yayında birkaç yüz masum çocuğun kanına girmiş olan Thierry hainin fotoğrafını yayınlamak olacak."

"Neden böyle bir şey..." Kaptan sorusunu yarmı bıraktı.

"Çünkü yarından itibaren benim başdanışmanım olacaksın. Bu kıtanın hiyerarşik düzeninde en yetkili kişi haline geleceksin. Tabii benden sonra. Daha iyi bir seçeneğin varsa hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gitmekte özgürsün."

Kaptan kendisini uzun boylu gösteren ama aslında güdük ve atletiklikten nasibini almamış bedeninin gölgesini gözleriyle takip etti. Hayatında bir kez daha ahlaki bir kenara bırakıp sonuca odaklanmaya karar verdi. Ivan ölmüştü ve onunla birlikte yaşlı

adamın ona duyduğu saygı da yok olmuştu. Artık işin başında Dana vardı. Bu da kadının ona verdiği ilk resmi emirdi.

“Tamam,” dedi şapkasını kafasına geçirdikten sonra. “Yapılmış bil.”

“İşte böyle, Desner. Güneş tepeye ulaştığı anda interaktif gazetelerde senin işini başarıyla tamamladığını gösteren haberi okumak istiyorum. Yarından itibaren Thierry ve Refah’a başkaldıran hain grubu, insanlar tarafından görüldükleri yerde linç edilecekler. Onların peşinden gitmeniz bile gerekmeyecek.”

Dana kaptana sırtını dönerek onu içinde yaşadığı ahlaki çatışmayla yalnız bıraktı. Para, şöhret ve açgözlülük her zaman galip gelirdi.

Metro hattındaki tünelin kumanda odasında bütün grup Thierry’nin önünde toplanmıştı.

“Quinto ile Aimar ne zaman dönecekler,” diye sordu Jenny. O sırada Mark tabletindeki bildirimleri kontrol ediyordu.

“Buraya dönmeyecekler,” diye yanıtladı Thierry. “Marina Limanı’ndaki yetkililerden biriyle randevuları var. Bizden biri, adı Lars. Onun sayesinde Aimar’ın adamları Mayer’i sabote etmeyi başardılar. Operasyonları uzaktan yönetti.”

“Onlarla linanda mı buluşacağız?” diye sordu Ian.

“İlk önce kendimizi belli etmeden buradan çıkmamız gerekiyor.”

Bir anahtar sesi onların girdikleri kapıya dönmelerine neden oldu.

“Biri var,” diye fısıldayan Thierry, Stormo’sunu kılıfından çıkardı. “Quinto sizin şarjörlerinizi de değiştirdi mi?”

Elleri koltukaltında hazır bekleyen diğerleri olumlu cevap verdiler.

“Lanet olsun,” dedi kumanda odasına girip suratına doğrultulmuş üç silahla karşılaşan yabancı.

Kâküllü kızıl saçları olan adam dehşet içinde çevresine baktı. "Be... ben ... sadece elektrik panosu... ben..."

"Sana zarar vermek istemiyoruz," dedi Mark. "Ancak bizim buradan çıkmamıza yardımcı olacaksın."

"İstediğiniz her şeyi yaparım ama lütfen beni öldürmeyin. Daha iki gün önce bir kızım oldu. Yalvarırm..."

"Ne güzel..." dedi Ian. Adam şaşkın şaşkın baktı.

"Kapıyı kapat," diye emretti Thierry.

"Ve şimdi bütün hattın elektriğini kesme nezaketini göster." Adam kıpkırmızı olmuş suratıyla elektrik panolarına ilerlerken Mark gülümseyerek bekledi.

"Buradan yalnızca Sparta istasyonunun e-elektriğini kesebilirim," diye kekeledi adam. "Ama trenlerin rayların üstünde hareket etmesini engelleyemem."

"Bizim için yeterli, yeter ki peron, merdivenler ve turnikeler tamamiyle karanlıkta kalsın."

"Hemen."

"Adın ne?" diye sordu Thierry. Zavallı adamı daha fazla korkutmamaya çalışarak.

"Nicolò."

"Tamam Nicolò, araban var mı?"

"Aslında yok, arada sırada şirketin minibüsünü kullanıyorum."

"Daha da iyi," dedi Mark. "Nerede duruyor?"

"Metro istasyonunun dışındaki garajda ama şey olmadan girilemez..."

Adamı kolundan yaklayan Mark, "Ben sana izin veriyorum," dedi.

Thierry ile diğerleri bıyık altından gülüştüler, Thierry yeniden o sırada sigortaları indiren adama döndü. "Kaybedecek zamanımız yok. Sen kullanacaksın."

Kısa bir süre sonra Sparta istasyonu karanlıkta kalmıştı. Bir sonraki trenin ne zaman geçeceğini gösteren ekranlar, otomatik içecek makineleri ve peronu aydınlatan lambaların hiçbirine elektrik gitmiyordu. Üst kat ve merdivenler zifiri karanlıktı. Grup kumanda odasından çıkıp perona gitmek üzere tünelden geçerken insanlar söylenmeye başlamışlardı. Beş dakika içinde Thierry ile diğerleri üstünde ELEKTRİK İŞLERİ – MARİNA yazan minibüsün içindeydiler.

Minibüs sabah trafiğinde yol alırken şoförün yanında oturan Mark interaktif tabletini kurcalıyordu. Bu bildirileri yayınlayanlar şehirde olup bitenleri anlatmak için birkaç dakikadır terörist saldırısı deyimini kullanmaya başlamışlardı. Merkezde yıkılan gökdelenin resimleri inanılmazdı. Gri bir toz bulutu, aşırı sıcak çelik parçaları, insan kalıntıları, araba hurdaları ve molozdan oluşan yığın yerden yirmi metre yükseklikte bir kubbe oluşturmuştu. İç kaldıran sahne etraftaki binaların camlarına yansıyarak bu iğrençliğin etkisini kat kat artırıyordu. Binanın çevresi itfaiyeci, polis ve gazetecilerle doluydu. Çevreye koyulmuş olan bariyerler halkın oraya yaklaşmasını engelliyordu.

Mark arkasına dönünce onun minibüsünden farklı olarak şoför bölümüyle yük bölümü arasında bir bölme olmadığını gördü.

“Şehri geçmemiz biraz uzun sürecek.”

“Endişelenme, burada güvendeyiz. Bu aracı kullandığımızı bilmiyorlar,” dedi Thierry.

Arabanın yan gözündeki bölmede bir şapka bulan Mark onu aldığı gibi kafasma geçirdi.

“İzin verirsin, değil mi?”

Arabayı kullanan adam başını sallayarak onayladı. Güçlkle yutkunarak, “Kimsiniz? En azından bunu söyleyebilir misiniz?” dedi.

“Senin arkadaşlarınız.” Mark boğazını temizleyerek diğerlerine döndü. “Yiyeceğe ihtiyacımız var, bütün gün böyle devam edemeyiz. Üstelik yorgunuz. Şimdi sözümü dinleyin, bu yolculuktan faydalanarak yatın, biraz enerji toplayın.”

Alex ile Ian’ın ortasında oturan Sara, “Ya sen?” diye sordu.

“Daha sonra uyuyabilirim, şimdi olmaz.”

“Yaran?”

“Üstünde düşünmüyorum.”

O sırada Mark’ın tabletine sinyal geldi. Quinto’dan bir mesajdı.

LİMANDAYIZ.

DESNER BELİRLENDİ.

5 DAKİKA İÇİNDE ARABAYA YÜKLÜYORUZ.

QUINTO

Mark Testo’nun penceresini kapadı, interaktif gazeteyi seçti. Büyük harflerle yazılan başlıkta REFAHIN ARTIK BİR YÜZÜ VAR yazıyordu.

Mark yazıyı okurken suratında iğrenme ifadesi belirmişti.

Marina - Bu gece saat 19.00’da bütün televizyonlarda, panellerde ve Gea’nın elektronik aletlerinde Refah sonunda seçmenlerinin karşısına çıkacak. Yıllardır büyük güven ve katılımı seçtiğimiz, teknolojik ilerlemenin ve sosyal gelişimin temeli olan Gea’nın, sevgili çocuklarımızın güven içinde yetiştiği bir yer olmasını sağlayan verimli politik programının yüzü sonunda kendini gösterecek. Bütün ideallerimizin annesi ona inanan vatandaşlarına böyle hassas bir anda, Marina’nın

kalbinde gerçekleşen terörist saldırılardan sonra kendisini göstermeye karar verdi. Bu olaydan dolayı iş vardiyaları iki saat önce bitirilecektir.

Mark başını salladı, sonra hafifçe dönerek bir kolunu arkaya uzattı. Tableti Thierry'ye verdi ve bir baş işaretiyle adama okuması gereken önemli bir şey olduğunu ifade etti. Doktor bir süre için habere yoğunlaştı. Son kelimeye varınca en baştan okudu. İnanamayarak üç defa okudu.

O sırada Alex başını Jenny'nin dizlerine dayayarak uyuyakalmıştı. Uyumayı başaramayan kız delikanlının sarı saçlarını okşuyordu. Synaptica'da geçirdikleri on sekiz yıllık hapis hayatından dolayı bazı kısımları kül rengine dönüşmüş saçlarının ensesine düşen kısımları uzundu. Alnında isyankâr bir lüle vardı. Jenny gözlerini kapamayı denedi ama sağ kulağında kalp atışlarını duyuyordu. Bu atışlar rahatsız edici bir ritimle devam ediyordu. Uyuyamadı. Alex'in saçlarını okşarken istediği tek şeyin buradan kaçıp yok olmak, uzaklarda bir yerde her sabah huzur içinde onun yanında uyanmak olduğunu düşünüyordu. Korkmadan.

Onların hemen önünde başını lan'm dizlerine dayamış olan Sara dinlenmeye çalışıyordu. Yaşlı adam ise sessizlikten faydalanarak on sekiz uzun yıldır her gün Marina Hapishanesi'nde yaptığı gibi meditasyona sığınmıştı. Ancak bu defa köprü onu çok uzağa sürüklemişti. Kendi topraklarındaydı, nehrin yarattığı bollukta büyüyen çimenlerin kokusunu aldı. Gökyüzünün en tepesinde Samen-Kar'da yaşayan insanları, mevsimleri ve hasat zamanlarını yöneten güneşi hissetti.

Bir anda oldu.

Gözlerini öbür tarafta açtığında ilk gördüğü şey bir sele oldu, sonra bir atın bulanık görüntüsü, en sonunda bir kadının surati. lan bir süre boyunca iki boyut arasında yüzüyormuş gibiydi. Bir tarafta Nicolò'nun kullandığı minibüsün içinde ilerlerken yoldan

gelen sesleri işitiyordu. Diğer tarafta ise kadının tatlı ve güven verici sesi duyuluyordu. Uzun kıvı saçlı, gözlerinde hâlâ umut olan kadının sesi.

"Marina'dayım. Beni bir hastahannede gözaltında tutuyorlar."

"Seni öldürmediklerini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, Ian. Ağır yaralıyım ve ellerindeyim ama hayattayım."

Ian gözlerini fal taşı gibi açarak doğruldu ve karşısında duran bir şeyi işaret edermişçesine el hareketleri yapmaya başladı. Birden bağırdı. "Yaşıyor!"

Jenny ona şaşkınlıkla baktı, Alex uykusundan uyanarak, "Kim? Ne hakkında konuşuyorsun? Kâbus mu gördün?" diye sordu.

"Kâbus değildi. Kar'a gittim. Anna'yla konuştum."

Nicolö'nun yanında oturan Mark minibüsün arkasına döndü.

"Sam-en'de, elbette..." dedi Alex, ihtiyarın yanına çökerek bağdaş kurmuştu. "Sam'en'de hayatta. Burada öldürdüler onu ve biz burada...."

"Hayır, hayır! Dinle beni. Hepiniz beni dinleyin. Öbür tarafta onunla birlikteydim. Onu bir hastanede tuttuklarını söyledi. Burada, Marina'da. Onu öldürmemişler ama ağır yaralı."

Jenny ile Alex söyleyecek söz bulamamışlardı. Gözlerinin önünde hapishanedeki askerlerin ateşiyle yere yığılan Anna'nın bedeni belirdi.

Thierry gülümsedi, gözleri dolmuştu; bakışları azimle doluydu, Mark'a dönerek, "Onu Dana'nın elinde bırakamayız," dedi.

Kavşağa yaklaşırken yavaşlayan Nicolö, "Neden bahsediyorsunuz?" diye bağırdı aniden.

Mark kaşlarını çatarak, "Yakında öğreneceksin," dedi.

"Bu akşam saat 19.00'da," diye ekledi Thierry, "ulusal yayında."

Pencereden dışarı bakan Mark iki dükkânın arasındaki duvara kurulu olan ve insanların profillerini kontrol etmek amacıyla

kullanılan aygıtın karşısında insanların sıraya girdiğini gördü. Yolu incelediğinde birkaç dilenci, birkaç takım elbiseli adam, bir dizi çöp konteyneri ve paslanmış sokak lambaları gördü.

Tablete tekrar sinyal geldi. Mark mesajı yüksek sesle okudu. "Desner'ı aldım. Park halindeyiz. Araç limana yakın. Quinto."

"Yirmi dakika içinde eski limanda buluşalım," diye önerdi Thierry, "bir fikrim var."

Mark başıyla onaylayarak Testo üzerinden yazdığı şifreli mesajı gönderdi.

Alex'in kollarındaki Jenny yeniden, "Yaşıyor..." diye fısıldadı, gözleri kapalıydı.

Delikanlı nazikçe gülümseyerek kızın yüzünü okşadı ve "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Seni seviyorum, diye düşündü ve bunu ona gözleriyle söyledi.

Marina limanından birkaç dakika uzaklıktaki çıkmaz sokakta Lars'ın arabası park halindeydi. Kapıları kilitli, camları karartılmış araç, elektrikli materyal atıkları için ayrılmış ve üstünde MARINA - ATIK TOPLAMA 16B yazan turuncu çöp bidonlarının hemen yanındaydı. Nem kendini gittikçe hissettirirken gökyüzü dar sokağın binalarının arasına sıkışmış, gri bir dil gibi görünüyordu.

"Ben... neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Kıdemli Kaptan Desner birkaç kez kendini Aimar'dan kurtarmayı denediyse de bu denemeler ona daha kıvrılmış bir kol olarak geri dönmüştü. Bir sinsi hamle daha yaptığı anda kolu kırılacaktı.

Quinto tabletle uğraşıp dururken Mark'tan bir mesaj daha geldi.

Direksiyonun başındaki suç ortağına, "Çalıştır," dedi aniden. "Eski istasyona gidiyoruz."

Lars motoru çalıştırıp yola çıktı. Kanca burnu ve gür bıyıkları dikiz aynasından görünüyordu. Aimar'la bakışlarıyla anlaştılar. Aimar'ın bir eli kaptanın kolunu bükmeye devam ediyordu.

Adamın suratı tahtadan bir heykel gibiydi. Yüzünde kolu bükmek için harcadığı eforu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Kaptan, "Ne zamandan beri böyle çift taraflı oynuyorsun?" dedi şoföre bakarak ama kelimeler boğazına takılıyordu. "Mayer'i biliyordun."

Lars tekrar aynadan baktı, yumuşak bakışlı gözleri kaptanın kanlı gözleriyle karşılaştı. Sakinlik içinde konuşmaya devam etti. "Ve sen de bu yıllarda Lender'e sınırdışı ettiğimiz dört yüz bin adamın Sirio'daki madenlere gönderileceğini ya da Delta'nın güneydeki fabrikalarında çalıştırıldıktan sonra soludukları gazlar yüzünden yıkık dökük evlerde ölüme terk edileceklerini biliyordun."

Desner cevap vermedi. Aimar ona acımasızca baktıktan sonra kolunu bıraktı. "Hiçbir ceza yeterli olmayacak."

Lars'ın kullandığı otomobil şehrin etrafından dolanan çevreyoluna saptı. Marina'nın o bölgesinde durum sakin gibiydi fakat Quinto yol boyunca bazı yolların kapatıldığını gördü. Bunları Lars'a haber verdikçe Lars da alternatif yollar seçiyordu.

"Benden ne istediğinizi söyleyin," diye mırıldandı Desner, "her neyse yapacağım." "Pazarlık yapabilecek durumda olduğumu mu sanıyorsun?" Aimar adamın bileğini hınçla sıkınca kaptan acı dolu bir çığlık attı.

"Kahretsin," diye bağırarak adam durmadan öksürüyordu. "Benim suçum yok, yalnızca yukarıdan gelen emirleri uyguladım. Bu ülkedeki diğer insanlar gibi!"

"Tabii, hepiniz masumsunuz." Quinto Desner'a dönüp ceplerini karıştırdı. Yuvarlak tabletlerin yarısı kadar bir silindir çıkardı. Kaptanın sahip olduğu tablet ancak ücretini ödemeye gücü yetecek kişiler tarafından kullanılan daha pahalı ama daha pratik bir versiyondu.

Tableti aktifleştirdiğinde ekranı kaplayan bir mesajla karşılaştı. Birkaç dakika önce gelmişti, imzalı değildi ve gönderen şifreliydi.

LEONARDO PATRIGNANI

KONFERANS SAAT 19.00'A AYARLANDI.
GÖREVİNİ SAAT 13.00'DAN ÖNCE TAMAMLAMANI
BEKLİYORUM.

Quinto diğerlerine de yüksek sesle okuduktan sonra, "Kim yazdı sana bu mesajı," diye sordu. "Konuş."

Desner gözlerini yerden kaldırmadı. Alnından damlayan birkaç ter damlası arabanın döşemesine düştü.

"Konuş dedim! Dana mı? Yoksa onun altındakilerden biri mi?"

"Garanti istiyorum," diye mırıldandı Desner. Başı eğikti, koltuğun deri kaplamasıyla konuşur gibiydi. "Yoksa hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz."

"Tek hamlede boynunu kırmayacağımın garantisini veriyorum," diye kükredi Aimar. "Konuş!"

"Bu insanları dinlemek senin yararına olabilir," dedi Lars sakın bir tonla. Göze batmamak için aracı yavaş yavaş kullanmayı tercih ediyordu. Marina'nın iç kısımlarına ilerlemek için çevreyolundan çıkıp eski istasyona giderken trafik yoğunlaştı.

"Hedefinize ulaştığınızda bana ne yapacaksınız?" diye sordu Desner. Dili dolanıyordu. "Garantim yoksa beni şimdiden öldürseniz daha iyi olur."

"Bu mesajı sana kimin yazdığını söylemek zorundasın," dedi Quinto. "Senin saat 13.00'dan önce ne yapmanı bekliyor?"

"Dinle, Desner," diye araya girdi Lars. Aynadan kaptana bakıyordu. Kaptanın bakışlarıysa tehditkârdı. "Bu politik sistemin hizmetinde çoğumuz hatalar yaptık. Bazıları pozisyonumuzu korumak içindi, bazılarıysa rütbe yükseltmek veya zenginleşmek için. Bazı hatalarıysa cezalandırılma, alt sınıf muamelesi görme ya da yok edilme korkusuyla yaptık. Ama şimdi buradayız. İşler değişmek üzere."

Quinto diklenen Desner'a baktı.

ÜTOPYA

"Başınızdaki her kimse, saatleri sayılı," diye konuşmaya başladı kaptan. "Sizinkiler de öyle."

"Artık hiç şansının kalmadığını biliyorsun," diye ısrar etti Quinto. "İşbirliği yapmak zorundasın."

"Garanti istiyorum. Bunu zaten söylemiştim."

"İyi," dedi Lars. "Bana bağlı olan bir görevli şu anda senin evinde. Bizden gelen mesaja göre karının hayatını bağışlayacak ya da onu öldürecek. Bu garanti sana yeter mi?"

"Yalan söylüyorsun," diye hırıldadı Desner.

"İnanıp inanmamakta özgürsün. Beni ilgilendirmez," dedi Lars. Çok sakindi. "Quinto, emir ver, kadını öldürsünler."

Delikanlı onayladı, tableti eline aldı ve Testo'yu açarak yazmaya başladı.

"Lanet olsun, hayır!" Desner dudağını ısırды, sinirliydi, daha önce hiç böyle bir durumla karşı karşıya kalmamıştı.

"Görevini saat 13.00'a kadar tamamlamanı bekliyorum, ne anlama geliyor?"

"Bu sabah bir görevi yerine getirmeliyim," diye itiraf etti kaptan. "Dana'nın emri."

"Anlat."

Desner kaşlarını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Bir okulu havaya uçuracağız."

Aimar kaşlarını çatıp kafasını salladı ve ne diyeceğini bilemeyen Quinto'ya baktı.

Lars yan yola sapıp yoğun trafiği ardında bırakırken ortalık buz kesmişti.

"Ve bu trajedinin hesabı sizden sorulacak," diyerek itirafını tamamladı Desner.

Birkaç dakika sonra Lars'ın arabası eski istasyonun önüne vardı. Artık harabeye dönmüş olan, neredeyse yüz yıllık, çok

LEONARDO PATRIGNANI

eski bir binaydı. Ivan henüz kundaktayken alt geçidin ötesindeki raylardan Sirio'ya madenci dolu trenler kalkardı.

İssiz otoparktaki minibüsü gören Quinto, "Bu olması lazım," dedi. Lars aracın yakınına park ettikten sonra etrafına bakındı. Bölge terk edilmişti. Bu hassas durum olağanüstü dikkat gerektiriyordu. Konumlarının ihbar edilmesi için oradan geçen bir yayanın bakması bile yeterliydi.

Aimar esirin kafasını koltukaltına sıkıştırarak araçtan indi. Quinto da ardından gitti. Yanında MARİNA ELEKTRİK İŞLERİ yazan minibüse ilerlemeden önce Lars suratında beliren alaycı sırıtmayla Desner'a döndü. "Bilgin olsun, kaptan... eşinin evinde hiç kimse yok."

Rahatsız edici yoğunluktaki dezenfektan kokusu havada dolaşarak eliyle ağzını kapamakta olan Dana'nın burun deliklerinden içeri doluyordu. Alma Özel Kliniği'nin ikinci katına çıkan kadın başhemşireye bir şeyler söyledikten sonra kötü kokuyu ardında bırakarak sağ koridor boyunca ilerledi. 21 numaralı odanın önüne gelince kapıyı çalmadan içeri girdi.

Anna yatakta yatıyordu. Sol kolunda serum vardı. Baş, altına konan birkaç yastıkla yükseltilmişti.

Dana içeri girdiğinde Anna dinleniyordu ancak çıkan gıcırta sesi onu uyandırarak gözlerini kapıya çevirmesine neden oldu.

"Doktor hanım, tekrar karşılaştık..." dedi Dana, ses tonu mekanik ve ikna ediciydi, bakışları enerjikti ve gücü elinde tutan bir kişinin bakışlarını yansıtıyordu.

Anna cevap vermedi.

Yatağın yanındaki bir sandalyeye otururken, "Bana selam bile mi vermiyorsun?" diyerek devam etti.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Seninki gibi parlak bir zihin... bilgi açısından zengin bir maden olmalı. Seninle ilk karşılaştığımda bunun farkına varmalıydım."

"Bilgi arıyorsan geldiğin yere dönmelisin."

Dana meydan okuyan bir edayla Anna'ya baktı ve pis pis sırttı. "O insanlar adma çalışıyor olman büyük bir kayıp. Benim yanımda kendini daha iyi hissederdin."

"Atlı karınca artık dönmüyor, Dana," diye cevap verdi Anna ancak ağzından çıkan her hecede sırtına bir acı saplanıyordu.

"İnan bana, daha uzun bir süre dönecek, çok uzun süre."

Ağrıdan dolayı dudağını ısırarak Anna, "Onlardan birine bir kötülük yaparsan seni bulmaya geleceğim. Nerede olursan ol. Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi.

Dana kalkarak pencereye doğru birkaç adım attı. Çiçek desenleriyle süslenmiş krem rengi perdeyi hafifçe çekti, sonra evlerin ötesine ve şehrin ortasında bulunan ve uzaktan bakınca büyük bir kilisenin çan kulelerine benzeyen gökdelenlerin ilerisine doğru baktı. Synaptica'da Alex'in hatıralarından çıkardıkları ve ekranda gördükleri kiliseye benziyordu.

Dana gözleriyle ufukta oluşan siluetin görüntüsünü takip etti.

Görüntü okyanusun suyuyla karışıyordu. Burada hem eski bir medeniyetin hem de onlara yakın bir başkasının hatıraları mevcuttu.

Böbürlenerek, "Ben herkese Refah'ı vadediyorum," dedi. "Hoşuna gidip gitmemesi önemli değil. Kontrol edilen bir topluluk sağlıklı bir topluluktur."

Anna dimdik önüne baktı. "Saçmalıyorsun."

"İnteraktif paneller aracılığıyla yapmış olduğumuz bir araştırmada bu politik programın ailelerin yüzde doksan sekiz virgül yedisini mutlu ettiğini tespit ettik."

"Başka alternatifleri yok. Nasıl başka türlü oy verebileceklerini düşünüyorsun?" Anna sağa dönmeye çalıştı ancak ağrı onu kaburgalarının arasına aldığı bir bıçak darbesi gibi inletti. "Sizinki bir diktatörlük."

"İnsanların düşüncelerine fazla yer verersen ve onlarla daha fazla iletişimde olursan yönetemeyeceğin bir toplum elde edersin. Babam her zaman bunu söylerdi. Bizim sosyal protokolümüz başarılı."

"Baban kısa bir zamanda..."

"Babam öldü."

Anna gözlerini kapadı, şimdi ihtiyar oyundan çekildiğine göre Ivan'ın kızının, megaloman havasının en üst noktaya varmış olduğunu düşündü.

Bunun için kendine çok güveniyordu. Artık hiç kimseye rapor vermesi gerekmiyordu. Şimdi sadece o vardı, Çoklu Evren'in karşısında artık birçok gözü vardı. Geçştirilemeyecek bir susuzluk, bir kontrol etme çılgınlığı.

"Kontrolsüz isyanınız ayaklarınıza dolanacak," diye devam etti Dana. "Zavallı Thierry'nin yüzü yakında insanların baş düşmanı olacak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu akşam toplumuma hitap edeceğim, doktor hanım. Yapa-
cağım konuşma bu dünyanın ötesine de varacak olan operasyonun sadece ilk adımı. Bu operasyonun karşısında siz güçsüz ve küçük mikroplardan başka bir şey değilsiniz. *Ne demek istediğimi iyi biliyorsun.*"

Ama'nın yüzü inanmazlık ifadesi ve acıyla dolarken kadın dönüp odadan çıkmaya yeltendi.

Anna, "Sen hastasm..." diye fısıldadı.

ÜTOPYA

Dana aniden dönerek yatağın yanına geldi. Öne doğru eğildi, havaya kalkmış kaşları tehditkârdı; bir elini Anna'nın yüzüne doğru uzattı. Anna'nın yatağın içinde hareket etmesi mümkün değildi.

Dana'nın eli çenesini kavrayıp başını duvar tarafına, üzerinde televizyon olan boş rafa doğru çevirirken, "Sen ne yaptığını..." diyen Anna'nın kelimeleri havada asılı kaldı.

"Saat on dokuzda, doktor hanımı, unutma. Bütün dünya yeni kraliçesini görecek. Gösteriyi kaçıрма."

Nicolò ve Mark arabadan indiler, Mark Quinto'ya doğru gitti. Park alanı depolarla dolu sanayi bölgesinden uzak değildi. O binalar arasında herkesin Dokuzuncu Bina diye adlandırdığı yapı da vardı. Mahalledeki diğer binalar arasında göze batıyordu. Çatıda bulunan numara geceleri mavi renkli lambalarla yoğun şekilde aydınlatılıyordu.

Binanın içersinde Gea'nın ana televizyon kanalının stüdyoları bulunuyordu. Devletin hizmetinde olan kurumsal bir televizyondur. Yayınladığı programlar ağırlıklı olarak haber bültenleri, reklamlar, çocuk ve gençler için eğitim programlarıydı.

"Kim bu?" diye sordu Quinto.

"Adı Nicolò," diye cevap verdi Mark, "metro hattındaki elektrik panolarının bakımında çalışıyor. Minibüs onun."

"Bizlerden biri o zaman," dedi genç adam.

"Fazla bir seçeneği yok."

"Beni din-dinleyin," diye geveledi adam, "ben minibüsü ve anahtarlarını size bırakabilirim. Benim eve gitmeme izin verin, lütfen. Henüz doğmuş olan bir kız çocuğum var..."

Nicolò'nun kelimeleri havada asılı kalmıştı. Ian, Jenny, Thierry ve Sara yanlarına gelirken Mark ve Quinto hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

Mark adamın omzuna dokundu ve ona, "Ortadan kaybol ve kızının annesine hayatının bir saatinde bir kahraman olduğunu söyle," dedi.

Nicolò gülümseyerek, "Teşekkür ederim," diye geveledi.

Ani bir çığlık Marina sanayi bölgesinin park yerindeki gerçekdışı sessizliği bozdu. Genç bir erkek sesiydi.

"Oradalar!"

Desner dahil herkes oraya döndü. Elliye yakın gencin kendilerine doğru geldiklerini gördüklerinde sadece Desner gülümsedi. Bağiran, Dana'nın en sadık gençlerinden biri olan Stan'di. Grubun önünde ilerliyordu; saçları açıktı, sıırım gibi bir vücudu vardı ve gözleri avını bulmuş bir avcı gibi parlıyordu.

Alex ellerini Jenny'nin elleriyle birleştirirken, "Geliştirilmişler..." diye fısıldadı. Her ikisi de diğerlerinin arkasındaydı. Kız cevap vermedi. Hareketsizdi, yüzü korkudan taş kesilmiş, önüne bakmaya devam ediyordu.

"Şimdi," diye söze başladı Stan, "ilk olarak kumandanın gitmesine izin verin."

Aimar ani bir hareketle kemerine bağlı olan kılıftan bir bıçak çıkararak diğer koluyla sıkı sıkı kavradığı Desner'in boğazına dayadı.

"Beni öldürmen gerekecek!" diye bağırdı.

Ian etkisiz bir şekilde olan bitene bakarken Mark derin bir nefes aldı. Onun yanında duran Sara ve Thierry hareketsiz bekliyorlardı. Yapılacak tek yanlış hareket ortalığın kan gölüne dönüşmesi için yeterli olacaktı. Birkaç saniye boyunca eski istasyonun park yerinde sessizlik hâkim oldu ama Stan'in arkasında bulunan geliştirilmişlerin gözleri sanki göğüslerine ateş edecekmiş

gibi duran silahlara benziyordu. Yavaşça karşılarına geçip yarım ay şeklinde dizildiler.

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdi Stan. O anda uzaktan Gea polisine ait, yanları siyah parlak boyayla boyanmış iki kamyonet gözüktü. Kamyonetler onlara doğru yanaşıp geliştirilmişlerin birkaç metre ötesinde dururken çıkardıkları keskin fren sesi her yerden duyuldu. Arabalardan inen ona yakın siyah üniformalı görevlinin elinde Thierry ve adamlarına doğrultulmuş makineli tüfekler vardı.

Stan elini kaldırarak onlardan birine beklemesini belirten bir işaret yaptı. Sonra sırayla arkadaşlarının yüzlerine baktı. Değişik kıyafetler giymiş, farklı yapı ve ten renklerinde olan gençler kızlı erkekliydiler. Tek bir amaçları vardı. Haklamaları gereken tek hedef ve akıllarının içinde gömülü gerçek silahları vardı.

O anda her biri saldırıya hazır yırtıcı hayvanlar gibi Thierry ve adamlarına bakıyorlardı.

Birkaç saniye geçtikten sonra Aimar Desner'ı sıkı sıkı tutmayı bıraktı. Vahşi adam koyu renk gözlerini fal taşı gibi açtı, bıçak elinden düştü. Aniden içinde bir boşluk hissetti. Gemilerde geçirdiği hayatın anıları aklına gelip ardından hemen kayboluyorlardı. Sanki anıları sökülüyor gibiydi.

Thierry aniden başına bir ağrı saplandığını hissetti. Bir yıldırımın boşalttığı enerjinin karşısındaymışçasına, Ütopya'nın sembolünü, gözü olmayan bir kişiyi simgeleyen görüntüyü gördü. Onun öğrettiği her bilgiyi takip eden çocukları gördü. Bir dizi deney tüpü ve tahta bir kapının üzerinde kabartma harflerle yazılmış olan SYNAPTICA yazısını gördü. Ne olup bittiğini anlamaya ve bağırmaya çalıştı ancak ağzından sadece zayıf bir ses çıkabildi.

Sara dizlerinin üstüne çöktü. Bakışları öndeydi, elleri asfaltın üzerinde, isterik bir gülüşle kahkalar atıyordu. Aklında ise Ben'in ona su altındaki istasyondan neden kaçacağını anlatan

samimi gözlerinin görüntüsü vardı. Sonra su altında buldukları kızı analiz eden araştırma ekibinin odasının duvarında olan Mnemonica'nın detaylı haritası görüldü. Kendisini kaldırmaya çalıştı ancak başı çok ağırdı. Boynunun kasları kaskatı kesilmişti. Hayatının son günlerine kadar hareket edemeyeceğini düşündü. Sonra kendini kontrol edemedi gözyaşları kahkahalara karışmış şekilde tepinmeye devam etti.

Mark aniden, bir fırtına esnasında esen rüzgârın şiddetiyle bir sıcak hava dalgası tarafından kaplandığını hissetti. Bir ürperti sırtını sararken hareketsiz kaldı, elleri titredi. Annesinin tatlı ve sevecen gülümsemesini hatırladı. O hatırasında yaşlıydı. Alnında derin çizgiler vardı, yorgun gözlerinin altında derin torbalar oluşmuş, şakakların yanındaki teni koyulaşmıştı, gümüş rengindeki zayıflamış ve seyrelmiş saçları kopacak gibiydi. "Buraya kadar," dedi kadın, bu onun için sanki öldürücü darbe gibiydi.

Quinto gözlerini kapadı ve Tao'yu gördü. Her zaman inandığı hayat felsefesinin sembolüydü. Akıllı ve vücudu disipline etmek için araç olarak dövüş sanatlarına, meditasyona adanmış ebedi bir amblem. Kaynağını bilmediği bir güçle karşı karşıyayken, güçsüz bakışları karşısında bu simgenin parçalara dağıldığını gördü. Bu gücün karşısında durabilmek mümkün değildi.

Nicolò kızının ilk ağlamasını duydu. Minicik vücudunun sarı-kırmızı renkli yumuşak bir örtüye sarılmış olarak beşiğinde yattığını gördü. Kendisini yüzüncü kere onun üzerine eğilmiş, düzgün nefes alıp veriyor mu diye kontrol ederken gördü.

Sonra bütün bunların kafasından kaybolacağına, silineceğine dair bir hisse kapıldı. Sonsuza kadar çıkarılacağına. Görüntü netliğini kaybederek yok oldu, sesi ise uzaklarda söndü.

O an hiç kimse ses çıkarmadı. Desner bir adım bile atmaya cesaret edemedi. Geliştirilmişlerin arkasında duran güvenlik güçleri şaşkın ifadelerle birbirlerine baktılar ancak oraya Stan

ve adamları tarafından çağırılmışlardı ve o anda Dana'yı temsil ediyorlardı. Kumanda onlardaydı.

Geliştirilmişlerin zihinsel şiddetine uğrayanların çöktüklerini gören Ian, *saldırı altındayız*, diye düşündü. Deliliğe sebebiyet verebilecek bir silahtı bu.

Hatıraları, fikirleri yutan, umutların ve rüyaların manipülatörü olan, Alex ve Jenny'yi de devirmeye çalışan yırtıcı hayvanların bakışlarına sahip bu gruba karşı hareketsiz ve savunmasızdılar. Alex ve Jenny en saf hatıralara, gülüşlere ve uzaktaki çocukluk anılarına, okyanusun kokusuna ve gökkubbenin büyüünün ha-yaline tutundular. Delinemeyen, değerli hazinelerle dolu, saf duyguların olduğu bir geçmişe kapandılar. Alex Avcı Takımyıldızı'nın üç yıldızını gördü. Ezelden beri insanların veya herhangi bir uygarlığın gecelerini aydınlatan gökyüzünün o küçük parçasına odaklandı. Jenny'nin aklında ise, ne zaman olduğunu kestiremediğini ancak sahip olduğunu hatırladığı bir sembol olan Triskell şekilleniyordu. O hatırasında sembol boynundaydı. Başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyordu. Alex ve Jenny bir an Ian'a doğru döndüklerinde onun kararlı bakışını görebildiler. Onlara doğru bakmıyordu. Bakışları Stan'e veya diğer gençlerden birine de yöneltilmiş değildi. Gerçekten savunmasız olan tek hedefe doğru bakıyordu.

Bir an için ihtiyar sırtı ve başı dik, kolları kavuşmuş olarak kaldı. Duruşu bütün dünyadan on sekiz sene koparılmış olmanın ürünüydü. Bu, on sekiz yıl disiplin içinde yapılan psikofizik egzersizinin sonucuydu.

Belli bir hedefe karşı doğrudan yoğunlaşma.

Bir göz kırpması yetti.

Geliştirilmişlerin arkasındaki güvenlik güçleri silahlarını kaldırdılar, gerçekdışı sessizliğin içinde, karşıya doğru ateş etmeye

başladılar. Bitmek bilmeyen bir mermi ateşiydi. Beklenmeyen ve ani bir öfke, sağır edici bir gürültüydü.

Ian avazı çıktığı kadar, “Kaçın buradan!” diye bağırdı. Sonra ondan birkaç metre uzakta diz çökmüş olan Sara’yı yerden kaldırdı.

Yerden kalkan toz bulutu onlarla geliştirilmişler arasında yükselirken Alex ve Jenny kaçmaya başladılar. Eski istasyonun park alanında bazen acı dolu ve boğuk, bazen içler acısı onlarca çığlık duyuldu.

Bir kâbustan uyandığını hisseden Thierry gözkapaklarını açtı. Uyandığını hissetti. Aniden geri döndü ve Desner’ı, nereye gitmesinin daha iyi olacağını bilmeden, komik bir şekilde kaçmaya çalışırken gördü. Aimar doktorun yanında kanlar içinde yere yığılırken, doktor bir adım atarak onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti.

“Kaçın, kaçın!” diye tekrar bağıran Ian Sara’yı bir kolundan tutarak koşmaya başladı. Bu arada Mark çaresizce, göğsüne birkaç kurşun isabet etmiş olan Lars’ı izliyordu.

Geliştirilmişlerin siluetleri güvenlik güçlerinin ateşi altında teker teker yığılıp park alanı kan, toprak ve tozdan oluşan bir mahşer yerine dönüşürken kaçmaya başladılar. Diğerleri alelacele minibüse girerken Thierry Desner’ı minibüsün arka bölümüne itti. Mark ise şoför koltuğuna oturdu.

Quinto öne oturdu. Gözlerinin önünde, Aimar’ın ölümle karşılaştığı anda taşlaşan yüzünün ifadesi vardı. Dişlerini gıcırdatarak cama bir yumruk savurdu.

Mark onlarm tek kaçış yolu olan noktaya doğru aracı sürerken, tekerlekler asfaltın üzerinde siyah bir çizgi bırakmıştı. Birkaç saniye boyunca da acı acı ses çıkarmaya devam ettiler. Minibüs kısa bir süre sonra korkunç manzarayı geride bıraktı. Birkaç dakika sonra eski Marina istasyonunun park alanı üzerindeki toz yere çökmüştü. Onlarca gencin bedeni cansız halde üst üste yığılmıştı. Bir avuç güvenlik görevlisi ne olup bittiğini anlamadan etraflarına

bakınıyordu. Kafalarının içinde hâlâ, zorla beyinlerine girip onları ele geçiren tanımadıkları sesin vermiş olduğu emir yankılanıyordu. Sessizlik içinde, her şeyden yoksun, karanlıkta senelerdir kendini hazırlayan ihtiyarın sesi. Daha üstün bir aklın sesi.

Mark'ın kullandığı aracın içinde sessizlik hüküm sürüyordu, herkes biraz önce olup bitenleri ve güvenlik güçlerinin açtığı ateş sonucunda ölen arkadaşlarının yüzlerini düşünüyordu. Marina'nın merkezindeyse o anda başka bir gökdelen kumdan yapılmış büyük bir kale gibi, etrafı duman bulutu ve alevlerle sarılmış halde yıkılıverdi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Quinto. "Aimar, o..."

"Hepimiz ölecektik," diye cevap verdi Mark. "Bizi... kontrol altına alıyorlardı."

Minibüsün arkasından ihtiyar Ian'ın ciddi ve bilinçli sesi duyuldu "Yapınain gerekiyordu, oradan sağ çıkmanın tek yolu buydu."

Thierry ona elini uzattı ve "Nasıl yapabildiğini bilmiyorum ama... hayatımızı kurtardın," dedi.

Başım öne eğmiş olan Ian onun sözünü keserken sanki o sahneyi tekrar düşünüyor gibiydi. "Bir hata yaptılar," dedi. "Eğer tek başlarına gelmiş olsalardı hiçbir şey yapamayacaktım. Ama onlar casustan başka bir şey değiller. Öldürmek için eğitilmediler, sadece tespit etmek ve manipüle etmek için eğitildiler."

"Bizi öldürme emri verildiği için Gea güvenlik güçlerini işin içine karıştırdılar," dedi Sara.

Quinto dişlerini gıcırdattı. "İlk kez kendimi o kadar güçsüz hissettim. Sanki içimi okuyorlardı, sanki içimden... bazı parçalar koparıyorlardı."

Mark bir eliyle minibüsü isimsiz fabrikaların beyaz binalarının arasından geçirirken, diğer elini delikanlının omzuna koydu. Quinto başını salladı, sonra arkaya döndüğü zaman

bakışları Desner'inkilerle kesişti. "Sen... sakın seni unuttuğumu zannetme," dedi.

Mark alnını buruşturdu. "Komutandan ne öğrenebildiniz?"

"Bu adama saat bire kadar bir ilkokulu havaya uçurma emri verilmiş."

"Ne diyorsun?" Thierry kamyonetin içinde ayağa kalktıktan sonra eğilerek adama doğru ilerledi ve üniformalı adamın önünde diz çöktü. "Konuş. Doğru mu söylüyorlar?"

Desner başını yana eğerek gözlerini doktorunkilerden kaçırdı.

Doktor orta ve başparmağıyla komutanın boğazını sıktı. "Konuş dedim sana!"

"Doğru," dedi Quinto, "Dana'nın emri. İsyanımızın o çocukların kanlarıyla kirlenmesini istiyor."

Ian boğazını temizledikten sonra kafasında kan dondurucu senaryoyu canlandırdı. "Bizim yaptığımızı düşünmelerini istiyor."

"Bunu engellemeliyiz," dedi Alex.

Kaptan, Thierry elini boğazında tuttuğu sürece öksürmeye devam etti. Sonra pis pis güldü ve iğrenerek ona baktı. "Yanlış adamı kaçırdınız," dedi.

Gözleri yola dikilmiş olan Mark, sanayi bölgesindeki son binanın önünden geçerken şoför mahalinden, "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı.

"Benim şahsen bombaları yerleştirmeye gittiğimi mi düşünüyorsunuz? Her şey planlanmış durumda. Emirleri verdim. Üzgünüm ama geç kaldımız."

Thierry Desner'in morarmış yüzüne bakarak başını salladı. Böyle bir trajedinin ne anlama geleceğinin bilincinde olarak ellerini yüzüne götürdü.

Kumandan itiraz hakkı olmaksızın, daha önce duyulmamış bir zalimlikle, insanlıkdışı şekilde, "O okul yanacak," dedi.

Dana hastaneden ayrıldıktan sonra şehir merkezinden uzaktaki bir binanın yedinci katına çıktı. Bina ailesine aitti ve binanın üstteki katları gizli anlaşmalar yapmak, pazarlık etmek ve iş bağlantıları yapmak için kullanılıyordu.

Dana göz hizasında bir ekranın üzerine işaret parmağıyla dokundu. Ekran, tam ortasında pirinçten imal edilmiş 72 rakamı bulunan kapının yanındaydı. İçeri girdiğinde, parlement mavisi ile açık mavi tonlarında olan apartmanın ışıkları otomatik olarak yandı. Zemin, üzerlerinde av sahneleri olan halılarla kaplıydı, sağ tarafında ise etrafında altı adet siyah deriyle kaplanmış sandalye olan cam bir masa vardı. Onun tam karşısında ise, parlak siyah renkli küçük masanın etrafına daire şeklinde yerleştirilmiş bordo renkli dört küçük koltuk bulunuyordu. Düz bir ekran sağdaki duvarı kaplıyordu. Diğer duvarlarda beyaz, ince ve genelde boş olan raflar asılıydı.

Masanın yanından geçerken açmış olduğu tableti üzerine bıraktı, sonra koltukların birine oturarak davet etmiş olduğu

ÜTOPYA

kişileri beklemeye başladı. Beklediği kişiler, ulusal televizyon kanalının yöneticisi ile emniyet müdürüydü.

Büyük ekranda yapacağı konuşmaya sekiz saatten az bir süre kalmıştı. Karnı gurulduyordu ancak yemek yemeye vakti yoktu. Belki kendini bütün dünyaya tanıttıktan sonra olabilirdi. Belki ondan sonraki gün. Çıkacağı yayında sadece Gea'nın değil Doğu'nun başı olarak da seslenecekti. Bir sonraki adım ise, kontrolü altında olan bir dünyada, deniz haritalarının Gea'nın batısında gösterdikleri yeni bir kıtaya gemiler göndermek olacaktı. Orada, babasının ona anlattığı kadarıyla hayat henüz başlamamıştı. Ian'ın "Amerika Kıtası" diye adlandırdığı toprağın gözleri bir önceki takvimin 2014 senesinde kapanmış ve bir daha açılmamıştı. Potansiyel olarak zengin ve bereketli olan o alanı sömürgeleştirmenin zamanı gelmişti. Ama Dana'nın daha çok ilgisini çeken şey ise, Marina'daki huzur tekrar sağlandıktan sonra, Çoklu Evren'in paralel dünyalarıyla ilgilenmek ve mümkün olabilecek her yerde kontrolünü genişletmekti.

İnteraktif tablet sinyal verdikten sonra Dana üzerine çekidüzen verip kapıyı açtı.

Siyah, şık bir takım elbise giymiş, raşitik ve uzun boylu adam, "Dana," diyerek selam verdi. Sönük gözleri çukurlara gömülmüştü, yüzü solgundu. "Ivan'ın başına gelenleri öğrendim," dedi daha kısa boylu ve tıknaz olan adam. Başı kel ve parlaktı, gözleriyse fır fır dönüyordu. Kadının yüzüne gülümseyerek, "Çok korkunç bir haber," diye ekledi.

"Özellikle bu durumdayken," diye ekledi arkasındaki.

"Sam, Oliver... girin, lütfen," dedi kadın.

Dana'nın bakışları pencerenin ardından şehre doğru gelen bir küme siyah buluta takılı kalmışken, üçü de koltuklara oturdular.

LEONARDO PATRIGNANI

Televizyon kanalının müdürü konuşmaya başladı: "Bana halka kendini tanıtmak istediğinizden bahsettiler. Bundan gerçekten emin misiniz?"

"Tabii ki Sam. Bugünkü dünyanın buna ihtiyacı var."

"Baban bunu onaylar mıydı acaba?" diye sordu Oliver.

Dana, "Artık babamın onayı gerekmiyor," dedikten sonra ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. Ivan'ın ciddi yüzü gözlerinin önündeki Marina'nın görüntüsüne karışıyordu.

Oliver, "Burada fazla kalamayacağım. Güvenlik güçlerine konferansın yapılacağı salonu korumak üzere harekete geçmeleri için emir verdim. Kısıtlı bir zamanda olağanüstü bir şey talep ettin, şahsen ilgilenmem gerekiyor," dedi.

Kadın, "Peki ya gazeteciler?" dedi ve dönüp sırtını kapalı pencereye yasladı.

"Bu işle asistanım Giada ilgileniyor. Bütün salon dolu olacak. Bu yayın bütün dünyada ses getirecek. Gea'da veya Doğu'da konuşmanı izlemeyecek tek bir şehir olmayacak."

"Peki ya diğer kanallar?" Dana kararlı bir şekilde Sam'i sorguluyordu.

"Her zaman yapmış oldukları gibi, bizim istediklerimizi uygulayacaklar. Bu konuşma ulusal bazda bütün kanallarda yayınlanacak."

Dana her iki misafirinin gözlerinin içine yoğun ve delici bir bakışla bakarak, "İyi. Sam, mesajın uluslararası, güçlü ve ikna edici olmasını istiyorum," dedi. Babasıyla her zaman nasıl olduysa, Dana için de istediği her şeyi yapacaklardı. "Bütün ulusu Refah kalkını altında bir araya getirebilmek için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ama sizin maksimum profesyonelliğinize ihtiyacım olacak."

Her ikisi de onu saygıyla selamladıktan sonra Dana'yı yedinci katta bırakarak yanından ayrıldılar. Kadın yavaşça pencereye

yaklaştı ve yüzünü nazikçe camın üstüne koydu. Gözleri şehrin silüetinin uzağına, şehrin üzerinde bulunan hava kirliliği bulutunun ötesine, Marina'nın güney bölgelerini ıslatan kara bulutların ilerisine kaydı. O insanlardan ve dünyadan uzak seyahat ettiler.

Birkaç saniye hayatı boyunca ziyaret ettiği dünyaların görüntüleri camın üzerinde yer değiştirerek ruhuna yansıdı. Bazen aynı bazen tamamen farklı olan uzak evrenler.

Meydanlarda bulunan dev ekranlarda hükmeden, gözleri olmayan çehrenin resmini gördü. Gazetelerin ön sayfasında yine onunla karşılaştı. Babası tarafından bulunan ve radyolarda, telefonlarda ve televizyonlarda tanıttığı *Biz Ütopya'yız, şimdi ve her zaman* sloganını işitti. Yoğun bir ormanın içine giren bir yılan gibi her şeyden habersiz olan insanların beyinlerine girdiğini hayal etti.

Bir an için gözlerini kapadı ve farklı kıyafetlerle alternatif yollarda yürüdüğünü gördü. Başka bir isimle ona sesleniyorlardı. Başka bir dil konuşuyorlardı. Evler, çocuklar, eşler, tanımadığı aileler gördü. Hayatın öngörülemeyen gelişimini, varoluşun tesadüfi kıvrımlarını inceledi. Teknolojinin gelişimini, insan doğasının sınırlarını ve iletişimin kuvvetini gördü.

Vücudunun ağırlığı rüzgârda sallanan bir duvak gibi zayıflamışken sonsuzluğu düşündü. Sonra gözlerini açtı, derin bir nefes aldı ve kendisini tekrar Marina kentinin karşısında buldu. Okyanus ve gökyüzü ufukta birbirleriyle birleşmiş gibi görünüyordu; bir dizi koyu yağmur bulutu fırtınanın yakında başlayacağını habercisiydi.

Arkasını dönüp eşyalarını aldı ve apartmandan çıktı. Kendisini halkına tanıtmasının zamanı gelmişti. Gea ve Doğu'daki halkın gözlerine bir anne şefkati ve bir patron otoritesiyle bakmanın zamanı gelmişti. Son zamanlarda olan olaylarla ilgili bir açıklama yapmanın, halkını yatıştırmanın ve onlara düşmanlarının gerçek yüzünü göstermenin zamanı gelmişti.

Omicron İlkokulu on ikiyi elli iki dakika geçe havaya uçtu. Mahallede daha önce Marina'da hiç iitilmemi bir gürültü oldu. Boyutları dnlemeyecek kadar büyük bir patlamaydı ve sonrasında havaya mantar şeklinde, inanılamayacak boyutta bir toz bulutu yükseldi. Onlarca gazeteci hemen olay yerine kotular ve polislerin oluşturduğu setin arkasında kameralardan olumu ikinci bir halka oluşturdular. Okuldaki ėrencilerin işyerlerindeki ailelerine haber ulatırıldı. Aileler aniden trajedinin olduğu bölgeye akın ettiler. Sağanak yağmur Marina ehrinin üzerine boalmaya balamıtı. Annelerin haykırıları duyuluyordu, babaların göz-yaları süzülüyordu. Gazeteciler kimseyi umursamaz tavırlarıyla boy gösterirken, güvenlik kuvvetleri ile itfaiyeciler anlamsız bir hazır ol durumuna gemilerdi.

Birkaç dakika içinde yanan okulun görüntüleri bütün interaktif tabletlerde, televizyon haberlerinde ve Gea'nın ofislerindeki panellerde gösterilmeye başladı. Yapılan haberin maneti İNSANLIK DIŞI ŐİDDET olmuştu. Bu manetle birlikte dumanı tüten

bir moloz yığınınna dönmüş Omicron İlkokulu'nun görüntüleri ve ailelerin perişan olmuş yüzleri yayınlanmıştı.

Dana'nın emrettiği gibi okula yapılan o saldırı gün içinde yapılan saldırıların sonuncusu olarak yansıtılmıştı.

Sonraki saatlerde, yıkılan binanın içinden herhangi birinin çıkarılıp çıkarılamayacağını görebilmek için kurtarma çalışmaları başlatılmıştı. Bu arada güvenlik güçleri çocukların ailelerine eve dönmelerini ve Gea hükümetinden haber beklemelerini söylemişlerdi. İtiraz etmek isteyenler oldu ancak herhangi bir sonuç alınamadı. Bölge öğleden sonra bomboştı. Onlarca anne baba herhangi bir açıklama olmadan evlerine geri döndüler. Bir cevap alabilme umuduyla o akşam bütün ülkede canlı yayınlanacak olan konuşmayı beklemeye koyuldular. Yapılan saldırıya bir isim verme umudu vardı.

Dana arazi aracını, lazer okuyucusuna parmağını uzatır uzatmaz kalkan mavi-beyaz bariyerin arkasındaki açık otoparka park etti. Araçtan iner inmez gözlerini kaldırdı ve karşısında duran binanın üstüne yansıyan bölgenin bozulmuş görüntüsünü gördü.

Nereye gideceğini biliyordu: On birinci kat, Omega Odası. Geçmiş senelerde, babası o konferans salonunda birçok konferans vermişti ancak sahne bir işe yaramamıştı. Davetli gazeteciler bordo renkli rahat koltuklarda otururken dev ekranda yansıtılan görüntüleri izliyorlardı. Duyulan ses her zaman mekanikti ve merkezdeki gökdelenlerde Ivan için çalışan kişilerin yazdığı bildirileri ve programları tekrar ediyordu. Aynı insanlar, birkaç saat önce işyerlerine gidip karşılarında bir moloz yığını bulmuşlardı.

Dana asansöre binerek on birinci kata ulaştı, uzun koridorda ilerlerken beyaz parkenin üzerinde topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses gelişini haber veriyordu. İki kişi uzaktaki bir kapıdan dışarı fırlayıp ona doğru giderek hazır ola geçtiler ve başlarıyla selam verdiler.

"Zamanında geldim mi?" diye sordu kadın.

"Evet, hanımefendi, her şey mükkemmel ilerliyor," diye cevap verdi iki adamdan biri. Genç, yakışıklı, temiz yüzlü ve yeşil gözlüydü. Kafasında GÜVENLİK yazan bir şapka vardı.

"İyi. Bana programı anlatın."

Diğeri boğazını temizledi. "Şu an saat 17:04. Saat 17:30'da teknik personel gelecek. Kameraları yerleştirecekler ve geçtiğimiz saatlerde birinci kattaki reji olarak düzenlenen odaya bağlayacaklar. Saat 18:00'da gazeteciler giriş yapacak. Saat 18:30'da herkes yerine oturmuş olacak. Siz 18:35'te makyaj odasına gideceksiniz. Saat 18:40'ta dış rejiyle bir ses denemesi yapılacaktır."

"Stüdyoların olduğu yerde mi?"

"Evet. Yayın dokuz numaralı binadan yönlendiriliyor. Birinci katta bulunan banko, kameraları ve mikrofonları yönetmeye yarıyor ancak görüntüler ve çekim öncelikleri ana merkezden kumanda ediliyor. Mesajınızda sizde bir film olduğundan bahsetmiştiniz."

"Ah, evet." Dana elini ceketinin iç cebine koydu ve oradan bir mikroçip çıkardı. "Her şey bunun içinde," dedi.

"Hemen arşive yükleteceğim, böylece siz istediğinizde yayınlarız."

"Mükkemmel."

"18:50'de yayına hazır olacağımızı düşünüyoruz. Saat 19:00'da canlı yayına başlayacağız, yayından önce canlı yayına başlayacağınızı haber veren bir anons yapılacak. Bu anons bütün kanallarda yayınlanmakta olan programları kesecek."

Dana çocukların gözlerinin içine bakarken, "Her şey düzgün işlemeli," dedi. "Bu yayın olaylara yeni bir akış kazandıracak."

İkisi de başlarıyla onayladıktan sonra kadını içinde zengin yiyecek ve içeceklerle donatılmış bir masa bulunan bekleme odasına götürdüler. Dana sadece bir bardak su servis ettirdikten sonra elindeki interaktif tableti açtı. Eş zamanlı güncellemeler

Synaptica'nın hâlâ işgal altında olduğunu bildiriyordu; iki gökden lenin yıkımından sonra güvenlik güçlerinin bölgeyi kontrol altına aldıklarını, onun emrettiği katliamda ölen çocukların ailelerinin Omicron İlkokulu'nun yıkıntıları önünde protesto gösterileri yaptıklarını gösteriyordu. Ailelerin feryatları ve protestoları güvenlik kuvvetleri tarafından etkisiz hale getiriliyordu. Ağır bir kriz yüzünden çıkan ve sosyal protokolün ihlaline sebep olan bu durum biraz sonra yapacağı konuşma neticesinde tamamıyla son bulacaktı.

Dana gözlerini bir tuzlu tabağına dikmişken, rehberinden bir numara seçerek aradı. Adamın sesi aygıtın höparlöründen duyuldu: "Emredin, hanımefendi."

"Daniel, bu akşamki yayının Marina'daki her meydandan izlenmesini istiyorum. Ayrıca diğer şehirlerdeki meslektaşlarınıza da haber verin."

"Hanımefendi, kesinlikle, tabii... ancak bunu organize etmek için biraz geç..."

"Bu ülkenin her reklam panosunda yayınlanacak. Hemen çalışmaya başla."

Dana elindeki aygıtı kapayıp bir koltuğa uzandı, su dolu bardak hâlâ elindeydi. Gözlerini kapadığında, aklındaki alevler bir anda her yeri sardı. Her birini teker teker söndürecek, bundan emindi. Halk onda umudu görecekti ve konuşmasından sonra okulda canlı canlı yanan çocukların aileleri Thierry tarafından yönetilen isyankârların üzerine çullanacaktı.

Sonuçta, kaç kişi olabilirlerdi ki? Sisteme iyi entegre olmuşlardı, o saldırıyı gizli saklı hazırlamışlardı ama sayıları toplam nüfusa göre çok küçüktü. Sonuç olarak doğru mesajı yaymak yeterli olacaktı.

Bütün dünyayı değiştirecek yayına iki saatten az zaman kalmıştı.

Saat beşte Gea'daki çalışanlar evlerine dönüyorlardı. Marina yollarında yürüyen insanlar endişeli, güvensiz, hiçbir zaman olmadıkları kadar güvenceye ve açıklamaya ihtiyaç duyuyor gibiydiler. Gün içerisinde merkezde olup bitenlerden herkesin haberi olmuştu: İki gökdelen çökmüş ve bütün alan askeri birlikler tarafından kontrol altına alınmıştı. Herkesin Mayer'den, Synaptica'nın ele geçirilmesinden ve Omicron'a yapılan saldırıdan haberi vardı. Herkes o felaketin görüntülerini görmemişti ama her vatandaş evine gidip hükümetin isteğine uygun olarak, dakik şekilde televizyonun karşısında oturup ortak yayın yapan televizyon kanallarını izlemesi gerektiğinden haberdardı. Gezegenin kısa tarihinde benzeri görülmemiş bir olaydı bu.

Binanın merdivenlerini çıkarken veya asansör beklerken ya da apartmanlarından içeri girerken içinde bulundukları gergin ve korkunç duruma rağmen çoğu insan kafalarının içinde çalan ahenkli, muhteşem bir müzik işitti. Sabahın ilk saatlerinde metroyu kullanan insanlar, Mark'ın sabotajı sırasında, beş yüz yıllık o eski müzik parçasıyla hoş bir işkenceye maruz kalmışlardı.

İzin almadan tekrar tekrar çalan, kısa süreli hatıralara sıkışan, göz kamaştırıcı, dokunulmaz ve ebedi bir müzikti.

Kısa ve rahatsız bir uykudan sonra, Anna saat altı kırkta gözlerini açtı. Yatakta yatıyordu, bacak kasları ağrıyordu, sırtına bıçak saplanıyor gibiydi. Terlemişti, kolları karıncalanmıştı. Gözlerini hastane odasına odaklayabilmesi birkaç dakikasını aldı. Bir ara odaya siyahı bir hemşire girdi, soğuk bir şekilde gülümseyerek televizyonu açtı. Anlaşılması zor, heyecanlı vurgusuyla, "Çok az kaldı," demekle yetindi.

Anna Dana'nın sözlerini hatırladı: "Bütün dünya yeni krallıçesini görecektir. Gösteriyi kaçıрма."

Ekranın sağ üst köşesindeki dakikalar ilerledikçe Anna'nın kalbi daha hızlı atmaya başlıyordu. Kan uzuvlarında daha iyi dolaşmaya başladıktan sonra Anna kendini güçlkle yukarı çekti. Başını yastığa dayadı ve bir an tavana baktı. Sonra gözkapaklarını kapadı. Garen'deki eczanelerindeki tezgâhın arkasında Slev'in gülen yüzünü gördü. Köşeli bir yüze yerleştirilmiş iki değerli taş benzeyen tatlı gözlerine baktı ve gülümsedi. Görünüşte karanlık bir yüzü ve bir gün keseceğini umut ettiği yoğun bir sakalı vardı. Onu ne kadar çok seviyordu. Kendini ona ne kadar uzak hissediyordu.

Televizyondan gelen metalik bir ses, "Gea vatandaşları, yayın tam bir dakika sonra başlayacak, bekleyiş sona erecek," dedi.

Anna, Slev'in güzel anısını aklından çıkarıp o ana dönmeyi başarabilmek için başını salladı. Beyaz ekrandaki geri sayımı izlerken hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Ama herkesi düşündü. Dayanışma Merkezi'nin önünde bıraktığı Alex, Jenny ve Marco'nun beşiklerini. Bir salonda babası Nathan'la sohbet eden Ian'ı. Synaptica ofisinde onu kibar bir şekilde karşılayan Dana'yı ve Thierry'nin genizden gelen sesiyle onun tarafında olduğunu söylemesini. Quinto'nun göğsünde yer alan T şeklindeki dövmeyi, Marina

LEONARDO PATRIGNANI

Hapishanesi'ndeki koridorda arkasında duyduğu silah seslerini. O anda onların, yaşadığı son saniyeler olduğuna inanmıştı. Sonunda da yaşlı kedisi Diletta'nın kurnaz yüzünü düşündü. Kim bilir ne kadar zamandır yemek yemiyordu. Mahallede yemek aramaya çıkmış mıydı? Acaba yokluğunu hissediyor muydu?

Dana'nın ekrandaki görüntüsüyle karşı karşıya kalınca kontrol edemediği düşüncelerin arkası kesildi. Oradaydı, ahşap bir masanın üzerine konmuş küçük televizyonun tüm ekranını kaplıyordu.

Dünyadaki herkesin evlerinin salonlarında misafirdi. Gururlu bakışı. Parlayan gözbebekleri. Her reklam panosunun üzerinde, meydanlarda, sokak köşelerinde, herhangi bir interaktif tablette o vardı. Refah sonunda insanların gözünde güzel bir kadının çehresine bürünüyordu. Gözleri koyu renk ve yoğun, sesi sıcak ve ikna ediciydi. Her yerde yankı getirecek türdendi. Vatandaşları tarafından sevilebilmeye hazır biriydi.

"Kalbimdeki sonsuz heyecan," diye başladı Dana, "ruhumdaki görev aşkı ve sorumlulukla bugün siz Gea ve Doğu'da yaşayan vatandaşlarıma sesleniyorum. Her zaman bu yönetim biçimini benimsediniz; sizler kuvvetimiz, politik varoluşumuzun temel direği oldunuz. Her biriniz. Bu gece, sizlere seslendiğim şehirde kötü olayların yaşandığı bugünde, sonunda sizlerle gerçek bir iletişim kurma fırsatı buluyorum. Uzun zamandır hayal ettiğim ve birkaç saniye önce gerçekleşen bir rüya."

Anna televizyona iğrenerek baktıktan sonra gözlerini duvara çevirdi. Tavan ile duvarların birleştiği köşe küfle kaplanmıştı. Bu arada Dana konuşmasına devam ediyordu. Son yirmi dört saatte Marina şehrine yapılan saldırıların özetini geçtikten sonra bir görüntünün yayına konmasını emretti.

Omicron binasının havadan çekilen görüntüleri öğle saatinde meydana gelen patlamanın binayı bir moloz yığınuna çevirdiğini

gösteriyordu. Yukarıdan yapılan çekimlerde, okul gri bir kum yığınınından farklı değildi. Bu manzarayı ailelerin acısı ve güvenlik güçleri tamamlıyordu.

Dana felaketin bütün ayrıntılarını teker teker açıkladı ve halkına ölen çocukları anlattı. Bunu duygu yüklü, hisli bakışlarla gerçekleştirdi. O çocukların anne ve babalarına eli kalbinde seslendikten sonra arkasında bütün ekranı kaplayan bir fotoğraf belirdi.

"İşte beyler, aradığımız kişi bu. Thierry adında bir doktor. Bu isyanın sorumlusu odur. Şu anda karşınızda terörün çehresini görüyorsunuz ve sizi temin ederim ki şu anda sizinle konuşurken Gea'nın her yerinde emniyet güçleri onu yakalamak için seferber olmuş durumda. Onu ve onun suç ortaklarını. En iyi gemilerimizden biri olan Mayer'i batıran, şehrin ortasındaki gökdelenleri yıkan ve Synaptica'yı ele geçiren, çocuklarınızı," Dana bilinçli bir şekilde bir an duraksadı ve Gea'daki her vatandaşın gözlerine baktı, "öldüren onlar."

Kamera salona dönünce dolu olan salonda konuşmayı dinlemeye gelen gazeteciler göründü. Dana'nın söylediği her kelimayı tasvip edip doğruladıkları yüzlerinden okunuyordu. Sonra kamera yine kadına döndü, aldatıcı olduğu kadar etkileyici de olan ses tekrar duyuldu: "Size bu adamı bulacağımıza söz veriyorum. Artık korkmayacaksınız. Suç ortaklarını da adalete teslim edeceğiz, bunun için size ihtiyacımız var. Gea'da şu ana kadar olduğu gibi, bize bütün farklılıkları bildirin. Bu çok önemli. Bu değersiz insanlar sizleri ağlarına çekmeyi deneyebilirler, onlara katılmanızı isteyebilirler. Neler yapabildiklerini gördünüz. O zavallı çocukların hatıraları yarından itibaren sizden maksimum çaba göstermenizi istiyor. Gea tekrar Refah'ın hükmettiği ve hükmedeceği yer olacak."

LEONARDO PATRIGNANI

Yüzü taş kesilen Anna, *o kazandı*, diye düşündü. Uğursuz ve kınanması gereken konuşmadan tiksinimişti. İzini kaybettiği arkadaşlarından herhangi bir haber alamadığı için endişeliydi.

Tam o anda umulmayacak bir şey meydana geldi.

Yavaş yavaş başlayan müzik nazikçe dünyada yaşayan her insanın ruhuna ve evine girdi. Her yerde çalmaya başladı ve kademeli olarak yükselerek herkesin daha önce tanıdığı olduğu ses duyuldu.

Her ekranda, panoda, tablette ön planda olan Dana'nın yüzü donuk bir ifadeye büründü. Yüzünde yarım bir tebessüm görüldü ancak alnı aniden kırışmıştı.

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, gövdesini dikleştirmeye çalıştı.

Ekranda görünmeyen bir kişiye ait olan ses, "Gea vatandaşları, şu an karanlık ve küçük bir odadan sizlere sesleniyorum ama size karşınızdakinin kim olduğunu anlamanız için bir konuşma hazırlamadım. Bırakalım da gerçekler görüntüler ve sesler aracılığıyla size ulaşsın," dedi.

Şaşkınlık içindeki Anna boğuk bir sesle, "Mark!" diye bağırdı.

Dana'nın ön plandaki görüntüsü silindi ve ekrana yanmaya devam eden Omicron İlkokulu'na ait görüntüler yansımaya başladı. Aniden iki kişi arasındaki hafif parazitli telefon konuşması duyuldu. Sonra ekranda tekrar Dana'nın felç olmuş ifadesi görüldü.

"Desner?"

"Evet, Dana. Benim. Yapmam gerekeni yaptım."

"Muhteşem, Desner. Muhteşem."

Dana bakışlarını birinci kattaki reji odasına yöneltti.

Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Bir eliyle mikrofonu kapayıp dişlerini sıkarak, "Şu ses kaydını hemen durdurun," diye buyurdu.

"Bütün gazetelerde yanan okulun haberleri var."

"Komutan, umarım adamların yapılan operasyonla ilgili ağızlarını sıkı tutarlar."

Gazetecilerden oluşan kalabalık arasında sesler yükselmeye başlarken Dana yumruklarını sıkı, bakışları tehditkâr bir hal almıştı.

"Benim dışında, hiç kimse emrin senin tarafından verildiğini bilmiyor."

"Teşekkürler, Desner. Çok iyi iş çıkardın."

Dana utanç içinde başını yere eğmişti. Reji odasındaki hiç kimse bu ses kaydını durduramıyordu. Ses kaydı merkez rejiden bütün kanallara dağıtılıyordu ve o anda iki adam küçük bir odada küçük, renkli ışıklarla dolu bir bankonun önünde oturuyorlardı.

"En içten bağlılık duygularımla seni selamlıyorum."

"Sen de benim selamımı eşine ilet, umarım bu akşam yayını birlikte izlersiniz."

Mark ağzını mikrofona yaklaştırdıktan sonra sesinin bütün evlere girmesini sağlayan bir düğmeye bastı.

"Bu kadın ve televizyonlarda hiç görme fırsatı bulamadığınız ölmüş babası, onlarca senedir başkalarını suçlu gösterebilmek için bu tür katliamlar gerçekleştirdiler. Refah'ın varoluşundan bu yana oluşan bütün kötülüklerin sebebi bunlar. Bugün bunu anlamakta zorlanabilirsiniz ama yavaş yavaş özgürlüğünüzü ve

onurunuzu geri kazanacaksınız. Yavaşça gözlerinizi açıp şu anda saçma gelebilecek değerlendirmeyi yapabileceksiniz. Refah sizin kafesiniz oldu ama artık her şey sona erdi."

Mark Thierry'ye doğru döndü ve başıyla ona konuşmasını işaret etti. Doktor bir an için gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak cesaretini topladı.

"Şu anda işitmekte olduğunuz ses biraz önce fotoğrafını görmüş olduğunuz kişiye ait," diyerek başladı. "Bu isyanı ben planladım. Benim adım Thierry ve hayatımın yarısını Ivan adındaki acımasız adamın yanında çalışarak geçirdim. Dana'nın babası. Her politik program, her kanun, her yasaklama onun cehennemsi marifetinin eseri idi. Bu insan bilinçaltımızı etkileyerek benim ve yüzlerce kişinin onun isteklerini yerine getirmemizi sağladı. Ben suçlu olan ilk kişiyim ve bunu kabul etmeye hazırım. Ne yazık ki insanlığa karşı suç işlediğimi çok geç fark ettim ve yaptıklarımın cezasını çekmek için Gea polisi özgür bir polis olduğu zaman teslim olacağım."

Dana elleriyle yüzünü kapadı, sahnenin ortasında sessizce, kıpırdamadan duruyordu. Birkaç gazeteci ayakta Dana'yı paylaşıyorlardı. Onlarca göz onu suçluyordu. Onun sevgili seçmenlerinin evlerinde, son birkaç dakikada bir şeyler değişmeye başlamıştı. Kolektif bilinç yavaş yavaş yeni bir çağa ayak basıyordu. Zamana ihtiyaç olacaktı. Ama o yayın diktatörlük duvarına atılan ilk taş olacaktı. Diktatörlük Marina'nın merkezinde bulunan ve yerle bir edilen iki gökdelen gibi dağılmaya mahkûmdu.

"Son olarak Omicron İlkokulu'ndaki öğrencilerin velilerine seslenmek istiyorum." Aniden Thierry'nin boğazı düğümlendi. "Mutlu olun, birbirinize sarılın ve neşelenin. Dana iğrenç isteğini yerine getiremedi. Çocuklarınız Darren'deki mağazalarda güvendeler. Onların gülüşlerini tekrar göreceksiniz çünkü gözleri her zaman ışıldamaya devam etti. Umarım yarından itibaren onların

gözbebekleri farklı bir ışık yansıtır. Sonunda özgür, bilinçli ve gelişmiş bir insanlığın ışığını. Onları almaya gidin. Eksikliğinizi hissetmişlerdir.”

Mark, Thierry'nin yaşlarla dolu gözlerine baktı, çenesi titremeye başladı. Ağzını mikrofondan uzaklaştırarak gülümsedi. Arkalarındaki sandalyeye bağlanmış olan teknisyenler onlara hayranlıkla bakarken birbirlerine sarıldılar. Teknisyenler onların yaptıkları saldırının sebebini anlamışlardı.

Thierry konuşmasını sonlandırdığında, Dana karşısında duran tehditkâr kalabalığa bakıp birkaç adım geriledi. Sahnenin sağ tarafındaki girişe göz attığında orada bulunan iki polisin onaylamayan, suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştı.

Sonra sola döndü ve o gün öğleden sonra oraya geldiğinde onu karşılayan asistanlarının başlarını sallayarak küçümseyici bir ifadeyle kendisini süzdüklerini gördü. Ama onu en çok etkileyen diğerlerinin arkasında duran ve geliştirilmişlerden olan bir gencin taşlaşmış gözleriydi. Onun adamlarından birinin.

O andan itibaren kolektif vicdanın isyanı başlamıştı.

Soğuk bir titreme sırtından aşağı süzülürken, Dana birkaç saniye kıpırdamadı. Sonra yere yığıldı.

Duygulanan Anna yüzünü hastane odasındaki çarşaflara gömmüştü.

İlkokulun iki blok aşağısında, Darren mağazalarının üç numaralı deposunun çatısı altında güvende olan Jenny kafasında şapka olan sarı saçlı çocuğun gözlerine gülümsedikten sonra elinden tutarak arkadaşlarına doğru ilerledi.

Quinto interaktif tableti sararken Alex ve Ian birbirlerine sınıksı sarılıyorlardı.

“Canlarım, eve gidelim,” dedi Jenny, yüzünden bir damla yaş süzülüyordu.

Omicron'daki öğrencilerin aileleri alelacele Darren mağazalarının deposuna akın etti. Hâlâ olan bitene inanamıyorlardı. Marina'nın üzerindeki fırtına şiddetini artırıp gök gürültüsü ve şimşekler kısa sürelerle birbirini takip ederken aileler gri renkli depoların önünde toplandılar. Depolar ıssız ve kocaman kubbelere benziyorlardı. Yağmur ve yapay ışıklar birbirine karışıyordu. Tablet üreticisinin amblemi giriş kapısının üzerini kaplıyordu.

Kısa bir süre sonra uzaktan bazı insanların siluetleri görüldü. Bir şimşek mahalleyi gündüz gibi ışıklandırırken bir an için kucağında bir bebek taşıyan yaşlı adamın ve onun yanında ellerinde iki çocuk tutan daha genç bir çiftin yüzleri belirdi.

Sonra yine karanlık çöktü, yoğun yağmur ve buz gibi rüzgâr reklam panolarını sallandırıp yerdeki yapraklarla çöpleri yerden havalandırıyordu. Aileler giriş kapısının önünde diler. Aralarından bazıları bağırdı. Diğerleri şükretti.

Başka bir şimşek, gökyüzünde başka bir yıldırım ve o siluetlerin ardından başka siluetler görüldü. Onlarca. Quinto grubun başına geçerek hızlıca kapıya yürümeye başladı. Kapının yanına yaklaştığında, metalik kartı bir ekranın üzerinden geçirdi ve kırmızı

bir ışık o şiddetli fırtınanın içinde yanıp sönmeye başladı. Kapılar açılırken kalabalık sessizce geriye çekildi. Quinto'nun arkasındaki çocukların yüzlerini tanıdıklarında duygusal bir patlama yaşandı.

Anne ve babalar nefeslerini tutmuş küçük çocuklara doğru koşuyorlardı. Kalplerinde yaşamlarının amaçlarını sonsuza kadar kaybettiklerine dair bir duygu, ruhlarında ise o gece gerçekten bir şeylerin değiştiğine dair bilinç vardı. Çocuklarını göğüslerine sıkıca bastırdılar, uzay ve zamanın ötesinde olan bu bağ tasvir edebilmek için kelimelere ihtiyaç yoktu. Ian, Alex ve Jenny sessizce bu manzarayı izlediler, yürekleri heyecan ve gurur doluydu, bu arada Quinto Nicolò'ya yaklaşıp sarıldı.

"Senin eve dönme zamanın geldi," dedi genç adam. "Eşine ve kızına bir saatlik değil sonuna kadar kahraman olduğunu anlatmanın vakti geldi."

"Size yardım etmiş olmak beni gururlandırıyor," dedi metronun teknisyeni. Yağmur gözünden süzülen yaşları saklıyordu. "Yarından itibaren hayata farklı gözlerle bakacağım. Hepimiz çok uzun zamandan beri körmüşüz."

Ian sırtını giriş kapısına yaslayıp gözleriyle yol boyunca dizili sokak lambalarını takip ederken, "Bu dünyanın yıllardır süren şartlandırmaları ortadan kaldırması için zamana ihtiyacı olacak," diye yorum yaptı. "Kayda değer bir güç gerekecek ancak ağır bir ilk taş konmuş durumda. Gerisini insanlar kendileri getirecek."

Fırtına gece boyunca olanca şiddetiyle onlarca senenin yalanlarını, komplolarını, tacizlerini süpürmeye ve şehri Refah'm çürümüş yüzünden arındırmaya devam etti. Yağmur bir zamanlar politikanın güç simgesi olan Marina'nın merkezindeki yıkıntıların üstüne yağmayı sürdürdü.

Başkumandan Desner saatlerce yağmurun altında yürüdü. Kendisini allak bullak eden günle ilgili tekrar tekrar düşündü,

sonunda en çok hatırasının bulunduğu limana kadar vardı. Dirseklerini okyanusa bakan bir balkonun tirabzanı üzerine dayamış, ona özgürlüğünü kazandıran son stratejisini tekrar düşünürken, fırtına bütün şiddetiyle önündeki engin siyah suya saldırıyordu.

"Benim oraya bizzat gidip o patlayıcıları koyacağımı mı düşünüyorsunuz? Her şey planlanmış, emir verilmiş durumda. Üzgünüm, geç kaldınız. O okul yanacak."

O kelimelerini iyi hatırlıyordu. Hemen arkasından ilan edilmiş bir ölümden kurtulmak için oynadığı kâğıdı düşündü.

"Veya hemen oraya gidip patlama gerçekleşmeden önce çocukları okuldan çıkarabilirsiniz."

"Konuş!" diye bağırmıştı Thierry. "Okulun ismini söyle bize."

"Ancak beni serbest bırakırsanız."

"Sana söz veriyorum," diyen doktor ona elini uzatmıştı.

"Nasıl garanti edeceksin?"

"Ben Ivan için hayatım boyunca çalıştım. Belki seninkilere göre daha büyük suçlar işledim. Bana inanmaktan başka çaren yok. Şu anda benim bana başka bir okulun ismini vermediğine inandığım gibi."

"Omicron İlkokulu," demişti, ardından el sıkışmışlardı. Sonra insanlık adına iyi bir iş yapmak için cebindeki cüzdanı çıkarıp içinden bir manyetik kart alarak uzatmıştı. "Oradan birkaç blok ötede bir depo var. Darren şirketine ait üç numaralı depo. Şu anda çalışmıyor. Kapısı bu manyetik kartla açılıyor. Her şey normale dönene kadar onları orada tutabilirsiniz."

Okul önceden planlanan saatte havaya uçuruldu. Ancak tamamen boşaltılmıştı. Desner, Mark ve Thierry ile kalmış ve saldırıdan sonra, anlaşılmış oldukları gibi Dana'yı aramışlardı. Lax'ın eski mühendisi konuşmayı hapisanede ve Sparta istasyonunda kullandığı çipin üzerine kaydetmişti.

"Desner?"

"Evet, Dana. Benim. Yapmam gerekeni yaptım."

"Muhteşem, Desner. Muhteşem."

Dalgaların kıyıda bulunan taşlara vuruşunu izleyen kaptanın kafasında o görüşme bir tekerleme gibi yankılanıyordu. Onu serbest kılan telefon görüşmesiydi. Thierry de sözünü tutmuştu. İnsanlık suçlarının ve canilerin acımasız hâkiminin tokatları gibi esen sert ve soğuk rüzgârın altında Kumandan Desner bütün hayatını kısa bir süre içinde gözden geçirdi ve her şeyden ve herkesten uzakta kendisini suçlu ilan etti. Hiç kimse kayalıkların üzerine düştüğünü görmedi. Hiç kimse kayalıkların üzerine düştüğü zaman kafasından gelen parçalanma sesini duymadı. Yağmur, olması gerektiği gibi, er ya da geç duracaktı. Refah'a her gün hizmet veren, olaylardan habersiz, samimi ve ailelerinden başka sığınağı olmayan insanlar için her şey normale dönecekti.

Gea'da yaşayan insanlar sonunda hak ettikleri gibi güneşin parladığını görecekdilerdi. Ama bu, şu anda artık kör olmayan gözlerle baktıkları için mümkün olacaktı.

Şafaktan önce, Marina şehrinin üzerindeki fırtınanın etkisi yok oldu.

Uyanmakta olan dünyanın bir sahibi yoktu. Bu yüzden den-
gesiz, kırılgan ve yeni kurallara muhtaçtı. Mark ve Thierry gecenin
karanlığında, Quinto, Ian, Alex, Jenny ve Sara'yla buluşacakları
Kendo'nun dojo salonuna ilerliyordu.

Dojoda doktorun grubu diğer militan gruplarla buluştu. Bunlar
gün içinde isyana katkıda bulunan sağlam ve cesur arkadaşlardı.
Salonun içindekilerin hiçbiri bir sonraki adımın ne olacağını
söyleyebilecek durumda değildi. İsyan başlamadan önce, orada
bulunan kişilerden hiçbiri bu harekâtın başarıyla sonuçlanacağına
dair iddiaya girmezdi. Her biri büyük bir inanç ve kararlılıkla
hareket ediyorlardı. Ancak bir sonraki gün ne olacağını kimse
düşünmemişti.

Şehrin uyanışını tatlılıkla okşayan güneşin doğuşu ve tek-
rar elde edilmiş bir huzurun simgesi olarak koruyucu bir aura
gibi her şeyi saran muhteşem bir gökkuşağı bir sonraki günün
başlangıcının habercisiydi. Fırtına bitmişti, onunla birlikte beş

yüz yaşındaki görünmez yaşlı adamla kızının diktatörlüğü de sona ermişti.

Kendo'da kullanılan bambudan imal edilmiş on iki shinai kılıcının bulunduğu tahta rafların yanındaki duvara yaslanarak bağdaş kurmuş olan Jenny, "Dana'ya ne olacak?" diye sordu.

"Şu anda hapishanede," diye cevap verdi Thierry, "ve yakın zamanda çıkamayacağını düşünüyorum."

"Peki adamları? Geliştirilmişler ne olacak?" diye sordu Alex.

Mark onun yanına yaklaşıp elini omzuna attı, "Dana'yı alıp hapse götüren onlar oldu. Dana tek başına kaldı, Alex. İnsanlara düşmanlarının çehresini göstermek istiyordu. Başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Kendini gösterdi."

"Kayıtsız şartsız, güce ve yönetime inanmış insanların zihinlerinin kilidini açmak için her zaman bir anahtar bulunur," diye ekledi Thierry. "Dana çocukları öldürmek istiyordu. Şuçsuz insanları. Geliştirilmişler sonunda, Ütopya'nın simgesi olan, gözleri olmayan çehrenin onlara ait olduğunu anladılar."

"Resmen körmüşler..." diye ekledi Quinto.

"Paralel dünyalarda ne olacak peki?" diye sordu Ian. Ancak bu bir sorudan ziyade kendine dönük bir düşünceydi.

"Burada yaptığımız her yere yayılacak. Bu isyanın alevleri bu gençlerin gözlerinde olacak ve onların geçmişleri su yüzüne çıkacak. Ütopya sloganının girdiği her akılda bundan böyle yeni bir anlam kazanacak. Sonunda kendi hikâyelerini biliyorlar," diye cevap Thierry.

Gözlerini yerdeki döşemeye dikmiş olan Mark, "Bu sistem her birimizi şu veya bu şekilde şartlandırdı," dedi. "Unutmak kolay olmayacak. Ve belki de doğru olmayacak."

Thierry'nin ceketinin içindeki tabletten ses gelince doktor, Ian'a doğru döndü. "Görmekten mutlu olacağını düşündüğüm bazı kişiler geldi."

"Ne diyorsun?.." diye fısıldadı şaşırان yaşlı adam.

Thierry dojo salonunun girişine giderek kapıyı açtı. İki kızla birlikte gelen kadını kucakladıktan sonra önlerinden çekildi ve kolunu uzatarak Ian'ın olduğu yeri işaret etti. Ian onları tanımaya çalıştı ama başaramadı. Aralarındaki mesafe birkaç adıma düşünce bir süre sessiz kaldılar. Herkes merak içinde bu sahneyi izliyordu, hiç kimse ses çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Gür ve kıvrık saçlı, burnunun etrafı çillerle kaplı, kocaman, koyu mavi gözleri olan kızlardan biri çekinerek Ian'a, "Tanıştığımıza memnun oldum, dede," dedi.

Adamın çenesi titredi, bir anda bütün hayatı geri sarmaya başladı. Bir diapositiften diğerine, ta ki oğlu Ben'in interaktif tabletinin sabit ekranında her zaman tuttuğu fotoğrafı hatırlayana dek. Yirmi yıl önce çekilen fotoğrafta karısı Loren ve Ian'ın hiç tanımadığı torunları küçük Melissa ve Lara vardı. Şimdi tam gözlerinin önündeydiler.

Loren'in artık kırıksıklıklar belirmeye başlayan, hüznle kaplanmış ahenkli yüzünü sonunda tanıyabildi. Nazikçe kadının ellerini tutarak gözlerinin içine bakan Ian gözyaşlarını tutamadı. O parmakları kalbinin üstüne götürüp kendi parmaklarıyla birleştirerek, "O burada, her zaman bizimle..." dedi.

Kadın kendisini yaşlı adamın göğsüne bıraktı, sonra kızlar da onların yanına geldi ve tek bir vücut gibi kucaklaştılar.

Alex ve Jenny dojo salonundan çıkıp park yerine kadar yavaş adımlarla yürüdüler. Yeni doğan günün ışııyla parlayan su birikintileri asfaltın üzerine yansırken el ele tutuştular. Birlikte dolaşırken tek kelime etmediler. Dinlenmeye, bir şeyler yemeye, olan biten her şeyi tekrar düşünmeye ihtiyaçları vardı. Sıfırdan başlamaya.

Başlarının üzerindeki bir ses, "Merhaba," dedi.

Gözlerini birkaç balkonun olduğu yere çevirdiler. Balkonun demirlerine dayanmış, örgülü saçları olan üç veya dört yaşında sarışın bir kız gördüler. Üzerinde pembeli beyazlı bir elbise vardı, yalınayaktı.

Bir ağızdan, "Selam," diye cevap verdiler.

"Siz nişanlı mısınız?" diye sordu çocuk.

Jenny güneşten korunmak için elini gözlerine siper ettikten sonra cevap verdi:

"Evet... nişanlıyız."

"Ne zaman nişanlandınız?" diye sordu kız.

Alex ve Jenny birkaç saniye dönüp birbirlerine baktılar. Gözlerini kapadıklarında karanlık bir oda gördüler, Planetarium'un tavanı takımyıldızları ve nebulalarla doluydu, elleri birbirlerine kavuşmuştu. Her şey orada başlamıştı.

"Dünya doğmadan önce," diye cevap verdi Alex.

Küçük kız diz çöküp yüzünü balkon demirlerinin arasına sokarken, "Ne demek bu?" diye sordu.

Jenny gülümsedi. "Biz ruh ikizleriyiz demek istiyor, canım."

Şaşırان küçük kız, "Ruh ikizleri..." diye tekrarladı.

"Sen bunları boşver," diyerek şakalaştı Alex.

"Adın ne?" diye sordu Jenny gülümseyerek.

"Stella. Ya sizin adlarınız ne?"

"Benim adım Jenny."

"Ben Alex. Stella, okula gitmek için hazırlanman gerekmiyor mu?"

Kız gülümseyerek ayağa kalktı. "Babam dışarının tehlikeli olduğunu söylüyor... bugün okula gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum."

"Küçüğüm, dışarıda herhangi bir tehlike yok, bize güven," dedi Alex. "Sadece bir şeyler değişti."

Sonraki saatlerde dojo salonu yavaş yavaş boşaldı. Birçoğu dinlenmek için eve döndüler. Ian, ailesinin en kıymetli parçaları Loren ve iki torunuyla gidip onların huzurlu ve güvenilir arkadaşlıklarının eşliğinde birkaç gün geçirmeye karar verdi. Ben onların her sohbetinde, her düşüncesindeydi. Ailesine Jastel ve lokantasından bahsetmenin doğru olup olmadığını düşündü. Ancak bahsetmemeyi tercih etti.

Sara büyük bir özenle araştırma yaparak bütün hastaneleri aradı ve sonunda Anna'nın bulunduğu yeri öğrendi. Onu görmeye gitti ve iyileşmesini beklerken her gün ziyaretine gitmeye devam etti. Anna sekiz gün sonra Marina'nın banliyösünde olan laboratuvarına gitti. Diletta yoktu ve camlardan bir tanesi açıktı. Kedisinin yemek ve sevgi bulmak için oradan kaçmış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kaldı ki bacaklarının üzerinde taşıdığı yirmi senenin yorgunluğunu düşündüğünde, mahallede çöp tenekeleri arasında yiyecek aradığına inanmak, hayatta olup olmadığını merak etmekten daha iyiydi. Anna bütün bir gün dinlendi. Dinlenirken rüyasında Dana'nın yüzünün önce gülümsediğini sonra da dehşet verici bir maskeye büründüğünü, o maceranın farklı sonuçlarını, Slev'in Garen'deki eczanelerinde tezgâhın arkasından sırtında oluşan ciddi yaralar için ağrı kesici verdiğini gördü.

Bir sonraki sabah, ıslak küçük bir yüz yanağını okşadığında uyandı. Kedinin bakışları, onu terk edip gittiği için suçlar gibiydi. Ama yine onunla birlikte oradaydı. Yaşlı, yorgun, sadık. Sonuna kadar orada kalacaktı.

Nicolò, çocukları dışarı çıkardıktan sonra eve dönmüştü ve bir sonraki gün evde kalıp işe gitmemiştir. Bütün vaktini karısıyla geçirip ona yeni doğmuş olan bebeklerinin ne kadar güzel olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Çocuğu olan her babanın ilk

günlerde yaptığı gibi sürekli beşiğine gidiyordu. Onun her nefes alışı yüreği için bir mutluluk kaynağıydı.

Küçük kız, annesini veya mamasını aramak için gözlerini her açtığında Nicolò ona babasının sadece bir saatliğine değil tam bir gün boyunca kahraman olduğunu anlatıyordu.

Bir sonraki gün mesaisine tam vaktinde gitti. Metro istasyonunun içindeki kumanda odasının hafızasında Mark'ın dinlettiği şarkı kalmıştı. Nicolò hiç vakit kaybetmedi. İstasyon dolmaya başlarken *Smoke Gets In Your Eyes* şarkısını tekrar çaldı. O insanların hayatını zenginleştirmenin ve güne başlamanın yeni bir yoluydu. Sanki yeni bulunmuş bir özgürlük marşı gibiydi. Herhangi bir sosyal kural veya duyuru yoktu. İnsanlar hâlâ olup bitenden emin değildi, onlarca seneden beri kökleşmiş olan alışkanlıkları değiştirmek kolay olmayacaktı ama iki yabancı olarak yüz yüze bakıp o muhteşem müzik hakkında yorumda bulunmak mümkündü.

Thierry ve Mark öğlen saatlerine kadar dinlendikten sonra, o akşam en sevdikleri meyhanede buluşup bir sonraki hamlelerine karar verdiler. Birisinin yozlaşmış ve manipüle edilmiş olan farklı piramitlerin başındaki kişileri acil olarak aynı odaya toplamasının vakti gelmişti. Yalnızca demokratik bir kurul, yeni bir yapılanmanın temelini oluşturabilirdi. Dana'ya karşı topladıkları kanıtlar ve ona bağlı olarak çalışanlar son senelerde ne olup bittiğini anlamak adına ellerinde olan tek materyaldi. Artık hiçbir şartlandırma veya şantaj olmayacaktı.

Birkaç gün sonra Thierry, Ivan'ın polis teşkilatının ezelden beri başında olan Oliver'la karşı karşıya geldiğinde, geçmişte işlemiş olduğu suçlar yüzünden teslim olmak istediğini söyledi ancak adam alnunu kırıştırarak ona elini uzattı. "Ivan ve ailesi ben dahil bütün ulusu kandırdı. Siz ve adamlarınız onları durdurdu-

nuz. Sizi hapse atmanın en iyi çözüm olacağını düşünmüyorum. Aslında, benim aklımda başka bir şey var."

Diğerleriyle vedalaştıktan sonra, Alex ve Jenny dojoda uyumaya karar verdiler. Quinto da onların yanından ayrılınca alt kata indiler, oradaki matlardan kendilerine yatak yapıp spor salonunun ışıklarını kapadıktan sonra uzandılar.

İnanılmaz psikofiziksel yorgunluklarını atmaya çalışırken, saatler boyunca birbirlerine sarılı halde kaldılar. Bir sonraki günün şafak vaktine kadar uyudular. Arada sırada diğer tarafa dönseler bile sonra tekrar birbirlerine sarılıyorlardı. İlk olarak, başı Alex'in çıplak göğsüne dayanmış olan Jenny uyandı. Yavaşça gözlerini açtı ve hangi dünyada, hangi hayatta olduklarını sorguladı. Kardeşlerinin hangi yolunda.

Alex onun nefesini boynunda hissetti ve gözleri hâlâ kapalıyken sırtı.

"Her şey gerçekten bitti mi?"

"Evet, aşkım benim," diye cevap veren kız dudaklarını uzatarak Alex'i nazikçe, uzun uzun öptü. Bu arada Alex saçlarını okşuyordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

Karşı pencerede yarı açık olan kepenkten süzülen zayıf ışık jimnastik aletlerini aydınlatırken Jenny doğruldu.

"Bu dünya yaşanabilecek güzel bir dünya olabilir, ne dersin?"

Alex ellerini başının arkasına koydu, sonra Sam-en'deki arkadaşlarını, üvey ailesini, nehri, Marco'nun odasını hatırladı. Onların alter egoları o kasabada korunaklı ve güvenli yaşamlarına devam edecekti.

"Düşününce, nerede olduğumuzun bir önemi yok. Sen benim yanımda ol, bana yeter."

"Seni tek başına bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

ÜTOPYA

"Bilmiyorum. Biliyorsun ki yetişkin olarak... ilk kez ikimiz hakkında düşünüyorum."

"Şey, bu yaşta olmanın bazı avantajları var."

"Avantajlar mı?"

Jenny bir an tereddüt ettikten sonra devam etti: "Hiç... birlikte yaşayabileceğimizi düşündün mü?"

Alex cevap vermedi. Jenny onun göğsüne küçük çimdikler atarken bakışlarını tavana dikmiş olan Alex sessiz kaldı.

"Ben gerçek ailem hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum artık," diye ekledi Jenny. "Sam-en'de kardeşiz. Kimliğimiz orada yok edildi. Çoklu Evren sırrımız oldu; gücümüz ve mahkûmiyetimiz. Bir kere olsun normal bir hayat sürdürmek istiyorum. Elle tutulur bir şeyler yapmak istiyorum, sadece..."

"Sadece ne?"

"Bir aile istiyorum, Alex."

Alex kalkıp kızın elini tuttu.

Omicron'daki yıkımın görüntüsü Alex'in kafasında olanca netliğiyle belirirken, "O çocukları anne babalarını kucaklarken gördüğümde o duygunun aşkın en saf ve tartışmasız şekli olduğunu düşündüm. O anne ve babaların yüzlerinde hayatın yeniden doğduğunu gördüm. Çocuklarının öldüklerini düşünmüşlerdi ve onları Darren'deki depodan çıkarken gördüklerinde..."

"... sanki tekrar nefes almaya başladılar," diye tamamladı Jenny.

"Aynen öyle. Bütün bu olanlar beni derinden etkiledi. Düşündürdü."

Jenny kollarını Alex'in boynuna doladıktan sonra bedenini ona yaklaştırarak, "Sence mümkün olabilir mi?.." diyerek cümleyi yarıda kesti.

Her zamankinden daha ciddi ve kararlı görünen Alex, "Ben bütün varlığım ile istediğimi zannediyorum," dedi.

"Sen ve ben? Gerçek bir aile?"

"Sen ve ben, Jenny."

Alex yüzünü kızına yaklaştırıp burnunu burnuna dokundurdu. Gözleri kapalı halde sessiz kaldı. Bir an için zaman durdu.

Her ikisi de sahildeydi. El eleydiler ve gözleri karşılarında duran engin denizde kaybolmuştu.

"Sonunda, geldin..." dedi Jenny. Gözleri mutluluktan parlıyordu.

Alex etrafına bakındı. Martılar gökyüzünde süzülüyordu, bulutlar azalıyor, güneş tekrar zaman ve boyutun dışındaki o sahili ve dalgaları aydınlatmaya başlıyordu. Hayallerinin bir anı binlerce gerçeklik ve hikâyeye bütünleşiyordu.

"Ben her zaman buradaydım."

"Bu hayatta benimle dolaşmak ister misin, Alex?" diyerek gülümsedi Jenny. Alex'in gözünde o yer Çoklu Evren'in en mutlu, güvenli, korunaklı ve büyülü köşesiydi.

Doğru hedef.

O anda sahilin sonunda onu gördüler. Tombik bacakları leylak rengindeki elbisesinin dışında kalan zarif bir kızdı. Mutluluk içinde hoplayıp zıplıyordu, onaylarını almak için onlara doğru bakıyordu. Dağınık saçları alına düşüyordu ve o büyük gözler deniz kadar yoğun, yıldızlar kadar parlaktı. Onlara doğru dönerek gülümsedi.

"Senin elini hiçbir şekilde bırakmam, Jenny."

Gözlerini tekrar açtıklarında, spor salonunun karanlığına alışmaları gerekti.

Yüzleri birbirlerine dokunurken, birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemediler. Dudakları nazikçe birbirlerine değip sonra tekrar birleşmek üzere ayrılıyordu.

"Sen de gördün, değil mi?" diye fısıldadı Jenny.

Alex Jenny'nin bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdikten sonra cevap verdi. "Sahili. Evet, ben de gördüm."

Alex Jenny'yi alnundan öperken, Jenny gözlerini kapadı ve "Sence o neydi?" diye sordu.

"Belki de geleceğimizdi."

BİR YIL SONRA

Buluşma saati gece yarısıydı ancak herkes çok önceden buluşma yerine varmıştı. Bazıları birbirlerini aylardan beri görmüyorlardı, diğerleri ise birkaç gündür. Aynı yerde tekrar buluşmak herkesin ellerini titretiyor, kalplerini daha hızlı attırıyordu.

Anna onları binanın geniş girişindeki bir koltuğa oturmuş bekliyordu. Üzerinde mavi bir tayyör vardı ve kırmızı saçlarını uzun bir atkuyruğu yapmıştı. Sürgülü kapılar açıldığında aniden ayağa kalktı ve ilk gelenleri karşıladı. Mark ve Thierry'nin yüzlerindeki gülümseme boğazını düğümlemişti.

Onlara sarılırken duygu dolu şekilde, "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel," dedi.

Mark etrafına bakarak, "Anna, yeni merkez harika," diye vurguladı. Camdan yapılmış yarım ay, resepsiyon masası olarak kullanılıyordu. Yuvarlak koltuklar, kristalden yapılmış üçgen masaların etrafını sarıyordu ve arkalarında duran kocaman, parlak bir ekran binanın planı ile bölümlerin yerlerini gösteriyordu.

"Nasıl gidiyor?"

“Başta zorlandık ancak şimdi işler yoluna girdi. Yetkin bir ekibim var. Sonunda bu yer herkes için olumlu sonuçlar verecek.”

“Senin Synaptica’nın müdürü olacağın kimin aklına gelirdi ki?” diye yorum yaptı Thierry.

O anda giriş kapısı tekrar açıldı. Alex ve Jenny içeri girdikten sonra küçük grubu görüp onlara doğru yöneldiler.

Mark’ı kucaklarken, “Hâlâ gelip yeni evimdeki stereoyu monte edeceksin...” diye takıldı Alex.

Thierry gülerek, “Sen herhangi bir teknisyenle değil, danışmanımla konuşuyorsun,” dedi.

“Artık yanında Mark olmadan evden çıkmadığını biliyoruz Başkan ama tesisatım için lazım... Hem tesisatım hem de hafızalarımızdan yürüttüğümüz eski şarkılarımız için,” diyerek şakalaştı Alex.

“Şaka bir yana,” diye sözünü kesti Jenny, “önümüzdeki günlerde size evimizi göstermek hoşumuza gider. Birbirimizi bulduğumuza göre...”

“Kesinlikle geleceğiz.” Mark onun elini tuttuktan sonra başıyla Thierry’yi işaret ederek dalgacı bir tavırla ona takıldı. “Bu beyefendinin bu ülkeyi felakete sürüklememek gibi politik bir sorumluluğu olmasına rağmen... ajandasında bir boşluk ayarlayacağız...”

Anna Jenny’ye dönerek, “Sizin için çok mutluyum,” dedikten sonra birkaç aydır Gea kıtasının Başkanı ve Baş Danışmanı olan kişilere döndü.

“Quinto’nun size selamı var,” dedi Mark, “haberiniz var mı bilmiyorum ama Doğu kıtasına, Lender’e taşındı. Oraların, her zaman inandığı gibi antik kalıntılarla dolu olduğunu söylüyor. Çok uzun zamandan beri yer altında kalıp yasaklanmışlar ve ulaşılmaz hale getirilmişler. Doktor Sara da onunla oraya taşındı.”

Alex duyduklarından memnun bir şekilde başını salladıktan sonra, “Ian ne zaman geliyor?” diye sordu.

"İan şu anda burada," diye cevap verdi Anna. "Bizi aşağıda Memoria odasında bekliyor."

"Özür dilerim, Anna," Thierry hafifçe alnını kırıstırdı, "ama ben bugün buraya neden geldiğimizi hâlâ anlayabilmiş değilim. Tabii birbirimizi görmek dışında. Ian'ın kafasında ne var?"

"O gitmeye hazır," diye cevap verdi Alex.

"Biz bir senedir sürekli görüşüyoruz," diye ekledi Jenny. "Ona arkadaşlık ettik, onu ağırladık ve bazen de on sekiz yaşında olduğumuz hayatlarımızda neler olup bittiğini görmeye gittik, biliyorsunuz..."

"Sam-en'deki gerçeklikte," diye açıkladı Anna.

"Doğru. Burada Gea'da belli bir dönem Ben'in ailesinin konduğu oldu ancak son aylarda içini bir hoşnutsuzluk hissi kapladı."

Mark şaşkın bir şekilde, "Yani?" dedi.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz... bilgiye aç, öğrenme ve detaylandırma manyağı. Seksen dokuzuncu yaşını kutladığımız gün bize ne istediğini açıkladı. Ağzımız açık kaldı."

"İlk önce bir talepti bu," dedi Anna, "ve bugün isteğinin yerine getirilişini göreceğiz. Beni takip edin."

Mark ve Thierry birbirlerine merak dolu bakışlarla baktılar, gözlerinde biraz endişe vardı. Asansörlere varana kadar kadını takip ettiler. İlk asansöre girdiler, kadın dijital göstergenin üzerinde MEMORIA SALONU yazan bir kareyi tuşladı.

Asansör aşağıya inerken Alex, "Bir yıldır yaptıklarından dolayı seni tebrik ederim Thierry. Bugün Gea senin sayende daha iyi bir yer oldu. İmkânsız olduğunu zannediyordum. İnsanların gözlerinde de görüyorsun. Uyandılar," dedi.

"İnsanlara yaşamak için daha iyi sebepler olduğunu göstermek yetti. Onlara özgürlüklerinin Ivan ve Dana'nın koydukları çite kadar olmadığını hissettirdik. Kendi doğasının farkında olan bir insanlığa dönmek için çok zaman gerekecek."

“En azından şimdi güzel müzikler dinlemeye başladılar,” diye  aka yaptı Jenny.

Mark sırtına vurdu. “Bütün bunlar sizin hatıralarınız sayesinde oldu. Siz geçmiş uygarlıkla bir köprü vazifesi görüyorsanız ve umarım burası da yavaş yavaş ona benzeyecektir...”

“Mikro iplerle ilgili durum nedir?” diye sordu Alex.

“İyi, n f sun yarısı hızlı bir cerrahi operasyonla  ıkarttırdı. Diğ r yarısı da ameliyat olmak için sırada. Zaten hepsi devre dışı bırakıldı, artık herhangi bir sinyal g ndermiyorlar. Ayrıca yeni bir para birimi basmaya hazırlanıyoruz. Bir panelin üzerindeki birkaç rakamdan olu mayan, elle dokunulabilen, gerçek bir para olacak.”

Anna, “Geldik,” diyerek sözünü kesti, “benimle gelin.”

Grubun ge tiğı yer dar bir t neldi ve aydınlatması da bir dizi neon lambadan olu mu  ı ıklandırmayla yapılıyordu. Bunlar sayesinde ortam mavi elektriğimsi bir havaya b r nm  t . Ge itin sonunda, üstünde ekranı olan bir kapı belirdi. Anna küçük ekrana doğıru yaklaşarak hafifçe dokundu. Sonra yatay kırmızı renkte bir bant yüz profilini okumak için yukarı aşağı hareket etti. Kapı duvarın içinde kayboldu.

“Burası Memoria Salonu,” dedi. “Tahmin edebileceğiniz gibi, bu odaya sadece ben girebiliyorum.”

Thierry etrafına bakınırken  a kınlıkla, “Biz neredeyiz, Anna?” diye sordu. Salon karanlıktı, sadece bir duvar dolusu renk değı tiren panel tarafından aydınlatılıyordu. Mordan mavie, lacivertten ye ile dönen ışık huzmeleri sırayla beliriyorlardı. Odanın ortasında, yerde büyük bir kabin vardı. Yanları camdan, tabanı ise  elikti.

Ian odanın öteki tarafında bulunan bir kapıdan çıkarken, “Bir numaralı perondayız,” dedi boğuk ve tatlı sesiyle.

“Ian,” diye seslenen Mark kollarını açarak ona doğru ilerledi. Sonra, seksen dokuz yaşındaki zayıf ve hassas görünümlü adama sarılarak birkaç saniye sessiz kaldı.

Thierry Ian’a elini uzatırken, “Bir numaralı peron nedir?” diye sordu.

Alex ve Jenny’yi içten bir gülümsemeyle selamladıktan sonra, “Şey,” dedi, “siz benim gidiş istasyonumdasınız. Bugün benim günüm.”

Alex Jenny’nin elini tutup derin derin nefes almaya başladı. Ne olup biteceğini biliyordu ancak bu sahneyi mümkün olduğunca geç görmek istiyordu.

Kabine yaklaşp elini üstüne koyarken, “Bu anın uzamasını ve kendinizi kötü hissetmenizi istemiyorum,” diye devam etti Ian. “Arkadaşlar, bu bir veda.”

“Buna hazırdık,” Jenny ihtiyara yaklaşp elini onunkinin üzerine koydu, “ama şimdi hepimiz burdayken gerçekten çok zor.”

“Mutlu olacaksınız, harika bir aileniz olacak ve beni sık sık hatırlayacaksınız, biliyorum. Benimle konuşmak istediğinizde, biliyorsunuz küçük Sam-en-Kar’daki sakin çiftlik hayatımızda görüşebiliriz. O muhteşem ligala likörünü tatmadınız hâlâ, ya-nılıyor muyum?”

Alex bir kenara çekildi, dudağını ısırđı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu arada Thierry başını sallıyordu. “Burada neler olup biteceğini bilmeyen tek kişi benim,” dedi.

Jenny birkaç adım geri çekilirken, Ian ona doğru döndü.

“Ben yaşlıyım, Thierry. Çok yaşlı ve çok yorgun. Yakında hücrelerim ölecek ve ben de onlarla öleceğim. Bu yüzden bugün gidiyorum.”

“Gidiyorsun... Peki nereye?”

“Memoria’ya.”

Alex gözlerini kapadı, Jenny tekrar onun ellerini tutunca titrediklerini hissetti.

“Birazdan bu kabinin içine yatacağım ve kabin hidrojen sülfid ile doldurulacak. Anna su geçirmez kapağı kapayacak ve biraz önce çıktığım odaya giderek beni dondurmak için gerekli fonksiyonları başlatacak. Şimdi vedalaşma zamanı çünkü birazdan burası oldukça soğuk olacak.”

Mark şaşkın bir vaziyette, “Sen...” diye başladı, “Sen...”

“Ben dünya tarihinin tersine bir yolculuk başlatacağım. Bunu yaparken ne kadar zamanım olabilecek bilmiyorum ancak Anna’dan beni bu kabinden bir daha dışarı çıkarmamasını istedim. Bugünden itibaren, hücrelerim çok yavaş yaşlanacak ancak yaşlanacak. Ben de herkes gibi ölmeye mahkûmum arkadaşlar. Ancak hayatımın kalan kısmını Memoria’da geçirmek istiyorum. Orada insanların gözleri onların hatıralarına ulaşabilmem için bir portal görevi üstleniyor. Yapabildiğim kadar, zamanda geriye yolculuk yapacağım. Bilmem gerekiyor, öğrenmem gerekiyor. Dünyamızın sonunun nasıl olduğunu, benim her zaman hayat dolu bir mermi olarak nitelendirdiğim o sözde astroidin uygarlığı nasıl bitirdiğini ve aynı zamanda tekrar nasıl başlattığını. Ve mümkünse bir önceki uygarlığın nasıl bittiğini. Ve ondan öncekinin de.”

Ian onu bekleyen yolculuğun güzergâhını hayal edermişçesine önündeki boşluğa bakıyordu. Hiç kimse onun sözünü kesmeye cesaret edemedi.

“Bu uçuruma bunları başarabileceğimin bilinciyle iniyorum. Cevapları bulabileceğimin. Sizler için bulacağım.”

“Bizim için mi?” diye sordu Thierry. “Ama... sen bu kabinden bir daha çıkmayacağını söyledin.”

“Çıkmayacağım. Ama bulgularım ve buluşlarım... size ve sizden sonraki nesillere bırakacağım miras olacak.”

Anna birkaç adım attı ve gülümseyerek Thierry'nin şaşkın yüzüne baktı. "Düşünceleri elde etmek için yarattığın yazılım... Onu kullanacağız. Bu akşamdan itibaren, Ian'ın seyahati bir araştırma konusu olacak. Geçmişi onun gözleriyle göreceğiz. Belki kendimizle ilgili daha çok şey öğreneceğiz."

Tepkisiz kalan Thierry yavaşça gözkapaklarını açıp kapadıktan sonra bu zorlu deneyin önemini algıladı. Derin derin iç çekti. "Kabin kapandığında, sen..."

Alex'e yaklaşması için işaret eden Ian, "Ölü mü olacağım?" diye cümleyi tamamladı. "Hiç alakası yok. Arkadaşım, ona orda ne kadar uzun bir hayat olduğunu söyler misin?"

Alex cevap vermeden kendisini adamın kollarına attı.

Gözleri dolan, çenesi ve elleri titreyen, aniden bütün kasları güçsüz düşmüş olan Alex, Çoklu Evren'in sonsuz kıvrımlarındaki seyahat arkadaşını kucaklayamamıştı.

Ona sonsuza kadar veda etmeden önce birkaç saniye boyunca hiçbir şey düşünmemeye çalıştı, sadece en iyi arkadaşının son kez nefes alış verişini hissetmek istedi. Ama başaramadı. Bir görüntü aklına saplanıp kaldı. Ondan kurtulması mümkün olamıyordu. Başka bir hayatta, başka bir gerçeklikte, aşağı yukarı beş yüz yıl önce Marco'nun Milano'daki evinde yatağa uzanmışlardı, birlikteydiler.

"Alex, artık uyuyalım yoksa uçak sensiz hareket edecek."

"Jenny gerçek, bundan eminim... onu bulacağım, değil mi?"

"Arkadaşım, tabii ki bulacaksın. Sadece inanman gerekiyor."

Alex yavaşça yaşlı adamın kollarından kurtulduktan sonra elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak gözyaşlarını sildi. "Elveda Marco," dedi.

O ismin ardında bir sonsuzluk vardı.

"Elveda arkadaşım."

Kısa süre sonra grup odadan çıktı. Anna dondurma sürecini başlatmak için işlem yapmaya girişti. O da koridora çıkıp Memoria Odası'nın kapıları arkasından kapandıktan sonra herkes suskunlaştı. Asansöre kadar koridorda yürüdüler, her birinin kafasında binlerce düşünce vardı. İçeri girdiklerinde kadın üzerinde IAN'IN LOCASI yazan bir butona bastı.

Anna, Alex, Jenny, Thierry ve Mark asansörden çıkıp geniş camekânlı restorana doğru ilerlediler. Sonra kadın yarımay şeklindeki bankonun yanında yer alan bir sütuna yönelerek bir düğmeye bastı. Camlı kapılar açılınca grup kadınla birlikte geniş balkona çıktı. O gece hoş bir rügâr esiyordu. Denizden kıyıya doğru esen rüzgâr, yeni bir dünyanın vatandaşlarını tatlı tatlı okşuyordu.

Tırabzanın arkasında şehrin silueti görünüyordu. "Gördüğünüz gibi, bu yeri arkadaşımıza adadım," dedi Anna. Herkes sustu. Gözleri korkulukların ötesinde, merkezde bulunan gökdelenlerin üzerindeki kubbelerde, aşağıdaki yollarda, binaların çatılarının üzerinde ve daha ileride, yapılan bir program çerçevesinde, yaşanabilir bir ortam haline gelen banliyönün üzerinde dolaşıyordu. Henüz uyanmış, yeni gerçeklikleri kabul etmeye hazır, yeni hedefler koyma peşinde, daha engin ufukları değerlendirebilecek bir dünyanın düşünceleri ve hayalleri arasında uçuyorlardı. Yeni doğmuş, sonunda merak eden dünya.

"O olmasaydı hiçbir şey mümkün olamayacaktı," diye ekledi Anna. "Arkadaşlar, ihtiyaç duyduğunuzda onu anmak için burada buluşacağız."

"Geçtiğimiz yıl başka dünyalara gittin mi?" diye sordu Alex.

"Dana'nın bir tehdit olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Değil mi?"

"Bilemeyiz, Alex. Ama ben Dana'nın her zamankinden daha yalnız olduğunu düşünüyorum. Onun ve babasının Ütopya'sı

onlar tarafından kullanılan çocukların derin belleklerinden hiç silinmeyecek ve bir felaketin yankılanması olarak kalacak.” Alex ve Jenny sessizce tırbazana ilerlediler. Ellerini üzerine dayayıp hafifçe öne eğildiler. Bakışları, yukarıdan yargılamadan izleyen dolunay olmaya yakın bir ay tarafından büyülenmişti. Yalnız, sessiz, her zaman karanlık ve gizemli bir cazibe. Işık ve karanlığın birbirini takip ettiği, belirgin kraterleriyle insan yüzüne benzeyen donuk ve şaşkın bir yüz.

O, düşüncelerinin sessiz arkadaşı gibi her zaman orada olmuştu.

Geriye baktıklarında Anna, Thierry ve Mark oradan ayrılmış küçük bir masanın etrafında oturuyorlardı. Anna küçük dijital bankoya yaklaşırken Alex Jenny’nin elini tuttu.

Gözleriyle gökyüzünü işaret ederken, “Görüyor musun?” diye sordu.

Gökyüzüne bakıp Avcı Takımyıldızı’na yakın olan üç yıldızı gördükten sonra, “Evet,” diye cevap verdi Jenny. “Görüyorum.”

“Bizi hiç terk etmiyor.”

Anna bir düğmeye bastıktan sonra her yerde –otuzlu yıllara ait olan ancak ellili yıllardaki bir grubun meşhur ettiği– büyüleyici bir müzik duyulmaya başladı. Alex ve Jenny, Thierry’nin huzurlu bakışları ve Mark’ın ikna olmuş gülümsemesi eşliğinde birbirlerine sıkı sıkı sarılıyorlardı. Jenny başını Alex’in göğsüne dayadı, Alex müzik notalarına göre hafifçe sallanıyordu. İki yetişkinin halleri, iki gencin kalbi. El ele tutuşan iki çocuğun Milano’daki Planetaryum’da, yıldızların altında, her şeyin başladığı günde dolu dolu olan gözleri.

Gecenin serinliğinde, beş yüz yıl uzakta kalmış bir ses sonsuz ve karşı koyulamaz bir duygunun şarkısını söylüyordu.

“Bana bu dansı lütfeder misin?” diye sordu Alex.

Jenny gözünden akan yaş sildi, derin bir nefes aldı ve gözlerini kaderine doğru kaldırdı.

“Var olabileceğim bütün dünyalarda.”

SONSÖZ

Hiç sonu olmayan bir sahilde yürüyorum.

Ayaklarımı ıslatan su binlerce senedir hayatın bekçisi, dünya tarihini saklayan ebedi genetik kütüphanesi. İnsanların ruhlarının içini kazdığım gibi onun hatıralarına da girmeyi çok isterdim. Ezelden beri seyahat ediyorum ama gerçekte, burada zamansal sıralama yok. Aklın bir kıvılcım tarafından çalındığı anda, her şey birden oluyor. Gecenin sessizliğinde yürüyorum ama uzaklarda bir piyanonun notalarını duyar gibiyim. Biraz önce açıkladığım dinamiklerin melankolik eşliği. Belki başka birisinin hatıralarının yankısıdır. Veya kim bilir kaçınıcı üst üste gelme.

Binlerce belki milyonlarca kişinin gözlerini okudum. Onların geçmişlerinde yaşadım. Bir nehri geçmek için taştan taşa atlayan birisinin mahareti gibi ben de onların kesişim noktalarında gezindim. Sonunda mozaiği tamamlamak için neyin eksik olduğunu anladım.

Hangi beklenmeyen parçanın.

Birkaç zaman önce tıklım tıklım dolu bir meydanda oldu. Etrafımda insanların, kültürlerin, rüyaların ve umutların yoğun gidiş

gelişi vardı. Hayatların örgüsü, hikâyelerin arapsaçı. Bir restoranın açık havadaki masalarının birinde oturmuş, kalemi bir sayfanın ortasında tutmuş, ne yazacağımı bilmiyordum. Kâğıdın altında 1988 tarihli bir Fransız gazetesi vardı. Sanki insanların bakışları içinde kaybolmuş, eşzamanlılıktan kristalleşmiş, hareketsizleşmiş gibiydim. Bilgi edinme arzusuyla portaldan portala, tanımadığım insanların hatıraları arasında gezindikten sonra Çoklu Evren'in o köşesine varmıştım. Ancak diğer zamanlarda başka kişilerin hatıralarını gizlenerek araştırırken bu defa kendi vücudum vardı, sadece gözlemci değil aynı zamanda başrol oyuncusuydum. *Bana* ait bir hatıradaydım. Ama ben bir göktaşı çarpması sonucu biten uygarlığın 1988 yılında hâlâ doğmamıştım.

Bu kuşku düğümünü çözmeye çalışırken karşımdaki masaya bir çift oturdu. Nefesim kesildi. Aşağı yukarı yirmi yaşlarındaydılar ya da belki birkaç yaş daha büyük. Kız siyah eldivenleri, boynunu saran atkısı ve dizine varan, bej renkli paltosu içinde çok zarifti. Boynuna krem rengi fular bağlamış, koyu lacivert gömleğinin üzerine açık renk ceket giymiş erkek de çok yakışıklıydı. Onları tanıyınca birkaç saniye boyunca yüzümdeki hiçbir kası oynatmayı başaramadım. Güneş binalarm arkasında batınca hava ufak ufak ürpertmeye başlamıştı. Meydandaki insanlar evlerinin yollarını tutmaya başlarken, onların içecek siparişi verdiklerini gördüm. Bin kelimedenden fazla anlam içeren bakışmalarını gördüm ve yaptıkları birkaç espriyi duydum. Aniden kalktım. Bir anda oluverdi, sanki karar veren ben değildim.

Onların masasına yaklaştım, boğazımı temizleyerek gençlerin dikkatini çektim. O aniden bana döndü, beni görünce masmavi gözlerinin içi güldü. "Burada olamazsın," dedi bana. Ama hoşuna gitmiş gibiydi. "Kesinlikle, ne geçiyor aklından?" dedi kız. Başta anlayamadım. Sonra birisi uzaktan, "Kestik!" diye bağırdı. Sesin geldiği yöne başımı çevirdim ve oradaki kameraları gördüm.

“Çekim sahasına girdin, kahrolası,” diyerek bağırdı megafonlu bir adam.

Şaşkın ve karışık düşüncelerle masama oturmaya gittim. Bir saat sonra iki genci bulundukları meydandan birkaç adım ötedeki küçük bir sokakta park edilmiş olan bir karavana kadar takip ettim. Onlara ne olup bittiğini sordum ve 1988 yılının Paris’inde olmadığını anladım. 2017 senesinde, Milano’nun banliyösündeki bir film setinde olduğumuzu öğrendim. Onlara isimleriyle –Alex ve Jenny– diye hitap ettim. Onlar bana bir imza isteyip istemediğini sordular. “Bu şehir 2014 yılında yandı,” diye bağırdım, “bütün dünya... hatırlamıyor musunuz?”

Beni karavandan kovdular. Bu da yetmedi, birkaç saniye içinde hatıralarım yanan bir fotoğraf gibi bin bir parçaya ayrıldı. Oysa umursamayıp yoluma devam etmeliydim. Memoria’da böyle işlediğini biliyordum. Bense onu değiştirmeye çalıştım, onunla etkileşime geçtim. Beni geriye attı, yine burada, ayaklarım kumlara gömülmüş halde buldum kendimi. Böylece tekrar yola koyuldum, onlarca kez oraya döndüm ve filmdeki görüntülenmemi, yıkılmamış bir Milano’nun berrak gökyüzünü görüp bunun neden yaşandığını sürekli kendi kendime sordum.

Burada zaman kavramı olmamasına rağmen, günlerdir durmadan yürüyorum. Yürüyüp soru işaretleri arasında boğuluyorum. Gökteşinin, varolan bütün boyutlarda düşeceğini söylemişlerdi. Buna inanıyorduk.

Biraz önce gözlerimi geceyi yaşayan gökyüzüne kaldırdım. Ben, bilimin koruyucusu, aklın tutsağı. Kime yalvardığımı bilmeden, bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve bir açıklama istedim.

Gökkubbe bana cevap verdi ya da Andromeda Takımyıldızı’na hayranlıkla bakarak kendi kendime cevabı buldum. Farklı gözlerle baktım. Kısıtlı görüş açımın göreceliğini düşündüm. Bu sahilden bakınca yıldızlar bir form alıyor, yüzyıllar boyunca bir efsaneye

bağlanarak kendi hikâyesini oluşturup bir görüntü yaratıyorlar. Herkesin bildiği bir hikâyeyi. Ancak ben galaksinin farklı bir noktasından onları incelersem ne görürüm? Andromeda'yı görmezdim, o özel oluşumu görmezdim. Aynı oyuncular farklı bir sette görmüş olurdum.

Böylece bizim hayatımıza bakmaya çalıştım. Alex ve Jenny'yle birlikte yollarımızı birleştiren maceraya, bakış açımı değiştirerek bakmaya çalıştım. Güzergâhınızı düşündüm ve aklınızın bu işin anahtarı olduğunu düşündüm. Evrenin kendisinin bizim düşüncemizin deneysel yansıması olduğunu, maddenin niyetlerimizle, irade ve inancımızla şekillendiğini düşündüm. Bir an Thomas Becker'ın kehanetlerini duydum –bir yaşlı profesörün görüntüsü ve davranışlarıyla kişileştirdiğim mesaj, bir halüsinasyon– ve o kehanetlerin benliğimde gömülü olduğunu anladım. Sam-en'deki yaşlı Meuron'u tekrar gördüm. O da düşüncelerimin bir ifadesiydi.

Ben her zaman kendi kendime konuştum. Her zaman kendimi gördüm.

Ayrılığımın arifesinde, karışık ufuk çizgisinin üzerinde göğe yükselen Ay'la, karanlık bir denizin dalgaları karşısında kımıldamadan duruyordum. Olayların ufkunda, geri dönülemeyecek noktadayım. Bulunduğum sahilin anlamı bu. Yolun sonundayım. Şimdi tamam, her şey benim için apaçık.

Sonsuz yüzlü zarı attım.

Bu benim gerçekliğim. Kâbusum. Meydan okumam. Yaratılışım. Benim Çoklu Evren'im.

Bütün olanlar ve olacaklar –dehşet, kurtuluş, son, tekrar doğmak– birbirine bağlanabilecek bütün olasılıkların oluşumuyla benim aklımda oluştu. Sadece şu an hiç zarar görmemiş olan bir Milano'nun varolabileceğini anlıyorum. Alex ve Jenny'nin birlikte büyüyecekleri, birbirlerini sevebilecekleri ve kendi kaderlerini yaşayabilecekleri bir Milano. Bensiz.

Bilinçdışımın derinliklerinde uygarlığın sonunu gördüğümünden, kendi geleceğimi ve etrafımdakilerin geleceklerini inanılmaz bir kelebek etkisiyle etkiledim. Alex ve Jenny'nin benim kaderimle kesiştikleri bütün versiyonlar aynı sonu paylaştı. Bizim arkadaşlığımız onların sonu oldu. Malezyalı kâhin, çocukken ölüm ve yıkım resimleri çizen Alex'in kafasındaki ses bendim. Kehanet bendim. Bu sebepten dolayı benim sette karşılaştığım gençler sağlıklılar ve yaşıyorlar. Dünya yerli yerinde duruyor. Orada hiçbir göktaşı düşmedi. Eğer böyleyse kahretsin. Orada, basitçe, sadece tanışmadık. Bir filmde sadece figüran olarak rol aldım, onlar da başrol oyuncusuydu. O evrende sadece birbirimize teğet geçtik. Benim varoluşumla temas etmediler. Benim kasıtsız deliliğimle. Bazen kendi yaptığım değerlendirmelerin saçmalığını düşünerek, bazen bir cevabı ararken delirmekten korkarak veya bir paradoks labirentinde kayıp bir şekilde sonsuza kadar çıplak ayaklarla bu sahilde yürüdüm.

Sonra tekrar başlayıp iki binli yılların medeniyetinin farklı versiyonlarını buldum. 2014 senesinde hiçbir göktaşının dünyaya çarpmadığı, kurtulmuş boyutlar. Başkası tarafından yönlendirilen olaylar sonucunda benim yetişkin olabildiğim, büyüdüğüm boyutlar. İşin bu boyutunu hiç düşünmemiştim. Andromeda'ya farklı bir açıdan bakmamıştım. Gerçekten hiç gözlerimi açmamıştım. Alternatif zaman çizgilerini takip ettim. Her birinde Alex ile Jenny birbirlerine yabancıydılar. Onları aradım, bazen bulabildim. Onların gözlerinin içine güvensizlikle baktığımda bütün hatıralar yıkılıp yollarımız ebediyen ayrılıyordu. Benim seçimlerimle meydana gelen ortamların kesişmesi değildi. Sadece figürandım, başrol oyuncusu değil. Kendime yabancıydım.

Hâlâ burada, bu sahildeyim. Kendi benliğim üzerinde düşünmek, varolmanın doğasını anlamak, kendi hayatımı ve başkalarınınkini

düşünmek için buradayım. Geleceğimizin rotasına biz karar veriyoruz. Yolumuzu biz çiziyoruz. Her hırs, her inanç yolumuzun şekillenmesinde bir değişikliğe sebep olur. Çoklu Evren'in o noktasında, kesişmelerinin her noktasında olacakları ve etrafımızda olan herkesi etkiler.

Herbirimiz kendi gerçekliğimizi oluşturabilecek durumdayız. Köprüler ve gökdelenler inşa edip imkânsızı gerçekleştirebilecek kapasitemiz var. Sebep sonuç ilişkisi yok. İnsan beyninin tasavvur edebileceği şeylerin ötesinde bir güç var. Bu güç tanımadığımız bir kişinin yüzünde bir gülümseme yaratabilir veya bütün dünyayı bir felakete sürükleyecek olaylar zincirini başlatabilir; bunların birbirinden farkı yoktur

Her birimiz kendimizin tanrısıyız.

Nemli kum üzerinde bağdaş kurmuş otururken, kendi hayatımla başkalarının hayatlarının sürekli bir gece ve gündüzün birbirini takip etmesinden oluştuğunu kavradım. Quinto'nun Taocu düşüncesine uyumlu olarak diyebileceği gibi doğamızın yin ve yang'i arasındaki ebedi çatışma.

Bütün olabilecek gerçekliklerde aklımın yarattığı kaderden kendimi ve çocukları kurtarmak için elimden geleni yaptım. Yapabileceklerimize göre belki saçma bir meydan okuma. Karanlık bir uçuruma atlama isteği. Sonra, yukarı çıkıp büyüme ve bilincimizin daha üst bir seviyesine varma arzusu.

Arkadaşlarıma bir kez daha sarılmayı ne kadar çok istiyorum. Onları tehlikeye attım, kurtardım, onları denedim. Başka yerlerde, tesadüfler onların yollarını kesiştirmedeği veya tamamen yabancı olduğumuz zamanlarda, görebildiğim kadarıyla huzurlu bir hayat yaşayabildiler. Ama burada benim Çoklu Evrenimde birlikte kalabilmek için çok mücadele etmek zorunda kaldılar. Duygularını ön planda tutup inandılar ve hayatlarını riske attılar.

Zamanın her zorluğuna ve kaderin onlara hazırladığı her sürprize katlandılar. Benim hikâyemin kahramanları oldular. Muhteşem aktörler. Ayrılmaz arkadaşlar.

Gitmeye hazırım.

Denizin soğuk suyu bileklerimden baldırlarıma doğru yükselirken, Ay'a doğru yavaşça yürüyorum. Benim yolculuğum burada sona eriyor. Araştırmalarımın dosyası burada kapanıyor. Mum ışığının alevi burada sönüyor ve yarattığı duman havada dağılacak.

Burada sessizlik var. Hiç duymadığım bir sessizlik. Gecelerin sessizliği, bozulamayacak sessizlik. Oradan geriye dönüş yok. Her şey yavaş yavaş daha koyu bir hal alıyor. Su şimdi kımıldamayan bir masa görünümünde. Ay'ın yüzeyi de sonun tonlarını yansıtıyor. Hissediyorum. O kapının ardında ne bulacağımı merak ederek onu bekliyorum.

Şimdi kim olduğumu biliyorum. Şimdi kim olduğumuzu biliyorum. Her birimiz, kozmosun sihirbazları, kaderlerimizin belirleyicisi, haritalarımızın resimleyicileriyiz. Etrafımıza ördükleri görünmez kafesler içine kapatılmışız, gerçekten yapabileceğimize inanmıyoruz ama yapabiliriz; şu anda gerçekten biliyorum: Samimi bir şekilde, hiç kimsenin giremeyeceği o yerde, ruhumuzun en ücra köşesinde, her şeyin mümkün olabileceğini kararlılıkla biliyoruz...

Zaten oluyor da.